T.S. STRIBLING

Masina de úise

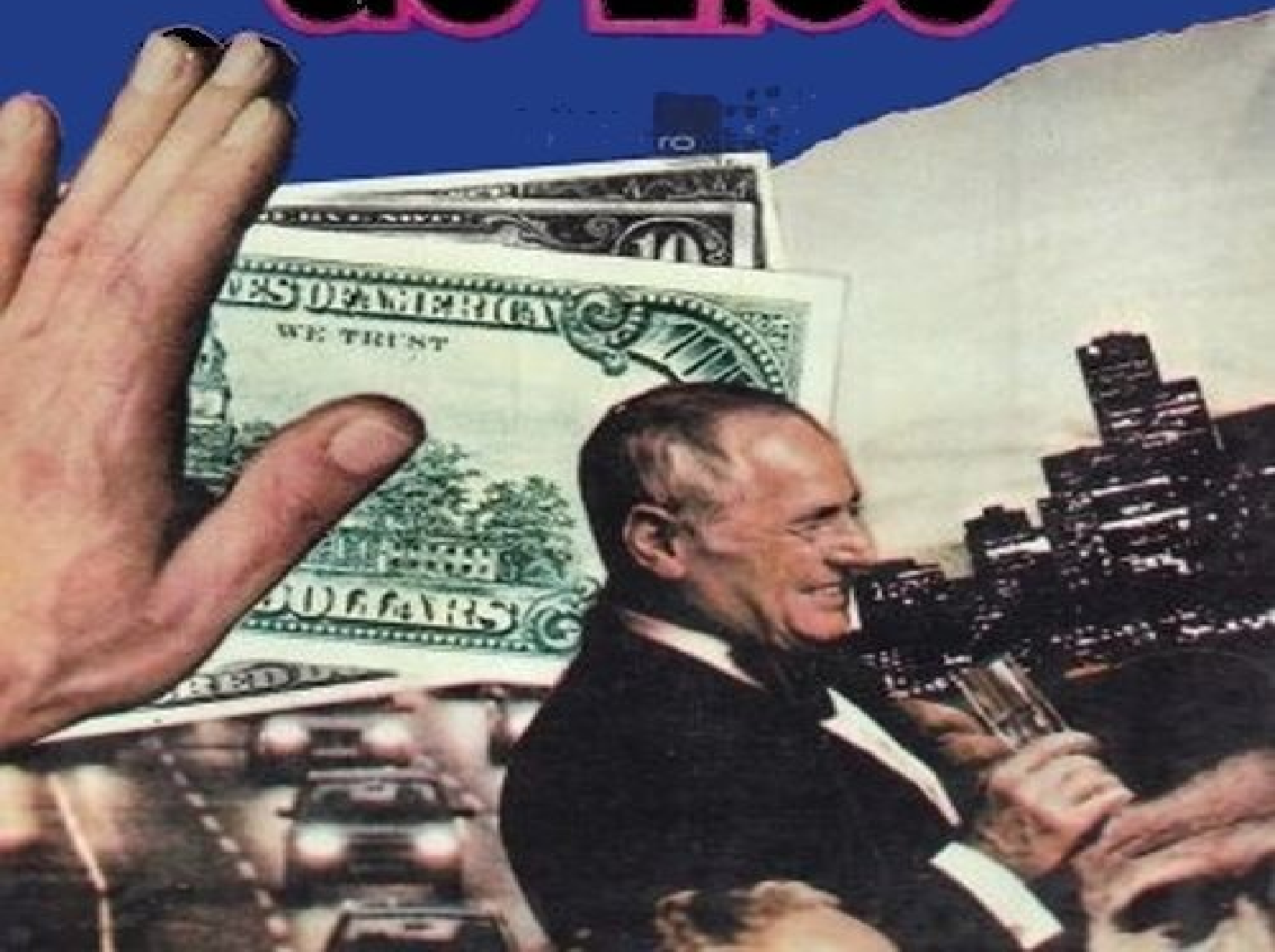

T. S. STRIBLING
MAŞINA DE VISE
(ELECTORII)

roman

Traducere de JUL. GIURGEA

EDITURA ROMHELION

Nu cred să mai fie nevoie, ca autorul acestei cărţi să precizeze, că într-o povestire de felul acesteia, personajele descrise nu sunt copiate din viaţă. Dimpotrivă, felul în care sunt prezentate aceste personaje, este atât de generalizat, încât poate ar fi mult mai aproape de adevăr, dacă aş afirma că viaţa a copiat personajele ce le veţi întâlni în acest roman.

T.S. STRIBLING

CAPITOLUL I

Din fundul străzilor marelui oraş american Megapolis, în freamătul de larmă asurzitoare al circulaţiei, se împleteau o mulţime de sunete dintre cele mai stridente, mai răguşite şi mai chinuitoare, alese parcă anume în vederea paradoxalului scop, de a obţine o publicitate cât mai răspândită, mai grabnică şi mai folositoare celor interesaţi.

Publicul, pe de altă parte, obişnuit de nevoie să treacă mai mult sau mai puţin indiferent pe lângă toate zgomotele care nu erau în legătură cu el însuşi, venea şi trecea, fără să audă nimic, ca şi când strada împrejurul, lui ar fi fost adormită. Astfel rezultatul practic al acestei întreceri nebuneşti între zgomotele şi ţipetele ce se încrucişau, era că fiecare stentor, vânzător ambulant şi. Agent de publicitate, lăudându-şi calitatea şi valoarea, mărfii, răcnea mai mult pentru el însuşi, decât pentru cei care treceau pe lângă el.

Un vânzător italian care-şi avea vadul în colţul de· miazăzi-răsărit al blocului Albemarle Apartaments, asculta singur şuierul strident al grătarului de prăjit alune, iar când i se păru că sirena a răguşit, întinse mâna maşinal spre ea şi o lovi, ca să-i scape picurul de abur ce o înecase şi să înceapă din nou şuierul strident pe care nimeni, afară de el nu-l auzea. Tot aşa vânzătorii de ziare strigau pentru ei înşişi în colţurile străzilor, ştirile despre ultimele lovituri, despre cele mai noi răpiri şi campionatele de baseball. Un camion plin de clowni trecu în goană, lăudând unul faţă de celălalt strălucirea şi succesul propriului lor circ. Un automobil cu megafoane mugea cu glas de tunet în urechile propriului său şofer, urgenta necesitate socială de a vota

pentru cutare sau cutare candidat. Cu toate acestea, mugetul lui reuşi să facă să apară în cadrul ferestrei unui apartament, nu tocmai sus, din Albemarle, un personaj oacheş, cu înfăţişare sportivă, îmbrăcat într-un costum cafeniu roşcat, cum de obicei se îmbracă întotdeauna astfel de oameni, când ies pe stradă. Megafonul făcu pe domnul acesta să apară la fereastra apartamentului său şi să întârzie, uitându-se după el încremenit şi înfiorat de un sentiment neobişnuit de recunoştinţă şi nădejde. Auzise destul de limpede ce spunea. Megafoanele automobilului tunau, cutremurând strada:

„Caridi, alesul poporului! Votaţi cu Henry Caridi, candidatul independent în alegerile pentru Congres! Reprezentantul liber al poporului din toate păturile sociale! Nu este legat de niciun fel de făgăduieli! Nu este înregimentat în slujba nici unui partid! El este campionul poporului împotriva gangsterilor, a jafului şi. A corupţiei! Daţi voturile voastre candidatului Henry Dee Caridi!“

Domnul cel oacheş de la fereastră începu să facă gesturi de nerăbdare, dar fără să zică nimic, spre cei doi bărbaţi mai tineri din odaie, care tocmai scoteau câte. Un carton dintr-o cutioară de pe masă. Când ridicară privirea, şi se apropiară întrebători de el, le spuse dintr-o răsuflare, încercând să-şi reducă vorbele la minimul posibil, ca astfel să nu întrerupă în mod inutil mugetul megafonului care trecea pe stradă:

— Ia uitaţi-vă! Ascultaţi! Aţi auzit ce spune?

Mirarea lui se oglindi numaidecât şi pe obrazul celorlalţi doi. Cel mai înalt se uită la el şi exclamă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, maşina asta face reclamă pentru tine!

Al doilea declară:

— Ascultă, Henry, ce înseamnă asta – mi se pare că este megafonul de reclamă al sectorului al patrulea, nu-i aşa?

— Fireşte; sigur că este – acelaşi megafon de culoare verde care cutreieră străzile!

— Cum ai reuşit să-i obţii?

— Crede-mă, Gearing, nici n-am bănuit că ar putea să fie în serviciul meu!

Cel mai înalt dintre ei se amestecă în vorba lor şi păru mirat:

— Ascultă Caridi, doar nu-ţi închipui că s-ar putea, nu se poate să-ţi închipui că bătrânul Krauseman ar susţine candidatura ta…

Al doilea bărbat făcu un gest de protestare:

— Sawbrey, cum crezi că s-ar putea aşa ceva, când Henry duce o luptă atât de îndârjită, împotriva jafului şi a gangsterilor.

Cel cu numele Sawbrey clătină din cap şi se uită după maşina inexplicabilă.

— Tu nu înţelegi, Gearing, toţi candidaţii pleacă la luptă împotriva jafului şi a corupţiei. Krauseman ştie dinainte cum se procedează în astfel de împrejurări.

— Dă-o încolo de afacere, protestă Gearing întărâtat. Henry este un om serios şi înţelege să şi facă ceea ce spune. El nu este un politician; Krauseman ar trebui să ştie că el nu este un politician, el este u-u-un… Aici domnul Gearing fu obligat să facă o pauză, deoarece în limba engleză nu se găsea un cuvânt care să denote exact ceea ce avea el acum în minte.

— Eu sunt tocmai protestul ridicat împotriva politicienilor, completă domnul Caridi fără să ezite.

După ce ultimul ecou al mugetului pricinuit de megafoane se stinse în depărtare, dintr-o cameră interioară apăru o femeie destul de drăguţă.

— Henry, strigă ea, pe urmă văzând pe ceilalţi doi bărbaţi se opri, ca să-i salute: Hello domnule Sawbrey, hello domnule Gearing… Henry, megafonul care trecea adineauri pe sub ferestrele casei, nu cumva striga numele tău?

— Doamnă Caridi, exclamă Sawbrey, tocmai începusem să-i spun lui Henry, că asta ar însemna trecerea lui Krauseman din tabăra lui Blanke, de partea noastră.

— Dar de ce să facă o astfel de faptă?

— De, doamnă Caridi, n-aş putea să vă spun… probabil vreun motiv de neînţelegere politică… după cum ştiţi, Krauseman este un fel de dictator…

— Ce motiv de neînţelegere ar putea să existe între ei… După cum ştii şi dumneata, Blanke n-ar îndrăzni să introducă niciun fel de reformă care să fie împotriva lui Krauseman…

— O, nu e vorba de reforme… Probabil ar vrea o participaţie mai mare la încasările lui Krauseman. Sau probabil Krauseman o fi vrând ceva din ceea ce Blankè a crezut de cuviinţă să păstreze numai pentru el…

— Nu cred să se fi produs între ei niciun fel de ruptură, declară femeia cu convingere. Krauseman a constatat pur şi simplu, că astăzi candidatul său. Este pe cale să fie înfrânt şi s-a gândit că va fi mai bine să treacă de partea noastră, înainte de a fi prea târziu.

— Ia ascultaţi! strigă Gearing şi-şi luă pălăria. Eu plec s-ajung din urmă automobilul acesta şi să întreb şoferul, nu curm la ştie care este motivul că face reclamă pentru candidatul nostru.

Caridi întinse braţul după omul său de încredere..

— Stai; dacă vrei să pleci, ia şi câteva buletine. Anderson a trecut toate numele pe cartoanele cele din cutia a treia. La-le de acolo… pe Pine Street s-ar putea să întâlneşti şi câţiva alegători.

— Foarte bine; eu plec să vorbesc cu şoferul… iau şi din cartelele acestea, pentru a completa pe cele care le am la mine. Se opri şi se uită la el dintr-o parte, apoi le arătă insigna şi părăsi în grabă apartamentul, traversă holul şi coborî în stradă.

Dognina Çaridi se uită pe fereastră şi văzu pe Gearing cum se depărtează, boţit? Privirea întoarse spre Sawbrey, cu o mişcare de recunoştinţă pentru tot ce făcuse împreună cu Gearing în interesul lui:

— În sfârşit, dacă se va întâmpla să mă aleagă, această alegere nu se va datora megafonului de reclamă şi nici vreunei concesii din partea lui Krauseman, ci serviciilor unor prieteni ca Gearing şi ca tine.

Domnul Sawbrey declină foarte politicos acest merit „întrucât îl privea pe el, şi continuă să se gândească iii toate chipurile, care ar putea să fie pricina, că automobilul reclamă circulă prin oraş, sprijinind campania electorală a lui Caridi. Doamna Ellora Caridi care era tot. La fereastră, interveni numaidecât, pe un ton nemulţumit, dar destul de limpede, ca să poată fi auzită de soţul ei:.

— Henry, uite că-ţi vine domnişoara Connie Stott…

Candidatul la Congresul American urmări din nou. Privirea soţiei sale, dar de astă dată înfiorat de senzaţia neliniştitoare pe care o simte orice soţ, la apariţia unei fete, în legătură cu care soţia lui are anumite bănuieli.

— Huâm… Presupun că a întrebuinţat toate cartelele pe care le-a avut la ea şi s-a întors să mai ceară… Declară el cu glasul liniştit, dar categoric, ceea ce însemna că ar vrea să prevină pe Ellora, nu numai de faptul că domnişoara Connie Stott lucrează în interesul lui, prin urmare şi al ei însăşi, dar şi de prezenţa lui Sawbrey care era cu ei în aceeaşi odaie.

— Să sperăm că a venit numai după cartele, declară. · Ellora bănuitoare şi pe un ton de nemulţumire.

Domnul Sawbrey continuă să aleagă cartelele din cutia în care erau aşezate.

— Plec să fac un rond pe stradă, poate voi întâlni pe cineva… Voi face prima jumătate din Endymion Avenue… dar ascultă ce-ţi spun, adăugă el înveselit, pentru a le da să înţeleagă că el n-a auzit nimic din schimbul de cuvinte ce se desfăşurase între soţ şi soţie: Nu m-aş mira câtuşi de puţin, dacă doamna Caridi ar avea dreptate. Probabil Krauseman a băgat de seamă că tu vei câştiga lupta aceasta şi în ultimul minut a dat drumul acestui automobil să alerge pe stradă, pentru a-şi salva obrazul. Ştii foarte bine că pisica, ori de unde ar cădea „cade întotdeauna în picioare. Sawbrey începu să râdă de; dropiile lui cuvinte şi se îndreptă spre uşă.

Foarte bine, dragă Harry, să sperăm că aşa va fi dar încearcă să aduci la urnă cât mai mulţi, înainte de a se închide alegerea, zise Caridi şi ridică mâna în semn de salut, iar colaboratorul său politic ieşi pe uşă.

Dar uşa nici nu se închise bine şi candidatul se întoarse spre soţia lui.

— Ellora, pentru numele lui Dumnezeu, ce ai de gând, de faci astfel de observaţii, de faţă cu Sawbrey?

— El n-a auzit nimic.

— N-a auzit pe naiba… sigur c-a auzit! Altfel n-ar fi plecat, spunându-mi că voi câştiga lupta aceasta şi rea domnul Krauseman mă susţine tocmai din pricina asta; această declaraţie a făcut-o din cauză că nu se simţea la îndemână şi trebuia să se gândească repede şi să inventeze un pretext, chiar dacă pretextul invocat nu ar avea niciun rost.

Ellora se uită la soţul ei.

— Puţin îmi pasă, dacă m-a auzit… Ar trebui să te "demasc în faţa prietenilor tăi, în loc să te protejez, cum am făcut întotdeauna..

— Încă puţină protecţie de felul acesta şi voi sfârşi prin a nu mai avea niciun prieten… Dar ce anume ai avea de demascat?

Ellora ridică bărbia în vânt şi ochii ei frumoşi începură să scapere.

— Huâhm… cred că-ţi mai aduci aminte de Katherina aceea pe care a angajat-o unchiul tău la tine în birou, când ai început să practici avocatura aici în…

— Pentru numele lui Dumnezeu! De ce vorbeşti despre lucruri care s-au întâmplat acum cinci ani şi când bine ştii că aci nu există niciun motiv care te-ar putea nemulţumi. ·

— Ştiu, acesta este întotdeauna răspunsul tău.

Caridi încercă să se stăpânească.

— Ascultă, întrebarea este, ce-i vei spune lui Connie Stott, dacă se va întâmpla să vină să mai ceară un număr de cartele?

— Pentru mine întrebarea este, ce-i vei spune tu însuţi?

Politicianul făcu un gest de deznădejde.

— Doamne Sfinte! Nu-i voi spune nimic. Nimic, decât „poftim cartelele de care ai nevoie“, şi-i voi mul lumi pentru tot ce face în interesul meu, şi al tău de. Asemenea… da… şi al tău, ai înţeles!

Ellora trecu printr-o schimbare neaşteptată şi luă atitudine de sacrificată:

— Acum este aproape de intrare! Eu voi pleca de acasă. Mă voi duce la plimbare. Nu vreau să fiu între voi şi să vă tulbur felul ’ de conversaţie ce se va desfăşura între tine şi domnişoara Connie Stott.

— Nu, nu, nu vei pleca! Vei rămâne aici şi vei auzi ce ne vom spune. Doamne, nu vreau să te mai aud reproşându-mi tot ce-ţi trece prin minte… Ellora, înţelege… stai aici… Nu pleca!

— Nu e nevoie să ţipi la mine, protestă ea. Plec ide acasă cât mai repede, şi se repezi spre uşa care da în interiorul apartamentului, trântind-o cu violenţă în urma ei.

În clipa aceasta, indefinit de scurtă, când un zgomot simplu umple odaia, întocmai ca o vâjâială de aer, uşa de pe coridor se deschise şi apăru o fată distinsă, cu înfăţişare masculină, aproape tot atât de înaltă ca şi Caridi. Se uită la candidatul care zâmbea mecanic în mijlocul odăii şi a ecoului de larmă ce părea că abia. Atunci se stinsese.

— Eşti singur, Henry? întrebă domnişoara Connie Stott şi în glasul ei tremură o uşoară sfială.

Candidatul începu să-i explice că Gearing şi Sawbrey plecaseră chiar acuma, ca să înceapă lupta politică din primul ceas al deschiderii acesteia, dar felul în care-i explica, lăsa să se înţeleagă că au plecat cu atâta energie şi entuziasm, încât vibraţia ce o constatase adineauri, când intrase în odaie, se datora acestei plecări.

— Cred că doamna Caridi este acasă, declară fata şi se uită spre uşa care acum nu mai tremura.

— Da, probabil trebuie să fie undeva pe aproape…

Domnişoara Stott îl întrerupse mulţumită:

— O, ascultă Henry, ai auzit adineauri megafonul care a trecut pe stradă?

Candidatul păru că începe să se intereseze de ceea, ce ar fi vrut să-i spună fata:

— Dacă l-am auzit! Sigur că l-am auzit! Dar ia. Spune, cum de organizaţia Krauseman a putut să facă, un…

Domnişoara Stott se lumină la faţă şi atitudinea ei atât de căutat masculină, deveni solemnă.

— Eu sunt aceea care a determinat pe Krauseman să scoată maşina pe stradă!

— Dumneata! Dumneata! Cum ai reuşit să faci aşa. Ceva?… L-ai hipnotizat?

Fata începu să râdă.

— Nu ştiu… dar e foarte probabil. M-am dus la el. Şi l-am rugat să voteze cu tine… Casa lui cea mare era tocmai în drumul meu·

— Connie! Nu se poate, doar n-ai făcut aşa ceva!

— Ba am făcut, şi mi-a răspuns: „De, n-am nimic împotrivă; am votat cu Andrew Blanke, e adevărat, dar asta nu mă va împiedica să votez din nou, şi tot aşa, cu omul dumitale“. Fata îşi trosni degetele de la mâini şii începu să râdă.

— Dumneata ce i-ai răspuns?

— I-am spus că noi suntem un partid care urmăreşte schimbarea moravurilor şi nu putem accepta să. Voteze de două ori, chiar dacă ar fi să voteze cu noi; că ne-ar fi imposibil să combatem corupţia tot prin corupţie. Este un bătrân foarte amabil şi ne-am înţeles destul de bine împreună, iar la urmă i-am spus:

„— Uite ce, nu pot primi ca să votezi a doua oară: pentru Henry, dar ce-ai zice, dacă te-aş ruga să trimiţi, maşina cu megafoanele, din sectorul al patrulea, ca să· cutreiere străzile şi să facă reclamă pentru el?“

La aceste cuvinte a devenit ceva mai grav, şi într-un: târziu mi-a răspuns:

„— De, nu cred că fapta aceasta să poată strica prea: mult campaniei lui Andrew Blanke, ce zici domnişoară: Stott?“

I-am răspuns foarte sinceră:

„— Da, domnule Krauseman, nu cred că ar putea să-i strice”.

A început să râdă şi a adăugat:

„— Foarte bine, în cazul acesta ia maşina, dacă îţi Închipui că-ţi va putea folosi la ceva… sunt gata să fac orice, pentru a face plăcere doamnelor”.

Caridi începu să râdă, cu neîncredere.

— Connie, cred că nu vorbeşti serios!

— Dimpotrivă, şi i-am spus că de vreme ce domnului Blanke nu-i va strica nimic, ţie îţi va fi de mare folos… căci va fi un fel de îndemn pentru lungul drum ce te aşteaptă. Aşa că mi-a dat un bilet către Garajul Leckin’s

din sectorul al patrulea, unde m-am dus şi am luat maşina pe care ai auzit-o.. · adineauri făcând reclamă în lungul străzilor.

— . Măi, să fie a naibii! Connie, eşti o bomboană. De fată. Dacă se va întâmpla să obţin mandatul acesta, tu vei fi cea dintâi persoană care… Se opri la jumătatea frazei şi continuă cu mai puţin entuziasm: Prin urmare. Ellora a greşit… Trebuie să-i spun numaidecât, cum am reuşit să obţin eu automobilul acesta cu megafoanele, declară el şi se îndreptă spre uşă.

— Cum şi-a închipuit că l-ai obţinut? întrebă Connie cu o uşoară schimbare a glasului.

— Îşi închipuia despre Krauseman, că în ultimul moment a trecut de partea noastră, fiind convins că vom câştiga lupta.

— Da de unde, interveni Connie întunecată; el ştia foarte bine că noi nu putem câştiga, dar cum nu avea nevoie de maşină, ne-a făcut pur şi simplu o favoare.

— Ellora! strigă candidatul şi deschise uşa care da spre interiorul apartamentului, de unde soţia lui apăru numaidecât: Ellora, e vorba despre megafonul pe care l-am auzit adineauri. Ni l-a obţinut Connie. S-a dus la Krauseman şi l-a rugat să ni-l dea, iar bătrânul a fost de acord. Ce zici de asta?

Ellora se sili să zâmbească, rece şi politicoasă.

Caridi rămase mulţumit, văzând că soţia sa apreciază serviciile ce i-au fost făcute. Continuă deci cu entuziasm:

— Ascultă Ellora, eu şi Connie va trebui să plecăm şi să facem un ultim turneu prin circumscripţie. Am vrea ca alegerea aceasta să fie cel puţin spectaculoasă. Dar dacă se va întâmpla să vină careva dintre băieţi, dă-i cartelele din cutia cea albastră de colo.

— Da, desigur… tu… şi domnişoara Connie veţi pleca împreună?

Întrebarea aceasta i-o puse cu glasul monoton, dar amabil, aşa că după ce ieşi din odaie împreună cu Connie, Caridi se gândi că, după lovitura de maestru, dată în timpul acestei campanii, până şi soţia lui a început să se uite la Connie cu mai multă simpatie.

Ellora se uită după ei, până ieşiră din cameră, pe urmă se apropie de fereastră şi-i urmări în lungul bulevardului. Văzând alături de soţul ei statura înaltă şi distinsă a lui Connie Stott, simţi o uşoară nemulţumire întinse degetele mâinilor, răşchirându-şi-le ca pe nişte gheare, şi se gândi la plăcerea ce ar simţi-o, dacă şi-ar putea înfige unghiile în obrazul arogant şi masculin al lui Connie Stott. Fata aceasta înaltă reuşise să determine pe

bătrânul Krauseman să-i dea automobilul cu megafoanele şi Ellora îşi închipuia că ştie dinainte cu ce mijloace a reuşit Connie să-l obţină.

„— Iar acum, îşi zise ea cu amărăciune, întrebuinţează acelaşi procedeu şi faţă de naivul acesta care este Henry Caridi!“

Faptul că probabil Connie Stott ajutase în cea mai mare măsură pe soţul ei, ca să apuce pe cărarea întortocheată care-l ducea în lumea complicată a politicii, era un gând care pentru nimic în lume n-ar fi putut să-şi facă loc în mintea Ellorei.

CAPITOLUL II

Domnul Henry Lee Caridi şi colaboratorul său po litic, domnişoara Connie Stott, apucară în jos pe stradă, şi trecură dincolo de Albemarle Apartamente, mergând; încet şi cu pasul caracteristic al oamenilor care-şi fac loc prin mijlocul şuvoiului de circulaţie şi care în acelaşi timp sunt obligaţi să consulte şi adresele de pe hârtiile ce le au în mâini.

Pentru ca obligaţia aceasta să pară şi mai dificilă, gândurile domnişoarei Stott se opreau din când în când la doamna Ellora Caridi. Îşi zicea că e păcat ca Ellora să fie femeia care este în realitate. Henry Lee era un bărbat atât de prietenos, de sociabil şi demn de încredere, încât va trebui să reuşească în cariera lui politică, deşi nu reuşise în cariera de avocat. Marea calitate necesară unui om politic este sinceritatea. Dar indiferent, de calităţile ce le-ar fi avut Henry Lee ca om politic, Ellora era în stare să-l despartă de prietenii pe care-i avea, cu aceeaşi uşurinţă cu care reuşea el să şi-i facă, în orice caz, mare păcat, că Henry s-a căsătorit cu astfel de femeie.

Când ajunse la această concluzie tacită, Caridi ridică, privirea şi se uită la numărul de deasupra unei intrări, pe urmă o coborî şi se uită la unul dintre cartoanele ce le avea în mână.

— Pe cartela aceasta scrie că Johny Blair stă la Nr. 428.

— Nu mai stă, a plecat; aveam· de gând să scot din cutie cartela aceasta, dar n-am scos-o,. Johny Blair a plecat definitiv din această circumscripţie şi s-a instalat undeva în sectorul din partea de miazănoapte.

— Nu i-ai scris să vină şi să voteze?

— Da, i-am găsit adresa şi i-am trimis o cartelă; «dar dacă nu reuşeşti să-i duci la urnă, vizitându-i la domiciliu, atunci cu atât mai puţin vei reuşi să-i aduci cu o cartelă pe care le-o trimiţi.

Caridi se gândi la cartelele acestea risipite fără folos, mii de cartele care erau adresate alegătorilor americani, fără domiciliu stabil şi ale căror plicuri îl costau un cent şi jumătate de bucată; cu toate acestea nu puteau fi predate

destinatarilor; totuşi Onorabilul Andrew Blanke franca fiecare plic, fără să cheltuiască el însuşi niciun ban, şi plicurile lui francate erau predate destinatarilor.

Intrară amândoi într-o casă de raport, cu câteva trepte la intrare. Connie se opri în faţa unei vechi cutii de scrisori din holul întunecat şi se întoarse numaidecât ca să declare:

— Etajul al treilea… aici stă Laura şi Mary Swingle.

— Ţi-au făgăduit că vor…

— Da, desigur; când am fost să vorbesc cu ele, mi-au spus că nu le interesează politica, dar după ce le-am explicat că dumneata eşti un candidat independent şi că votând cu dumneata, vor putea vota împotriva ambelor partide care duc această campanie, mi-au răspuns că vor veni la vot.

Urcând scara prăfuită şi fără preş, Caridi se adresă fetei:

— Cohnie, constat că ai lucrat din toate puterile pentru succesul meu.

Fata râse ou sfială.

— Mi-a făcut plăcere.

— Ascultă, în cazul când voi reuşi să fiu ales… dacă Va exista vreo posibilitate ca să fiu ales în Congres, voi încerca să fac ceva, pentru ca timpul ce ţi l-ai pierdut cu mine, să valoreze mai mult decât., decât tot ce ai făcut până acum în toată viaţa dumitale.

Connie ştia că Henry se gândeşte la slujba de secretară particulară… pentru cazul când se va întâmpla să fie ales membru al Congresului. Acest „când“ era însă foarte vag, dar totuşi clipirea tulbure a posibilităţii de a lucra zi de zi împreună cu Caridi, la Washington, îi umplea sufletul de mulţumire neaşteptată. Pe urmă ca şi când imaginaţia ei ar fi fost frânată de ceva, începu să se gândească la Ellora. Prevedea ce ar zice Ellora de un astfel de plan. Şi din nou se gândi, că e păcat ca un om ca Henry să-şi lege viaţa de o astfel… în clipa. Aceasta întinse mâna spre soneria uşii de la etajul al treilea şi bâzâitul ei o trezi la realitate.

Aproape îi venea şi ei să râdă de pornirea aceasta neaşteptată împotriva Ellorei Caridi. Eventualitatea unei slujbe în calitate de secretară particulară a soţului Ellorei în Washington era ceva cu totul lipsit de importanţă şi foarte depărtat. Singurul obiectiv concret al campaniei începute de Henry Lee „era scopul de a face o simplă demonstraţie. O încercare de a forma un grup de voturi permanente şi sigure în centrul oraşului. Centrul oraşului era un fel de entitate dublă, în care partidele majoritare, democratic şi

republican, se înţelegeau atât de bine, încât păreau că fac un întreg inseparabil. Erau întocmai ca inelele acelea răsucite din India care câte două, trei sau chiar o jumătate duzină, sunt astfel potrivite încât par că sunt un singur cerc.

Tot. Aşa era şi clubul lor politic, un fel de protest împotriva mistificării stereotipe a politicii municipale. Americane; dar străduinţele acestea erau o adevărată plăcere, exact cum spusese şi ea. Afară de asta clubul lor reuşise să câştige suficient prestigiu politic, ca în fiecare duminecă după amiază să poată ţine câte o întrunire gratuită în localul Ajax Bowling Alleys din Middenhall Street.

Uşa apartamentului de la etajul al treilea se deschise puţin şi o femeie slabă şi cu părul cărunt se arătă în această deschizătură; văzând cine este, deschise uşa ceva mai (mult şi mai cu încredere.

— O, dumneata eşti, domnişoară Stott.

— Da, am venit să vă întreb dacă dumneata şi sora dumitale aţi fost la vot?

— O, vasăzică astăzi este ziua? Se întoarse şi strigă spre interiorul camerei: Laura, tânăra doamnă a venit să ne spună că astăzi este ziua alegerii.

Din interior se auzi un glas care răspunse:

— Întreab-o unde este localul de vot?

Connie începu să le descrie în toate amănuntele, cum vor putea ajunge la local:

— Coborâţi pe Clement Avenue şi Strada a Douăsprezecea. Treceţi prin atelierul de frizerie şi ajungeţi în aleea din fund. Apucaţi pe după colţul din dreapta al aleii şi ajungeţi la a patra uşă, unde se găseşte un vechi magazin de insecticide. Deasupra uşii este un câine care se scarpină şi se apără împotriva muştelor. Acesta este localul unde va trebui să votaţi!

— Care este motivul că au ales un local atât de greu de găsit?

— Motivul este foarte simplu, ca să facă pe alegători să nu-l găsească, decât în cazul când îl ştiu dinainte unde este.

— Ei, spune drept; e adevărată ruşine!

— Da, este, dar asta înseamnă că-ţi aduce voturile adversarului sau determină pe alegători să nu mai voteze.

— Ei bine, tocmai de aceea eu voi merge la vot, declară bătrâna categoric.

Caridi şi ajutoarea sa îi mulţumiră pentru efortul sincer şi dezinteresat ce-l făcea în interesul candidatului şi se întoarseră din nou în stradă. Îşi făcură loc în. Lungul trotuarului înţesat de lume, până la următorul alegător care era trecut pe listă şi care sta cu două case mai încolo. De astă dată constatară că destinaţia lor îi ducea spre un apartament până la care trebuiră să se urce cu ascensorul, aşa că se mai odihniră puţin, până ajunseră la etajul al şaselea unde locuia un domn cu numele Simpson. Sunară şi se simţiră şi mai mulţumiţi, când apăru domnul Simpson şi le spuse că el a şi votat. Domnişoara Stott îi mulţumi şi adăugă:

— Domnule Simpson, dă-mi voie să-ţi prezint pe bărbatul pentru care ai votat. Dacă se va întâmpla să cădem în această alegere, vom candida din nou şi încordată, la fiecare alegere. Vrem să formăm un bloc de alegători onorabili şi incoruptibili; un fel de club politic, al oamenilor care preferă cinstea în loc. De tâlhărie…

Când Connie îi repetă aceste fraze răsuflate, domnul Simpson se înclină şi foarte amabil întinse o mână cam fleşcăită.

— Sunt încântat să fac cunoştinţa dumneavoastră, domnule Blanke, vă rog să mă credeţi.

Domnişoara Stott se uită la el dezamăgită.

— Sper că n-ai votat pentru fostul membru al Congresului, pentru Blanke?

— Cum adică… ba da, răspunse Simpson, tot atât de dezamăgit. Sau nu este candidatul pentru care dumneata ai făcut propagandă?

— Nu; ţi-am spus că cel pentru care va trebui să votezi, este Caridi… Henry Lee Caridi… Dumnealui este domnul Caridi.

Simpson se uită la ei năucit.

— Ei comedie ca asta. Am văzut numele afurisitului de Blanke pe una dintre liste… era chiar în capul listei şi mi s-a părut cunoscut. Mi-am închipuit că trebuie să fie numele celui despre care mi-ai vorbit dumneata.

Da de unde, numele acesta ţi s-a părut cunoscut probabil din pricină că în timpul celor din urmă optsprezece sau douăzeci de ani Andrew Blanke a fost reprezentantul nostru în Congres.

— Probabil că acesta o fi motivul, încuviinţă Simpson abătut. Am fost sigur c-am mai auzit undeva numele acesta. Pe urmă adăugă cu convingere: Eu nu mă amestec în politică şi afacerile acestea nu mă interesează.

Micul lor grup reuşi să primească cu seninătate acest *faux pas.*

— Nu face nimic, declară Caridi şi începu să râdă. Ceea ce vrem să facem noi de astă dată, este o simplă manifestaţie politică, dar te rog domnule Simpson să nu uiţi, că de aici înainte Asociaţia Alegătorilor Independenţi va avea cel puţin un om cinstit care să fie candidatul ei, la fiecare alegere. Data următoare nu voi mai fi eu, ci probabil un alt membru al Asociaţiei, în orice caz de fiecare dată va fi cineva, prin urmare te rog să nu uiţi de noi.

Felul lui de a vorbi impresionă pe domnul Simpson.

— Pe cinstea mea, am toată încrederea în ceea ce faceţi dumneavoastră, declară el foarte serios. Doamna care este cu dumneavoastră, mi-a dat toate explicaţiile. Cred, domnule Caridi, că datoria fiecărui cetăţean american este să facă politică şi să voteze cu un candidat demn şi cinstit. Dacă am reuşi să alungăm hoţii din administraţia municipiului şi din politica Statului, n-am. Avea de plătit biruri atât de grele.

Caridi îi întinse mâna.

— Evident că această atitudine ar putea să aibă urmări favorabile. La revedere, şi data viitoare te rog să nu uiţi A.A.I. Şi să-ţi aduci aminte de candidatul ei, înainte de a vota pentru primul candidat al cărui nume îl vezi pe listă.

Domnul Simpson începu să râdă din toată inima.

— Pe cinstea mea, aşa voi face, vă rog să mă credeţi! Sunt încântat că am făcut cunoştinţa dumneavoastră domnule Caridi. Cred că dumneavoastră sunteţi primul candidat al Congresului pe care am avut fericirea să-l cunosc.

Când domnişoara Stott şi Caridi ajunseră din nou în stradă, fură opriţi de un bărbat mic de statură şi bine legat, cu ochii negri şi nasul coroiat, care salută pe candidat, ducându-şi două degete scurte şi groase la; gambeta ce o avea în cap.

— Uite Onorabilul Henry Caridi; cum merge cu. Alegerea?

— Aşa şi aşa, Myerberg, răspunse politicianul cu indiferenţă.

— Fugi domnule, ce aşa şi aşa! protestă Myerberg înveselit. N-ai auzit mai acum o jumătate ceas automobilul cu megafoanele Şefului cum alerga în lungul străzii şi-ţi făcea reclamă?

Caridi nu se simţea câtuşi de puţin dispus să discute astfel de amănunte cu Myerberg.

— Probabil l-ai auzit dumneata.

Myerberg se uită mirat la el şi la însoţitoarea lui.

— Auzi ce om! Domnişoară Stott; spune drept, ai <. Mai văzut un astfel de individ? Stă nepăsător şi rece, întocmai ca o sticlă de bere la ghiaţă, când el e om făcut… când şi-a ajuns scopul… şi a reuşit aşa pe negândite să devină favoritul lui Krauseman. Pe cinstea mea, nu-mi vine să-mi cred ochilor şi nici urechilor. Cu toate acestea, iată-l în faţa mea, calm şi indiferent, ca şi când ar întinde mâna după o ţigară pe care i-o oferi, şi-mi răspunde că alegerea merge *aşa şi aşa.*

Domnişoara Stott începu să râdă, uitându-se la omul acesta mic de statură şi cu părul creţ.,

— Probabil vorbeşti despre automobilul de reclamă?

— Da, glasul acela din cer care funcţionează cu aer comprimat şi care vorbea despre Caridi… E posibil ca Şeful să fi căzut în cele din urmă din patul politic în care dormea împreună cu Patronul?

Caridi nu se uită la domnişoara Stott, dar spera că nu va face nicio indiscreţie în legătură cu automobilul de reclamă. Respiră uşurat când o auzi că răspunde foarte amabilă:.

— Nu ştiu despre niciun conflict între domnul Krauseman şi domnul Blanke.

Myerberg făcu un gest cu mâna.

— O femeie discretă valorează cât greutatea ei în aur. De, evident, acestea sunt chestiuni politice. Omul când vrea să înveţe ceva, trebuie să înveţe repede, dacă ân general vrea să înveţe, căci dacă face un singur pas greşit, înseamnă că s-a curăţat. Îşi duse din nou degetele la pălărie: De, felicitările mele Caridi, şi te felicit din tot sufletul. Cred că voi avea ocazia să te felicit la multe alegeri de aici înainte. La revedere, sunt foarte grăbit.

— Mulţumesc, Myerberg, răspunse Caridi cu glasul rece şi se uită după el cum se depărtează.

Fata se întoarse mirată spre şeful ei.

— Bine Henry, ai fost grozav de nepoliticos faţă de Myerberg!

— Nu-mi place mutra lui Myerberg, declară candidatul cu indiferenţă.

— Cam ce atitudine crezi că vei putea avea de aici înainte, cu simpatiile şi antipatiile dumitale? întrebă fata ironică. Şi ce ai împotriva omului acesta?… presupun că n-ai avut până acum niciun fel de afacere cu el?

— Nu, n-am avut.

Connie se uită cu atenţie la el.

— Cred că nu din cauză că este evreu?

— O, nu, nici vorbă… îmi plac evreii… anumiţi evrei…

Domnişoara Stott conchise:

— Constat că eşti unul dintre americanii care au concepţii largi şi altruiste, deoarece din când în când un evreu poate deveni pentru ei atât de util, încât n-au motive să se supere că este evreu.

— Nu, nu este acesta motivul, protestă Caridi căruia această explicaţie nu-i era pe plac. Eu… în sfârşit… într-un rând Myerberg m-a insultat.

— Nu cumva ai fost avocatul părţii adverse într-un proces cu Myerberg?

— Nu, n-a fost cazul acesta.

Fata se opri şi se uită la el, dădu să vorbească, pe urmă îşi schimbă gândul:

— Haide să ne vedem de treabă şi să continuăm activitatea în interesul propagandei.

— Eu cred că după ce ţi-am spus atât, va fi mai bine să-ţi spun tot.

— Nu e nevoie să-mi spui.

— Sunt convins şi eu că nu e nevoie! ripostă Caridi, plictisit de apucăturile acestea femeieşti. O clipă i se păru că atitudinea lui Connie îi aduce aminte de Ellora. Adevărul este… că i-am propus o asociaţie şi el a refuzat.

— O asociaţie!

— Da… asta dovedeşte cel puţin că din punct de vedere abstract, eu am vederi foarte largi în legătură cu evreii.

— Cum de ai ajuns să oferi lui Myerberg o asociaţie… sau să te gândeşti la el în legătură cu aşa ceva…

— Uite ce, mă gândeam că unchiul meu se va plictisi să-mi plătească mereu chiria pentru localul unde am biroul şi vedeam că nu ajung la nimic, continuând să mă ocup de procese civile. Prin urmare mi-am zis că va trebui să pledez în procese la Curtea cu Juri sau în cazul cel mai rău, să renunţ la cariera de avocat.

Prin mintea lui Connie trecu un gând neaşteptat, aşa că renunţă să mai discute despre această asociaţie.

— Ascultă, dacă Myerberg îşi închipuie că acest Krauseman te sprijină s-au putea să se găsească o mulţime de oameni care să gândească la fel ca el. Ar. Avea haz să reuşeşti să fi ales, datorită generozităţii lui Krauseman.

— O, nu cred să se. Întâmple aşa ceva.

— Atitudinea lui Myerberg a fost sinceră şi omul acesta este, la curent cu toate şolticăriile din oraş.

— Da, dar el nu cunoaşte motivul pentru care am obţinut automobilul cu megafoanele.

În clipa aceasta Caridi văzu pe Myerberg că s-a întors şi că vine repede spre ei. Se vedea limpede că-i caută în mijlocul lumii care circula pe stradă şi imediat ridică mâna şi le făcu semne. După ce se apropie, le explică în câteva cuvinte.

— Am întâlnit pe Meltofsky ducându-se la Judecătorul Pfeifferman şi l-am rugat să se prezinte în procesul meu, ca să mă pot întoarce la voi.

Caridi dete din cap nemulţumit, când văzu că avocatul îşi continuă drumul alături de ei.

C Peste câteva clipe Myerberg începu din nou:

— Ascultă Caridi, aş putea invoca motive idealiste, într-o anumită măsură justificate, pentru ceea ce-ţi voi oferi acum, dar nu vreau să invoc mot…

— Să-mi oferi? se miră Caridi, şi se uită la el.

Ochii negri şi inscrutabili ai lui Myerberg suportară această privire, fără să clipească.

— Da… să-ţi ofer.

— Ce ai de gând să-mi oferi?

— De… ca să fiu sincer… nu e vorba de nimic personal.

— În cazul acesta ce ai de gând să-mi oferi în mod impersonal? întrebă Caridi, bănuitor şi în ace. Aşi timp mirat.

Connie Stott care se uita cu atenţie la avocatul Myerberg, înţelese numaidecât ce urmăreşte.

— Domnul Myerberg ar vrea să intre în Asociaţia Alegătorilor Independenţi, zise ea cu sfială.

— O de asta e vorba? întrebă Caridi.

Myerberg dădu din cap.

— Şi cum ţi-am spus, nu voi invoca motive idealiste „deşi aş putea să le invoc, tot atât de bine, ca şi ceilalţi membri ai organizaţiei dumneavoastră.

— Sigur că da, încuviinţă Caridi.

— Prin urmare voi invoca fără niciun înconjur motivul, că dumneata ai putea să fii ales. M-am gândit deci să intru în organizaţia dumneavoastră, înainte de a înregistra succesul, dar ca să fiu sincer îţi voi spune, că mie nu-mi plac apostolatele acestea de cruciaţi. Sunt atâţia cruciaţi… toţi sunt atât de sinceri… au atâtea mici organizaţii cu cheltuieli şi taxe, şi niciuna dintre ele nu face nimic.

— Înţeleg, dumneata eşti idealist, când idealismul are posibilităţi să câştige, constată Caridi.

— Eu nu invoc aceste motive, când vreau să intru, repetă avocatul repede, ca şi când ar fi vrut să se apere împotriva unei bănuieli.

— În orice caz trebuie să-ţi spun, că suntem foarte mulţumiţi de adeziunea dumitale, adăugă Caridi cu indiferenţă.

— Foarte bine, mi-ar face plăcere să intru. Cât ar putea să mă coste?

— De… taxele pentru un… un membru fondator sunt… şaptesutecinzeci de dolari, răspunse Caridi. Pronunţând aceste cuvinte îşi aduse aminte nu numai de cei doi prieteni intimi ai săi care vărsaseră fiecare, această sumă pentru cheltuielile campaniei sale electorale, ci îşi aduse aminte şi de expresia de pe obrazul lor, când îi semnaseră cecurile. Ei trei îşi atribuiseră calificativul de „fondatori" spre deosebire de ceilalţi membri cotizanţi care plăteau doi dolari şi cincizeci de cenţi. Dacă va intra şi Myerberg, va fi al treilea, şi fără îndoială ultimul „fondator" al Asociaţiei Alegătorilor Independenţi.

Avocatul dădu din cap, în semn de încuviinţare.

— Dar înainte de a expedia domnişoarei Stott cecul dumitale, trebuie să te previn, că domnul Krauseman a pus la dispoziţia domnişoarei Stott automobilul de reclamă, deoarece ştia că Blanke va cădea cu certitudine şi. Deci organizaţia lui nu va avea nevoie de el.

Atitudinea lui Myerberg nu se schimbă câtuşi de puţin. Dădu din nou din cap:

— Evident, eu cunoşteam acest amănunt.

Caridi se uită la el mirat.

— Îl cunoşteai… şi cu toate acestea mai vrei să intri în organizaţia noastră?

Avocatul ridică braţele în aer.

— Ţi-am spus că eu cunoşteam dinainte acest amănunt, de ce mă întrebi dacă „mai" vreau.

— În sfârşit… treaba dumitale… Connie, dă-i adresa, noastră.

În timpul acestei conversaţii făcuseră o distanţă destul de mane spre localul de vot. Conversaţia lor fu întreruptă de glasul răguşit al unuia care la încrucişarea, străzii vorbea unui grup de oameni prost îmbrăcaţi,. Buluciţi împrejurul lui. Myerberg nici nu băgă de seamă: obstacolul din calea lor şi începu să-şi facă drum printre oameni. Totuşi domnişoara Stott prinse

câteva cuvinte în treacăt. Un individ cu exteriorul neîngrijit începuse să vocifereze, cu violenţa caracteristică oamenilor de teapa lui:

— Gândiţi-vă, camarazi, la astfel! · de cifre; două milioane de scroafe de a făta, n-au fost tăiate, n-au fost vândute, n-au fost mâncate, ci au fost omorâte şi aruncate în apele fluviului Missouri, aşa că albia acestui fluviu a fost otrăvită şi până şi peştii au murit! Dar cine a săvârşit această faptă? Nişte maniaci? Oameni nebuni? Vor fi fost năvălitori străini care au încercat să distrugă America, provocând foamete şi molime? Nu, forţa distrugătoare care justifică acest ultragiu împotriva umanităţii, este deşteptăciunea şi încăpăţânarea conducătorilor politici ai Statelor Unite. Acesta este mijlocul întrebuinţat de ei pentru a înlătura supraproducţia! Carne de porc risipită în Statele din Vest! Vagoane întregi de portocale care putrezesc în California! Cisterne întregi de lapte aruncat în şanţuri, la fermele din partea de miazănoapte! Recolta de bumbac în Statele din Sud distrusă! Ţara noastră a produs cantităţi enorme din aceste articole; preţurile au scăzut atât de mult, încât nu mai reprezentau niciun câştig. Dar trebuie să ştiţi (camarazi, că principiul sacrosanct al ţărilor capitaliste este: produsele trebuie să aducă câştiguri! Pentru ce sunt bune produsele? Sunt de mâncat? Sunt de îmbrăcat? Sunt ele menite să aline suferinţele bolnavilor şi să adăpostească pe cei care n-au unde-şi pleca fruntea? Da de unde, nici pomeneală! Produsele sunt menite să realizezi câştiguri. Şi în cazul când aceste câştiguri nu devin din ce în ce mai mari, industriaşul constată că întreprinderea lui nu prosperă. Prin urmare este obligat să înceteze lucrul, este obligat să distrugă ceea ce a fabricat, astfel ca ceea ce mai rămâne, să poată vinde cu profit. Aceasta dovedeşte că este aderent devotat al capitalismului şi-i urmează poruncile cu toată sfinţenia.

„Şi în timp ce acest sabotaj, camarazi, continuă în largul ţării, voi şi eu, care suntem poporul, cutreierăm un oraş după altul, fără să avem cel puţin speranţa de a găsi de lucru sau o coajă de pâine, şi rătăcim flămânzi, degeraţi, de frig şi deznădăjduiţi; sabotajul acesta dovedeşte înţelepciunea atotputernicilor noştri stăpâni din America… şi simţul lor de umanitate!“

Din mijlocul mulţimii adunate împrejurul lui se auzi un vuiet de glasuri care ar fi vrut să fie aclamaţii. Acestea însă fură întrerupte de trei agenţi de stradă care începură să-şi taie drum printre oameni şi să strige cu glasuri răstite, caracteristice reprezentanţilor autorităţii:

— Circulaţi! Mişcaţi de aici! Nu opriţi circulaţia străzii.

Oratorul ridică un braţ în sus.

— Vreau să uzez de dreptul garantat de Constituţie, în calitate de liber…

Unul dintre cei trei agenţi întinse mâna şi apucându-l de braţ, îl smulse cu violenţă de pe lada pe care se urcase şi plecară împreună, în timp ce oratorul continua să invoce cu glasul ridicat, drepturile lui garantate de Constituţie.

Ceilalţi doi agenţi îmbrânceau mulţimea care-şi bătea joc de ei. Myerberg apucă pe Caridi de braţ şi-l conduse spre lada rămasă liberă.

— Răspunde-i, stărui avocatul, urcă-te pe ladă şir răspunde-i…

— Bine dar poliţia va…

— Încearcă! încearcă! Tot ce pot să-ţi facă, este să te oprească.

„La stăruinţele lui Myerberg, Caridi se urcă pe ladă.

— Domnilor, concetăţeni, începu el.

Ascultătorii se întoarseră ·spre noul orator care ocupase pe ladă locul evacuat de cel dinaintea lui.

Unul dintre poliţişti se întoarse în loc şi văzând pe Caridi urcat pe ladă, aridică la gură un ţignal şi se îndreptă spre el, şuierând după ajutor. Caridi simţi un fior fugindu-i în lungul trupului, când văzu pe agentul forţei publice că se apropie de el.

— Domnilor, repetă politicianul, eu reprezint Asociaţia Alegătorilor Independenţi.

Poliţistul răcni la el:

— Dă-te jos de pe ladă, până nu vin…

Myerberg îşi insinua trupul masiv între poliţist şi lada oratorului. Pălăria îi căzuse din cap. Întinse un braţ spre Reprezentantul ordinii.

— O’Sheen! O’Sheen! strigă el repede, dar căutând să pară cât mai demn.

O’Sheen se întoarse spre avocat.

— Ce naiba vrei?

— Cel de pe ladă este domnul Caridi.

— Dar cine dracul mai este şi ăsta?

— Candidatul căruia mai acum două ceasuri îi făceau reclamă megafoanele Şefului, în lungul străzilor oraşului.

Poliţistul se opri în loc.

— Acesta este numele pe care l-a pronunţat megafonul?

— Da… Caridi.

— Eu credeam că a fost Blanke.

— Dimpotrivă, dumneata n-ai ’ ascultat, dar eu l-am auzit… Făcea reclamă pentru Caridi.

Grupul de oameni se strânse împrejurul lor şi-i auzi ce vorbesc; începură să se frământe. Unul dintre ei strigă:

— E, nu dai jos de pe ladă pe omul Şefului?

— Haide, circula! porunci. Agentul.

Printre oameni se răspândi ştirea că va vorbi omul. Şefului. Din mijlocul grupului de gură cască se auzi, cineva strigând:

— Are permis?

O'Sheen îi răspunse belicos:

— Tacă-ţi pliscul; omul vostru a vorbit fără permis!

Myerberg interveni cu glasul sonor:

— Da, domnul Caridi are permis, şi făcându-şi. Drum spre O'Sheen îşi scoase portvizitul.

O'Sheen simţi hârtia pe care Myerberg i-a puse în. Palmă. Ridică cealaltă mână.

— Da, domnul Caridi are permis deci poate continua să vorbească.

Caridi începu:

— Domnilor şi concetăţeni, eu reprezint Asociaţia Alegătorilor Independenţi, în lupta pe care o dă ţara împotriva corupţiei, a favoritismului şi a dezmăţului politic.

Câţiva scandalagii începură să orăcăie şi să strige:

— Daţi-l jos! Dă-te jos de pe ladă.

— Domnilor, nu voi încerca să târăsc în noroi, cum: a procedat cu atâta lipsă de loialitate, oratorul precedent, întreagă structura politică, întemeiată pe înţelepciunea şi cu sângele înaintaşilor noştri, numai pentru: reajustarea vieţii economice…

Murmure şi mai puternice în mijlocul ascultătorilor.

— Eu vă voi spune că situaţiile disperate au nevoie· de măsuri drastice. Ceea ce urmăreşte partidul meu şi ceea ce va obţine, este un guvern liber de corupţie, liber de favoritism, liber de dezmăţul politie…

În timp ce Caridi îşi continua cuvântarea, rândurile ascultătorilor începură să se primenească. Trecători din clasa burgheziei se opriră o clipă, pentru a se convinge ce are de spus un om de seama lor, în legătură cu criza naţională. Cei care veniseră pentru a face haz şi a întrerupe, se pierdură în mijlocul mulţimii şi se domoliră „impresionaţi de elanul şi căldura cu care vorbea oratorul.

CAPITOLUL III

în timpul cât domnul Henry Lee Caridi, de la înălţimea anacronică a lăzii ce-i servea drept tribună, îşi desfăşura discursul împotriva corupţiei, a dezmăţului politic, a favoritismului şi a impozitelor exagerate, o tânără italiancă se îndreptă spre Myerberg şi domnişoara Stott, începând să vorbească cu ei. Intenţia aceasta nu-i reuşi la început, deoarece avocatul şi propagandista începuseră să discute împreună despre discursul pe care-l ţinea candidatul lor.

Avocatul mic de statură şi bine legat, oprit în mijlocul ascultătorilor şi uitându-se la Caridi, se întrebă: mirat, de ce oare cuvântările tipice ale candidaţilor din clasa burgheziei, nu sunt niciodată cuvântări politice.

Domnişoara Stott se uită la el mirată.

— Crezi că a condamna corupţia, favoritismul şi ’ obiceiul de a plăti voturile nu înseamnă că faci politică?

— Nu înseamnă deloc. Procedeul acesta n-are nicio legătură cu acţiunea politică; este o simplă înlăturare „a piedicilor care ar putea ajunge să obţină consimţământul politicul celor care tind spre o acţiune politică.

— În cazul acesta Asociaţia noastră de Alegători ’. Independenţi care luptă împotriva corupţiei, înseamnă că nu este o organizaţie politică?

— Nu, dumneavoastră încercaţi pur şi simplu să ungeţi mecanismul politic pentru a funcţiona aşa cum trebuie să funcţioneze, dar grupări ca a dumneavoastră. Nu-şi propun niciodată o misiune nouă.

— În cazul acesta nu vom avea motive să ne batem capul cu misiunea ce va trebui s-o aibă guvernul nostru, ci ne vom gândi numai la felul cum vom putea ajunge la guvern.

— Afirmaţia aceasta este lipsită de logică, ripostă Myerberg ridicând din umeri, deoarece singurul mijloc pentru a putea ajunge la o anumită destinaţie, este să urmezi pe cel care te duce de-a dreptul la ea. Prin urmare dacă-ţi convine locul unde te găseşti acum, nu se poate să lupţi împotriva corupţiei, a dezmăţului, a favoritismului şi a fraudei, deoarece acesta este drumul care te duce la guvern. Nu, te rog să mă crezi, partidele politice care-şi propun reforme, comit chiar de la început o aberaţie!

— Cum se poate, eu nu sunt deloc de această părere, protestă Connie mirată.

— Dumneata nu ştii că firea omenească este întotdeauna la fel; că dacă încerci să aşezi oamenii în mediul lor politic original, vor încerca întotdeauna să revină acolo unde sunt astăzi?… Nu, domnişoară, ca să. Poţi

determina oamenii să apuce pe un alt drum, va trebui să le oferi un obiectiv nou.

Domnişoara Stott se uită consternată la micul avocat.

— Uite ce, dacă aceasta este părerea dumitale, spune-mi ce te-a determinat să intri în Asociaţia noastră *T* Myerberg ridică din umeri.

— Îmi închipui că ar putea să reuşească… şi eu nu sunt un idealist.

Domnişoara Stott care intrase în politică în calitate de amatoare şi constatase că rolul ce şi l-a asumat o· distrează şi că se armonizează cu vederile ei, rămase consternată când văzu că avocatul interpretează tocmai de-a-ndoaselea acest rol. Era gata să continuie discuţia cu el, când în cele din urmă îşi dădu seama de prezenţa; tinerei italience care era lângă ea. Fata tocmai spunea:

— Domnişoară… dumneata… dumneata eşti cu domnul care vorbeşte, nu-i aşa?

— Da, da, răspunse ea distrată, pe urmă continuă „adresându-se avocatului: Bine, dar cred că şi dumneata eşti de părere, că nu e just ca oamenii să-şi vândă voturile?

— Dimpotrivă, un vot presupune o opinie, în legătură cu acţiunea politică care poate asigura celui care votează maximul de avantaje; dar dacă nu are nicio opinie şi votează la întâmplare, în cazul acesta singurul avantaj ce i-l poate oferi votul, este să-l vândă la un preţ cât mai ridicat. Te rog să mă crezi, eu sunt de părere că legea care opreşte vânzarea liberă şi fără nicio restricţie a voturilor, privează marea majoritate a. Americanilor noştri, lipsiţi de imaginaţie şi fără convingeri politice, de singurul beneficiu real ce li l-ar putea, aduce voturile lor.

O. Astfel de erezie nemulţumi pe domnişoara Stott. Bănuia că Myerberg vrea să facă glume cu ea şi subiectul pe care-l discutau împreună îl considera mai presus de orice glumă. Se întoarse plictisită spre fata care mai repetă odată întrebarea pusă adineaori.

— Da, da, amândoi; domnul Myerberg şi eu suntem împreună cu cel care vorbeşte, dar domnul Myerberg acesta este Iuda, trădătorul.

— Iuda? îngână fata, fără să înţeleagă.

— Da, exact, Iuda!

— Bine, dar omul care vorbeşte acum este… este domnul Caridi?

— Da, este el.

— Este bărbatul al cărui nume l-am auzit adineaori în megafoanele automobilului? stărui ea nerăbdătoare.

Domnişoara Stott dădu şi de astă dată din cap şi se uită la Myerberg, gândindu-se că atunci când Krauseman i-a acordat automobilul de reclamă, probabil i-a dat un ajutor mult mai preţios, decât ar fi putut bănui el însuşi la început.

— În cazul acesta el… domnul Caridi… este un politician, continuă fata şi se frământă nerăbdătoare; domnişoara Stott constată că fata îşi duce mâna spre şiragul de mătănii ce-l avea sub bluza cu care era îmbrăcată.

— Dacă ţine o cuvântare, e firesc să fie politician… ripostă domnişoara Stott.

— O, nu domnişoară, protestă fata fără să mai stea la gânduri. Un politician este omul care poate să obţină ceea ce-i ceri, şi oamenii care s-au urcat pe lada aceasta, ça să vorbească, nu sunt în stare să te ajute cu nimic.

— Domnişoară, interveni Myerberg cu glasul gutural, caracteristic rasei sale, tocmai adineauri i-am explicat domnişoarei Stott, că noi în America nu avem politicieni şi nu avem curente politice. Nu avem nimic ce ne-ar putea determina să avem convingeri politice, căci nu avem decât propriile noastre păreri… Domnul Caridi de colo nu este un politician.

Văzând privirea dezamăgită şi îndurerată a fetei, domnişoara Stott întinse mâna protectoare spre ea.

— Nu-i da atenţie. Îi place să facă glume. Firește, domnul Caridi este om politic. N-ai văzut cum a alungat poliţia pe celălalt şi l-a poftit pe el să vorbească?

Fata dădu uşor şi cu neîncredere din cap.

— Da, am văzut scena aceasta… pe urmă adăugă cu; glasul în şoaptă. Aş fi vrut să întreb, poate… are… poate; ar avea vreo legătură cu… ridică privirea sfioasă spre domnişoara Stott, încruntă din sprâncene şi sfârşi, ca într-un suflu:… cu… Joe?

— Joe? repetă domnişoara Stott mecanic şi pe «acelaşi ton.

— Cu Joe Canarelli…

Domnişoara Stott n-avea habar despre ce vorbeşte.

— Cine este Joe Canarelli?

— Este reprezentantul Asociaţiei pentru Protecţia Producătorilor de Sirop, îi explică fata în şoaptă.

— Şi cum crezi că ar putea să intervină domnul Caridi în această chestiune?

— Aş vrea să roage pe Joe Canarelli… să reducă puţin taxele ce le încasează de la mama… Mama nu poate plăti… scadenţele sunt prea

doge… şi sumele prea mari, sfârşi ea şi se uită bănuitoare împrejur, pentru a se convinge, că n-a auzit-o nimeni.

Domnişoara Stott rămase năucită.

— Asociaţiile acestea nu au taxe fixa, care să se încaseze la date fixe?

— Nu, domnişoară, Joe Canarelli încasează astăzi… mâine îi trece ceva prin minte şi vine din nou… Săptămâna viitoare îşi aduce iarăşi aminte de ceva şi vine înc-odată… ·

— Şi ce ai vrea anume să ceri domnului Caridi, să facă în interesul dumitale?

— Să vorbească cu Joe Canarelli… să-i spună ca să înceteze un timp cu încasările…

— Unde este acest Joe Canarelli? întrebă domnişoara Stott, cuprinsă de o presimţire stranie.

— Chiar acum se găseşte în magazinul mamei mele, se grăbi fata să-i răspundă. Am văzut mulţimea adunată aici şi ştiu că mama a expus în vitrină fotografia domnului Caridi, prin urmare mi-am zis că el ar putea vorbi cu Joe, în interesul mamei.'

În timpul acesta Caridi îşi terminase filipica împotriva corupţiei, şantajului şi a dezmăţului oficial. Coborî de pe ladă şi auzi ultimele cuvinte ale conversaţiei, aşa că întrebă despre ce este vorba.

— Despre una dintre şmecheriile lui Canarelli, îi explică avocatul pe scurt. Cred că nu e bine ca noi să ne amestecăm în aşa ceva.

Caridi păru că se gândeşte.

— Bine, dar Asociaţia Alegătorilor Independenţi intenţionează să elimine tocmai astfel de…

— Deocamdată dumneata încă nu eşti ales, ripostă Myerberg. Cred că nu vrei să începi o luptă, fără să dispui de armele necesare.

— Nu eşti de părere că ar fi o publicitate extrem de utilă pentru noi, dacă am începe să facem oarecare zgomot împotriva uneia dintre vechile ticăloşii?

— Momentul de acum nu e potrivit, răspunse Myerberg. Încă n-ai avut timpul necesar, ca să-ţi faci reclamă în mijlocul maselor largi ale alegătorilor, aşa că organizaţia acestor oameni ai lui Canarelli ar afla numaidecât şi ar vota masiv împotriva dumitale. Astfel, datorită oricărei imprudenţe pe care ai face-o, vei reuşi cel mult să pierzi voturile alegătorilor.

În timpul cât ei discutau, dacă politiceşte ar fi prudent să ia o atitudine faţă de problema Canarelli, domnişoara Stott se simţi impresionată. Se oferi să plece împreună cu fata. Chiar dacă nu putea face nimic în interesul ei, va putea totuşi să înţeleagă situaţia reală şi să o exploateze într-o eventuală viitoare campanie.

— Uite ce, aci nu este nimic de înţeles, interveni Myerberg. Este vorba pur şi simplu despre vechiul obicei al lui Canarelli, de a şantaja producătorii de sirop. Ceva asemănător cu şantajul taxelor încasate de la cei care fac negoţ cu păsări în hală, cu taxele încasate de la lucrătorii din docuri şi taxele pentru negoţul de peşte. Toate amănuntele acestor şmecherii sunt îndeobşte cunoscute. Greutatea ce o vei întâmpina în viitoarea dumitale campanie, este să poţi dovedi aceste şantaje, şi obstacole de care te vei lovi, în căutarea unui magistrat căruia vei fi obligat să i le dovedeşti cu anticipaţie.

— Cred că mă voi putea prezenta chiar eu în instanţă, ca martoră, dacă voi avea ocazie să mă conving de realitate, răspunse domnişoara Stott şi plecă împreună cu fata.

— Stai… nu te grăbi, strigă Myerberg impresionat, nu e bine să fii martoră în astfel de procese.

Domnişoara Stott ridică din umeri cu indiferenţă şi plecă împreună cu fata. Firește, aflase şi ea despre violenţele din lumea interlopă, dar ştirile acestea erau foarte vagi şi fără amănunte precise, deoarece astfel de întâmplări apăreau întotdeauna în ziarele care publicau ştiri senzaţionale, şi pe care o femeie de condiţia ei socială nu le citea. Afară de asta melodramele caracteristice lumii interlope nu se întâmplau niciodată între oameni cu care ea era în contact. Clasa socială din care făcea parte domnişoara Connie Stott, era ocrotită împotriva acestor nemulţumiri de o clasă mijlocie care era un fel de stăvilar în calea acestor plictiseli. Astfel îşi continuă drumul alături de fată, pe mijlocul străzii înţesate de lume, şi intră într-o alee, cu aceeaşi încredere cu care ar intra un cetăţean american, într-o ţară străină, ştiind că are în buzunar paşaportul vizat în regulă de Serviciul Consular.

Un băiat care se oprise la intrarea aleei, întrebă: – Paula, cred că n-ai adus-o pentru afacerea asta?

— Ba da, pentru asta am adus-o, răspunse însoţitoarea domnişoarei Stott.

— Nu ne poate fi de niciun folos.

— Am văzut-o împreună cu un politician pe care agenţii de stradă l-au lăsat să vorbească în Heyward Street.

Tânărul se uită la domnişoara Stott cu nişte ochi tot atât de negri ca şi ai fetei.

— Să ştii că Şmecherul nu va admite aşa ceva.

— Evident că nu va admite, mai ales dacă îl va opri.

Continuându-şi drumul în lungul aleii domnişoara Stott întrebă curioasă;

— Cine a fost băiatul acesta?

— Fratele meu, Angelo Estovia.

Răspunsul acesta pricinui domnişoarei Stott un fel de uşurare, căci prin minte îi trecuse gândul, că băiatul ar putea să fie o iscoadă a şmecherilor pe care l-au lăsat să stea de strajă, dar dacă era fratele Paulei, atunci evident…

Gândurile acestea ale ei fură întrerupte de fata care se opri în faţa intrării unei prăvălioare din care se simţea mirosul oalelor de sirop de pe plită. În prăvălie, o italiancă grasă, de vârstă mijlocie şi un tânăr mic de statură, îmbrăcat ţipător, stăteau de vorbă în apropierea uşii. Niciunul dintre ei nu dădu atenţie fetei şi americanei care intră odată cu ea. Tânărul cel mic de statură tocmai repeta cu glasul lipsit de orice mlădiere:

— Înţelege odată, taxa este de douăzeci şi cinci de dolari pentru un butoi.

Femeia cea grasă îi răspunse pe un ton care nu părea cu nimic mai răstit decât al omuleţului, dar care tremura de indignare stăpânită:

— Da, dar săptămâna trecută ţi-am plătit doisprezece dolari.

— Aceştia au fost pentru oale. Ai patru oale, adăugă el şi apropiindu-se de intrare, întinse mâna şi i le arătă. Patru… taxele sunt în raport ou instalaţia… şi faţă de fiecare membru se aplică aceeaşi dispoziţie.

— Ascultă-mă, omule, răspunse bătrâna, nu am în prăvălie mai mult de treizeci de dolari. Doar nu ai intenţia să mă faci să renunţ la prăvălie? Crezi că asta ar putea să-ţi producă ceva? Ar fi imposibil să continui numai cu cinci dolari.

Tânărul încruntă din sprâncene.

— Doamnă Estovia, sunt obligat să vorbesc cu dumneata limpede şi să lichidez această afacere. Asociaţia pentru Protecţia Producătorilor de Sirop impune o taxă de douăzeci şi cinci de dolari asupra fiecărui butoi de sirop întrebuinţat. Mie trebuie să-mi plăteşti. Dacă voi. Admite ca dumneata să nu plăteşti, cu ce obraz mă voi putea prezenta în faţa celorlalţi membri? Eu nu pot să le spun „uneori renunţ la taxe, alteori le încasez“. În felul acesta organizaţia mea s-ar prăbuşi. Nu pot să le spun minciuni. Trebuie să fiu sincer. Aş vrea să te pot ajuta, dar vezi bine, în ce situaţie mă găsesc.

— Domnule Canarelli, îl întrerupse fata, doamna aceasta vine din partea marelui Şef politic.

Omuleţul se întoarse spre domnişoara Stott şi se uită la ea mirat, dar fără să clipească.

— Krauseman… mi-a trimis aici… o fustă?

Italianca cea tânără se uită la el şi în adâncul ochilor negri îi clipiră două luminiţe.

— E zi de alegere… Femeile au drept de vot.

— Da… asta o ştiu şi eu, răspunse tânărul şi se uită cu atenţie la cele două femei din faţa lui.

— Mama are şi ea drept de vot, adăugă fata, parcă ar fi vrut să facă aluzie la ceva.

— Ascultă Paula, cred că nu te-ai dus la Şeful, ca să te plângi împotriva mea.

— Mama şi eu avem drept de vot, ripostă fata cu glasul răstit. Pentru voturile noastre avem dreptul să cerem tot ce poftim. Cu Şeful te vei putea lămuri, cum vei crede de cuviinţă.

— Da, dar ce fac eu…

— Dumneaei, doamna aceasta, este în legătură cu omul căruia megafoanele Şefului îi făceau adineaori reclamă, pentru o anumită demnitate în Stat.

— E adevărat? întrebă omuleţul îmbrăcat în haine ţipătoare.

Domnişoara Stott se simţi înfiorată de senzaţia, că a intrat într-o anume încurcătură. Era gata să se retragă imediat, căci presimţea că atitudinea ei ar putea băga familia Estovia într-o încurcătură şi mai mare. Cu toate acestea îi răspunse, încercând să se limiteze la strictul adevăr:

— Am rugat pe. Domnul Krauseman să-mi împrumute automobilul cu megafoanele, în interesul candidatului pentru care lucrez, şi mi l-a dat.

— Cine este candidatul pentru care lucrezi?

— Domnul Caridi.

— Şeful are de gând să aleagă pe domnul Caridi?

— Asta eu nu ştiu, răspunse domnişoara Stott. Dar mi-a dat automobilul cu megafoanele, pentru a-l întrebuinţa în interesul candidatului.

— De… huâm… evident, dumneata n-ai de unde ştii» încuviinţă omuleţul îngândurat.

Stătu şi se gândi îndelung, cântărind tot felul de combinaţii pe care domnişoara Stott nu le putea bănui, în cele din urmă" se întoarse spre

doamna Estovia.

— Ştii foarte bine, că pentru un butoi nu pot incasa de la dumneata o taxă mai redusă decât de la altul; aş putea cel mult admite să-mi plăteşti în rate… Zece dolari acum şi restul săptămâna viitoare; dar nu pot pleca aşa cu mâna goală, nici chiar de dragul Şefului.

Italianca se întoarse cu spatele spre cl şi ridicându-şi rochia, băgă mâna într-un buzunar al fustei, din care scoase un bilet de zece dolari pe care-l întinse lui Canarelli. Omuleţul se uită din nou la domnişoara Stott şi la Paula Estovia, îşi duse un deget la pălărie şi pe urmă dispărut la celălalt capăt al aleii.

Prin mintea domnişoarei Stott săgetau o mulţime de gânduri. Unul dintre acestea era că ziarele de scandal exageraseră în mod grosolan melodrama cu banda celor care făceau şantaje. În afacerea asta nu era nimic melodramatic, afacerea asta de a şantaja pe cineva cu atâta sânge rece, era… pur şi simplu un procedeu parazitar.

— Pentru ce ai plătit aceşti bani? întrebă ea, după ce Canarelli ajunse destul de departe, ca să n-o mai poată auzi.

— El spune că pentru protejare, răspunse doamna Estovia, şi îţi sunt foarte recunoscătoare, domnişoară. Voi aprinde o lumânare pentru dumneata.

— Protejare împotriva cui?

— Ca să nu-mi spargă borcanele, să nu-mi răstoarne şi să-mi verse butoaiele şi să nu-mi spargă vitrinele.

— Bine, dar cred că împotriva acestor neajunsuri este obligată poliţia să te protejeze?

Bătrâna italiancă ridică din umeri cu indiferenţă.

— Poliţia! exclamă ea.

— Ai cerut protecţia poliţiei?

Femeia se uită cu atenţie la propagandista amatoare din fata ei.

— E adevărat că ai venit din partea Şefului? întrebă ea cu îndoială.

— Da de unde, n-am venit din partea lui. Am fost azi dimineaţă la el şi i-am cerut automobilul cu megafoanele. Mi l-a dat, şi acesta este tot adevărul.

— Constat că nu vorbeşti ca atunci, când ai veni din partea Şefului.

— În toată afacerea asta nu e nimic, decât exact ceea ce ţi-am spus… Dar de ce nu te plângi poliţiei, când derbedeii aceştia îţi sparg ferestrele şi-ţi răstoarnă butoaiele? De ce te duci la Canarelli?

Femeia încleştă din fălci şi ridică din umeri.

Domnişoara Stott se întoarse spre fiica ei.

— În sfârşit, vă las cu bine, numele meu este Stott… Cornelia Stott. Sper că am reuşit să vă fac un serviciu, fie cât de mic.

— O, domnişoară Stott, ai salvat pe mama.

— Eu locuiesc în Shelwin Street. Sunt secretara Asociaţiei Alegătorilor Independenţi. Dacă se va întâmpla să vă pot fi cu ceva de folos…

Fata părea extrem de recunoscătoare; luă mâna domnişoarei Stott şi i-o sărută.

După ce ieşi din alee şi ajunse din nou în mijlocul străzii pline de lume, propagandista se simţi din ce în ce tot mai revoltată împotriva scenei ce o văzuse. Îi era milă de familia Estovia. Ar fi dorit să poată alunga pentru totdeauna din prăvălia lor. Pe insecta aceasta infectă de Canarelli. Auzi ce neruşinare, să se prezinte în mod atât de ipocrit la doamna Estovia şi s-o şantajeze, pretinzând că-i face o favoare… Strânse din pumni şi i se păru că se vede pe ea însăşi, cum îşi încleştează mâinile pe gâtul omuleţului acestuia.

În colţul străzii văzu pe agentul căruia Myerberg îi spusese O'Sheen. Se apropie de el, cu dinţii încleştaţi şi cu nările uşor dilatate.

O'Sheen deveni imediat atent, deoarece îşi aduse aminte că aceasta era fata despre care Myerberg spusese c-ar avea oarecare legătură cu Şeful. Nu ştia nici el ce fel de legătură, dar fără îndoială trebuie să fie ceva.

— Domnule O'Sheen, începu fata grăbită, cunoşti pe unul cu numele Canarelli?

— Canarelli… Joe Canarelli… Dacă-l cunosc?

— Da, Joe Canarelli.

— Sigur că-l cunosc.

— Cunoşti pe doamna Estovia care face siropuri… se întoarse şi se uită la tăbliţa pe care t era scris numele străzii… în Duggers Alley?

— Da, o cunosc, şi pe domnişoara Paula şi pe Angelo.

— Ei, acest Canarelli a luat doamnei Estovia săptămâna aceasta douăzeci şi doi de dolari. Astăzi a primit zece dolari… am văzut şi am fost de faţă când i-a plătit.

Obrazul lui O'Sheen se lumină. Îşi duse degetele la cozorocul şepcii.

— Îţi mulţumesc, domnişoară. N-aş vrea să afirm că voi fi în stare să-ţi fac un contra serviciu. Dumneata, trebuie să fii în legături mult mai strânse cu Şeful, decât mine. Dar dacă se va întâmpla ca în afacerea asta să ai

nevoie de un prieten – şi salută din nou – să-ţi aduci aminte de Dinnis O'Sheen.

CAPITOLUL IV

Când domnişoara Stott ajunse în locul unde Caridi îşi ţinuse cuvântarea, văzu că Myerberg tocmai se pregătea să se întoarcă la biroul, său. Spunea că Asociaţia Alegătorilor Independenţi va putea asculta rezultatul alegerii la radio. Candidatul se uită cu atenţie la noul său aderent.

— Ascultă Myerberg, după atitudinea dumitale îmi face impresia că eşti convins de reuşita mea în alegeri.

— . Îmi încerc şi eu norocul; am aşa, o inspiraţie, răspunse avocatul şi dete din cap.

— Şi datorită acestei inspiraţii, rişti şapte sute cinzeci de dolari?

— Eu îmi onorez întotdeauna inspiraţiile.

— Dumneata eşti om cu logică; nu înţeleg cum de faci aşa ceva?

Avocatul stătu o clipă şi se gândi.

— Când primul animal din scara evoluţiei a făcut primul ochi, nu crezi că celelalte animale s-au adunat roată împrejurul lui şi l-au întrebat: „Tu eşti un animal cu logică, prin urmare ce te determină să-ţi închipui că vezi ceva?"

Domnişoara Stott începu să zâmbească.

— Mi se pare că dumneata nu eşti numai un idealist, dar mai eşti şi mistic.

Aci conversaţia lor fu întreruptă de ţipetele vânzătorilor de ziare care strigau, alergând în toate părţile pe stradă:

— Descoperirea unei bombe misterioase! Maşina infernală pusă de greviştii de la fabricile de armament! Explozive întrebuinţate de comunişti la fabrica de muniţii!

Caridi făcu semn unuia dintre vânzători şi toţi trei, avocatul, politicianul şi masculina domnişoară Stott cumpărară câte un ziar.

— Oare ce i-o fi determinând să-şi închipuie că. Bomba a fost pusă de comunişti?

Foarte simplu, băiatul ne-a vândut un ziar al partidului muncitoresc, răspunse evreul. Un ziar conservator ar afirma că bomba a fost pusă de grevişti, unul radical ar susţine că bomba a fost pusă de poliţie şi acum încearcă s-o treacă în sarcina comuniştilor.

— Ascultă, afacerea asta s-a întâmplat în Sectorul al Optulea. Eu mă duc până acolo şi voi ţine o cuvântare ân care voi afirma că bomba a fost pusă

de comunişti. Probabil în felul acesta, voi putea decide pe câţiva dintre ei să voteze cu mine.

— Foarte bine faci, dar nu uita să ţii o cuvântare şi pentru cei care au. Călcat greva, în faţa cărora vei ç afirma că bomba a fost pusă de grevişti. Imediat după aceea toată lumea va începe să-şi dea seamă că eşti un bărbat care înţelege situaţia reală şi că de fapt eşti omul indicat pentru a fi ales în Congres.

Caridi începu să râdă şi ameninţă. Cu mâna pe incorigibilul Myerberg, pe urmă se îndreptă spre Sectorul al Optulea. Domnişoara Stott preferă să se întoarcă împreună cu Myerberg, aşa că el plecă singur. În drumul spre destinaţie se uită la ziarul ce-l avea în mână, pentru a se convinge, nu cumva dă unele amănunte pe care le-ar putea întrebuinţa în cuvântarea lui drept dovezi, că bomba a fost pusă de cei care au călcat greva. Se va gândi la felul în care va ţine această cuvântare, la argumentaţia strânsă şi logică pe care o va întrebuinţa, pentru a le da să înţeleagă că vinovăţii erau duşmanii lor, cei care călcaseră greva. Atitudinea aceasta i se părea perfect corespunzătoare, deoarece bomba găsită în curtea fabricii de muniţii nu era un fapt politic, iar cuvântările în astfel de împrejurări nu urmăresc decât câştigarea aderenţilor.

În timp ce mergea spre fabrica de muniţii, formulându-şi în gând cuvântarea aceasta neprevăzută, auzi că-l strigă cineva. Caridi tresări şi uitându-se împrejurul său, constată că a ajuns într-o stradă care trecea printre şiruri monotone de case cenuşii în care locuiau salariaţii fabricii de muniţii. În faţa unei case de acestea sta un bărbat care nu i se părea cu totul străin şi despre care era aproape sigur că trebuie să-l cunoască. Pe urmă, exact când dădu să respire adânc şi să devină de extremă amabilitate, pentru a-şi ascunde stângăcia şi lipsa de memorie, îşi aduse aminte de numele lui.

— Să fiu al naibii, dacă nu eşti Jim Essary! exclamă el uşurat şi străduindu-se ca tonul cu care vorbeşte să fie cât mai prietenos.

— Sigur că da, răspunse Essary şi zâmbi mulţumit, mutându-şi o pungă de hârtie din mâna dreaptă în cea stângă, pentru a putea da mâna cu Caridi.

— Cum se face, că nu te-am mai văzut de… de pe vremea când eram la şcoală? Nici nu bănuiam că eşti stabilit în oraş. Caridi pronunţă aceste cuvinte cu glasul cald, dar lipsit de nuanţări, cu care încerci de obicei să reînoieşti cunoştinţa cu un coleg de şcoală.

— Sunt aici, în laboratorul de cercetări alA întreprinderilor Rump-Mu. Îi răspunse Essary.

Constată că degetele vecinului său coleg de şcoală sunt pătate şi are ochii roşii.

— Rump-Mu… ce o mai fi şi asta?

— Societatea de Muniţii şi Armament Rumboargnordensk.

— A, dă, evident… fabrica… Vasăzică eşti în laboratorul lor de cercetări… Ce să-ţi spun… cred că duci o viaţă cu adevărat emoţionantă, ocupându-te de ştiinţă… făcând cercetări… şi ducând cât mai departe limitele cunoştinţelor omeneşti…

— Huhâm… huhâm, da, încuviinţă chimistul fără entuziasm.

— Cum te înţelegi cu ei?

— De… Sunt în slujba lor.

Caridi se uită cu atenţie la colegul său şi se gândi la felul răspunsului acestuia:

— Nu-ţi place slujba?

Domnul Essary se plecă cu punga de hârtie şi o aşeză jos, în faţa lui.

— Ba da, sigur că-mi place… Acum lucrez la analizarea atomilor.

Caridi dete din cap cu îndoială, ca orice om care nu are habar de ceea ce-i spune un iniţiat în domeniul ştiinţific.

— Cred că trebuie să fie pasionant… analizarea atomilor… da, fără îndoială trebuie să fie pasionant. Crede-mă, sunt foarte mulţumit că te-am revăzut, şi de aici înainte va trebui să reluăm prietenia noastră de altădată, declară Caridi, repetând formula care însemna, că de aci înainte probabil iarăşi nu vor mai avea ocazia să se vadă timp de zece ani.

— Ascultă, am un mic laborator personal, aici în apropiere, unde e casa în care locuiesc, zise Essary cu entuziasmul calm şi caracteristic omului care trăieşte singur. Dacă ai timp, mi-ar face plăcere să-ţi arăt la ce lucrez acuma.

— Nu ştiu ce să-ţi spun, dar cred că nu voi avea timp; mă duc la fabrică, pentru a sta de vorbă cu oamenii… Mi-ar face plăcere, să pot veni să te văd… Ia spune, de când eşti tu aici?

— Mi-am petrecut aici tot timpul, de când am ieşit din Universitate.

Caridi deschise gura şi exclamă mirat:

— Sfinte Atotputernice, cum se poate aşa ceva!… Să fii tot timpul acesta atât de aproape!

— Da, nemişcat din fabrica Rump-Mu, răspunse Essary cu inocenţă şi începu să râdă.

— E de necrezut. Oraşul acesta este un adevărat ocean. Cred că ar fi mai uşor să te întâlneşti cu cineva… rătăcind fără niciun scop din Texas, decât în oraşul acesta.

— Nu ştiu ce să zic, răspunse Essary grav, cred că ar trebui să compar populaţia oraşului acesta cu, hai să zicem, cu numărul de hectare al suprafeţei statului Texas pentru a obţine o proporţie probabilă… dar nu ştiu care ar fi rezultatul.

Gravitatea cu care vorbea Essary, aduse lui Caridi aminte de motivul destul de serios al misiunii lui.

— Ia spune Essary, ai putea să votezi la alegerea de acuma?

— Da, pot să votez.

— Te-ai înscris în liste? întrebă politicianul mirat.

— Da, m-am înscris.

— În cazul acesta, du-te la urnă şi votează cu mine.

— Cu ce scop candidezi?

— Pentru a fi ales în Congres. Am candidat împotriva bătrânului Blanke care a fost membru al Congresului timp de optsprezece sau douăzeci de ani. Ştii foarte bine că omul acesta a fost un fel de maşină, în serviciul financiarilor. Eu cred că a sosit timpul ca naţiunea şi clasa mijlocie din acest Stat să-şi spună cuvântul: oamenii care consideră bunăstarea patriei lor mai presus de valoarea banului; mai ales că aceştia nu au niciun fel de bani.

Essary îl asculta şi dădea din cap, urmărind cu simpatie cuvintele lui Caridi dar în realitate gândindu-se cu un fel· de amară mulţumire, că prietenul său n-a reuşit să se ridice la înălţimea planurilor sale din tinereţe, exact cum nu reuşise nici el însuşi. Iată acest Caridi care era politician, unul dintre indivizii aceia nedefiniţi care renunţă la preocupările lor sau preocupările lor renunţă la ei, şi care aleargă după o demnitate în Stat.

Caridi îşi continuă peroraţia:

— În Congres avem nevoie de un reprezentant care să ne reprezinte pe noi, oamenii de toate zilele. Nu se poate să ceri aşa ceva unui om bogat. Să luăm de pildă gruparea celor de la. Rumbourg. Cum crezi că s-ar putea ca un membru al unei familii de multimilionari să pună bunăstarea ţării mai presus de banii, săi?

— Evident, aşa ceva nu se poate, încuviinţă Essary cu liniştea caracteristică celui dezinteresat care ascultă o dizertaţie dinainte pregătită.

— Vasăzică ne-am înţeles. Prin urmare ce foloseşte ţara, înţeleg entitatea politică numită Naţiune, ce poate folosi dintr-o astfel de situaţie?

— De… eu… cred că ar…

— În realitate ar trebui să servească interesele minorităţii poporului, nu-i aşa?

— Da, tocmai, răspunse Essary, mulţumit că a scăpat de obligaţia de a răspunde la întrebare.

— Ei bine dragul meu, interesele majorităţii poporului nu sunt identice cu interesele celor 10 procente din populaţia acestei ţări care deţine 90 procente din averea naţională. Pe de altă parte, însăşi situaţia pe care o deţin financiarii, te face să crezi că interesele lor sunt tocmai. Antiteza intereselor păturilor largi ale poporului. Prin urmare este contrar principiilor comunităţii, ca o mână de astfel de oameni să conducă ţara în propriul lor interes. Acesta este motivul pentru care mi-am pus candidatura. Eu nu sunt obligat faţă de nimeni; nu fac parte din niciun partid. Nu pot să mă raliez din convingere la principiile nici unui partid, deoarece cele două partide mai importante sunt în realitate unul şi acelaşi lucru… plutocraţia care pune pe oamenii de stânga în faţa celor de dreapta, pentru a vedea cine va ieşi din alegeri. Eu sunt de părere că în astfel de împrejurări trebuie să candideze un bărbat ca mine, un om independent, care nu aparţine nici uneia dintre aceste grupări.

— Crezi cu adevărat, că vei reuşi să fii ales? întrebă chimistul.

Caridi se hotărî să renunţe la debitarea frazelor stereotipe de până acum, pentru a-i răspunde cu toată sinceritatea.

— De, la început n-am crezut. Mi-am pus candidatura pur şi simplu, încercând să fac un fel de manifestaţie, în nădejde că unul dintre vechile partide mă va sprijini, dar astăzi a venit la mine un avocat evreu pe care-l cunosc, şi mi-a spus c-ar avea o presimţire că voi reuşi.

Essary dete din cap în semn de încuviinţare.

— Funcţiune cerebrală subconştientă.

— Aceasta este definiţia dumitale pentru o presimţire?

— Da.

— Crezi în presimţiri?

— Ca să-ţi spun adevărul, eu cred că orice fel de a gândi este o presimţire. Cu aceasta vreau să spun că nu se poate ca cineva să se gândească dinainte, că se gândeşte la ceva, şi de fapt să se gândească în mod simultan la acest ceva.

— Da, nu se poate… încuviinţă Caridi cu îndoială.

— Asta înseamnă că orice proces mintal mai adânc, este în afară de posibilitatea de a-l observa şi supraveghea. Noi nu ştim nimic despre ceea ce se petrece în capul nostru, ci ajungem pur şi simplu la o concluzie.

— Da…

— Înţelegi… asta este presimţirea. Şi eu cred în presimţiri, pentru că nu există altceva în ce ai putea crede.

Caridi abandonă domeniul teoretic al acestei probleme, pentru a reveni la partea ei practică.

— În cazul acesta tu crezi că voi fi ales?

— Eu cred că evreul crede că vei fi ales.

— Da… înţeleg. Asta o ştiam şi eu.

Cei doi prieteni erau din nou pe punctul de a se despărţi, fiecare dintre ei având convingerea, că nu se vor mai revedea niciodată de aici înainte. Essary se plecă după punga de hârtie, dar îşi îndreptă trupul, înainte de a o ajunge şi îl opri pe Caridi, care dase să plece.

— Ascultă, zise chimistul, şi în glasul lui se simţi o seriozitate care nu se manifestase încă în timpul conversaţiei lor de adineaori, dacă vei reuşi să intri în Congres, vei… crezi că vei putea interveni pentru modificarea legilor privitoare la brevete?

— Ce vrei să spui? întrebă Caridi curios.

— Uite ce… brevetele… dreptul asupra invenţiilor… cred că de aici înainte nu ar trebui să mai existe aşa ceva Caridi făcu ochii mari şi se uită la el.

— Sfinte Doamne, omule, tu care eşti inventator să spui aşa ceva?

— Da, eu care sunt inventator. Pentru protejarea cui au fost făcute aceste legi, privitoare la brevete?

— Cred că pentru protejarea voastră, a inventatorilor, se grăbi Caridi să-i răspundă.

— Da, dar legile acestea au încetat să ne mai protejeze, declară Essary. În zilele noastre oamenii care inventează ceva, sunt cu toţii în slujba unei întreprinderi. Toţi aceştia, sunt cumpăraţi, întocmai ca nişte articole puse în comerţ, de cei cari au nevoie de ele. Tot ceea ce inventează ei, aparţine proprietarilor lor, nu inventatorilor. Tot ceea ce obţin din invenţiile pe care le fac, se reduce la leafa lunară ce o primesc şi un dolar pe deasupra, de fiecare invenţie pe care o brevetează.

— Atâta este tot ce primesc, chiar dacă invenţiile lor valorează milioane de dolari?

— Sigur că da: cel care inventează o maşină, primeşte abia cu ceva mai mult decât cel care o pune în mişcare.

Caridi se simţi ispitit să procedeze şi el conform obiceiului candidaţilor şi să-i tăgăduiască începerea unei lupte înverşunate împotriva tuturor relelor a căror înlăturare o doresc alegătorii, dar dintr-o anumită consideraţie şi datorită faptului că el şi Essary fuseseră colegi de şcoală, îşi stăpâni pornirea de a întrebuinţa termenii obişnuiţi în campaniile electorale.

— Ascultă, îi răspunse el fără niciun înconjur, întreprinderile au dreptul să angajeze în slujba lor pe oamenii de ştiinţă, exact cum au dreptul să angajeze oameni din orice clasă socială.

— Sigur, sigur, toate acestea eu le ştiu, dar sunt convins că intenţia legilor privitoare la brevete a fost să protejeze pe inventatori. Astăzi au renunţat cu totul de a-i mai proteja. În realitate efectul acestor legi se resimte dintr-un punct de vedere cu totul deosebit şi sunt întrebuinţate pentru oprimarea publicului.

În mintea lui Caridi tresări gândul că acest Essary a înnebunit.

— Cum adică?

— Oprimă publicul, dar în mod indirect.

— Ce vrei să înţelegi cu această afirmaţie?

— Uite ce, financiarii cumpără câteva dintre cele mai importante şi mai binefăcătoare invenţii, pe care le retrag de pe piaţă şi nu admit să fie întrebuinţate niciodată, deoarece ar însemna să concureze un anumit produs pe care ei l-au pus în vânzare. Acesta este motivul pentru care eu susţin că n-ar trebui să existe brevete, sau privilegiul acordat unei invenţii să fie limitat şi să se anuleze, în cazul când invenţia nu ar fi comercializată în termen de un an, sau cel mult doi, de la acordarea acestui privilegiu… Eu nu ştiu cum ar trebui să procedezi, dar pe cinstea mea, Caridi, crede-mă nu este just ca o mică grupare de oameni să exploateze inteligenţa întregii Americi pentru folosul lor şi să suprime în întregime munca acestei inteligenţe americane, dacă se întâmplă să nu se acorde cu interesele contului lor bancar.

— Ascultă omule, protestă Caridi, ce-i determină pe inventatori să accepte astfel de angajamente?

Essary făcu un gest deznădăjduit, caracteristic omului incapabil de a face pe conlocutorul său să se înţeleagă.

— Cum îţi închipui, că un tânăr om de ştiinţă, care abia a părăsit Universitatea, ar putea nădăjdui să-şi instaleze un laborator, fie numai ca cel

al Facultăţii la care şi-a făcut studiile, deci cu atât mai puţin un laborator infinit mai bine înzestrat şi mai complet, cum sunt cele ale marilor întreprinderi? Şi cum crezi că ar putea să se măsoare un experimentator singur, cu un grup întreg de oameni experimentaţi, a căror activitate se concentrează asupra unei probleme şi care sunt pe deplin siguri că o vor rezolva în cel puţin şase feluri, cu totul deosebite unul de altul? Nu dragul meu, întreprinderile dispun de maşinile ştiinţei, exact cum dispun şi de maşinile industriei, şi angajează oameni pentru a le pune în mişcare.

Caridi îşi strâmbă gura, ca şi când ar fi încercat să se gândească la ceva anume:

— În cazul acesta, ce crezi că s-ar putea face?

Essary îşi luă avânt:

— Aş cere ca produsele intelectuale ale unui bărbat să fie tot atât de inalienabile, ca şi libertatea lui.

— Dragul meu, creierul şi muşchii – între care diferenţa nu este tocmai mare – sunt daruri fireşti, cu care pe oameni i-a înzestrat natura; prin urmare de ce să nu faci şi produsele muşchilor tot atât de inalienabile ca şi libertatea?

— Fugi frate, creierul ax fost considerat întotdeauna superior muşchilor!

Caridi se uită cu atenţie la vechiul său prieten.

— Ascultă, Essary… ce ai inventat, de-ţi pare atât de rău, să cedezi întreprinderii tale această invenţie?

— Eu! Ce te face să crezi că am inventat ceva?

Caridi începu să râdă.

— Motivul e că nu se poate ca cineva să se frământe în felul în care te frământi tu, pentru simple abstracţiuni.

Essary stătu şi se gândi câteva clipe, apoi fără să cunoască nimic în legătură cu situaţia de acum a lui Henry Caridi, ci numai pentru că îl cunoscuse îh timpul anilor de studii, declară:

— Ei bine, da, am reuşit să fac ceva… Mi-ar face plăcere să vii cu mine şi să-mi vezi laboratorul care este la câţiva paşi…

Caridi ridică mâna în semn de protest.

— Ei comedie, nu pot să fac aşa ceva. Acum eu ar trebui să fiu la fabrica de muniţii. Nici nu mi-am dat seama cât de mult am stat de vorbă.

— În cazul acesta, uite ce, vei da pe la mine, când te vei întoarce.

— Bine, voi încerca să vin.

— Carevasăzică, ne vom vedea ceva mai târziu, încuviinţă Essary şi plecându-se, ridică pachetul cu cea mai mare grijă.

— Ce ai acolo? întrebă politicianul.

— Ce să am, bomba pe care au găsit-o în curtea fabricii. Dacă ar fi explodat, toată secţia aceasta de…

— Ce stai să vorbeşti! ţipă Caridi şi dete să se retragă.

— Stai, nu te speria… Nu e nicio primejdie… Bomba aceasta este invenţia unui amator. Poliţia voia s-o scoată din curtea fabricii şi s-o arunce în apele golfului, dar eu am ţinut s-o demontez şi s-o examinez.

Caridi continuă să se retragă.

— Cred că vei termina cu demontarea ei înainte de întoarcerea mea, nu-i aşa?

— Sigur că da, după ce ajung cu ea la laborator, nu-mi vor trebui mai mult de zece minute ca s-o demontez.

CAPITOLUL V

În timp ce-şi continuă drumul spre fabrica de muniţii, gândul că Essary a început să demonteze bomba, continuă să-i stăruie în minte. Faptul că ambiţia şi cariera vechiului său coleg de şcoală ajunseseră la un punct mort, nu deranja câtuşi de puţin pe acest candidat la importanta demnitate de membru al Congresului. De fapt, în mod subtil şi fără să-şi dea seama, Caridi se simţea mulţumit că în lupta cu realităţile vieţii, Essary nu reuşise probabil atât de bine, cât reuşise el însuşi. Cât despre plângerile inventatorului împotriva organizaţiei sociale, acestea erau amănunte pe care le repetau mii de oameni şi nu însemnau altceva decât proteste incoerente şi sfioase din mijlocul mulţimii. Se simţea însă neliniştit şi tresărea la gândul, că exact în clipa aceasta unul dintre vechii săi colegi de şcoală a început să demonteze o maşină infernală care putea să facă explozie în orice moment.

Când ajunse la fabrica de muniţii între greviştii care aşteptau dincoace de împrejmuirea înaltă de scânduri a fabricii şi cu cei care călcaseră greva în interiorul ei. Caridi se amestecă între grevişti şi-i asigură că el este împotriva capitalului, împotriva exploatării muncii şi le făgădui că dacă vor voita cu el, va introduce o lege a muncii care le va reduce orele de lucru şi le va spori salariile.

Pe urmă, datorită legăturii dintre el şi automobilul cu megafoane al lui Krauseman, cordonul poliţiştilor îi permise să intre în curtea fabricii aici spuse celor care călcaseră greva, că el este aderentul vechii şi sănătoasei doctrine americane, care spune că omul are tot dreptul să lucreze când îi

place, unde îi place şi ceea ce-i place. Şi dacă vor. Vota cu el, ca să se aleagă în Congres, va introduce o lege care să frângă tirania şi anarhia sindicatelor muncitoreşti şi va da posibilităţi oricărui muncitor cinstit, ca să lucreze cu un salariu pe care îl va crede corespunzător capacităţilor sale. Când ajunse să facă. Aceste afirmaţii, deveni elocvent şi le aduse aminte de curajul şi personalitatea fondatorilor Republicii americane, asigurând pe cei care călcaseră greva, că sângele nobil ce fusese vărsat pentru independenţa americană în 1776, mai curge şi astăzi în vinele lor.

De fapt, din punct de vedere al politicii practice, Caridi considera foarte convenabil despărţirea auditorilor săi în compartimente etanşe, dincoace şi dincolo de împrejmuirea înaltă de scânduri a fabricii, cu streaşină încărcată de delegaţii muncitorimii.

Când sirena dădu semnalul de amiază, Caridi plecă de la fabrică, încălzit de convingerea că a reuşit să facă o faptă importantă, în propriul interes. Pe urmă, după ce elanul său oratoric se mai domoli puţin, începu să se gândească din nou neliniştit la bomba, lui Essary. Se întrebă ce o fi făcând Essary acum. Îşi zise, cu un fel de ironie calmă, că la această oră Essary trebuie să fi demontat bomba sau bomba a demontat pe Essary. Ar fi vrut să ştie care pe care.

Cuprins de o uşoară neliniște, se întoarse spre laboratorul prietenului său. După ce se mai apropie, ridică fruntea şi văzând că în rândul monoton ai caselor cenuşii nu se vede niciuna care să fie prăbuşită, îşi zise că chimistul probabil a reuşit să scape teafăr. Se opri în faţa uşii şi sună, hotărât să nu intre în casă, ci să întrebe numai de bombă şi pe urmă să plece.

Caridi rămase mirat când văzu că uşa se deschise şi în faţa lui apare o femeie. Nu ştia exact, când şi cum, dar într-un fel sau altul despre Essary îşi făcuse convingerea că este necăsătorit. De astă dată însă, fu obligat să se informeze dacă Essary este acasă. Când femeia îi răspunse că este şi uşa râmase deschisă ca să poată intra, Caridi încercă să-i explice:

— Vă rog, am venit numai în trecere, să mă informez ce a făcut cu bomba.

— Bomba! repetă femeia cu glasul răstit. De unde vii acuma… de la fabrică?

— Da, încuviinţă Caridi.

— Care este numele dumitale?

— Caridi… Henry Caridi.

— Aşteaptă un moment, să mă duc să-i spun.

Îi întoarse spatele şi-i închise uşa în faţă, iar Caridi o. Auzi că iese repede din vestibul.

Politicianul clipi din ochi şi rămase nemişcat, încercând să-şi explice purtarea stranie a acestei femei. Dacă Essary a sărit în aer, fără îndoială femeia aceasta ar trebui să ştie. Totuşi, se putea ca ea să se fi întors acasă târziu, după moartea lui Essary… sau poate este surdă şi n-a auzit explozia… Dar niciuna dintre explicaţiile acestea nu i se păru întemeiată… Exact în clipa aceasta dinăuntru auzi pe cineva râzând. Uşa se deschise din nou. Şi Essary apăru în faţa lui.

— Poftim înăuntru! şi făcu un gest amabil cu mâna..

— Nu, mulţumesc. Sunt numai în trecere şi m-am. Oprit, ca să văd dacă ai reuşit să demontezi bomba?

— Sigur că am reuşit. Am demontat-o de acum un· ceas… Te rog, domnişoară Saylor, dă-mi voie să-ţi prezint un vechi coleg de şcoală, domnul Henry Caridi.. Domnişoara Saylor îmi ajută la lucrările de laborator.

Urmă o serie de amabilităţi şi domnişoara Saylor care zâmbea şi se aprinsese la faţă, îi explică:

— Te rog să mă ierţi, pentru felul în care am plecat şi te-am lăsat singur în faţa intrării, dar când mi-ai spus că vii de la fabrica de muniţii şi m-ai întrebat despre· bombă, m-am simţit o clipă zăpăcită şi mi-am închipuit: că vrei să te informezi despre explozive.

— Explozive? repetă Caridi curios.

— Aceasta este o poveste lungă, interveni Essary ş£ începu şi el să râdă. Haide să intrăm în laborator.

— Nu mai am timp, răspunse politicianul categorie. Am vrut numai să mă conving, dacă mai trăieşti sau eşti mort, şi de vreme ce sunt aici, dă-mi voie să te întreb:.ai votat?

Essary deveni sfios.

— Să-ţi spun sincer, n-am votat, pentru că am omis să mă înscriu în liste.

— Mi se pare că adineauri spuneai că te-ai înscris.

— Da, aşa ţi-am spus, dar după ce m-am întors acasă şi am discutat această chestiune împreună cu Rose, am constatat că m-am înscris acum doi ani. M-am simţit în mare încurcătură şi speram că te voi putea vedea din nou, căci aş fi vrut să-ţi explic.

— În sfârşit, nu face nimic. În orice caz cred că nu voi reuşi să fiu ales.

Femeia care era înaltă, oacheşă şi prezentabilă, cu toate că avea mâinile pătate de acizi, se uită mirată la Caridi.

— În cazul acesta de ce-ai candidat?

— Dumneata ai drept de vot? Te-ai înscris în liste?

— Nu, pe mine nu mă interesează politica.

— Ei bine, de vreme ce în niciun caz nu sunt expus să pierd votul dumitale, cred că aş putea să-ţi spun, fie motivul temeinic, fie să-ţi dau numai un răspuns informativ în legătură cu ceea ce m-a îndemnat să candidez pentru Congres. Pe care-l preferi dintre aceste două, răspunsuri?

Asistenta chimistului începu să zâmbească şi deveni nu numai prezentabilă, ci şi drăguţă.

— Te rog, cred că aş prefera să-mi dai amândouă răspunsurile.

— Foarte bine. Îţi voi da mai întâi răspunsul temeinic. Dumneata nu te-ai înscris şi spui că nu te interesează politica. Presupun că dumneata eşti o persoană care face parte din clasa burgheză şi că eşti aproximativ pe acelaşi plan cu mine şi cu Essary. Te rog, care este rezultatul, când milioane de oameni din clasa burgheză, ca mine şi ca dumneata, nu votează? în fond noi suntem naţiunea… sau cel puţin aşa credem. Suntem convinşi că cei din clasa muncitorească lucrează pentru noi şi capitalul ne pune toate la dispoziţie, când de fapt niciuna dintre aceste grupări nu se interesează câtuşi de puţin de noi. Evident, aceste clase lucrează pentru >ele. Cea mai mică grupare divizibilă a Americii, lucrează numai pentru ea şi pentru nimeni altul. Acesta este felul nostru de a proceda; acesta este sistemul nostru; este ceea ce reprezintă America în realitate.

Atât Essary cât şi domnişoara Saylor încetaseră să mai râdă, iar fata sta şi da uşor din cap, ascultând argumentele lui Caridi.

— Foarte bine, în cazul acesta ce ne rămâne de făcut? Clasa mijlocie trebuie să se organizeze. Trebuie să stăm stinşi unul lângă altul. Essary de pildă, se găseşte în oarecare încurcătură, din cauza invenţiei sale…

— Da, tocmai despre asta mi-am închipuit că vorbeşti, când te-ai oprit în faţa uşii şi ai pomenit despre o bombă, interveni domnişoara Saylor. Îmi închipuiam că cineva de la fabrică a aflat despre afacere asta şi a venit ca să se informeze.

— Perfect, am ajuns la punctul care ne interesează. Eu am întemeiat Asociaţia Alegătorilor Independenţi, tocmai pentru a da posibilitate de manifestare oamenilor de rând, care nu sunt lucrători, nici financiari, nici industriaşi. În calitate de candidat independent pentru Congres, mă prezint

în faţa alegătorilor ca un bărbat care nu are nicio obligaţie faţă de cele două mari partide capitaliste ale ţării şi nici ele nu au nicio putere asupra mea. Sunt absolut liber şi voi sluji clasa mijlocie pe care o reprezint, din toate puterile mele. Acesta ar fi motivul meu temeinic.

— Da, încuviinţă fata cu glasul grav, şi care este motivul dumitale?

— Cel informativ este, că vreau să dau un spectacol destul de impunător cu ocazia acestei alegeri, aşa că unul dintre cele două mari partide capitaliste să mă susţină, să mă lege de mâini şi de picioare şi să mă înlănţuiască de obligaţiile de partid, pentru ca în cele din urmă să mă trimită în Congres… Am nevoie de această demnitate.

Caridi avea intenţia să-i facă pe amândoi să râdă; Essary râse cu adevărat, dar domnişoara Saylor se uită la el consternată.

— Nu, nu se poate, cred că nu vorbeşti serios.

— Dimpotrivă, vorbesc foarte serios, ripostă Caridi pe un ton calm, acesta este drumul cel mai scurt, pentru a ajunge la destinaţie. Dacă te înhami la acest mecanism şi încerci să-ţi tai singur drumul, ai nevoie de ani întregi; dar dacă reuşeşti să fii luat de curent, ajungi uneori mai repede.

— Bine, dar dumneata nu ai intenţia să candidezi exclusiv… numai în interesul poporului?

— Da de unde… sigur că nu… Oamenii aceştia nu votează. Nu au niciun mijloc să se informeze, oamenii aceştia nu citesc ziare, ’nu au aparate de radio. Nici nu se înscriu cel puţin în listele de alegători, ca să poată vota, în cazul când ar găsi un candidat. Pe oamenii aceştia nu-i interesează politica. Nu, domnişoară, singurul mijloc pentru a ajunge la acesta demnitate, este să fii adoptat de gruparea organizată a bogaţilor sau de gruparea organizată a săracilor, şi în felul meu simplist îmi închipui că aşa se va întâmpla cu mine, deoarece cum ţi-am spus, eu am nevoie de această demnitate.

— Ihâm-îhâm, încuviinţă domnişoara Saylor, pe un ton destul de elocvent.

Urmă o pauză, pe urmă interveni Essary:

— Ascultă dragă, n-am invitat pe Caridi la noi, ca să vorbim platitudini; aş vrea să-i arăt ceva în laborator şi să-i cer părerea.

Se îndreptară toţi trei spre partea din fund a apartamentului şi intrară într-o încăpere prelungă în care era laboratorul, pe jumătate plin de sticle cu ingrediente chimice şi aparate de analiză, iar cealaltă jumătate cu aparate electrice.

Essary apucă înainte, spre partea unde erau aparatele de analiză şi Caridi îl urmă, simţindu-se neliniştit de impresia pe care o făcuse domnişoarei Saylor.

Essary luă în mână o fiolă în care era un praf cenuşiu.

— Invenţia este în legătură cu praful acesta, zise el turnând câteva firicele pe o foaie albă de hârtie, pe care le împrăştie cu vârful degetelor.

Caridi se uită la praful acesta şi constată că este> format din granule de formă complicată şi simetrică, asemănătoare cu cristalele de zăpadă.

— Ce este cu praful acesta? întrebă el şi ridicând fruntea se uită la Essary.

— Uite ce… aceasta este o problemă morală, răspunse Essary.

Caridi clătină din cap, presimţind ce va trebui să urmeze.

— Praful acesta este un exploziv, adăugă Essary, şi cred că este cel mai violent exploziv cunoscut până astăzi.

— Bine, dar cred că afirmaţia aceasta nu reprezintă problema morală? ripostă Caridi.

— Fireşte că nu, încuviinţă Essary cu glasul liniştit şi continuă să-i explice procesul tehnic care-l interesa: Motivul care-l face să fie atât de violent, nu este formula chimică, ci forma granulelor. Ştii că şocul prafului depinde de iuţeala cu care se produce explozia, îi explică chimistul.

— Da… ştiu, încuviinţă Caridi care habar nu avea de ce vasăzică asta.

Essary înţelese numaidecât explicaţia reală a răspunsului său, aşa că repetă:

— Da, şocul prafului depinde de iuţeala combustiunii. De pildă, dacă te îmbrâncesc, nu simţi nicio durere dar dacă aplic aceeaşi forţă, când îţi voi da o lovitură neaşteptată, te dau peste cap.

— Îhîm, acum înţeleg.

— Un exploziv reacţionează în acelaşi fel. Formula exprimată în mod sumar ar fi *Ş* este egal cu *E* împărţit cu *T* sau mai bine zis şocul este egal cu energia împărţită la durata timpului. Cred că rădăcina la pătrat al lui *T* ar fi o explicaţie mai precisă; dar important este, că reducând timpul, la zero, multiplici şocul la infinit… Înţelegi cum vine, nu-i aşa?

Caridi îşi mai aducea aminte despre ecuaţiile algebrice învăţate în şcoală, cu zero şi infinitul. Îşi aducea aminte că aceste două simboluri aveau obiceiul să stea strâns legate unul de altul, aşa că aprobă cuvintele prietenului său.

— Praful acesta este destinat în mod special scopurilor de război, adăugă Essary.

— Văd, că aşa ceva trebuie să fie, încuviinţă politicianul.

— Vasăzică, iată care este problema morală a acestei chestiuni, declară Essary. Cu glasul grav.

— Cum de ai reuşit să-i dai formele acestea atât de fantastice? întrebă Caridi curios.

— Foarte simplu, am copiat mişcarea fulgilor de zăpadă… Şi acum aş vrea să-ţi cer părerea asupra unui amănunt… Cred că praful acesta ar trebui să rămână proprietatea armatei americane.

— Da, fireşte, mai încape vorbă, declară Caridi şi se uită mirat la Essary.

— Jim… huhâm… în locul tău eu n-aş vorbi despre această chestiune, interveni domnişoara Saylor cu glasul speriat.

Politicianul se simţi uşor jignit. Înţelese că fata se îndoieşte de el, din cauză că adineauri admisese cu toată sinceritatea, că s-a amestecat în politică, îndemnat de motive practice. Se gândi cu amărăciune, că tocmai această sinceritate a lui ar fi trebuit să-i dovedească integritatea sa personală.

Essary ridică braţul şi făcu semn asistentei sale, ca s-o liniştească.

— Trebuie să ştii că cercetările acestea le-am făcut eu singur, aici în laborator. Dar totuşi acum zece ani, când m-am angajat la Rump-Mu am semnat, cum era şi firesc, un contract obişnuit, prin care mă obligam să predau acestei Societăţi tot ce voi produce în timpul cât voi fi în serviciul ei.

— Amănuntul acesta îl puteam ghici din ceea ce mi-ai spus până acum, încuviinţă Caridi, uitându-se la fată.

— Totuşi eu sunt de părere şi presimt că Statele Unite ar trebui să aibă dreptul exclusiv asupra întrebuinţării acestui exploziv. Ascultă-mă, Caridi, naţiunea aceasta ar fi imposibil să păstreze la infinit raporturile de pace dintre ea şi restul lumii. Toate vapoarele de răz boi, aeroplanele de atac şi gazele asfixiante pe care le fabricăm… nu sunt menite să fie ţinute în depozite.

— Fireşte că nu sunt menite pentru. Aşa ceva.

— Şi de vreme ce toate genurile de explozive ar putea deveni la timpul său tot atât de perimate ca şi arcurile şi săgeţile, s-ar putea în acelaşi timp să nu devină perimate şi în cazul acesta vom avea nevoie de cel mai bun exploziv existent, şi acest exploziv este praful pe care-l vezi în această fiolă.

— Întrucât mă priveşte pe mine, eu nu văd motivul pentru care guvernul n-ar putea să-şi asigure monopolul asupra…

— Dacă invenţia mi-ar aparţine mie, şi-ar putea asigura acest monopol, dar ea nu este a mea, ci este proprietatea Societăţii Rump-Mu.

— Chiar în cazul acesta, de ce n-ar putea s-o obţină guvernul?

— Pentru că Societatea va vrea s-o vândă tuturor celorlalte naţiuni. Ei vor urmări s-o comercializeze. Oamenii aceştia vor predica pe toate tonurile că suntem în stadiul de pregătire şi vor sufla din toate puterile în surlele patriotismului, ceea ce fac şi acum, dar scopul lor este să câştige parale.

— Da, fireşte, încuviinţă Caridi care înţelegea această situaţie întru totul.

— Afară de asta, această fabrică este în relaţii comerciale cu Societatea Ladalier-Dubilless din Franţa şi este obligată, pe temei de reciprocitate, să-i împărtăşească formula tuturor explozivelor fabricate, ori eu refuz pur şi simplu să admit ca acest exploziv să ajungă în stăpânirea altei ţări.

Gândindu-se la aceste Societăţi producătoare de muniţii şi la sfera lor internaţională de influenţă. Caridi se simţi înfiorat de un optimism care i se părea că înlătură orice posibilităţi viitoare de război.

— Mi se pare că încep să înţeleg care este problema morală, datorită situaţiei în care te găseşti acum, declară politicianul cu seninătate.

— Aceasta este un fel de raţionament, interveni domnişoara Saylor nemulţumită. Un caz cum nu mi s-a mai întâmplat să aud până. Acum.

— Dimpotrivă, nu este deloc, protestă Essary. Eu îmi iubesc patria cu toată sinceritatea. Caridi, afirmaţia aceasta ţi se pare probabil caraghioasă, dar totuşi acesta e adevărul.

— Nu, nu mi se pare deloc caraghioasă, răspunse politicianul distrat. Ce ai intenţia să faci?

— M-am gândit, răspunse Essary încet, să brevetez metoda de fabricare a acestui exploziv pe numele altuia şi să-l ofer direct Ministerului de Război,

— Procedeul acesta ar însemna nerespectarea con tractului, răspunse Caridi, dacă am înţeles bine condiţiile dintre tine şi fabrică.

— Eu cred c-ar fi excrocherie, interveni domnişoara Saylor.

— De unde până unde aşa ceva? întrebă Caridi, în dorinţa de a se împăca cu fata.

— Pentru că invenţia lui Jim aparţine fabricii, chiar în această clipă. Prin urmare dacă ar vinde-o altuia, procedeul său crezi că n-ar fi excrocherie?

— Nu, nu se poate să consideri procedeul acesta drept altceva, mai grav decât nerespectarea condiţiilor contractului… Mi se pare că dumneata eşti

împotriva acestei intenţii?

— Nu, nu sunt câtuşi de puţin, răspunse domnişoara Saylor, spre marea mirare a politicianului, dar mie îmi place să spun lucrurilor, pe nume. Procedeul acesta nu este un act patriotic, este dorinţă de câştig… şi nemulţumire. Jim îşi dă seama că Societatea Rump-Mu l-a prins în mrejele contractului e. I, pe vremea când era tânăr şi idealist şi, evident era şi sărac, cum este şi astăzi, dacă va avea posibilitatea să calce acest contract şi să câştige ceva parale, este gata să facă orice.

— Ascultă domnişoară, spune-mi limpede care este atitudinea dumitale faţă de această problemă? întrebă Caridi.

— Eu nu am nicio atitudine, dar vreau ca Jim să ia o hotărâre în concordanţă cu realitatea. Vrea să-şi pună în joc reputaţia pentru eventualitatea care dintr-un milion de cazuri ar putea reuşi o singură dacă, sau să-şi păstreze reputaţia şi să continue să încaseze optzecişicinci de dolari pe săptămână? Eu nu vreau altceva decât să elimine din această problemă drapelul american, ca astfel să poată lua o hotărâre definitivă, fie într-un fel fie într-altul. Nu vreau să-l văd că mai târziu va regreta ceea ce a făcut, dacă se va întâmpla să încerce ceea ce şi-a pus de gând şi nu va reuşi.

Caridi rămase consternat, când îşi dete seama de aceste sentimente ale domnişoarei Saylor.

— Uite ce domnişoară, protestă el, eu sunt de părere că atitudinea lui Jim este justă. Sunt convins că patria trebuie să primeze faţă de orice consideraţii personale.

Essary se simţi încurajat.

— Sigur că da, acesta este adevărul. Mi se pare că Rose nu înţelege, că ideea ce mă preocupă pe mine este întemeiată pe devotamentul faţă de patria noastră.

— Eu înţeleg pe deplin punctul tău de vedere, încuviinţă Caridi.

— Şi eşti de părere că înainte de orice, să ofer Ministerului de Război acest exploziv?

— Părerea mea este, că patria trebuie să primeze faţă de orice riscuri personale la care te-ai expune.

— Ei poftim, declară Essary adresându-se lui-Rose, iată părerea pe care o are un altul despre această chestiune!

— Da, văd că are o altă părere, încuviinţă fata cu glasul rece.

— Vasăzică asta este situaţia, declară inventatorul uşurat. Şi-acum Caridi, înainte de a pleca, vreau să-ţi mai arăt o mică invenţie a mea…

Se îndreptă spre aparatul electric de la celălalt capăt al laboratorului apoi se opri în faţa unei mici etajere de sticlă pe care era un colac de sârmă în formă de tub sau de ţeavă: îţi aduci aminte, Caridi, ce ţi-am spus adineauri, relativ la posibilitatea ca toate explozivele să devină perimate?

Politicianul păru că se interesează de invenţia pe care o vedea.

— Doar nu vrei să spui că aparatul acesta de aici este menit să împrăştie explozive…

— Nu ştiu… dar sper… fără îndoială explozivul ar putea să fie eventual eliminat. Crede-mă, aş fi foarte fericit, dacă s-ar întâmpla să fiu omul predestinat să-i dea lovitura de graţie… Huhâm… mai avem un şoarece, Rose?

— Da, mai avem unul, răspunse fata şi în tonul ei se simţi o uşoară dezaprobare.

— Nu te superi, dacă te voi ruga să-l scoţi?

Domnişoara Saylor se apropie de un dulap şi aduse o colivie mică în care era un singur şoricel alb. O aşeză la depărtare cam de un metru de aparatul electric şi pe urmă se îndreptă spre celălalt capăt al laboratorului.

— Nu este în stare să mă vadă că omor un şoarece, declară Essary în şoaptă.

Caridi simţi un profund interes faţă de experienţa ce se desfăşura în faţa ochilor săi. Se uită la arma minusculă, pe urmă la şoricelul din colivie, şi se înfieră de senzaţia infimului spectacol de tragedie ce se pregătea.

— Aşează-te în dosul meu, îi porunci Essary. Nu cunosc exact unghiul pe care îl face variaţia vibraţiunilor.

— Crezi că ar putea să mă rănească?

— Mă îndoiesc de această posibilitate. Modelul acesta este atât de mic, încât probabil nu ar corespunde pentru tine.

Caridi se aşeză în dosul inventatorului şi urmări cu atenţie ce se întâmplă. Şoricelul alerga de colo până colo prin colivie. Când Essary apăsă pe un buton, micul animal se opri şi se uită la ei.

Caridi se simţi caraghios de dezamăgit. De fapt el aşteptase să se întâmple ceva.

— Mi se pare că şoricelul a simţit ceva, declară Caridi încercând să-l consoleze. Acest ceva l-a determinat să se oprească şi să se uite la noi.

Essary începu să râdă.

— Nu dragul meu, eu nu cred să fi simţit ceva.

— Da, dar s-a oprit.

— Da, s-a oprit, dar cu toate acestea eu nu cred că a simţit ceva. Înţelegi, vibraţiile acestea neregulate, contribuie la dezagregarea moleculelor, dar totuşi nu influenţează asupra echilibrului acestui animal. M-am gândit de multe ori la o armată pornită la atac, pe care ai opri-o în felul acesta şi ai vedea-o că stă nemişcată, ca nişte statui de piatră…

Din fundul odăii se auzi glasul domnişoarei Saylor care întrebă cu glasul monoton şi caracteristic femeilor în astfel de ocazii:

— A murit?

— Da… poţi să te apropii din nou, răspunse Essary.

CAPITOLUL VI

Când Henry Lee Caridi se întoarse spre apartamentul său, gândurile îi rătăciră departe de lupta aceasta în alegerile care erau o chestiune vitală pentru viitorul său, şi stăruiră asupra lui Rose Saylor şi a tunului în miniatură care i se părea o armă sinistră. Încercă să-şi facă socoteala voturilor, ce le-ar putea obţine de la lucrătorii din fabrică, dar în minte îi tresări din nou imaginea şoricelului care se oprise să se uite la tunul jucărie… probabil din simplă curiozitate… Gândindu-se la el, se simţi înfiorat de o senzaţie de groază, ca şi când în faţa ochilor ar fi văzut mergând un soldat în miniatură în fruntea unei armate uriaşe, în cuprinsul unui teritoriu care să nu fie mai mare de un metru pătrat şi în cuprinsul căruia armata aceasta de pigmei ar înceta aşa dintr-odată, să mai existe… Asta ar însemna un fel de sinucidere a întregii lumi… Ar trebui să se facă anumite convenţii, pentru înlăturarea definitivă a războiului.

Îi venea să râdă, gândindu-se la dispreţul cu care primise Rose Saylor planul său, de a fi luat sub ocrotirea unuia dintre partidele politice mai importante, în timp ce ea însăşi ajuta pe Essary la realizarea halucinantei orori pe care o reprezenta noua lui armă… Adevărată atitudine de femeie… nedreaptă şi lipsită de cumpăt… Se întrebă, oare pe ce se întemeiază colaborarea aceasta dintre Essary şi domnişoara Saylor, în cercetările lor de laborator… Când nu făcea paradă de morală, părea că este o fată foarte atrăgătoare…

După ce ajunse la Albemarle, Apartaments, Caridi se. Gândi din nou la alegerea în curs, probabil datorită motivului nedefinit, că aceasta era atitudinea morală cea mai specială şi mai sigură, pentru a se apropia de soţia sa. Trecu prin vestibulul de la parter şi intră în propriul său apartament, apoi strigă pe soţia sa.

O găsi în bucătărie, aşezând formele pentru bucăţelele de gheaţă în frigider.

— Ellora, începu el cu glasul tremurând de entuziasm, datorită faptului că începuse să se gândească din nou la alegeri. Ceva mă face să cred cu adevărat, că voi reuşi… Automobilul acela cu megafoanele pe care Connie Stott a reuşit să-l obţină.

Ellora se întoarse spre el, ca împinsă de un resort.

— Toată dimineaţa te-ai plimbat cu ea prin oraş, iar la amiază te întorci acasă şi începi să-mi vorbeşti despre ea şi în timpul mesei.

Caridi clipi repede din ochi şi încercă să se stăpânească.

— Bine, draga mea, trebuie să ştii că eu nu mi-am petrecut tot timpul împreună cu ea…

Când era să continue, telefonul începu să zbârnâie; Ellora păru că se întunecă şi mai mult la obraz.

— Poftim, iară a venit; în timp de un ceas ţi-a telefonat de două ori.

— Ei, carevasăzică, începu el, ca să profite de ocazie, dacă a telefonat, asta înseamnă că n-am fost împreună.

— Haide, du-te repede şi vezi ce vrea.

— Cred că vei admite, că asta dovedeşte temeinicia afirmaţiilor mele, nu-i aşa?

— Cu cine ai fost, de când ai plecat de acasă?

— Cu Jim Essary, care este un vechi coleg de şcoală.

— Te-am întrebat cu care femeie: cred că ai fost în societatea unei femei.

— Bine, dragă, nu ţi-am spus… O clipă se gândi la Rose Saylor, ezită, pe urmă-i spuse că n-a fost cu nicio femeie.

Ellora îl examină cu atenţie şi într-un fel pe care el nu era niciodată în stare să-l înţeleagă.

— Bine… dar pe cine ai întâlnit la Jim Essary?

— Cum adică, la Jim Essary, cred că e uşor de înţeles.

Ellora închise uşa frigiderului şi întinse mâna spre el.

— Ce fel de… femeie… ai întâlnit la Jim Essary?

— A, da… la el era o fată… mi se pare o chema Saylor.

— O, Doamne, Doamne, ce bărbat! Du-te răspunde la telefon! Fugi repede şi vorbeşte cu Connie Stott.

Nu mă interesează câtuşi de puţin Connie Stott. Las-o să…

— Du-te… eu vreau să ştiu de ce te caută!

Ellora se luă după el, când văzu pe Caridi că intră în sufragerie şi ridică receptorul.

— Aici Henry Caridi.

În lungul firului se auzi glasul ascuţit şi tăios al lui Connie.

„— Henry, eşti dispus să faci o faptă omenoasă şi eventual să obţii un număr suficient de voturi ca să fii ales?“

— Nu crezi că în cursul zilei de astăzi ar fi prea târziu să mai obţin un număr mai mare de voturi? întrebă Caridi, gândindu-se la scopul urmărit de propunerea ei.

„— Ai face o senzaţie atât de mare, încât orice om cumsecade care n-a votat încă, se va grăbi să voteze cu dumneata”.

— Bine, dar eu cred că aşa ar trebui să procedeze aproape toţi oamenii cumsecade din oraş… dă-i drumul, ce urmăreşti?

„— Să iei depoziţia unui martor împotriva bandei lui Canarelli şi să-i arestezi pe toţi!”

— Ce au făcut… au şantajat pe câţiva dintre aderenţii noştri în localurile de vot?

„— Nu, nu este vorba de o fraudă electorală”.

— În cazul acesta ce este?

„— Cunoşti familia Estovia?”

— Nu.

„Ei, sunt fabricanţi de sirop… Fata aceea care s-a apropiat azi dimineaţă de noi şi cu care am stat de vorbă, face parte din această familie”.

— Da?

„Prăvălia lor a fost prădată, borcanele le-au spart şi siropul fierbinte a fost vărsat pe jos!“

— Sfinte Doamne! Ce fărădelege… şi ce-ai vrea să-mi ceri acum?

„— Să urmăreşti pe aceşti ticăloşi. Ai obţinut mii de voturi de la oamenii care sunt obligaţi să le plătească biruri”.

— Cred că am putea începe o mică instigaţie împotriva lor, acuzându-i că încearcă să corupă alegătorii.

— „De ce să nu-i bagi de-a dreptul la închisoare?” ţipă secretara Asociaţiei Alegătorilor Independenţi.

— Ei comedie, Connie, pentru că nu se poate. Nu-ţi dai seama că banda Canarelli lucrează mână în mână cu poliţia şi cu magistraţii oraşului pe care-i plăteşte şi sunt în slujba lui.

„— Ascultă, eu voi depune o plângere împotriva diavolului acestuia de Canarelli şi…”

— În sfârşit, dacă eşti de părere că aşa ceva ne-a<r putea folosi în alegere…

„— Şi pe ticălosul acela de poliţist, O’Sheen”, conchise domnişoara Stott cu violenţă.

— O’Sheen!

„— Da”.

— Ce amestec are el?

„— Are tocmai de-ajuns”.

Caridi păru că se sperie.

— Ascultă Connie, cum de-ai reuşit să afli despre afacerea asta?

„— Foarte simplu, Paula Estovia, fata aceea care ne-a informat azi dimineaţă, a venit acum câteva minute la mine acasă, plângând, şi mi-a spus că din cauza mea prăvălia maică-sii. A fost devastată”.

— Din cauza dumitale i-a fost devastată prăvălia?

„— Da… din cauza mea!”

— Cum se poate aşa ceva?

„— Uite cum… dintr-un anumit punct de vedere, acesta este adevărul. M-am dus la O’Sheen şi m-am plâns împotriva lui Canarelli, spunându-i că a şantajat pe bătrâna Estovia”.

— Acum înţeleg. O’Sheen a avut o discuţie cu Canarelli din «cauza acestui şantaj, şi Canarelli s-a întors şi a devastat prăvălia familiei Estovia.

„— Da, cred că acesta trebuie să fie adevărul… Vina lui O’Sheen este „că s-a dus la Canarelli şi i-a cerut jumătate din suma cu care a şantajat pe Estovia… Asta a fost nemulţumirea pe care poliţistul a pricinuit-o lui Canarelli… determinându-l să facă pe din două cu el; din cauza asta Canarelli s-a întors şi a devastat prăvălia”.

— Să fiu al naibii… huâhm… dacă am mai auzit aşa ceva!

„— Ascultă, eu voi depune plângerea împotriva amândurora, pe urmă voi veni la dumneata acasă, ca să ne înţelegem ce va trebui să facem de aici înainte!“

— Bine… ne-am înţeles… te voi aştepta să vii.

Caridi puse receptorul în furcă şi rămase năucit.

Ellora începu:

— Femeia aceasta are de gând să mai vină odată astăzi, ca să stea de vorbă cu tine?

Caridi păru că nu ţine socoteală de întrebarea ei.

— Dragă, datorită unei imprudenţe, Connie Stott a reuşit să bage în mare încurcătură o familie de producători de sirop…

— Ce-a putut ea să facă… O fi fugit cu bărbatul?

— Da de unde, nici vorbă de aşa ceva. A reclamat unui poliţist, că femeia a fost şantajată.

— Şi ce o determină să vină pentru aşa ceva la tine?

— De… eu cred că vine ca să discutăm amănuntele.

— Ce amănunte poate avea de discutat cu tine?

— Connie are un plan al ei, despre care crede că ne va aduce o mulţime de voturi.

— Ne va aduce… cred că tu şi ea nu figuraţi amândoi pe listă, şau poate mă înşel!

„—, Doamne Atotputernice, sigur că nu, eu vorbesc despre partidul nostru… despre mine… îmi va aduce mie o mulţime de voturi.

— Care este motivul că n-au recurs şi ceilalţi la această măsură?

Caridi ridică braţele în aer.

— Pentru că… ceilalţi… nu ştiau nimic despre afacerea asta. În orice caz nici nu le-ar fi trecut prin minte aşa ceva. În Megapolis lumea este mult mai prudentă, decât să îndrăznească să înceapă un proces împotriva bandei de şmecheri şi a poliţiei, în acelaşi timp; Sfinte Doamne, ce îndrăzneală… sau mai curând ignoranţă… Dacă ziarele de seară vor publica această ştire, pe cinstea mea, incidentul ar putea să ne aducă o mulţime de voturi… Cine s-ar fi gândit că o femeie lipsită de cumpăt ar fi în stare să descopere o mină de aur, în timp ce scotoceşte prin gunoaie.

— Ascultă, Henry Caridi, cu vorbele acestea vrei să ridici în slavă sau vrei să-ţi baţi joc de domnişoarei Stott?

— De, draga mea, când un bărbat încearcă să-şi exprime cu toată sinceritatea părerile despre o femeie, atunci acestea sunt un amestec din amândouă.

Răspunsul acesta păru că nemulţumeşte pe Ellora, dar nu mai stărui ci întrebă:

— Şi cam cum îţi închipui despre Connie Stott că ar putea fi o mină de aur?

— Ea va depune o plângere unui magistrat, împotriva lui Canarelli, acuzându-l de şantaj, şi împotriva unui poliţist care a şantajat pe şantajist. Bine înţeles, afacerea asta este o mare încurcătură. Toată lumea înţelege

situaţia reală, fie cât de vag, dar Connie Stott a fost martoră oculară la această scenă şi din cauza asta este furioasă.. Cred că toată lumea din Megapolis ar fi furioasă, dacă ar avea posibilitate să vadă ce se petrece.

— Probabil au avut ocazia să ia cunoştinţă din ziare despre astfel de întâmplări.

— Da, ştiu, dar înţelegi, este o deosebire: ziarele sunt un fel de distracţie şi din ce publică întâmplări mai năstruşnice, cu atât… ca să fim sinceri… ne plac mai mult. Este exact ca un spectacol de teatru, ne place să fie dramatic… în ziarele noastre nu găsim întotdeauna ceea ce dorim, deoarece am prefera ca ceea ce căutăm, să fie melodramatic.

Prin mintea lui Caridi începu să se desfăşoare un proces tulbure, în legătură cu acţiunea reciprocă pe care o exercită gustul public asupra presei şi presa asupra glasului public; cu cetele superficial pregătite ale cititorilor ieşiţi în fiecare an din şcolile publice şi din Colegii… dar evident pe Ellora n-ar fi interesat-o astfel de divagaţii, de fapt nici n-ar fi fost în stare să le asculte. Exact în clipa aceasta se auzi şi soneria de la intrare.

Ellora se. Aprinse din nou.

— Ce-are de gând, de a venit atât de repede? se răsti ea cu glasul sugrumat.

— Cred că trebuie să procedeze cât se poate de repede, şi-mi închipui că vrea să discute cu mine, înainte de a începe acţiunea… Trimite fata să-i deschidă şi caută să fii amabilă cu ea.

Lula, fata din casă, se şi îndreptase spre uşă. Când o deschise, stăpânul şi stăpâna apartamentului constatară că îi cadrul uşii apare un poliţist. Pe obrazul plin de bunătate îi tremura un zâmbet şi când văzu pe Caridi îşi duse mâna la chipiu.

— Patroane, începu el, Şeful te roagă să treci pe la el, când vei avea vreme.

— Şeful?

— Da, şeful, domnul Krauseman.

Caridi se uită la el mirat.

— Dumneata eşti… Comisarul O’Sheen?

— Da, domnule.

Prin mintea lui Caridi trecu o bănuială, că domnişoara Connie Stott şi-a depus plângerea şi invitaţia aceasta este un mijloc, pentru a-l înlătura pe el, dar evident bănuiala aceasta trebuia să fie lipsită de temei.

— Dumneata ştii ce vrea?

Comisarul O’Sheen ridică din umeri.

— Firește, eu n-am habar de ceea ce vrea, domnule. Apoi după o clipă de ezitare adăugă, mai mult în glumă: după ce te vei duce la el şi veţi sta de vorbă să ştii că înseamnă să fii băiat deştept, dacă-ţi vei putea da seama de ceea ce vrea în realitate.

Prin mintea politicianului trecu o nouă bănuială, anume că raporturile de prietenie dintre Krauseman şi deputatul Blanke au fost întrerupte, exact cum bănuise Myerberg. Vaga posibilitate că acest Krauseman ar avea de fapt intenţia să treacă de partea lui, impresionă pe Caridi şi trezi în sufletul lui nădejdi neaşteptate. Se adresă deci lui O’Sheen:

— Voi telefona domnului Krauseman, că vin numaidecât.

— O, nu, în locul dumitale eu nu i-aş telefona, se grăbi poliţistul să-i răspundă, dar afară de asta nu vei putea nici să-l găseşti… După cât ştiu eu „ca să poţi vorbi cu el la telefon, trebuie să stabileşti o oră dinainte, căci în biroul său nu are telefon.

Caridi dete din cap în semn de încuviinţare.

— Bine, voi chema o maşină şi voi pleca numaidecât.

— Până la dumneata eu am venit tot cu o maşină, răspunse O’Sheen. I-am spus şoferului să aştepte la intrare. Veţi putea lua maşina aceasta, domnule, şi eu mă voi întoarce la Comisariat pe jos.

CAPITOLUL VII

în timpul cât dură drumul cu automobilul care se oprea mereu, din cauza aglomeraţiei de pe străzi, domnul Henry Caridi încercă să-şi dea seama de motivul care determinase pe Krauseman să trimită după el. Prin minte îi trecu incidentul Estovia despre care-i telefonase domnişoara Stott, dar nu-i venea să creadă că Şeful acesta politic ar fi putut să reacţioneze atât de repede, căci probaţii cerneala cu care domnişoara Stott îşi scrisese plângerea împotriva lui Canarelli şi a lui O’Sheen, nici nu se uscase încă. Totuşi Caridi ştia că toate incidentele de soiul acesta trebuiau să treacă pe la Krauseman, pentru a fi ajustate. Şeful politic era în realitate omul de legătură între reprezentanţii oficiali ai justiţiei şi grupul bandiţilor. Exact în clipa aceasta prin mintea lui Caridi trecu o explicaţie mai temeinică. Un poliţist şantajase pe un bandit. Fără îndoială banditul se plânsese lui Krauseman, şi Şeful trimisese după Caridi, pentru a se convinge în mod discret, în ce măsură era el informat despre acest incident. Cu alte cuvinte Krauseman voia să-i ia interogatoriul. Era un fel de procedură

judecătorească nelegală, destinată să statornicească înţelegerea, dacă nu şi dreptatea, între bandiţii din ambele tabere.

Gândurile lui Caridi însă erau atât de învălmăşite încât nu stăruiră asupra temeiniciei acestei explicaţii, ci-şi zise că probabil senzaţia provocată de plângerea domnişoarei Stott, determinase în cele din urmă pe Krauseman să se gândească la o înţelegere cu Asociaţia Alegătorilor Independenţi. De vreme ce, din punctul său de vedere, aceasta ar fi fost explicaţia cea mai avantajoasă, Caridi îşi zise că trebuie să fie şi cea adevărată.

Puţin după aceea maşina se opri în faţa unei impunătoare case de piatră, cu faţada spre un mic parc plin de flori şi copaci tunşi cu grijă.

Când coborî din maşină, Caridi băgă mâna în buzunar, ca să plătească taxa, dar după ce ezită un moment, şoferul clătină din cap.

— Nu, domnule, este în regulă; s-a plătit, şi plecă fără să ia banii.

Politicianul rămase impresionat. Grădina frumoasă din faţa acestei vechi case de piatră avea o înfăţişare impresionantă. Mediul acesta respira un fel de linişte imperială. Fusese invitat să se prezinte în faţa unuia dintre adevăr aţii conducători ai Americii.

Caridi urcă treptele scării de la intrare, ridică ciocanul lucios de alamă, fixat în, mijlocul uşii, îl lăsă să cadă, şi imediat apăru o negresă care-i deschise uşa grea de stejar. Intră într-un vechi vestibul, foarte frumos mobilat, între ornamentele căruia văzu o impresionantă armură de zale montată pe soclul ei, cu mâna încleştată pe lance. Camerista introduse pe Caridi într-o cameră mare, cu aspect de club şi cu un uriaş cămin seniorial în care ardea focul.

Un bărbat mic de statură şi în vârstă se ridică cu· greutate dintr-un fotoliu şi întinse mâna în calea lui.

— Domnule Caridi, eu sunt Heinrich Krauseman începu Şeful cu un accent nemţesc destul de pronunţat.. E foarte frumos din partea dumitale c-ai venit la mine. Ia loc, ia loc, te rog!. Callie, adu câteva jigări pentru demnul Caridi… Şi ce-ai vrea să bei?

— Un Rye, răspunse Caridi.

— Pe camerista mea o cheamă California, adăugă bătrânul şi obrazul roşu i se încreţi într-Un zâmbet. Negrii au obiceiul să dea copiilor lor nume ciudate, adăugă el frecându-şi mâinile. Ei ce zici, mi se pare că maşina cu megafoanele ţi-a fost de oarecare folos?

— Da, aşa ne-am închipuit şi noi, încuviinţă Caridi, întrebându-se unde vrea să ajungă.

— O, ţi-a fost… îţi va fi şi de aici înainte, repetă bătrânul şi dete din cap. Oamenilor le place să asculte zgomotul din apropierea lor. Acesta este primul lucru pe care trebuie să-l înveţe un politician şi un director de circ. Ia spune, cum crezi dă vei reuşi în aceste alegeri?

— Asta eu nu pot s-o ştiu.

— Oamenii dumitale de încredere nu ţi-au spus?

— Nu, nu mi-au spus nimic, admise Caridi.

— De, eu cred că.ar trebui să-ţi raporteze, adăugă Şeful cu glasul grav, în felul acesta ai afla câte voturi ai în fiecare circumscripţie şi ţi-ai putea da seama, unde va trebui să-ţi concentrezi forţele… Aş putea să-ţi spun eu… Bătrânul făcu semn Californiei să-i dea o foaie de hârtie de pe masă.

— Iată domnule Caridi, până la orele zece mergeai foarte bine. Obţinuseşi aproape o mie de voturi… se uită la hârtia ce o ţinea în mână: nouă sute optzeci şi şase. Candidatul socialist avea… se uită din nou la hârtie: două mii opt sute treizeci…

Caridiu se uită la el îngrozit.

— Asta este aproape de trei ori numărul voturilor obţinute de mine.

Bătrânul dete din cap, ca să-l liniştească.

— Nu trebuie să uiţi, domnule Caridi, că foarte mulţi alegători au toate motivele să voteze cu candidatul socialist.

Caridi se uită la amfitrionul său.

— Vreţi să spuneţi că… că nu au niciun motiv să… Domnul Krauseman ridică mâna.

— Nu, câtuşi de puţin. Vreau să-ţi spun Chevriérre, candidatul socialist, ne-a făcut nimic pentru a obţine aceste voturi, decât şi-a pronunţat principiile programului. N-a lucrat pentru ele, ci i-au venit de-a gata. Uneori se întâmplă ca un candidat să fie ales şi în felul acesta; toată lumea se repede şi votează cu el, din cauză că este de acord cu principiile lui, dar asta nu este politică, ci simplu noroc, c-ai reuşit să enunţi principii care sunt primite cu simpatie de masa alegătorilor. Asta nu se întâmplă prea des. În realitate, domnule Caridi, e foarte bine că se întâmplă aşa. Dacă alegătorii ar vota în mod constant pentru principii, n-ai mai fi sigur de nimic. Nimeni n-ar mai fi în stare să-şi asume răspunderea. Dacă oamenii ca Merritt Littenham, de pildă, nu ar fi siguri că poporul va fi chemat la urne ca să voteze mai mult decât odată, în timp de zece sau doisprezece ani, le-ar fi imposibil să-şi continuie afacerile. Ar fi obligaţi să-şi retragă capitalul şi să nu mai facă nimic.

— Dar de ce să şi-l retragă? întrebă Caridi curios.

— Pentru a-şi pune averea la adăpost, răspunse Şeful. Dacă s-ar întâmpla ca alegătorii să scape din mâna lui şi să voteze, ar putea foarte uşor să pună astfel de impozite asupra enormei averi a lui Littenham, încât aceasta să fie desfiinţată. Evident toate celelalte mari averi ar avea aceeaşi soartă, ceea ce ar schimba însăşi structura vieţii americane, şi astfel am înceta să mai fim un Stat plutocratic.

— Credeţi că eventualitatea aceasta ar fi un avantaj sau va fi un dezavantaj? întrebă Caridi care începuse să nu mai vadă limpede motivul pentru care fusese invitat în casa aceasta.

— Dumneata ce crezi? întrebă Krauseman.

— Părerea mea este, că în cazul acesta banii ar fi distribuiţi în mod mai echitabil între oameni, răspunse Caridi.

— Distribuiţi în mod mai echitabil! repetă bătrânul în bătaie de joc. Dacă n-ar exista posibilitatea, ca banii să fie acumulaţi, întreaga înfăţişare a civilizaţiei noastre s-ar schimba. Oamenii şi-ar concentra toate ambiţiile asupra puterii directe, neinfluenţate de preocuparea banului. Nu, adevăratul scop al banului n-a fost niciodată valoarea lui comercială, cum îşi închipuie majoritatea oamenilor; scopul adevărat al banului a rezidat întotdeauna în felul de a-l folosi ca mijloc de răscumpărare a unei valori; un impozit pe care populaţia unei ţări îl plăteşte mai-marilor ei în schimbul libertăţii personale. Acesta este motivul pentru care alegătorii nu pot să-şi întrebuinţeze voturile, ca să ajungă din nou în stăpânirea banilor. Întregul sistem de până acum ar fi înlăturat şi populaţia ar decade de-a dreptul în sclavie, exact cum s-a întâmplat în câteva ţări europene.

Lui Caridi aceste afirmaţii i se păreau fantastice „deşi multe amănunte ale vieţii americane confirmau această teorie. Faptul că oamenii bogaţi, indiferent de averea ce o au, nu încetează niciodată să se combată unul pe altul, pentru a-şi spori averea, era un adevăr în sprijinul acestei idei.

— Mi se pare straniu, că am ajuns să discutăm despre un subiect atât de abstract, declară Caridi.

— Dimpotrivă, îl asigură Krauseman, am vrut să mă conving dacă dumneata eşti sau nu adeptul acestei idei. Admit că dumneata eşti un adevărat patriot, unul care-şi iubeşte ţarat şi. Se interesează de popor… felul în care este constituită organizaţia dumneavoastră, mi-a sugerat această bănuială.

— Evident… sigur… aveţi dreptate, încuviinţă Caridi. Fără îndoială acesta este genul de om politic, cum aş avea ambiţia să devin şi eu.

— În cazul acesta, urmărind ideea noastră, mă întreb dacă dumneata îţi dai seama ca şi mine, că protejând şi susţinând oligarhia averii americane, dumneata în acelaşi timp aperi piatra de temelie a libertăţii şi independenţei americane. Este în adevăr o concepţie măreaţă! Acesta, domnule Caridi, este un far care luminează deşertul întunecat al mării noastre politice.

— Cred că ar trebui să studiez în toate amănuntele teoria dumneavoastră, domnule Krauseman.

— Sigur, sigur, mai încape vorbă!

— Dar… Huâhm… aceasta nu este o teorie pe care un politician ar putea să o dezvolte în faţa maselor de alegători, ca pe o doctrină reală…

Bătrânul Şef făcu un gest de nerăbdare.

— Dragă, domnule Caridi, dacă un bărbat este în stare să înţeleagă aceste mari şi obligatorii dogme sociale, devine în mod automat prea deştept, pentru a pomeni ceva despre ele în faţa alegătorilor. El îşi face datoria în tăcere. În faţa poporului raţionalizezi ideile fundamentale cu fraze ca aceasta: sfinţenia contractelor în vigoare, drepturile inalienabile ale proprietăţii, dreptul sfânt al fiilor de a moşteni bunurile părinţilor şi bunicilor lor, ale unchilor, mătuşilor, şi verilor, precurge şi ale rudelor, fie cât de depărtate, în cazul când înrudirea poate fi stabilită; dar poporul care a creat aceste bunuri, nu moşteneşte niciodată nimic.. Nu, toate aceste fraze şi axiome sunt simple mijloace oratorice, pentru a exprima adevărul, că poporul preferă şi astăzi să plătească mai curând preţul de răscumpărare în bani, decât să fie sechestrat trupeşte şi înregimentat într-un sistem de dictatură.

— Cu cât te gândeşti mai îndelung la această problemă, devine tot mai limpede, admise Caridi.

— Sigur că da… Bătrânul se uită din nou la hârtia pe care o ţinea în mână: aşa cum îţi spuneam, până la orele unu ai obţinut nouă sute optzeci şi şase voturi. Rezultatul acesta, domnule Caridi, este destul de mulţumitor, ţinând seama că dumneata nici n-ai plătit alegătorii şi nici nu le-ai făgăduit nimic. N-ai făcut altceva, decât le-ai vorbit şi i-ai îndemnat să voteze cu dumneata.

— Eu totuşi cred că le-am făgăduit ceva, interveni Caridi. Le-am spus că voi lupta împotriva jafului şi a corupţiei.

— Evident, când te urci pe o estradă, ca să ţii un discurs politic, trebuie să spui ceva, căci nu se poate să stai liniştit şi să nu scoţi nicio vorbă. Bineînţeles procedeul acesta este subversiv, faţă de implicita mare doctrină americană, a răscumpărării din captivitatea personală, dar nimeni nu-i ia prea în serios.

— În cazul acesta ce legătură are acum această doctrină cu mine? întrebă Caridi.

Bătrânul se însenină la obraz.

— A, acesta este răspunsul la care mă aşteptam; acum ai vorbit ca un politician.

— Foarte bine, continuă te rog!

— Iată, cifrele se prezintă în felul următor… ridică din nou hârtia ce o ţinea în mână: onorabilul Andrew Blanke a întrunit cincizeci şi două de mii şapte sute şi şaizeci şi cinci de voturi, şi candidatul socialist, cum ţi-am spus, are şi el câteva.

Caridi dete din cap mirat, fără să poată prevedea ce-i va spune.

— Dumneata ai rămas în urmă… făcu socoteala cu creionul: cu cincizeci şi una de mii şapte sute şi şaptezeci şi nouă de voturi.

— Da, văd că am rămas, încuviinţă politicianul amator, fără niciun entuziasm.

— Uite ce se întâmplă; Blanke a obţinut o pătrime din totalul voturilor circumscripţiei sale electorale. Asta dovedeşte frumuseţea uşurinţei cu care se poate vota sub un regim democratic: dă posibilitatea candidatului să jongleze cu numărul de voturi, în cadrul unor limite comode.

— Ce vreţi, să spuneţi? întrebă Caridi enervat.

— Vreau să spun, că această alegere ar putea înclina cu uşurinţă, spre dumneata, înţelegi, determinând alegătorii care au votat pentru Andrew Blanke să se prezinte încă o dată la urne şi să voteze cu dumneata; totalul ar fi perfect legal, vreau să spun, că ar fi în cadrul limitelor stabilite de listele electorale. Nu va putea afirma nimeni, că au votat şi alegători care nu fuseseră trecuţi în liste.

— Să voteze din nou pentru mine! exclamă Caridi năucit.

— Da, pentru dumneata.

— Cum se poate… eu nu voi admite…

— În cazul acesta, dacă vei putea… şi vei reuşi să fii ales, continuă bătrânul, eu aş fi obligat să te rog să te ţii de făgăduielile electorale pe care le-am făcut diverşilor oameni care mi-au finanţat campania.

— Deputatul Blanke a refuzat să respecte aceste…

Domnul Krauseman ridică mâna.

— Nu, nu, să nu sufli niciun cuvânt împotriva lui Andrew Blanke; ne-am început împreună cariera politică, pe vremea când eram tineri; el a ieşit în frunte şi s-a prezentat în faţa poporului, iar eu am stat în dosul lui: acesta era felul în care s-au manifestat talentele noastre. Noi, domnule Caridi ne-am înţeles întotdeauna ca fraţii…

— În cazul acesta ce te determină să-mi propui să mă alegi pe mine…

— Motivele sunt de ordin economic… n-aş vrea să mai încasez oamenilor taxe noi. Acum o jumătate de oră am primit un mesaj din Washington care-mi aduce la cunoştinţă că Onorabilul Andrew Blanke a murit într-un spital, în urma unei operaţii. Bătrânul german se ridică în picioare şi se uită la flăcările ce pâlpâiau în cămin, apoi mişcă de câteva ori din sprâncenele stufoase. Mi… mi se pare… de necrezut, domnule Caridi, ca Andy Blanke… vechiul meu prieten, Andy Blanke… să nu mai existe.

Caridi se uită la el şi nu-i venea să creadă.

— A murit? Vrei să spui că adversarul meu a murit?

— Eu vreau să spun că bărbatul care te-a reprezentat pe dumneata şi pe mine cu atâta abilitate şi în mod atât de onorabil în Congresul Statelor Unite, atâţia ani la rând, a trecut la cele veşnice.

CAPITOLUL VIIII

Postul de radio american WJBZ, ai cărui conducători aveau un simţ foarte acut pentru descoperirea subiectelor care interesează publicul, fu obligat să întrerupă timp de cincisprezece secunde audiţia lui Gaddo şi Squix, celebri comici americani, pentru a anunţa în grabă că Onorabilul Andrew Blanke, membru al Congresului, a murit la Washington şi că onorabilul Henry L. Caridi a fost ales în locul lui. Pe urmă artiştii îşi continuară programul care trebuia să dureze treizeci de minute.

În timp ce speakerul sublinia în mod corespunzător importanţa acestei ştiri, se găsiră pe ici pe colo, câţiva inşi care ascultară cuvintele lui cu interes neobişnuit.

Domnişoara Rose Saylor tocmai era să înceapă programul ei de fiecare zi în timp ce Jim Essary, tovarăşul ei, aduna o serie de copii albastre de pe masa cea lungă din laborator.

— Jim, ai auzit ce-a spus? întrebă ea. Domnul Caridi a fost ales în Congres!

Essary se uită la ea mirat.

— Cum se poate, eu îmi închipuiam că va încerca să facă ceva de seamă… să formeze o grupare care să reprezinte opinia clasei mijlocii.

— Pesemne celălalt deputat a murit, şi bănuiesc că ştirea morţii lui a ajuns la timp, pentru ca majoritatea alegătorilor să treacă de partea domnului Caridi.

— Închipuie-ţi aşa ceva… ce noroc neaşteptat!

— Da… în cazul când o astfel de întâmplare ar putea să fie luată drept noroc.

Bărbatul se uită la secretara sa şi-i zâmbi cu dragoste şi mulţumire.

— Am uitat că tu nu crezi în noroc.

— Eu cred în destin.

Essary clătină din cap.

— Vezi, acesta este efectul religiei asupra unei femei cu educaţie… destinul… o femeie este atât de strâns legată de viaţă, încât ar fi imposibil să creadă că totul este simplă întâmplare.

— Jim, eu cred în destin, determinată exclusiv de propriul tău interes.

Bărbatul traversă camera şi apropiindu-se de ea, o cuprinse în braţe.

— Este foarte plăcut, să ai în laborator o femeie care mai crede în ceva.

Fata îi strânse mai puternic braţele împrejurul mijlocului ei.

— În viaţa oamenilor credinţa este mult mai importantă decât logica… dacă au intenţia să continuie să trăiască.

— Da, aşa este., e adevărat! Cel puţin din punct de vedere pragmatic este adevărat.

Fata întoarse capul şi se uită la tovarăşul ei.

— Jim, dacă prietenul tău a fost ales, înseamnă că ai un prieten la nevoie, nu-i aşa?

— Un prieten la nevoie?… Cum adică?

— Uite cum, dacă eşti hotărât să-ţi brevetezi explozivul pe contul tău propriu şi să-l vinzi Ministerului de Război… domnul Caridi va fi la Washington, nu-i aşa?

— Da… sigur că va fi… Dacă ne vom decide să procedăm în felul acesta, mă gândesc care ar fi mijlocul cel mai indicat pentru a reuşi.

— Evident, în privinţa aceasta eu nu pot să-ţi dau nicio indicaţie.

— Aş putea încerca să obţin brevetul pe un nume fictiv.. De pildă, Saylor şi Rose, Societate Chimică.

— O, ce idee, să-mi acorzi mie întreagă această onoare!…

— De, dacă vom încerca să obţinem în felul acesta brevetul, s-ar putea să nu fie în întregime onoare…

În timpul cât aceşti auditori reacţionară în felul citat mai sus, la Clubul Cairo, care era în inima oraşului, efectul ştirii emise de radio, fu cu totul altul.

În localul acesta vesel şi zgomotos, la o masă din colţul sălii, împrejurul căreia consumatorii stăteau cu faţa spre uşă şi puteau vedea cu uşurinţă pe cei care intră şi ies, domnul Joe Canarelli lua masa împreună cu trei invitaţi: un bărbat şi două femei. Vorbea cu glas sonor, pentru ca să poată fi auzit în timpul cât orchestra de jazz cânta:

— Dar şi îi că după ce i-am dat răgaz afurisitei de bătrâne, ca să-şi plătească taxele în rate, s-a dus de-a dreptul la un poliţist şi s-a plâns.

Unul dintre cei de Ia masă, un bărbat cu părul ca inul şi aproape alb, făcu ochii mari şi se uită la el.

— Nix, Joe… nu putea să facă aşa, ceva… mai ales după ce i-ai făcut o astfel de înlesnire.

— Nu putea pe dracu’… S-a dus şi i-a spus exact până la para, cât mi-a plătit, şi poliţistul a venit într-un suflet la mine cu această informaţie… Am fost obligat să-i dau lui jumătate din ce luasem de la ea. Domnul Canarelli părea indignat: Aşa că m-am întors la ea în prăvălie şi am spart tot ce mi-a ieşit în cale, înţelegi?

— Eu mă mir, Whitey, cum de Joe n-a rupt-o în bătaie şi pe bătrână? zise una dintre fete, pe care o chema Ella, adresându-se tânărului cu părul alb.

— Mare mirare, încuviinţă omuleţul, uitându-se la Ella (prietena lui Whitey Lang), şi comparând-o cu Sybil, cealaltă fată, care era prietena sa. Dintre cele două fete, lui Canarelli, Elia i se părea ceva mai preferabilă, din cauză că era prietena lui Whitey Lang. Pe urmă prin minte îi trecu imaginea tinerei Estovia, stând în mijlocul prăvăliei şi uitându-se la el şi la maică-sa.

În clipa aceasta un bărbat în uniformă apăru în cadrul uşii localului Cairo. Obrazul domnului Canarelli nu se schimbă, dar puse şervetul pe masă şi luă în mână o furculiţă.

— Ei comedie, exclamă el cu glasul în şoaptă, dar ca şi când ar fi continuat conversaţia. Iată că a apărut O’Sheen, poliţistul care mi-a luat banii.

— Ce vrea… Acum l-ai plătit, declară Whitey Lang.

— Mi se pare că caută pe cineva, interveni Sybil speriată.

— Ce-o fi vrând, se răsti Ella, a fost plătit. Mă mir că Joe mai admite ca un astfel de om să se plimbe în viaţă…

— Sunt obligat ca faţă de forţa publică să întrebuinţez pedala, răspunse Canarelli, deoarece avem şi noi nevoie de protecţia poliţiei, cum are toată lumea.

Comisarul înainta printre mese, prefăcându-se· că nu caută pe cineva anume. Când trecu prin apropierea celor doi bandiţi, întrebă cu glasul în şoaptă şi fără să se uite la ei:

— Ocupat, Joe?

— Nu sunt ocupat niciodată, Comisare.

— În hall-ul rezervat bărbaţilor?… Peste câteva minute.

— Sigur.

O'Sheen se îndreptă spre celălalt capăt al localului şi se aşeză în faţa unei mese libere.

Withey Lang se uită la Joe şi la cele două femei.

— Ei comedie, ce-o fi vrând?

— Habar n-am ce vrea, răspunse Canarelli încruntat şi-şi netezi părul negru şi pomădat, apoi se uită din nou spre uşă.»

— Cred că n-are de gând să te jecmănească din nou? suflă Whitey.

Canarelli ridică din umeri.

— N-aş putea să-ţi spun; poliţia n-are niciun sistem al ei special… Tocmai din cauza aceasta nu încasează ea însăşi taxele acestei şmecherii.

— Mă mir cum de-ai admis ca să se întoarcă astă seară acasă, declară Ella, prietena lui Whitey.

Ella devenea din ce în ce mai ispititoare decât Sybil.

— Haide să dansăm puţin împreună, zise Canarelli, te voi lăsa în faţa. Uşii de la vestibul.

Fata îşi puse poşeta pe masă, îşi luă batista şi se ridică în picioare. Domnul Canarelli o cuprinse în braţe.

Era tot atât de înaltă ca şi el şi privindu-l în luminile ochilor, îi zâmbi discret. Îşi lipiră obrajii unul de altul şi începură să danseze pe parchetul ceruit, mişcând ritmic din picioare şi întorcându-se în unghiuri drepte, când ajungeau în colţurile sălii.

— Constat că te învârteşti foarte lin în timpul dansului, zise Ella. Whitey nu dansează atât de bine.

— Uneori mă întreb şi eu, cum de nu-ţi găseşti un dansator mai bun, murmură Canarelli cu indiferenţă.

Ella îşi depărtă obrazul şi se uită la el.

— De ce, Joe!

Domnul Canarelli zâmbi şi termină dansul în apropierea unei mese, schimbă câteva cuvinte cu ocupanţii, prezentă pe Ella prietenilor săi şi plecă.

În hall-ul rezervat bărbaţilor domnul Canarelli se aşeză într-un fotoliu, de unde putea vedea uşa şi-şi putea vedea chipul reflectat într-o oglindă. Numaidecât după aceea apăru O'Sheen şi traversă hall-ul, ca să intre în cabina de toaletă rezervată bărbaţilor. Domnul Canarelli se ridică şi-l urmă în încăperea cu pereţii de faianţă albă. Statura uriaşă a comisarului în uniformă albastră, se văzu înălţându-se pe deasupra acestui omuleţ suav, îmbrăcat în smoking.

— Ai aflat c-a fost depusă o plângere împotriva mea şi a dumitale? întrebă poliţistul.

— Ei drăcie!… Cine a îndrăznit de astă dată… Cred că nu afurisita aceea de bătrână.

— Nu, e vorba de o *damă* străină, din biroul Şefului. Plângerea a semnat-o în calitate de cea mai bună prietenă a doamnei Estovia.

— Vasăzică ea a îndrăznit… dama aceea străină?

— Da, ea este.

Prin mintea lui Canarelli trecu o lumină de înţelegere.

— Prin urmare ea este cea care te-a informat… şi ridicând arătătorul îl îndreptă spre comisar. În aceeaşi clipă îşi dete seama c-a fost nedrept din partea lui, să spargă borcanele bătrânei, şi să-i verse siropul pe jos; Ei fir-aş afurisit să fiu, exclamă el abătut. Omul trebuie să-şi dea seama de ceea ce face, înainte de a porni la drum… şi cui s-a plâns femeia aceasta străină?

— Lui Pfeifferman.

— Cu Pfeifferman noi suntem înţeleşi.

— Da, dar mi se pare dumneata nu înţelegi, răspunse comisarul neliniştit. Dama aceasta străină este în legătură cu omul acela nou, Caridi, căruia Şeful i-a împrumutat maşina cu megafoanele.

— Dacă atât e tot… şi nu i-a dat decât maşina cu megafoanele…

— Arde-l-ar focul iadului, acum a fost ales în Congres… cu o majoritate de aproape două mii de voturi.

Omuleţul îşi uită de propria imagine reflectată în oglinzile cabinetului de toaletă şi ridicând privirea, se uită speriat şi cu atenţie la comisar.

— Eu credeam că vulgul a votat cu Blanke?

— A şi votat, dar după aceea am primit ordinul· să-i lăsăm să voteze din nou, pentru acest Caridi.

— Asta este o ruptură?

— Nu, s-a constatat că Blanke *a* murit.

— Cine este acest Caridi? Cum au ajuns…

— Eu nu ştiu cine este… dar asta mi se pare începutul unei curăţenii generale.

— Şi eu voi fi obligat să cumpăr un nou corp de agenţi, de poliţişti, de judecători, şi pe toţi ceilalţi de care am nevoie?

— De, cred că de astă dată cei din Asociaţia Alegătorilor Independenţi vor fi mai căpăţânoşi. Mi se pare că toată afacerea asta a început să miroasă, aşa că Şeful şi-a zis că va fi mai bine să primenească puţin aerul… Să dea ocazie ziarelor să publice ceva senzaţional… aşa că au început cu mine şi cu dumneata.

— Nu trebuia să dai astăzi buzna peste mine, murmură Canarelli îngândurat. Ai fost plătit dinainte; ce te-a determinat să vii să orăcăi la mine?

— Dă-o încolo, nu vorbi acum despre aşa ceva… Cred că nu ai de gând să-mi ceri banii înapoi?

— Nu-nu-nu..: nu i-aş primi, chiar dacă mi i-ai da. Eu nu plătesc oamenii, ca să le iau banii înapoi.

— Nici nu mi-am închipuit să faci aşa ceva. Ia spune, nu înţeleg de ce n-ai putea să pleci pentru câteva zile din oraş?

Canarelli ridică ochii şi se uită la el.

— Vrei să plec din oraş… ca să-ţi salvezi pielea?

— La urma urmei eu fac parte dintre cei cointeresaţi: va trebui să-ţi iei un om nou. Fără să mai vorbim despre ceea ce ar putea să iasă.

— Îţi dai seama cât m-ar costa această escapadă… să-mi părăsesc birurile ce le încasez din şantaj şi să plec din oraş pentru câteva zile?

— O, multe, foarte multe parale… îmi închipui.

O’Sheen respiră adânc:

— Ar fi fost mai bine, să nu mă amestec între voi… dar sunteţi nişte băieţi cu care omul se poate înţelege ’ atât de uşor, adăugă el, ca şi când ar fi încercat să se justifice.

— Va veni vremea, scrâşni Canarelli, când nu se vor putea înţelege atât de uşor cu noi… dar se stăpâni numaidecât şi adăugă: Eu cred că va fi mult

mai bine să ne informăm exact despre ce este vorba, înainte de a face ceva. Mi se pare că am nedreptăţit pe bătrâna Estovia, din cauză că m-am pripit.

— Ce ai de gând să faci?

— Mă duc să vorbesc cu Şeful. S-ar putea să fim obligaţi să alegem câţiva oameni pentru a-i sacrifica, aşa că voi poliţiştii veţi avea ocazia să vă ilustraţi în faţa populaţiei.

— Sfinte Doamne, cred că lucrurile nu vor ajunge atât de departe… dar nu cred că vei putea vorbi cu Şeful sau poate eşti de altă părere?

— Da, ştiu, dar aş putea chema pe. Avocatul meu şi i-aş cere să vorbească el.

— Da, aşa să faci… şi dă-mi de ştire despre ceea ce-ţi va spune Myerberg.

— Da, dar uite ce, stărui omuleţul, nu pot să trimit pe avocatul meu să vorbească cu Şeful, decât dacă-l plătesc.

— Perfect… în cazul acesta, plăteşte-l.

— Da, dar în primul rând în această afacere dumneata eşti cel interesat.

Comisarul se uită cu atenţie la omuleţul din faţa sa.

— Ascultă, spune drept, vrei sau nu vrei să-ţi dau cei unsprezece dolari înapoi?

— Dă-o-ncolo, afacerea asta nu are nicio legătură cu ceea ce vorbim noi. Partea dumitale din această afacere ar trebui să fie cel puţin cincizeci… evident dacă nu vrei să mergem până la capăt, eu aş putea să renunţ.

O’Sheen se uită la el, pe urmă începu să vorbească întunecat:

— Fir-ar afurisiţi să fie pungaşii aceştia care acum te plătesc şi în clipa următoare te ameninţă… Pe urmă îşi băgă mâinile în buzunar, una după alta.

Prin mintea lui Canarelli trecu o inspiraţie neaşteptată: „Ce-ar fi dacă aş organiza o Asociaţie pentru Protejarea Poliţiei Metropolitane, aşa că de aici înainte să plătească şi ei taxe, în loc să încaseze numai…“ Gândul acesta făcu pe Canarelli să se simtă mulţumit.

Se întoarse în hali şi chemă localul Judecătoriei 1300.

CAPITOLUL IX

Sunetul telefonului în apartamentul lui Caridi determină pe Ellora să se apropie de aparat. Ridică receptorul şi după ce ascultă câteva clipe, acoperi microfonul cu mâna şi se întoarse, ca să-i spună cu glasul tremurând de un uşor reproş:

— Te caută o femeie.

Domnul Henry Caridi luă în mod instinctiv o atitudine menită să pună pe soţia sa *au codrant* cu situaţia, pentru ca astfel să evite o scenă fără importanţă, dar plicticoasă, provocată de gelozia ei perpetuă:

— Încearcă şi află, draga mea, ce doreşte.

— Nu dragul meu, nu vreau să mă amestec în treburile tale. Dacă vrei să te ascunzi de mine, n-ai decât să te ascunzi. De astăzi înainte…

. Bărbatul făcu. Un gest spre telefon şi femeia întrebă pe cel care chemase, ce doreşte.

— Întreabă, dacă eşti dispus să-i acorzi un interviu.

— Un interviu… în legătură cu ce? Dar imediat întinse mâna spre soţia sa. Stai, te rog, nu-i pune această întrebare, ar putea să fie o ziaristă. Stai, că-i voi răspunde eu. Sau mai bine continuă tu să vorbeşti în numele meu. Va fi mult mai impunător, dacă va vedea că am pe cineva, de pildă soţia sau o secretară, care să se ocupe de astfel de întâlniri. Întreab-o când vrea interviul?

— Spune că imediat, deoarece. Ar vrea să-l publice în ediţia de după amiază.

— Răspunde-i că peste douăzeci de minute voi pleca, din palatul Albemarle Apartments spre biroul meu: dacă în timpul acesta va putea sosi aici, vom face drumul împreună.

— Pentru ce te duci la birou? Eu credeam că ai terminat cu afacerea asta.

— Trebuie să mă duc, ca să-mi iau lucrurile şi să reziliez contractul. Dacă nu-l voi putea rezilia, voi încerca să-l subînchiriez. Dar mi se pare o idee ingenioasă, ca într-o astfel de împrejurare să acorzi un interviu reporterilor de la ziare, declară Caridi şi se gândi, cum va arăta în paginile ziarului convorbirea ce o vor avea: *Reporterul nostru a reuşit să aibă o scurtă convorbire cu noul Membru al Congresului, în timpul multiplelor lui obligaţii…* ceva cam în felul acesta, ceea ce va determina publicul să-şi închipuie că el este un om de afaceri foarte ocupat.

— Cred că unchiul tău va fi foarte mulţumit, dacă vei renunţa la birou, declară Ellora.

— De… nici eu nu ştiu ce să zic, răspunse Caridi căruia nu-i plăcea să-şi aducă aminte că era şi acum obligată să ceară concursul unchiului său, pentru a-şi putea plăti chiria biroului. Unchiul George îşi dă pe deplin seama că e greu să-ţi faci o clientelă pentru un birou de avocatură, într-un oraş mare, dar după ce ai reuşit să ţi-o formezi, înseamnă că ai făcut ceva.

— Cu toate acestea văd că eşti gata să renunţi la al tău.

Caridi se uită plictisit la soţia sa.

— Ascultă, Ellora, eu ştiu foarte bine că sunt gata să renunţ, dar mi se pare că îţi vorbeam despre felul în care judecă situaţia unchiul George.

Câteva clipe Ellora nu zise nimic, pe urmă adăugă: – Oare câţi ani o fi având?

— Cine?

— Cine altul decât ziarista care vine să vorbească cu tine?

— O, cred că acesta este un mister tot atât de mare „ca şi vârsta oricărei alte femei.

În momentul acesta în faţa palatului se auziră semnalele de claxon ale unei maşini.

— Lat-o c-a venit, exclamă Ellora nemulţumită.

Caridi îşi luă pardesiul şi pălăria, apoi se opri, ca şi când şi-ar fi adus aminte de ceva, se apropie de dulap şi-şi scoase bastonul pe care aproape niciodată nu-l purta. Când dădu să-şi sărute soţia, pentru a-şi lua rămas bun, Ellora se feri din calea lui, dar îi întinse obrazul, dându-i astfel să înţeleagă, că nu este de acord să-şi piardă vremea cu o femeie străină. Atitudinea ei însă nu reuşi să atragă atenţia noului senator, deoarece el era preocupat că va trebui să stea de vorbă cu o ziaristă. Părăsi apartamentul Albemarle cu bastonul în mână, încercând să-şi formuleze în minte câteva păreri în legătură cu problemele zilei.

Apropiindu-se de ieşire, văzu o fată mult mai tânără decât domnişoara Stott, cu un câine pe care-l ducea de zgardă. Era un uriaş dog danez, alb cu pete negre, şi-ţi atrăgea numaidecât atenţia, din cauză că era foarte mare şi suplu, aşa că părea mai curând un tigru alb cu pete negre, decât un câine.

Fata era şi ea înaltă şi când văzu pe Caridi că iese în stradă, întinse mâna spre el.

— Iartă-mă, se scuză fata, dar sunt obligată să vă întreb, nu cumva dumneata eşti domnul Henry Lee Caridi?

— Da, eu sunt, şi dumneata eşti domnişoara care a venit…

— Să vă iau un interviu pentru *Tribune.* Eu sunt domnişoara Littenham. Ai o maşină care te aşteaptă?

— Nu, dar voi lua una din stradă.

— Poţi s-o întrebuinţezi pe a mea. Mă temeam că nu voi ajunge la timp… înainte de alegeri aţi mai avut vreo însărcinare oficială?

— Nu, n-am avut.

— E extraordinar să-ţi începi cariera politică de-a dreptul în calitate de membru al Congresului, zise fata şi întinse de cureaua câinelui; haide Rajah, intră în maşină… haide repede, nu te urca pe scaun… întinde-te jos… adună-ţi picioarele… Poftim domnule, Caridi, acum puteţi intra. Când îl văzu că ezită, fata încercă să-l liniştească: Nu te muşcă. Nu-ţi va da nicio atenţie. A câştigat patru premii le expoziţiile canine, şi de atunci e atât de mândru, încât nu se mai uită la nimeni. Mi se pare, dumneata eşti avocat?

— Da.

— Te rog, treci peste el… aşa, acum e bine. Vei" sta în partea cealaltă, iar eu voi sta lângă capul lui. Pare primejdios, dar nu este… Presupun că dumneata ai avut aspiraţii politice, chiar de pe vremea când erai copil?

— Nu domnişoară. Am intrat în viaţa politică abia acum şase luni.

— În cazul acesta trebuie să constat, că ascensiunea dumitale face excepţie de la regulă. Dar îmi închipui că în tinereţe ţineai discursuri pe marginea apelor, cu câte o pietricică în gură?

— Odinioară am încercat şi eu aşa ceva, dar ţărmul pe care m-am oprit, era aşternut cu nisip şi n-am găsit pietricele, aşa c-am renunţat şi m-am întors acasă.

Domnişoara Littenham îşi scoase blocul şi creionul.

— Voi scrie despre dumneata, că ai un simţ american foarte acut pentru umor… Ce te-a determinat, în general, să candidezi la această demnitate?

— Vrei să-ţi răspund în mod serios?

Domnişoara Littenham stătu şi se gândi.

— Cred că răspunsul n-ar trebui să fie prea grav. Interviul acesta este destinat pentru pagina femeii, din numărul de Duminică al ziarului *Tribune.* Dacă ai vrea să-mi spui ceva care să intereseze femeile, ţi-aş fi foarte recunoscătoare.

— Nu ştiu dacă le-ar interesa să afle, că eu mi-am început activitatea politică, încercând să întemeiez o grupare care să reprezinte opinia clasei mijlocii din America?

— Ce este asta, opinia clasei mijlocii?

— De… cred că ar fi greu să-ţi explic, răspunse Caridi evaziv.

— Eu cunosc opinia clasei oamenilor bogaţi, declară domnişoara Littenham: aceştia urmăresc să câştige cât mai mulţi bani, pentru a-i cheltui şi a înviora afacerile;

dar oamenii aceştia nu ţin câtuşi de puţin să cheltuiască proprii lor bani, pentru realizarea acestei intenţii şi nici nu admit ca guvernul să emită

monedă nouă, de teamă să nu diminueze valoarea banilor ce se găsesc în stăpânirea lor. Din acest punct de vedere, sărăcimea se găseşte tocmai în partea opusă. Oamenii aceştia ţin ca guvernul să emită bani de-ajuns, pentru a le crea o viaţă mai uşoară, dar ar dori în acelaşi timp să se dea şi o dispoziţie care să împiedice acumularea acestor bani în mâinile clasei bogaţilor, ceea ce ar împotmolit din nou desfăşurarea normală a afacerilor.

Auzind explicaţiile fetei, Caridi începu să râdă.

— Clasa mijlocie întrebuinţează aceleaşi lozinci şi repetă atât nepriceperea clasei bogaţilor, cât şi a clasei celor săraci. Ea ar avea nevoie de două negative, în loc de unul singur. Tocmai de aceea nu are niciun reprezentant în Congres; aşa ceva nu se poate.

Caridi încetă să mai râdă şi strigă:

— Opreşte şofer, am ajuns la destinaţie, aici… la intrarea Lecksher Building. Şoferul întinse un braţ din maşină şi viră spre marginea trotuarului. Fata se pregăti să termine interview-ul:

— Pot să scriu ceea ce mi-ai spus?

— Ce ţi-am spus?

— Ceea ce am vorbit până acum.

— Dragă domnişoară, acestea au fost ideile dumitale, sublinie Caridi.

Domnişoara Littenham zâmbi, ca şi când ar fi vrut să-şi ceară scuze.

— De obicei când se întâmplă ca un reporter să aibă o convorbire cu un om politic preopinent, este obligat… să sugereze el însuşi un subiect… dar în raport cu dumneata, situaţia a fost cu totul alta. Eu sunt de părere că ideea dumitale în legătură cu păturile largi ale clasei americane mijlocii, care nu are niciun reprezentant în Congres, este foarte interesantă.

— N-aş vrea să publici. Aşa ceva, deoarece membrii ceilalţi ai Congresului ar putea considera cuvintele mele drept o critică prematură la adresa lor, ’ înainte de a fi avut ocazia să-i văd.

Fata păru dezamăgită.

— În cazul acesta… în sfârşit. Pe urmă începu să vorbească repede, nerăbdătoare să obţină de la el ceva ce ar putea interesa femeile: când vei pleca la Washington?

— Cred că voi pleca imediat.

— Te vei muta împreună cu familia, în oraşul acela? Dumneata eşti căsătorit, nu-i aşa?

— La ambele întrebări îţi răspuns afirmativ.

— Bine, declaraţiile acestea interesează femeile… Vei ocupa aceleaşi birouri pe care le-a avut până acum deputatul Blanke?

— Cred că da.

— Uite ce, eu cred că nu.

— De ce? întrebă noul deputat, şi se uită la ea mirat.

— Deoarece camerele din Palatul Birourilor se acordă pe temeiul priorităţii.

— Asta eu n-o ştiam.

— Da, acesta este procedeul… Eşti de acord să scriu că probabil din cauza demnităţii ce o ai la Washington va trebui să renunţi la gospodăria dumitale de acum şi să-ţi cauţi o nouă locuinţă… Acesta este un amănunt care poate trezi imediat interesul femeilor.

— Foarte bine, poţi să scrii.

— Şi, dă-mi voie să mă gândesc un moment… a, da, probabil cititoarele ar vrea să ştie dacă ai luat vreo hotărâre în legătură cu personalul dumitale de birou.

— Nu, până acum n-am luat.

— Nu ştii nici cel puţin cine va fi secretara dumitale particulară?

— Nici asta nu ştiu.

— Nici n-ai făgăduit nimănui această slujbă?

Caridi se gândi la domnişoara Stott, dar n-ar fi vrut ca numele ei să apară în interviul său, de teamă să nu-l vadă şi Ellora.

— Nu, n-am făgăduit nimănui nimic. Procedeul acesta este unul dintre principiile Asociaţiei Alegătorilor Independenţi. În calitate de reprezentant al acestei grupări, am ţinut să fiu liber pentru a…

Domnişoara Littenham dădu din cap distrată şi probabil nici nu auzi amănuntul pe care Caridi ar fi ţinut în mod special să-l audă şi să-l noteze.

— Sigur, sigur, murmură ea şi întinse mâna ca să netezească urechea câinelui. Pe urmă întrebă curioasă:

— Crezi că slujba de secretară la Washington ar putea fi interesantă?

— Vrei să scrii despre asta?

— Nu, nu… Mă întrebam dacă o astfel de slujbă ar putea fi interesantă.

— Cred că totul depinde de persoana interesată… De pildă o fată ca dumneata…

Domnişoara Littenham încruntă uşor din sprâncene.

— Fără îndoială, orice slujbă trebuie să fie interesantă, dintr-un anumit punct de vedere, fără a ţine socoteală de persoana celui care o deţine.

— Da… aşa este… încuviinţă Caridi puţin mirat de cuvintele ei.

— Interesul unei slujbe depinde de posibilităţile ce ţi le oferă, în vederea contactului cu oamenii, a schimbului de părere şi a cunoştinţelor ce le poţi aduna de la oamenii cu care stai de vorbă.

— Mi se pare, dumneata eşti proaspăt ieşită din Universitate, nu-i aşa?

Domnişoara Littenham se uită la el, mirată şi puţin speriată.

— Ce te face să-ţi închipui aşa ceva?

— Felul în care întrebuinţezi la plural *cunoştinţele.* Cuvântul acesta nu se întrebuinţează la plural, decât în Facultăţile din Răsărit, unde au atâtea, încât trebuie să le împartă în porţii mici şi să le distribuie în pachete, exact ca articolele de băcănie.

Domnişoara Littenham se aprinse la faţă, ca şi când ea însăşi ar fi fost responsabilă de întrebuinţarea acestui neologism.

— M-am obişnuit să întrebuinţez acest cuvânt în felul în care era întrebuinţat la Universitatea din Chicago.

— Ce ai urmat la această Universitate?

— O, n-am urmat niciun curs în mod sistematic… Stai să vedem, unde am ajuns? şi începu să bată cu creionul mecanic în blocul ce-l ţinea în mână.

— Vorbeam despre cursul pe care l-ai urmat în mod neregulat la Universitatea din Chicago, stărui Caridi, înveselit de sfiala ce-o constata acum în atitudinea ei.

— Adevărul este… că eu am urmat cursuri de economie politică, răspunse ea nemulţumită şi se aprinse din nou la obraz.

— Economie politică!

— Da… dar pentru asta nu era nevoie să-mi iau licenţa… obiectului acestuia nu i se dă nicio importanţă… Era un studiu în care puteai să-ţi iei licenţa, dar puteai şi să renunţi la ea.

Un agent de stradă apăru în faţa ferestrei automobilului.

— Cred că aveţi intenţia să coborâţi aici, nu-i aşa? întrebă el politicos, dar destul de categoric.

— Da, desigur, ripostă Caridi, întorcându-se spre el. Deschise uşa maşinii şi trecând peste câine, coborî pe trotuar.

— Cred că ai putea adăuga, declară el, ca din partea mea, că cei mai încântători reporteri politici au fost întotdeauna specialişti.

Fata dete din cap şi zâmbi.

— Complimentul este foarte plăcut şi impresionant. La revedere! Du-mă, te rog, la *Tribune* Building! se adresă ea şoferului.

Maşina se puse în mişcare, dar câinele uriaş cu cele patru premii de la expoziţie, nu crezu de cuviinţă să ridice capul tărcat şi să se uite la bărbatul care trecuse peste el.

CAPITOLUL X

Până să ajungă la ascensorul din Lecksher Building, în mintea onorabilului Henry Lee Caridi mal stărui imaginea domnişoarei Littenham, reporterul ziarului *Tribune.* Nu numai că era o fată simpatică, dar avea şi o mare calitate, atât de subtilă şi de ispititoare pentru orice bărbat prezentabil, o calitate care cu zece ani în urmă fusese atât de mult admirată şi cultivată, sub numele de modestie. Dar afară de asta în înfăţişarea acestei fete părea că tremură o vagă contradicţie care-l făcea să se gândească la ea. N-ar fi putut spune ce este anume acest amănunt. Întrebarea aceasta tulbure îl împiedica să se gândească la felul în care ar putea să scape de biroul său, singurul motiv pentru care plecase de acasă.

Când intră în cabina ascensorului, un bărbat mic de statură, gras şi cu părul creţ care era între cei câţiva oameni din ascensor, apucă pe Caridi de mână şi cu degetul mare îi făcu un semn, ca pentru o înţelegere ascunsă ce ar exista între ei.

— Felicitările mele Caridi… Ce zici de inspiraţia mea… ei?

— Mulţumesc, mulţumesc, Myerberg… Să-ţi spun adevărul, inspiraţia dumitale a fost şi pentru mine. Cea mai neaşteptată surpriză. Caridi vorbea în şoaptă, ca cel puţin în aparenţă să excludă din conversaţia lor pe ceilalţi care erau îngrămădiţi în cabina ascensorului.

Ascensorul se opri Ia etajul al cinsprezecelea şi ieşiră din cabină împreună.

— Ia spune, ce planuri ai acum? întrebă avocatul. Şi în calitate de membru al organizaţiei noastre, mai spune-mi dacă pot să-ţi fiu cu ceva de folos?

— Nu cred să-mi poţi fi, mulţumesc..

— O, bine că mi-am adus aminte. Cred că vei participa şi dumneata la şedinţa solemnă de comemorare?

— Ce fel de comemorare?

— Comemorarea obişnuită în Congres, pentru domnul Blanke şi toţi ceilalţi deputaţi care au murit în anul acesta. Este o comemorare anuală.

Caridi păru că se gândeşte.

— Nu m-am gândit să particip şi eu… domnul Blanke mi-a fost adversar…

— Ascultă dragă, protestă Myerberg, un om politic este obligat să respecte memoria unui bărbat pe care a reuşit să-l înfrângă: viitorul candidat ar putea să-l Înfrângă pe el.

— Cred că voi merge şi eu.

— Sigur, va trebui să mergi în orice caz, căci va face impresie bună.

Politicianul descuie cam fără voie uşa biroului, şi când văzu că avocatul nu se mişcă, îi spune pe un ton indiferent, că adineauri a venit un reporter şi i-a solicitat un interviu.

— Pentru care ziar?

— Pentru *Tribune.*

— Uuâhm! Huâhm, un ziar destul de bun, un ziar conservator. Constat că ai început mişcarea de manevră, pentru a-ţi face interesele.

— Reporterul pe care mi l-au trimis să-mi ia interviul, era ceva foarte ciudat… dar abia acum îmi dau seamă care a fost ciudăţenia.

— Care anume?

— Câinele pe care-l avea.

— Şi ce ţi se pare ciudat la un câine…

— Nu cred că ar fi vorba exact despre un câine, ci despre amănuntul că ea putea să aibă un astfel de câine… Un animal uriaş care trebuie să fi costat foarte mult. Cum îţi explici, că o fată care este reporter la *Tribune* să poată avea un astfel de câine?

Caridi deschise uşa biroului şi constată că în faţa pragului nu era decât o singură scrisoare. Prezenţa unei corespondenţe atât de modeste i se păru penibilă.

— Nu ştii cine este fata?

— Mi-a spus c-o cheamă Littenham.

Avocatul evreu făcu un pas înapoi şi se uită la tovarăşul său.

— Littenham, Sfinte Atotputernice, fata asta ar fi putut să aibe chiar un câine de aur masiv, dac-ar fi vrut!

— Cred că nu-ţi închipui, că at putea fi din familia *Littenham?* exclamă Caridi, simţindu-se. Şi el puţin impresionat.

— Spuneai că a venit numai în calitate de reporter al ziarului *Tribune?*

— Exact… şi colaborează pentru pagina femeii din ediţia de Duminică.

— Foarte probabil că nu putea să fie ea; fără îndoială, ziarista face parte din altă familie Littenham.

Caridi deschise plicul scrisorii, în timp ce asculta la ce-i spune Myerberg. Scrisoarea era de la Essary şi bănui numaidecât ce-i scria în cele câteva rânduri.

— Iată o scrisoare de afaceri pe care nu voi avea posibilitate să o rezolv, declară el pe un ton ca şi când scrisoarea aceasta ar fi făcut parte dintr-o importantă afacere de care acum el nu se mai putea ocupa.

— De ce nu? întrebă Myerberg interesat.

— Îmi voi închide biroul de avocatură. Participarea la şedinţele Congresului mă va obliga să fiu în mod permanent la Washington.

— Ascultă-mă, interveni Myerberg, exact acesta este motivul pentru care te-am însoţit până la birou. Am bănuit chiar de la început, că vei renunţa la avocatură.

Caridi se uită cu atenţie la omul din faţa lui, care avea mereu bănuieli şi inspiraţii.

— Poate ai nevoie de biroul meu? întrebă el curios. Şi eşti dispus să discutăm împreună condiţiile testamentului meu în calitate de avocat?

— O, nu, dimpotrivă, nu este vorba despre asta. Eu voiam să te previn, să nu renunţi la clientela dumitale.

Nu poţi ştii dinainte cât timp îţi vei păstra scaunul de deputat în Congresul american. Dacă vei renunţa la clientela biroului dumitale de avocatură, aici în oraş va fi foarte greu să o recâştigi. Dacă se va întâmpla să-ţi pierzi mandatul şi vei fi obligat să începi din nou, vei avea foarte mult de luptat.

Politicianul se uită la el dintr-o parte şi zâmbi.

— Prevăd că m-aşteaptă dezastrul şi mizeria, dar nu înţeleg cum aş putea fi în două locuri dintr-odată.

— Tocmai despre asta vreau să-ţi vorbesc. Îţi mai aduci aminte.că ai venit odată la noi, cu o propunere care să-ţi spun drept, a fost foarte măgulitoare?

— În cazul acesta, mă mir cum de te-ai putut stăpâni, răspunse Caridi cu înţeles.

Dar Myerberg continuă cu volubilitate..?

— Te rog, te rog, să nu mă judeci după incidentul acesta. Nu trebuie să uiţi, domnule Caridi, că pe vremea aceea nu-ţi dovediseşi încă priceperea. Astăzi eşti membru al Congresului. După ce vei părăsi demnitatea pe care o ai, vei deveni unul dintre, cei mai căutaţi avocaţi din Megapolis. Asta va oferi firmei noastre un prestigiu de care nu s-a bucurat până acum niciodată.

Şi în acelaşi timp, continuă el dintr-o răsuflare, dacă vei face această asociaţie cu noi, îţi vom păstra şi clientela ce o ai acum.

— Da, dar cred că nu se cade ca un deputat să pledeze în faţa unui Tribunal.

— Exact, nu se poate să pledeze, dar ai putea să fii un asociat consultant. Vom beneficia de sfaturile şi de priceperea dumitale.

Caridi se gândise la posibilitatea de a se asocia cu o firmă de avocatură bine reputată, în cazul când va reuşi în alegeri, dar intenţia lui era să se asocieze cu un birou vechi şi aristocratic care să nu se ocupe decât de afacerile juridice ale întreprinderilor şi de afaceri bancare. O firmă la care se gândise, avea mai demult între asociaţii ei unul sau doi senatori, un fost secretar de Stat, aşa că pentru ea un simplu membru al Congresului n-ar fi avut nicio importanţă. Pe de altă parte, asociindu-se cu Myerberg, Meltofsky, Koch şi Grannan, ar însemna că între ei va fi un membru important, cel puţin în ceea ce priveşte publicitatea.

— Nu mă atrage câtuşi de puţin gândul unei clientele, în întregime pentru Curtea Supremă de Justiţie, domnule Myerberg, răspunse deputatul cu toată sinceritatea.

— Noi pledăm în faţa tuturor instanţelor şi. În tot felul de procese, îl asigură avocatul, la Tribunale, la Curtea de Apel, la Curtea Federală şi la Curtea de Casaţie.

— Nu pledaţi niciodată în procesele întreprinderilor?

— Sigur că pledăm.

— Redactaţi acte de constituire pentru Societăţi?

— Ascultă-mă, în tot oraşul acesta nu există altul care să redacteze cu atâta pricepere un act de constituire, ca Meltofsky. Omul acesta este nepreţuit.

Judecând abstract, acesta era exact specia de procese pe care Caridi ar, fi preferat să le evite. Dar judecând concret, erau exact procesele de care avea nevoie în actuala lui situaţie. Şi se gândi în acelaşi timp şi la partea morală pe care o implica această situaţie. N-ar fi o purtare corectă faţă de Jim Essary, dacă-n-ar încerca să încredinţeze interesele. Fostului său coleg de şcoală unor oameni care se pricep la astfel de lucruri, întinse lui Myerberg scrisoarea ce o ţinea în mână.

— Foarte bine. Iată prima însărcinare pe care o dau firmei dumitale.

— Firmei noastre, îl· corectă Myerberg entuziasmat.

— Huhâm, huhâm, hai să zicem, firmei noastre. Iată un client al meu, care vrea să-şi înscrie firma la Camera de Comerţ sub numele Saylor & Rose.

Myerberg luă scrisoarea.

— Perfect! Voi răspunde chiar eu la această scrisoare şi voi explica în acelaşi timp clientului dumitale, că acum eşti asociatul nostru şi că de această afacere se va ocupa firma noastră. Haide să intrăm în apartamentul meu, pentru a te prezenta celor din birou.

Apartamentul lui Myerberg ocupa o aripă întreagă din Lecksher Building, la acelaşi etaj în care era şi biroul deputatului. Când intrară, constată că biroul era în plină activitate.

Un tânăr cu părul blond de scandinav, atât de blond încât. Părea aproape alb, vorbea cu un bărbat slab, deşirat şi cu obrazul galben, care-l asculta cu ochii bulbucaţi şi somnoroşi, sub pleoapele pe jumătate închise. Tânărul cu pârul blond spunea:

— Se vede că au apucat-o năbădăicile pe dama aceea care pesemne face parte dintre cei mari. Joe afirmă că ar fi vorba de o curăţenie generală şi va trebui să facem pe proştii.

— Dacă va fi curăţenie, atunci va trebui să vedem ce se poate face, îi răspunse bărbatul cel înalt şi cu pleoapele pe jumătate închise.

Myerberg se opri în mijlocul biroului şi strigă mulţumit:

— Dave, vino să te prezint domnului Caridi, noul nostru deputat. Am schiţat adineauri planul de a lua asupra noastră procesele clientelei dumnealui, în timpul Cât Va fi la Washington. Domnule Caridi, dă-mi voie să-ţi prezint pe asociatul meu, domnul David Meltofsky.

Bărbatul care părea inert, se ridică din fotoliu şi se apropie de ei zâmbind, dar zâmbetul acesta îi strâmbă cel mult colţurile buzelor roşii şi pline, fără să-i lumineze obrazul galben ca de ceară.

— Ce plăcere neaşteptată, domnule Caridi… şi vă rog să-mi daţi voie să vă felicit pentru norocul ce l-aţi ’ avut, declară el cu glasul stins, discordant şi fără mlădieri.

— Domnul Caridi îşi merită acest noroc, interveni Myerberg entuziasmat. Dacă s-a întâmplat vreodată ca un bărbat să lucreze pentru ceea ce a reuşit…

— În oraşul acesta dacă reuşeşti să faci ceva, în seamă că şi meriţi să reuşeşti, adăugă Meltofsky cu zâmbetul lui de mască.

— În mod firesc se va pune şi chestiunea onorarului, în timpul tratativelor ce le vom avea, începu Caridi prevăzător.

— Aceasta este o problemă care se va rezolva de la sine, declară Myerberg, fără să ezite.

— Chestiunea este de importanţă secundară. Dorim ca· dumneata să fii alături de noi, domnule Caridi, rânji Meltofsky, ridicând dintr-un umăr. Şi-acum domnilor, vă rog să mă iertaţi… Sunt obligat să mă duc la magistratul Pfeifferman la ora… se uită la ceasornicul uriaş de aur pe care-l scoase din buzunarul jiletcii.

— Aşteaptă-mă, căci tot în partea aceea merg şi eu, declară Caridi. Te voi duce până acolo cu maşina.

Meltofsky care umbla întotdeauna pe jos, rămase încântat de această propunere. Făcu semn tânărului cu părul blond să-i urmeze şi ieşi din birou împreună cu Caridi, intrară în ascensor şi coborâră.

În stradă chemară un taxi şi plecară spre Tribunalul magistratului Pfeifferman. Tânărul cu părul blond chemă, şi el o maşină şi se luă după ei, aşa că maşinile sosiră la destinaţie aproape în acelaşi timp.

În faţa intrării Tribunalului erau îngrămădiţi o mulţime de oameni dintre cei care populează străzile şi care datorită cine ştie cărei împrejurări inexplicabile, reuşesc să afle ce se petrece în interiorul unei clădiri, numai datorită faptului că ei aşteaptă afară. Câţiva dintre oamenii aceştia începură să strige, adresându-se unul altuia:

— Uite colo; vine Caridi! Vine noul membru al Congresului! Spuneţi femeii dinăuntru c-a sosit!

— Carevasăzică a pornit cu adevărat pe urma bandiţilor? se auzi un glas neîncrezător, dar imediat după aceea dintre ei se auzi alt glas care strigă:

— Oare acesta este Caridi; cred că este Caridi, nu-i aşa?

În timp ce pe deasupra grupului adunat în faţa Tribunalului se schimbau aceste cuvinte, în interiorul Judecătoriei începu să circule din gură în gură cuvântul de ordine:

„— Spune-ţi fetei că a sosit domnul Caridi!“ Pe urmă cu glasul mult mai stins şi mult mai departe: „Spuneţi femeii că a venit Caridi!“ – „Caridi a sosit!“ – „Caridi e aici!” Apoi cuvintele se stinseră în largul sălii, întocmai ca un ecou: „Cei de afară spun că a sosit Caridi!“

Consecinţa acestei frământări fu, că doi fotografi îşi făcură loc printre oamenii îngrămădiţi în faţa intrării şi se apropiară de maşina oprită în marginea trotuarului.

— Care este domnul Caridi? întrebă unul dintre ei.

Dar înainte ca cineva să poată răspunde, al doilea fotograf declară:

— Uite, colo este Whitey Lang, exact în spatele lui. Whitey, fă un pas înainte şi pozează împreună cu domnul Caridi.

Meltofsky începu să protesteze, cu glasul lui stins şi monoton:

— Nu, domnul Caridi nu va poza alături de Whitey Lang… Este în drum spre aerodrom.

Când fotografii îşi îndreptară aparatele spre ei, Meltofsky îşi smulse melonul din cap şi-l ţinu în faţa obrazului lui Caridi, apoi porunci şoferului să-şi continue drumul. Împrejurul lor însă mulţimea era prea deasă, pentru ca maşina să poată pleca imediat şi cei doi reporteri fotografi trecură în cealaltă parte, de unde putură fotografia pe Whitey Lang pe aceeaşi placă împreună cu Caridi. Exact în clipa când maşina se puse în mişcare, în cadrul uşii apăru domnişoara Stott, tremurând de emoţie.

— Domnule Caridi, ţipă ea cu glas ascuţit, ţi-am telefonat în toate părţile!

— Este în drum spre aerodrom… pleacă la Washington, strigă Meltofsky şi începu să facă semne, cu o volubilitate caracteristic iudaică.

— Da, dar familia Estovia este aici în Camera de Şedinţă, strigă domnişoara Stott deznădăjduită, şi Canarelli!

— Vasăzică se judecă acest caz! exclamă Caridi şi coborî din maşină.

— Cine este femeia aceasta? întrebă Meltofsky neliniştit.

— Connie Stott, secretara Asociaţiei Alegătorilor Independenţi.

— Cred că nu ai de gând să scapi aeroplanul!

— Nu se poate s-o părăsesc în timpul judecării acestui proces.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i poţi fi de niciun folos… Acum eşti membru al Congresului!

Când Caridi îşi făcu drum şi intră în sas. A Tribunalului, Lang trecu drumul într-un suflet şi intră într-o drogherie.

Caridi, Meltofsky şi domnişoara Stott îşi făcură drum şi intrară în sală, în timp ce Meltofsky protesta:

— El nu se poate amesteca în procesul acesta, este membru al Congresului.

Domnişoara Stott respiră uşurată:

— Am telefonat după dumneata, absolut în toate părţile.

Prin minte îi trecu gândul revoltei şi supărării ce trebuie să frământe acum pe Ellora, pe urmă Caridi îşi concentra atenţia asupra scenei din faţa lui. Centrul atenţiei generale era propriu-zis, obrazul vioi al lui Joe

Canarelli care sta pe banca acuzaţilor. Câţiva dintre spectatorii îngrămădiţi în sală se întoarseră spre Caridi, când îl văzură că intră, pe urmă privirile li se îndreptară din nou spre banditul acesta notoriu. Fiecare dintre ei ştia, că aici este un omuleţ care a pricinuit moartea a o mulţime de bărbaţi şi femei şi care ar înlătura din drumul său pe oricine, tot atât de uşor ca şi când ar sufla într-o lumânare. Caridi îşi dete şi el seama numaidecât de curiozitatea şi de admiraţia profundă, dar uşor ostilă, a oamenilor din sală, faţă de micul asasin şi excroc.

Când Caridi îşi făcu loc spre spaţiul rezervat Consiliului şi martorilor, auzi câteva glasuri mai liniştite care i se adresau în *sotto voce:* „Fă să se termine cu şantajul asupra negoţului de legume!“ – „Opreşte şantajele cu comerţul de păsări!“ – „Bagă-l la închisoare” – „De ce să-i plătim bir pentru tot ce mâncăm?“

Cu toate acestea continuară să admire întunecaţi pe omuleţul din faţa lor care era în stare să şantajeze întreagă populaţia oraşului.

Mulţimea de afară îşi făcea mereu drum să intre în sală şi cei din sală îşi făceau drum ca să poată pleca. Deputatul Caridi se gândi că de fapt aceştia sunt oamenii pentru bunăstarea cărora Asociaţia Alegătorilor Independenţi fusese organizată. Noii sosiţi care intraseră în sală, se uitară câteva minute curioşi împrejurul lor, pe urmă ieşiră din nou, ca să-şi vadă de treburi. În realitate aceasta era clasa mijlocie a populaţiei americane.

Magistratul Pfeifferman se uită la asistenţa neobişnuit de mare, îngrămădită în sala de şedinţă, pe urmă la apărători şi la grupul martorilor. Se întoarse spre grefier şi-i spuse să înceapă noul proces.

— Procesul împotriva lui Joe Canarelli, acuzat de ameninţări, şantaj şi sabotaj.

— Sunteţi gata pentru a putea începe judecarea? întrebă Curtea.

Când Pfeifferman pronunţă numele lui Joe Canarelli, asistenţa începu să se frământe şi să murmure din nou.

— Domnule Preşedinte, apărarea încă nu este gata, răspunse Meltofsky,. Apropiindu-se de estradă.

— De ce nu este?

— Apărarea ar dori să i se acorde timpul necesar, pentru a aduce probele materiale, că Asociaţia pentru Protecţia Producătorilor de Sirop este o organizaţie onorabilă la care doamna Antonia Estovia a aderat de bună voie şi în propriul ei interes. Cerem amânarea termenului de judecată, de astăzi în două săptămâni.

La aceste cuvinte în mijlocul spectatorilor se simţi o frământare ostilă. Domnişoara Stott se ridică repede în picioare.

— Martorele principale sunt prezente în instanţă, de -· clară ea, şi nu ştim când vom putea să le mai aducem din nou. A trebuit să stăruiesc îndelung, pentru a le convinge, chiar de astă dată să se prezinte. Nu cred că este necesar să amânăm judecarea procesului. Este o acţiune intentată de o Asociaţie de cetăţeni alegători. Este „’ primul act direct cu care se manifestă oamenii de toate zilele, locuitori ai acestui oraş. Deputatul nostru, Onorabilul Henry Lee Caridi este aici de faţă, pentru a lua parte la acuzarea menită să cureţe oraşul. Nu cred că dezbaterea acestui proces ar trebui amânată, pentru un motiv atât de neserios.

În largul sălii se auzi un ropot de aplauze pe care portăreii de serviciu încercau să-l liniştească.

— Îmi permiteţi, domnule Preşedinte, stărui Meltofsky, când a început acest proces domnul Caridi nu era încă membru al Congresului. Având însă în vedere că de atunci încoace a fost ales, cred că nu se cade ca dumnealui să mai apară în calitate de apărător în acest proces, care va putea fi continuat, după ce se va prezenta un nou apărător.

Cuvintele lui fură primite cu râsete şi huiduieli.

Magistratul Pfeifferman se adresă în şoaptă lui Meltofsky care era foarte aproape de el:

— Nu cred că vom putea amâna dezbaterea procesului… În sală sunt câţiva reporteri şi fotografi.

— În orice caz, încearcă şi-l amână!

— Da, dar la viitoarea alegere toţi oamenii aceştia… Magistratul clătină din capul uriaş, pe urmă adăugă repede: A fost vorba ca banda să aducă un om, care să declare că este vinovat de sabotaj.

Meltofsky dădu uşor din cap.

— Am aflat că pentru scopul acesta, au ales pe Whitey Lang, dar de vreme ce procesul nu poate continua…

Judecătorul Pfeifferman clătină din nou din cap şi întrebă cu glasul ridicat:

— Domnule grefier, Anson Lang este în instanţă? Grefierul strigă, întorcându-se spre cei din sală: ·

— Anson Lang, să se prezinte în faţa Curţii.

Exact în clipa când făcu apelul, avocatul Sol Myerberg îşi făcu loc pe uşă, urmat de aproape de suedezul cel blond.

— I-am telefonat, declară Whitey Lang, fără să se adreseze nimănui anume.

Datorită simplei sale apariţii în sala de judecată, avocatul cel scurt şi gros păru că domină întreg publicul dintr-o singură privire. Meltofsky încercă să-i explice.

— Am cerut amânarea din cauză că domnul Caridi a fost ales membru al Congresului.

Cei din sală începură din nou să râdă, când auziră verbele lui.

Impunătorul Myerberg repetă constatarea făcută de asociatul său:

— Domnule Preşedinte, acţiunea aceasta a fost introdusă în instanţă de către Onorabilul Henry Lee Caridi care reprezintă Asociaţia Alegătorilor Independenţi. Să-mi daţi voie să adaug, că şi eu fac parte din această grupare şi că sunt tot atât de pornit împotriva jafurilor care necinstesc acest oraş, ca şi ceilalţi membri ai ei.

Cuvintele lui părură că impresionează asistenţa:

— Dar nu se poate ca eu să fiu de acord, ca un bărbat pe care l-am ridicat la cinstea de membru în Congresul Statelor Unite… nu pot admite ca un astfel de bărbat să se ocupe de un caz atât de neînsemnat, în faţa unei instanţe judiciare inferioare a oraşului nostru, în general orice pledoarie într-un proces, indiferent de natura lui, nu poate fi compatibilă cu demnitatea unui bărbat care nu aplică legea, ci creează legile.

La aceste cuvinte o parte din asistenţă începu să dea din cap în semn de aprobare şi Myerberg ridică mâna, ca să se facă linişte:

— Afară de asta se întâmplă ca exact în această clipă, şeful nostru, Onorabilul Henry Lee Caridi, care a condus forţele reformatoare ale acestui oraş la o victorie atât de strălucită (aplauze în sală), cum zic – chiar în această clipă – se găseşte în drum spre Washington, pentru a lua parte la comemorarea solemnă a acelor slujitori ai poporului în Congres, care au murit anul acesta, în slujba datoriei (senzaţie). Cred că ar fi un act de neînchipuit şi lipsit de orice decenţă, ca această Curte de Justiţie să admită ca un gest solemn de ritual patriotic să fie zădărnicit de un caz neînsemnat de banditism, cum este cazul în speţă.

— Cred, prin urmare, că ar fi just ca acest proces să fie amânat şi rămâne la discreţia Onoratei Curţi să admită această amânare, pentru un timp destul de lung, care să permită părţilor să se prezinte în instanţă, considerând cazul cu totul din alt punct de vedere şi astfel să permită distinsului nostru reprezentant să procedeze la îndeplinirea misiunii sale patriotice şi morale.

Cuvintele lui Myerberg fură salutate cu aplauze prelungite. După ce lumea se linişti, judecătorul Pfeifferman dădu din cap cu gravitate:

— Considerând împrejurările excepţionale în care se prezintă procesul acesta, Curtea amână dezbaterea lui „până de astăzi în două săptămâni. Domnul grefier este rugat să noteze noul termen de judecată. Chemaţi împricinaţii procesului următor.

Publicul începu să iasă din sală, vorbind cu glasul stăpânit şi făcând comentarii. Unul dintre reporteri spuse colegului său:

— Mi se pare că şi de aici înainte vor continua ca şi până acum.

— Un simulacru, nimic altceva, încuviinţă colegul său. Ja să văd unde este fotograful meu? Viitoarea întâlnire o am la…

Domnişoara Stott se apropie de Myerberg şi Caridi şi părăsiră Tribunalul împreună.

— De ce crezi că domnul Caridi nu se cade să se mâi prezinte în acest proces? întrebă ea.

— Pentru că a fost ales în Congres, îi explică din nou Myerberg şi încearcă să zâmbească. Nu este o chestiune compatibilă cu…

— Bine, dar el a fost ales pe temeiul unui program de reforme!

— Asta este cu. Totul altă chestiune, declară Myerberg. Când o grupare cu program de reforme alege pe unul dintre membrii săi în calitate de deputat, cu asta totul se termină şi nu mai rămâne nimic de făcut… Reforma a fost efectuată.

CAPITOLUL XI

După ce domnişoara Connie Stott conduse pe cei doi co ajutori ai săi până la ieşirea din sala Tribunalului şi se fortificase cu toată nădejdea şi încurajarea ce o putea obţine din aspiraţiile lor patriotice şi morale, se întoarse la cele două Estovia.

Se considera răspunzătoare faţă de aceste două femei, deoarece numai datorită stăruinţelor şi entuziasmului ei, reuşise să le scoată din Duggers Alley, pentru a se prezenta în faţa judecătorului Pfeifferman şi a susţine acuzarea împotriva lui Joe Canarelli. Le găsi pe amândouă enervate şi chiar îngrozite. Mama şi fiica se temeau să iasă în stradă şi să se întoarcă acasă. Domnişoara Stott le găsi numărându-şi puţinii bani ce-i aveau, pentru a constata dacă le va ajunge ca să poată lua un taxi, în care s-ar fi simţit mai în siguranţă.

Entuziasta secretară a Asociaţiei Alegătorilor Independenţi încearcă să le liniştească. Le spuse că până acum nu s-a întâmplat nimic şi le asigură că

singurul mijloc pentru a stârpi din rădăcini posibilităţile de şantaj ale bandei în acest oraş, este o împotrivire categorică şi neînfricată a clasei mijlocii care e o clasă de cetăţeni devotaţi şi din care făceau şi ele parte. Stărui ca peste două săptămâni să se prezinte iarăşi necondiţionat în faţa Tribunalului. Pe urmă domnişoara Stott plecă până la drogheria care era pe partea cealaltă a străzii, pentru a da dispoziţii în vederea banchetului ce trebuia organizat la Hotel Embassy de Asociaţia Alegătorilor Independenţi, ca să sărbătorească victoria lui Henry Lee Caridi, cu ocazia acestei alegeri.

Bătrâna italiancă şi fiică-sa îşi continuară drumul, din ce în ce mai. Speriate, spre prăvălia lor devastată din Duggers Alley. Odată cu plecarea domnişoarei Stott, care era atât de entuziasmată, simţiră că din sufletul lor se destramă orice certitudine a siguranţei lor personale. Înaintând în lungul străzii pline de lume, se uitau speriate împrejurul lor, aşteptând din clipă în clipă să se vadă urmărite de unul dintre membrii bandei lui Canarelli, sau! spionate de la intrarea vreunui subsol sau de la capătul unei uliţe. Faptul că nu puteau descoperi nimic, în loc să le liniştească, le făcu să se alarmeze şi mai mult.

Spaima celor două femei în faţa posibilităţii unui atac imediat şi direct al bandiţilor şi regiunea din care aşteptau să vină această lovitură împotriva lor, dovedeşte cât erau de naive. În realitate chiar în clipa când ele se aşteptau ca din fiecare subsol să se repeadă un monstru asupra lor şi să le atace, o maşină luxoasă de curse trecu de două ori în goană pe lângă ele, pe mijlocul străzii aglomerate. Ele nu observară această maşină şi nici ocupanţii ei nu le băgară pe ele în seamă. Dar, cu toate acestea, ambele grupuri, atât femeile cele două cât şi cei care erau în maşină, vorbeau şi se gândeau neîncetat unul la altul.

Ceva mai încolo, cu câteva corpuri de case în josul străzii, cei din maşină se opriră ca să cumpere un ziar de la un băiat care striga cu glasul ascuţit:

„Joe Canarelli, presupusul rege al şantajului târât în faţa magistratului Pfeifferman. Dezminte acuzaţiile de şantaj, intimidare şi sabotaj. Judecata amânată peste două săptămâni“.

În timpul cât cei doi bărbaţi îşi continuară drumul în lungul străzii, în dosul şoferului lor, strigătele de. Stentor ale vânzătorului îi urmăriră pas cu pas.

Un bărbat mic de statură şi cu părul negru deschise cele câteva ziare pe care le cumpărase şi-şi văzu numele tipărit cu litere mari peste pagini.

Clătină din cap, se examină în mica oglindă fixată în interiorul maşinii, apoi protestă:

— Ce zice Myerberg de toate astea?

Tânărul cu părul alb tresări uşor.

— Probabil îşi zice că este un fel de reclamă.

— Da? Curăţenia generală?

— Când am vorbit cu el, spunea că nu crede că cineva să se gândească la curăţenie generală.

— În cazul acesta, ce crezi că poate fi ceea ce se întâmplă acuma?

— Înainte de judecarea procesului… înainte de toate acestea? Tânărul făcu un gest spre ziare.

Bărbatul cel mic de statură lovi cu dosul mâinii articolele ziarelor ce le ţinea pe genunchi.

— Ce urmăreşte… ce-au de gând ’ fiţuicile acestea?

— Myerberg afirmă că nu are nicio importanţă, se grăbi suedezul să răspundă. Sezon mort… lipsă de evenimente… trebuie să publice şi ele ceva.

— Dă-o-n-colo, dacă această campanie va continua, îl vor întărâta pe Pfeifferman… care va trebui să ia oarecare măsuri.

— La viitoarea noastră înfăţişare?

— Sigur… dacă martorele acestea se vor prezenta din nou…

— Dacă se vor prezenta din nou? repetă Whitey cu înţeles.

— Sigur… *dacă.*

— Dar… Ascultă ce zic eu, bâlbâi locţiitorul, dacă… huâhm… noi… vreau să spun că dacă noi vom răpi data viitoare pe cele două Estovia, înainte de a vorbi… va însemna că n-am făcut nimic, decât cel mult c-am spart borcanele..: deci vom scăpa…

Felul în care se întoarse omuleţul spre el, determină pe suedez să se oprească.

— Ascultă, pe oameni îi tratezi după felul în care se prezintă acum, în clipa de faţă, nu după ceea ce au fost acuma două săptămâni sau acum două zile.

Pronunţând aceste cuvinte omuleţul se examină din nou în oglindă, pe urmă privirile îi rătăciră în lungul străzii prin care treceau. Spectacolul acesta îi da senzaţia că este mult mai mare. Strada era a lui. Magazinele îi plăteau un anumit bir lunar, în schimbul privilegiului că puteau să existe. Toate acestea – cum spusese adineaori lui Whitey – se întâmplau din cauză că el trata oamenii, ca şi când n-ar fi avut niciun fel de trecut; îi trata exact cum se prezentau în clipa de faţă. El era adeptul concepţiei reale a marilor săi compatrioţi, Napoleon, Pareto, sau proceda exact ca un explorator al regiunilor arctice care smulge hainele de pe trupurile colegilor săi bolnavi care l-au însoţit la Polul Nord, pentru a se încălzi el însuşi.

Maşina cu cei doi bărbaţi se îndreptă spre Imperial Apartments, o clădire înaltă şi uriaşă care se ridica pe deasupra a două blocuri de case spre răsărit şi apus şi alte trei blocuri spre miazănoapte şi miazăzi. Aici banditul şi ajutorul său coborâră din maşină, îi deteră drumul şi intrară în palatul Imperial. Cele cinci sau şase mii de oameni care locuiau; în această clădire, trăiau în desăvârşit anonimat, unul faţă de altul. În această uriaşă îngrămădire, cazurile de beţie, divorţurile, tâlhăriile şi sinuciderile se întâmplau în mod foarte discret, fără ca ceilalţi locatari să bănuiască ceva şi fără să afle despre aceste incidente, decât cel mult dacă erau publicate în ziarele de dimineaţă. Cei doi bărbaţi intrară într-un vestibul cu tavanul jos în stil gotic, luară ascensorul care mergea la subsoluri şi apucară în lungul coridoarelor întortocheate, la o adâncime de patru etaje subterane, ca de aici să ia un alt ascensor care-i ridică foarte lin, etaj după etaj, pentru a-i duce pe o terasă plină de lumina soarelui şi flori în ghivece cu scaune vesele de grădină, înşirate în faţa unei căsuţe în stil de vilă italiană. Pentru a fi şi mai definitiv izolată de celelalte căsuţe similare din apropierea ei, era împrejmuită din patru părţi cu un zid înalt. Bărbatul cel mic de statură scoase o cheie şi intră într-o cameră spaţioasă care se întindea pe toată lungimea clădirii. În cameră era statueta sculptată a unui faun, covoare de Daghestan, o harpă, o bibliotecă încastrată în perete, cu rafturile pline de cărţi de aventuri.

Canarelli se apropie de o măsuţă antică şi turnă vin în două pahare de cristal veneţian.

— Ascultă Whitey, declară el, oferindu-i un pahar,. Cele două Estovia nu vor mai apărea de Joi într-o săptămână ca martore în procesul acesta.

Suedezul se uită cu atenţie la şeful său.

— Doar nu vrei să spui că va trebui… şi făcu un gest cu mâna, ca şi când ar fi vrut să înlăture ceva din cale.

— Nu, aceasta ar da ocazie la un scandal mult mai mare. Fiecare fiţuică de aceasta va spune… Aruncă pe masă ziarele ce le adusese cu el: Nu, celor două Estovia va trebui să li se întâmple ceva mult mai liniştit… mai simplu şi mai firesc…

Whitey începu să se gândească adânc.

— Într-o dimineaţă cana lor cu lapte din faţa uşii… va avea ceva?

Auzind caraghioslâcul despre care vorbea suedezul, omuleţul îşi repezi capul pe spate şi trupul i se cutremură de un hohot de râs.

— Ia cana cu lapte… Crezi că eu mă pot amesteca în. Aşa ceva, când fiecare lăptărie din oraş îmi plăteşte o taxă anume, pentru ca laptele să rămână neatins… Cine este proprietarul casei în care familia Estovia îşi are atelierul în care fabrică siropuri?

— Eu nu ştiu.

— Tu nu ştii… încearcă şi află!

— Fireşte, va trebui să aflu.

Suedezul se apropie cu mişcări uşoare de telefonul care era pe un pupitru şi formă un număr.

— Hello, Primăria oraşului… biroul registraturii? Aş dori să-mi spuneţi numele proprietarului sau Societăţii căreia îi aparţine casa de la numărul 21 din Duggers Alley?

Urmă un timp de tăcere şi în acest răstimp Whitey se uită la şeful său, ca imediat după aceea să declare cu glasul ridicat:

— Un domn Gaut!

— Întreabă, unde locuieşte?

— Unde aş putea să-l găsesc?

Peste câteva clipe suedezul îşi răspunse singur la întrebare: numărul şaisprezece, Strada Cincizeci.

— Strada Cincizeci, Cincizeci, repetă omuleţul cu părul negru. Îmi vine să cred că familia Estovia este în urmă cu chiria şi că domnul Gaut îi îngăduie această întârziere… ceea ce n-ar trebui să facă… n-are voie să facă aşa ceva. Procedeul acesta este păgubitor pentru ceilalţi proprietari… ei comedie, Whitey, este foarte păgubitor pentru ceilalţi proprietari… înţelegi Whitey?

— De, eu nu prea…

— Cum, nu eşti în stare să înţelegi, că dacă un proprietar admite chiriaşului său să rămână în urmă cu chiria, acesta poate pleca fără să-i plătească, poate lua cu chirie o altă casă, pleacă şi de acolo fără să plătească şi astfel trăieşte fără nicio obligaţie pe spinarea proprietarilor? Nu-ţi dai seamă că mii de oameni din Megapolis trăiesc în felul acesta?

— Da, asta o ştiu şi eu.

— Nu-ţi dai seamă că ar fi un gest filantropic să întemeiem o asociaţie pentru protejarea proprietarilor, cu ajutorul căreia să obligăm pe toţi proprietarii să încaseze chiriile la zi? Proprietarii la rândul lor vor plăti Asociaţiei o mică taxă pentru serviciul de supraveghere şi de întreţinere a întreprinderii.

Suedezul se uită la el mirat şi obrazul prelung i se lumină de un zâmbet.

— Sfinte Atotputernice, Joe, ce nevoie ai să începi organizarea unei noi escrocherii?

— Ei comedie, dar de ce crezi că oamenii fabrică vapoare din ce în ce mai mari, zgârie-nori şi aeroplane? Pentru ce· crezi că lucrează fiecare om bogat?

Omuleţul se simţi învăluit de o nouă senzaţie de expansiune. Se privi în. Oglindă şi se simţi copleşit de o viziune nouă şi neaşteptată.

— Sfântă Fecioară! exclamă el, dacă am putea organiza pe toţi proprietarii acestui oraş, ar însemna că toţi cei mici, cei mari, cei bogaţi şi cei săraci vor fi în puterea noastră.

— Ihâm, îhîm, cei bogaţi interveni Whitey prevenitor.

— Sigur… cei bogaţi.

— Da… bogăţii exploatează pe cei săraci, interveni Whitey din nou.

— Da, îi exploatează, dar eu… Joe Canarelli… Apoi cu totul pe neaşteptate păru că se coboară din înălţimea unde el singur, dintre toţi muritorii, se ridicase. Ascultă, aceasta a fost aşa, o idee. Te vei duce la acest domn Caut, îl vei *organiza* şi determină-l să dea familia Estovia afară din casă, pentru că a întârziat cu plata chiriei, pe urmă… ce ar putea să pară mai firesc, decât că au plecat din oraş în altă parte?

Whitey rămase mirat văzând saltul uriaş "pe care îl făceau gândurile şefului său şi în cele din urmă îndrăzni să revină asupra punctului său de vedere de la început.

— Voi lua cu mine pe Lefty Jones… dar ştii bine că.;, cele două Estovia n-au vorbit încă, ci numai…

Canarelli se întoarse spre ajutorul său şi făcu un gest, gata să-şi piardă cumpătul, dar exact în clipa aceasta dintr-o cameră interioară se auzi o uşoară mişcare. Omuleţul tresări şi începu s-asculte, exact ca un câine de vânătoare, se apropie nesimţit de uşă, puse mâna pe clanţă şi o deschise larg. Se uită înăuntru apoi exclamă pe neaşteptate:

— Ella, ce naiba cauţi tu aici?

Domnişoara Ella ieşi din cameră şi părea speriată.

— Am intrat acum, ca…

— Cum ai intrat?… Cine ţi-a dat cheia?

— Sybil mi-a dat…

— Sybil?

— Da, am fost împreună după târguieli şi m-a apucat o durere de cap. Mi-a dat cheia şi am venit ca să mă întind puţin pe o canapea.

— Dormeai?

— Nu, nu dormeam.

— Ai auzit ce-am vorbit împreună?

— Da, am auzit ce-ai spus.

Whitey Lang se uită încruntat la prietena sa Ella.

— Ea este fată. Bună… Ella este vrednică de toată încrederea.

— Tu te vei duce la numărul 16, în strada Cincizeci… Ia şi pe Lefty şi pleacă.

Tânărul cu părul alb se întoarse şi se uită la Ella, apoi se îndreptă spre uşă, profund neliniştit.

După plecarea lui Whitey, atitudinea omuleţului se schimbă numaidecât. Întinse mâna spre fată.

— Pretextul acesta nu poate reuşi mai mult de-o singură dată. Cred că va fi mai bine să-mi dai cheia înapoi… şi ascultă Ella, bănuiesc că ai auzit despre ce am vorbit… aş vrea să-ţi cer să faci ceva…

Îşi petrecu braţul împrejurul mijlocului prietenei lui Whitey şi începu să-i explice ideea lui, înflorind-o şi colorând-o, vorbind încântat, cum vorbea de fiecare dată, când îşi expunea ideile pe care voia să le pună în practică.

CAPITOLUL XII

Domnul A. M. Gaut, despre proprietăţile căruia se interesase Whitey Lang, trăia într-un fel de castel de pe a cărui faţadă de piatră cafenie vântul şi ploile şterseseră aproape în întregime sculpturile originale. Strada Cincizeci fusese înainte de asta o arteră de circulaţie foarte liniştită şi trecea printre case impunătoare. Cei care locuiau în această stradă, după ce se vedeau ani de-a rândul în fiecare zi, se întâmpla să dea uneori din cap când se întâlneau, dar după nume nu ştiau cine sunt.

Ici-colo câte un locatar ieşea din casă şi se oprea pe terasa de la intrare, ca să se uite după un automobil care trecea, după măturătorul îmbrăcat în alb care-şi împingea căruciorul, după agentul de poliţie din colţ care învârtea în mână matracul, după un aeroplan care vâjâia pe deasupra cartierului sau după câte o femeie, tânără sau bătrână care venea şi trecea, singură, nepăsătoare şi necunoscută. Unul dintre automobilele acestea care apăru în strada Cincizeci, se opri la numărul 16 şi dintr-însul coborâră doi oameni, după înfăţişare doi spălători de ferestre dacă ar fi să judeci după găleţile, periile şi bureţii de cauciuc ce aveau la ei.

Spălătorii de ferestre erau doi tineri; unul dintre ei avea un păr blond spălăcit, aproape alb, ceafa groasă, statură de atlet, şi se uită cu atenţie în lungul străzii, iar ochii galbeni-verzui păreau că-i ard de veselie. Amândoi urcară repede cele patru trepte de piatră cafenie şi se opriră pe terasa împrejmuită de o balustradă, din faţa intrării. Păreau nerăbdători şi se opriseră mai strâns unul lângă altul, decât ar fi avut obiceiul doi spălători obişnuiţi.

Tânărul cu părul alb întinse mâna şi când sună la intrare îşi strâmbă colţul gurii spre tovarăşul său, ca să-i facă semn.

Curând după aceea uşa se deschise şi apăru un bătrân tras la obraz şi în mână cu un ziar, se uită la ei, pe urmă fără să zică nimic, dete să închidă uşa din nou. Tânărul cu părul alb îşi propti piciorul între uşă şi prag.

— Dumneavoastră sunteţi domnul Gaut?

— Astăzi nu am nevoie să-mi faceţi niciun fel de curăţenie.

— Noi reprezentăm Asociaţia Proprietarilor Imobiliari din Duggers Alley… Dumneavoastră aveţi o clădire în Duggers Alley…

Bătrânul ascultă mirat explicaţia aceasta neobişnuită.

— Şi ce dacă am? interveni el.

— Proprietatea aceasta este prost întreţinută şi înfăţişarea ei este o ruşine pentru cartier, adăugă tânărul pe un ton categoric. Afară de asta chiriile dumitale sunt prea mici şi nici nu ai grijă să le încasezi la timp.

— Ce legătură are asta cu…

— Ei comedie, doar eşti obligat să respecţi regulamentele, se răsti tânărul. Va trebui să fii alături de ceilalţi proprietari din Duggers Alley. Să cooperezi cu ei! Să te aperi pe dumneata şi îh acelaşi timp să-i aperi pe ei!

Bătrânul se uită la vizitatorii aceştia stranii şi aroganţi. Împinse uşa din nou, dar nu reuşi s-o închidă.

Cei doi gangsteri intrară în vestibul şi se opriră" în faţa proprietarului.

— Ce vreţi, de tăbărâţi aşa, peste mine? întrebă el Uşor înspăimântat.

— Vrem să dai afară din casă familia Estovia, din cauză că este în urmă cu chiria.

— Ei să fie… dar văzând gestul pe care-l făcu tânărul cu părul alb, încercă să-şi îmblânzească vorbele şi răspunse: Eu cred că totuşi vor plăti.

— Nu se pune chestiunea în felul acesta. Asociaţia pentru Protejarea Proprietăţilor din Duggers Alley a hotărât să introducă principiul de plată a chiriei cu anticipaţie… nu ulterior… şi în bani gheaţă…

— Bine… dar familia Estovia nu poate plăti în felul · acesta.

— Atunci dă-o afară din casă.

— Eu cred că nu voi face aşa ceva, răspunse bătrânul care mai prinsese puţină inimă.

— Eh, vasăzică nu vei face aşa ceva?

— Nu, nu voi face.

Urmă o pauză, pe urmă tânărul cu păru alb adăugă cu glasul. Schimbat:

— Vezi fereastra aceasta a dumitale?

— Leşiţi afară din casa ine a!

— Nu ţi se pare că este murdară… că are nevoie să fie spălată?

— Leşiţi imediat amândoi din casă!

— James, porunci tânărul cu părul alb, curăţă fereastra domnului Gaut.

Ajutorul ridică peria şi cu un gest grăbit sparse una după alta două tăblii ale ferestrei. Cei din vestibul auziră cioburile zdrăngănind, când căzură în grădină.

Obrazul bătrânului se aprinse ca para. Ieşi tremurând pe terasa din faţa casei.

— Poliţia! Poliţia! începu el să strige deznădăjduit.

Tânărul cu peria în mână ieşi după el pe terasă.

Tăbliile fereştii dumitale nu mai aveau chit şi când am ridicat peria ca să le şterg, s-au desprins din cercevele.

— Poliţia!

— Ascultă, îl preveni. Tânărul cu părul alb, vorbind pe nas. Cam ce crezi că se va întâmpla cu prăvălia dumitale din Duggers Alley, dacă nu vei da afară familia Estovia?

Bătrânul continuă să strige după poliţie. Vecinii care ieşiseră la aer pe terasele caselor din strada Cincizeci întoarseră capul şi se uitară la bătrânul proprietar şi la cei doi spălători de ferestre care pesemne avuseseră o discuţie împreună. Un agent de stradă se apropie grăbit.

— Ei, ce s-a întâmplat acolo?

— Ticăloşii aceştia mi-au spart geamurile.

— Am făcut o demonstraţie pentru spălatul · ferestrelor… abia le-am atins… Erau atât de slăbite, încât au căzut imediat din cercevele.

— Eu nu le-am spus să le spele.

Agentul de stradă ridică din umeri.

— Probabil dumneata te târguiai cu ei, ca să-ţi spele ferestrele, nu-i aşa?

— Nici nu m-am gândit…

— Sigur că se târguia!

— Le-am spus să iasă din casă!

Tânărul cu părul alb ridică braţele şi făcu un gest de silă.

— Ia te uită cum vrea să ne bage în încurcătură, din cauză că tăbliile ferestrei erau atât de prost fixate încât au căzut din cercevele, imediat ce am vrut să-i facem demonstraţia.

Agentul începu să-şi învârtească bastonul în mână.

— Va trebui să faceţi o plângere la judecător şi să cereţi despăgubiri.

Bătrânul proprietar se făcu roşu de mânie.

— Eu îmi plătesc impozitele! Cer ca proprietatea mea să fie apărată! auzi, să admită ca aceşti doi nemernici să vină şi să-mi spargă…

— Faceţi o plângere! Daţi-i în judecată şi cepţei daune! Mergeţi la Comisarul din Strada Treizeci şi cinci şi întrebaţi de Sergentul Mahoney.

Bătrânul Gaut coborî, tremurând, cele patru trepte de piatră şi ieşi în stradă.

— Voi merge şi te voi raporta şi pe dumneata.

Tânărul cu părul alb îl urmă cu paşi îndesaţi ca de atlet.

— Ascultă, îl sfătui el cu glasul stăruitor şi monoton, să dai familia Estovia afară în stradă… Eşti obligat să aperi interesele celorlalţi proprietari… dacă nu vei asculta, gândeşte-te ce se va întâmpla cu prăvălia dumitale din Duggers Alley!

Bătrânul se întoarse spre omul care se oprise pe terasa casei vecine şi fusese martor la această mică dramă.

— Ai văzut ce-au făcut ticăloşii aceştia? strigă el furios.

— Sigur c-am văzut, răspunse vecinul.

— Care este numele dumitale?

— Cum adică… de ce vrei să ştii numele meu? întrebă vecinul speriat.

— Ai fest de faţă şi ai văzut când mi-au spart anume ferestrele. Vreau să te citez ca martor.

Perspectiva aceasta păru că nu-l încântă câtuşi de puţin, căci protestă numaidecât:

— Nu-nu-nu, nu vreau să fiu amestecat în astfel de treburi… şi nici să-mi pierd timpul alergând pe la Tribunale…

— Bine, domnule, nu se poate ca să fii de faţă şi să stai nepăsător, când doi ticăloşi vin şi distrug proprietatea cuiva. Vecinul de pe terasă se ridică în picioare, clătinând din cap şi dete să intre în casă.

— Nu, eu… crede-mă n-am văzut nimic… N-am băgat de seamă ce fac aceşti doi tineri.

Bătrânul Gaut se întoarse spre celălalt vecin, dar înainte de a pune ochii pe el, al doilea martor se ridică repede în picioare şi intră în casă.

În timpul cât victima încerca să găsească martori pentru plângerea ce avea de gând să o facă, banditul cel blond se depărta de casă, fără să-l oprească nimeni.

— Ascultă, domnule, îl preveni el din nou şi pe obraz îi jucă un fel de zâmbet, dacă nu dai afară familia Estovia din dugheana ce o ai în Duggers Alley, începând die astăzi până poimâine, să ştii că vom veni din nou. Dar data viitoare nu vom mai bate la uşă, ci vom intra de-a dreptul în casă, ca să stăm de vorbă cu dumneata.

Pe urmă făcu un semn cu capul spre tovarăşul său şi plecară împreună, până la colţul străzii unde-i aştepta o maşină de piaţă.

Bătrânul domn Gaut rămase în mijlocul trotuarului, cutremurat de furie şi deznădejde. Apoi ridică pumnul spre casele liniştite de piatră cenuşie în care dispăruseră martorii fără nume ai procesului său.

— Fir-aţi afurisiţi de netrebnici! Au fost de faţă când mi-au spart ferestrele, dar nu sunt dispuşi să-şi dea nici atâta osteneală, ca să vină cu mine până la Tribunal. Ce egoism revoltător.. —.

Văzu o femeie şi un bărbat care se opriră departe, pe celălalt ’ trotuar al străzii şi se uitau la el, aşa că-şi stăpâni protestele fără folos. Nu era cuviincios să faci scandal într-o stradă atât de liniştită ca aceasta. Nu era frumos nici să atragi atenţia oamenilor asupra ta, nici să dai altora prea multă atenţie şi nici să vorbeşti cu cineva pe care nu-l cunoşti. Astfel bătrânul Gaut îşi stăpâni revolta şi intră din nou în casa de la numărul 16.

După ce intră, constată că e tot cu ziarul în mâna încleştată. Se uită la el ca şi când din cauza furiei şi a revoltei n-ar fi ştiut ce este. Ridică mâna şi ameninţă cu ziarul, continuându-şi în gând ceea ce bunacuviinţă nu-i îngăduise să exprime în stradă şi cu glas ridicat.

„Fir-aţi afurisiţi de laşi indiferenţi şi de păduchioşi; nu sunteţi în stare să sacrificaţi nici cel puţin un ceas… pentru un vecin năpăstuit”. Îşi dete numaidecât seama cât de stranie este expresia „vecin” într-un oraş ca Megapolis.

Datorită obiceiului inveterat, mâinile lui slăbite şi tremurânde întinseră din nou ziarul proaspăt care reprezenta aproape singurul contact ce-l mai avea cu viaţa Era un ziar de senzaţie care publica ştiri răsunătoare. Bătrânul Gaut citea ziarele acestea pentru a se mai trezi din somnolenţa existenţei sale fizice. Unul dintre titlurile mari, scrise pe trei rânduri, anunţa: „Bandiţii

devastează prăvălia de sirop din Duggers Alley! Doamna Antonia Estovia sfidează banda lui Canarelli! Depune o plângere în mâna judecătorului Pfeifferman! îndemnată de făgăduielile dinaintea alegerii ale candidatului, bătrâna fabricantă de sirop este abandonată în sala Tribunalului, de Caridi care a reuşit să-şi asigure un scaun în Congres. Alegătorii Independenţi îşi schimbă atitudinea, înainte de a-şi începe activitatea…”

Titlurile acestea creşteau treptat la fiecare rând, până când ajungeau la caractere de *şase cicero[1].’*

Citind ziarul, bătrânul se cutremură de o stranie senzaţie, aproape un fel de teamă. În ziarele de senzaţie urmărise până acum crimele şi şantajele bandei lui Canarelli, cu plăcerea simplă şi inocentă cu care omul lipsit de educaţie urmăreşte un film într-o sală de cinematograf. Pentru el banda lui Canarelli devenise un fel de personalitate, în timp ce victimele acestor bandiţi nu reprezentau pentru el decât simple nume, fără nicio importanţă; un fel de păpuşi care erau întrebuinţate drept ţintă pentru îndemânarea şi curajul bandiţilor.

Posibilitatea ca plasa nevăzută a acestor crime să se întindă până la el şi să-l cuprindă în ochiurile ei, i se părea tot atât de imposibilă, ca şi gândul că o imagine de pe ecranul cinematografului ar putea să coboare în sală şi să întindă mâna după el, de faţă cu ceilalţi spectatori. Totuşi eventualitatea aceasta, atât de depărtată şi neînchipuită, se întâmplase. Astfel rămase în mijlocul terasei şi simţi cum toată revolta din sufletul său începe să se destrame. Se întinse peste balustradă şi se uită în grădină unde se vedeau cioburile tăbliilor sparte, ferestrele de deasupra lui se uitau la el cu excavaţiile orbitelor tulburi.

Bătrânul începu să se gândească înspăimântat.

„— Bine, dar poliţia… poliţia ar trebui să facă ceva…”, apoi îşi aduse aminte că poliţia era plătită de banda gangsterilor. Nu e deci de mirare că agentul de adineauri îi întorsese spatele şi plecase… Acum vedea limpede motivul pentru care bandiţii ţineau ca doamna Estovia să plece din Duggers Alley; bătrânul domn Gauţ îşi dete seama, că aici era vorba de zădărnicia viitoarei înfăţişări în faţa Tribunalului.

Apoi îşi umezi buzele şi-şi zise speriat:

„— De… eu… eu nu-mi pot permite ca banda Canarelli să-mi dărâme prăvălia… cred… că va fi mai bine dacă…”

Intră în casa lui spaţioasă şi citi speriat, a doua oară, articolul de la început până la sfârşit.

CAPITOLUL XIII

Ziarele, care sunt pulsul vieţii intelectuale americane servesc cel puţin pentru a determina toate clasele populaţiei să se gândească la acelaşi lucru, chiar dacă gândurile acestea pornesc din diferite puncte de vedere. De pildă titlurile articolului care înspăimântase atât de mult pe domnul Gaut din strada Cincizeci, pentru domnişoara Connie Stott reprezenta o problemă morală. Tânăra femeie era preocupată de planul bancherului de la Embassy, pentru sărbătorirea fericitei alegeri *a* Onorabilului Henry Caridi în Congresul Statelor Unite, când privirea i se opri asupra articolului referitor la procesul Estovia versus Canarelli. Pe urmă preocupată mereu de propriile ei gânduri se întrebă pe neaşteptate, dacă n-ar fi mai bine ca o parte, eventual totalitatea fondurilor ce se găseau în casa Asociaţiei, să le rezerve pentru cheltuielile acestui proces. O mulţime de amănunte trebuiau plătite: onorariul avocatului, lucrările de secretariat, investigaţiile făcute de un agent secret special. Domnişoarei Stott i se părea că procesul împotriva lui Canarelli este încă în lină desfăşurare.

Chemă pe Myerberg la telefon, ca să discute cu el chestiunea imediată ce o preocupa. Avocatul îi răspunse fără să ezite, că va plăti el cheltuielile bancherului şi o întrebă foarte prudent, despre motivul care a determinat-o să discute cu el această chestiune. Domnişoara Stott îi răspunse fără înconjur, că numerarul din casa Asociaţiei reprezintă în mare parte contribuţia plătită de el în calitate de membru.

— În cazul acesta eu votez pentru banchet, declară Myerberg. Cred că va fi un gest foarte frumos din partea Asociaţiei, faţă de reuşita unuia dintre membrii săi.

La capătul firului din partea sa, avocatul aşează receptorul în furcă, gândindu-se· în treacăt la valoarea morală a fondurilor adunate de partidele politice din contribuţia membrilor lor. Fondurile acestea nu se amestecă şi nu se pierd niciodată în încrucişarea de interese. Generale, ci continuă să-şi păstreze caracterul lor particular şi să-şi exercite influenţa, indiferent cât de departe ar ajunge şi cât s-ar abate din drumul destinaţiei lor. De fapt un om de afaceri ar fi imposibil să se servească pe sine şi evident, în mod incidental, să-şi servească patria în general, mai bine decât atunci când contribuie cu, sume importante pentru o anumită mişcare politică.

. În timp ce se străduia ca din această înţelegere telefonică, să facă un act de recunoştinţă, în Duggers Alley se desfăşură o scenă care avea o foarte depărtată legătură cu convorbirea de adineaori.

În mijlocul prăvăliei ei de sirop, în care toate erau cu susul în jos, bătrâna doamnă Antonia Estovia îşi plecă trupul înainte şi se uită năucită la şerif şi la cei doi oameni care-l însoţeau.

— Nu se poate domnule Comisar, trebuie să fie o neînţelegere… Domnul Gaut nu este în stare să facă o astfel de faptă.

Şeriful întinse mâna şi arătă oamenilor săi o masă şi un scaun. Din experienţa Ipr de până acum învăţase, să nu admită ca vorbele celor interesaţi să influenţeze atitudinea sa în timpul serviciului. Ridică o mână şi făcu semn celor câţiva oameni adunaţi în faţa intrării.

— Faceţi loc, daţi-vă la o parte… O neînţelegere, ma'am? Ce fel de înţelegere… Faceţi loc, lăsaţi oamenii să treacă.,

— Cineva… dumneata ştii despre cine vorbesc… a pus la cale isprava aceasta, ca să-mi facă neajunsuri,. Zise bătrâna şi începu să tremure, când văzu pe cei doi oameni că-i adună lucrurile şi le scot din prăvălie.

— Crezi că vei putea recunoaşte iscălitura domnului Gaut, ma'am, dacă ţi-o voi arăta? întrebă şeriful.

— Da, am văzut-o de nenumărate ori pe chitanţele ce mi le-a liberat… Paula, du-te şi adu o chitanţă…

O fată cu ochii negri care sta şi se uita tot atât de speriată ca şi ea, se îndreptă într-un suflet spre un vechi dulăpior din colţul camerei, ca şi când cu gestul acesta ar fi putut opri desfăşurarea procedurii legale. În timpul acesta şeriful începu să răsfoiască prin hârtiile oficiale, umezindu-şi cu grijă degetul, cum fac de obicei şi cum cred că este necesar, oamenii care trăiesc în aer liber.

— Iată hârtia, ma'am.

Bătrâna se uită mută şi neîncrezătoare, pe urmă se întoarse spre fiica ei care avea ochii mai buni.

— Da, este aceeaşi iscălitură, îngână fata deznădăjduită, domnul Gaut… ne dă. Afară din casă.

— Bine, dar nu se. Poate ca domnul Gaut să mă: scoată din casă în felul acesta. Nu este o sumă mare… I-am ' datorat înainte de asta sume mult mai mari.

Fata adăugă cu sfială:

— Domnule Comisar, mama şi-a plătit întotdeauna, chiria.

— Da… înţeleg… dar fireşte eu nu am nicio legătură, cu afacerea asta… Scoate-le afară Frank şi pune-le pe marginea trotuarului, aşa ca să nu împiedice circulaţia prin alee… scoate borcanul şi soba.

— Te rog, ascultă-mă! stărui bătrâna şi începu să tremure ca o vargă, cred că va fi de acord ca să laşi lucrurile aici în prăvălie… domnule Comisar, ascultă-mă.. Eu nu voi mai putea începe comerţul acesta din nou… ai răbdare, nu se scoate nimic…

— Ei! Ei! Ma'am nu pune mâna pe oamenii mei. Noi nu ne putem opri, ma'am… Nimeni dintre noi nu se poate opri. Un funcţionar ca mine, ma'am nu este decât o maşină. Nu ştiu încotro se duce această maşină şi nici ce va face… te striveşte… sau te ia… şi te bagă la închisoare… sau în spital… pentru maşina aceasta rn'am, este tot una… Perfect, Frank… acum la etaj…

În faţa prăvăliei se adunase o mulţime destul de mare: locuitori din alee şi trecători. Prezenţa lor contribuia ca nedreptatea ce se făcea victimei să pară şi mai exagerată. Fata se uită după cei doi bărbaţi care se urcau la etaj.

— Cred că nu aveţi de gând să scoateţi paturile şi mobilierul ce-l avem? întrebă ea cu glasul stins, ca să nu audă cei adunaţi în faţa uşii.

— Vom goli toată casa, domnişoară.

— În cazul acesta… ce se va alege de noi? întrebă fata, reţinându-şi suflul.

Comisarul găsi de cuviinţă să-i facă mai multe propuneri.

— De, domnişoară, ai putea face o mulţime de lucruri… nu uita că există o Armată a Mântuirii, birourile de procurat lucru, cantinele care distribuie mâncare gratuit, dar oameni atât de prezentabili ca dumneata şi mama dumitale, cred că veţi fi în stare să închiriaţi alt apartament şi să vă mutaţi acolo. În oraşul acesta sunt o mulţime de oameni foarte distinşi care trăiesc cât e anul de lung în felul acesta. Eu am foarte mulţi împricinaţi, de felul dumneavoastră, cum de altfel ar avea oricare altul într-o slujbă ca a mea. Le cunosc cuierele, paturile, pianele, hainele; dar ascultă-mă ce-ţi spun, va trebui să deschizi bine ochii, ca proprietarul să nu-ţi ceară chiria înainte… sau… ai putea să i-o plăteşti pe timp de o lună, dacă ai bani la îndemână…

Comisarul continuă să vorbească în felul acesta, punându-le în mod dezinteresat la îndemână cunoştinţele sale profesionale.

După ce reprezentanţii legii terminară cu evacuarea lucrurilor, fata, Paula rămase nemişcată şi se uită la ceea ce până acuma fusese căminul ei. Dar uitându-se la grămada de mobile sărace, expuse în batjocura trecătorilor, şi la prăvălia murdară menită ca de aici înainte să rămână o trecătoare pentru şobolani, nu-i venea nici ei să creadă că ar fi putut vreodată să-i servească drept adăpost. I se părea că niciun fel de ordine şi nici lege, oricât s-ar strădui, nu va fi în stare să facă din lucrurile acestea un cămin.

Spectatorii care nu se mişcaseră în timpul cât se execută evacuarea, începură acum să se împrăştie. O tânără femeie, ceva mai în vârstă decât Paula, se oprise pe cealaltă parte a aleii şi urmărise până la sfârşit desfăşurarea acestei dureroase drame.

Un agent de stradă se apropie şi strigă, adresându-se bătrânei italience, că va trebui să ridice boarfele acestea din stradă. Doamna · Estovia se întinse maşinaliceşte şi ridică o masă, ca s-o bage din nou în prăvălie.

— Hei, nu acolo! zbieră poliţistul. Ai uitat că abia adineaori te-au dat afară cu forţa?

Câţiva inşi din grupul celor care mai stăruiau în faţa prăvăliei, începură să râdă, văzând stângăcia bătrânei.

Fata, Paula veni mai aproape de ea.

— Mamă, eu… eu plec, zise ea cu glasul în şoaptă şi luptând din toate puterile, împotriva valului de lacrimi ce o îneca.

— Unde pleci, Paula?

— Mă duc să întreb pe preotul Bonazzio ce să facem.

— Bine Paula, du-te şi pe urmă să te întorci aici… Păru că ezită. Nu avea un loc anume, un loc permanent unde ar fi putut să se întâlnească cu fiica sa… Voi fi undeva pe aici pe aproape, Paula.

Se uită în lungul aleii triste în care existenţa căminului ei îşi mai păstra încă amintirea. Bătrâna se întoarse apoi şi se adresă poliţistului:

— Domnule O'Sheen, dumneata ai luat banii pe care eu i-am plătit lui Joe… Toate acestea se întâmplă din pricina dumitale.

— Ridică boarfele acestea! Du-le de-aici! Sau poate vrei să chem maşina de cărat gunoaie?

Paula se îndreptă spre ieşirea din alee, chinuită de gândul că lipsa de adăpost ce-o aştepta acum. În strada spre care se îndrepta, era identică cu senzaţia ce o încercase în mijlocul acestei alei pe care o părăsea acum; că dacă s-ar întoarce înapoi sau ar apuca pe alt drum, pe după indiferent ce colţ de stradă, sau ar merge drept înainte, nimic nu s-ar putea schimba… Dar mai rămânea preotul Bonazzio…

Când Paula ajunse în stradă, unul dintre spectatorii de adineauri, tânăra femeie care urmărise evacuarea, se luă după ea şi după ce o ajunse, se ţinu la pas cu ea:

— Văd că aţi primit o lovitură grea.

Paula dădu din cap, în semn de încuviinţare, dar nu era în stare să-i răspundă nimic.

— Te-ai gândit la ce veţi face de aici înainte, dumneata şi mama dumitale?

Paula se uită la ea şi clătină din cap.

— N-aveţi nicăieri unde să vă duceţi?

— Nu, nu avem..

Străina îşi continuă drumul la pas cu Paula.

— Am trecut din întâmplare prin faţa aleii şi am văzut poliţiştii care v-au evacuat… Ce ruşine!

— Noi am plătit taxele, dar în afacerea asta s-a amestecat poliţia, răspunse Paula cu glasul tremurând.

— Sfinte Doamne, ce lovitură! Dumneata ce ai de gând să-ţi cauţi o slujbă?

Paula cunoştea destul de bine tipurile de oameni acre circulă pe stradă şi femeia aceasta avea ceva care nu-i inspira încredere.

— Nu.

— Uite ce, o fată drăguţă ca dumneata n-ar trebui să-şi facă griji, pentru a puteau câştiga o pâine. Am aflat că acolo unde lucrez eu, se caută fete.

Paula se uită cu neîncredere la ea.’

— Dumneata ce lucrezi?

— Eu sunt una dintre patroanele unui restaurant.

— Patroană a unui restaurant? repetă Paula, examinând-o cu atenţie şi grăbind pasul.

— Da, una dintre patroane, declară străina încă odată şi glasul păru că-i tremură de nerăbdare. Dar evident, la început dumneata nu vei putea să te angajezi în această calitate. Avem însă nevoie de câteva chelneriţe care să fie fete frumoase. Glasul îi deveni din nou mieros: tocmai la asta m-am gândit adineaori, când te-am văzut pe dumneata şi pe mama dumitale, draga mea, în situaţia aceasta penibilă şi cu lucrurile azvârlite în stradă. Mi-am zis că va trebui să-ţi fac această propunere.

— În ce local lucrezi dumneata? întrebă Paula pe un ton evaziv.

— La un restaurant în palatul Imperial Apartments. Cunoşti cred acest palat, o clădire uriaşă, împărţită în apartamente, cu restaurante şi saloane de înfrumuseţare, cu săli de gimnastică, bazine de înot, florării şi farmacii: în palatul acesta se găsesc de toate.

Paula se uită cu atenţie la ea.

— Îmi voi. Nota adresa şi voi veni foarte curând, răspunse ea.

— Vei veni foarte curând, ripostă femeia, acesta nu este un răspuns pentru a putea fi angajată într-o slujbă. Spune-mi când vei veni. Şi dacă nu ai ce face, de ce să nu vii chiar acum împreună cu mine. Eu cunosc pe şefa personalului.

— Şefa personalului… ce este asta?

— Este o femeie care va trebui să te examineze înainte de a te angaja în serviciul de chelneriţă, pentru a se convinge că nu suferi de nicio boală.

Fără să ştie de ce, răspunsul acesta determină pe Paula să-şi piardă cu desăvârşire încrederea în străina de lângă ea.

— Uite ce, acum eu trebuie să mă duc undeva, numaidecât. Voi veni mâine.

— Noi avem nevoie de o chelneriţă chiar astă seară, drăguţo, aşa că vei putea fi examinată imediat şi-ţi vei primi uniforma.

— Eu nu am posibilitate să-mi cumpăr o uniformă.

— Direcţiunea distribuie ea însăşi uniformele şi preţul îl reţine din salariul angajaţilor.

— Uită-te, unde trebuie să mă duc eu acum!

— Unde… în biserica aceasta?

— Da.

— Te voi aştepta aici până când vei ieşi din biserică.

— Nu „te rog, nu e nevoie să mă aştepţi. Voi veni singură.

— Bine drăguţo, îmi face impresia că nu apreciezi câtuşi de puţin…

Paula intră în biserica mare, cu frontul simplu de cărămizi aparente, şi simţi un fel de uşurare, ca şi când ar fi scăpat de mare primejdie. Interiorul naosului dovedea modestia mijloacelor acestei parohii. Capelele erau mici, cu panouri simple care reprezentau scenele biblice ale patimilor lui Christ. Ici-colo în interiorul plin de umbră se vedeau credincioşi îngenuncheaţi în faţa altarelor pe care ardeau lumânări, şi murmurau rugăciuni în limbi străine. Majoritatea credincioşilor se rugau pentru ei înşişi. Într-o ţară impersonală ca America sunt foarte puţini oameni care să fie atât de legaţi unul de altul, încât să nu se gândească numai la ei în timpul unei rugăciuni. După ce intră în biserică Paula se întoarse şi se uită spre intrare, pentru a se convinge dacă femeia o mai aşteaptă. ’ Dar printre trecătorii de pe trotuarul din faţa intrării nu o putu vedea.

Tânăra italiancă îngenunchie, îşi făcu cruce, pe urmă trecu în lungul naosului cu altarele luminate de făclii şi se apropie de un confesional. Când ajunse la confesional, îşi aduse din nou aminte de nenorocirea care lovise

familia ei şi începu să plângă liniştită. Intră în. Confesional, îngenunchie, şi în faţa orificiului care o despărţea de preot, începu să înşire întreagă trista poveste, mărturisindu-şi propriile greşeli.

Pentru preotul Bonazzio religia avea nu numai partea ei spirituală ci şi partea practică şi peste jumătate ceas când Paula ieşi din nou în stradă, în mână ţinea o scrisoare. Se îndreptă repede şi mult mai mulţumită spre Duggers Alley, pentru a ajunge la maică-sa, înainte ca destinul să le despartă în mod permanent. Mergând grăbită, constată cu o uşoară nemulţumire, că femeia care o urmărise, mai aştepta şi acuma în faţa bisericii. Femeia făcu un semn spre Paula.

— M-am gândit, drăguţo, că dacă nu ai unde te duce, va fi mult mai bine să te aştept.

— Am unde mă duce, răspunse fata, încercând să scape de ea.

— O, vasăzică ai… unde anume?

— Este un cămin care mă va adăposti în noaptea aceasta, atât pe mine cât şi pe mama. Preotul Bonazzio mi-a dat această scrisoare.

— Sfinte Doamne, o fată atât de drăguţă ca dumneata nu are nevoie să se adăpostească într-un Azil de femei. Vino cu mine la Imperial.

— Trebuie să mă grăbesc şi să iau pe mama.

— Mamei dumitale… vei putea să-i trimiţi vorbă.

— Nu se poate, nu pot face aşa ceva.

Femeia încetini pasul şi ridică mâna, ca pentru a face un semn. În aceeaşi clipă o maşină uriaşă şi foarte elegantă, de curse, care aştepta la o mică depărtare în stradă, se puse încet în mişcare şi trecu pe lângă ele, oprindu-se la o mică distanţă înaintea lor. Pe urmă începu să se mişte înainte extrem de încet. Când Paula ajunse în dreptul maşinii, unul dintre bărbaţii care era înăuntru şi care părea că nici nu se uită la ea, puse piciorul pe scară şi întinzând braţul o apucă de mijloc şi ridicând-o, o trecu peste uşa maşinii şi o aşeză pe scaunul din urmă. În aceeaşi clipă, când fata dădu să ţipe, celălalt bărbat din maşină îi acoperi gura cu o bucată de pânză. Cei doi bărbaţi o ţinură strâns între scaunele din faţă şi întinseră peste ea o pătură de automobil. Imediat după aceea şoferul dădu drumul maşinii deschise şi apucă printre uriaşele clădiri de raport,. Mergând cu viteză mijlocie.

CAPITOLUL XIV

în alte împrejurări dispariţia Paulei Estovia n-ar fi pricinuit niciun fel de senzaţie la Megapolis. Fetele dispăreau din acest oraş fără să se bage de seamă. Dar de astă dată această răpire dădu de gândit domnului Gew

Shadeway Smith de la ziarul *Tribune* din Megapolis, aşa că se duse la Jimmy Denmark, şeful redactor al ziarului, ca să-i vorbească despre ideea ce-l preocupa.

— Eu cred că întâmplarea aceasta ar trebui exploatată, declară Smith, adresându-se lui Jimmy, deoarece fata era una dintre martorele în procesul de sabotaj împotriva lui Canarelli; dar afară de asta, a fost răpită, exact în clipa când ieşea dintr-o biserică romano-catolică.

— Da, de acord, firește, ar trebui exploatat amănuntul în legătură cu biserica, aceasta fiind cu totul deosebit de cazurile de până acuma, admise redactorul şef.

— Aş putea scrie povestea acestei fete făcând aluzie la persoanele care ar avea interes ca ea să dispară, continuă Gew Shadeway Smith, pe care din naştere îl chema Jim Smith, dar fiindcă scria articole pentru un ziar metropolitan, crezuse că este mai bine ca acestea să apară sub semnătura mult mai exotică şi mai impresionantă de Gew Shadeway Smith.

— Dacă ai intenţia să exploatezi această răpire, pentru a face un articol pe pagina întâi a ziarului, eu sunt de părere că bine faci, dar nu cred că am avea interesul să facem vreo aluzie la banda lui Canarelli. Denmark se întinse spre aparatul telefonic care era pe biroul său de formă semicirculară.

Uite ce, îl întrerupse Gew Shadeway nerăbdător; m-am gândit că în această afacere să bag şi.pe tânărul Caridi… foarte discret, înţelegi… discret şi delicat.

Denmark se întoarse şi se uită la subalternul său.

— Caridi!… De unde până unde, ai ajuns la ideea să bagi pe Caridi în această afacere?

— Uite cum: procesul acesta a fost început de Caridi, înainte de a fi ales deputat. Procesul însă n-a fost altceva decât o înscenare, pentru a-şi face reclamă. Oricum, după ce a reuşit să obţină mandatul, îşi dă seama că este inexorabil necesar, să se înţeleagă cu cei atotputernici, pentru… cred că înţelegi acum? sfârşi Smith încântat.

— Nu, eu nu înţeleg de loc, răspunse Denmark, cu mâna pe aparat.

— E foarte simplu; Caridi face să dispară unul dintre proprii săi martori şi astfel procesul se va stinge.

Directorul dădu de câteva ori din mână, nemulţumit.

— Smith, eşti un om fanatic; din ceea ce mi-ai spus, nimic nu se leagă…

— Cum se poate, dă-o încolo, ideea este extrem de originală!

— Exact, nimeni afară de dumneata nu s-ar fi gândit să… Hello! Hello… Directorul ziarului?… A venit Smith la imine, pentru afacerea cu răpirea Paulei Estovia, şi ar vrea ca întâmplarea aceasta s-o pună în legătură cu procesul de urmărire a bandei Canarelli…

— Nu, nu vreau asta, interveni Smith. În şoaptă, dar cu glasul destul de puternic; vreau să-l acuz pe Ca…

— Şşşt… şşşt… Vrea să insinueze c-a fost răpită de membrii bandei, pentru a o împiedica să apară ca martoră în proces…

— Da de unde, eu nu am de gând să fac aşa ceva.

— Tacă-ţi gura, este singurul lucru cuminte pe care-l poţi face… Da, înţeleg… Sigur… Foarte bine, domnule director; voi spune lui Smith s-o ia domol: va scrie foarte simplu, c-a dispărut de-acasă… Am înţeles. Şeful redactor aşează receptorul în furcă.

— Ei comedie ca asta! exclamă reporterul, dezamăgit. Fata a dispărut exact din faţa bisericii. Acesta este un amănunt care el singur este de-ajuns, pentru a face un articol senzaţional… A dispărut din faţa bisericii catolice!

— Din oraşul acesta în fiecare an dispar cam la două mii de fete, şi sunt mulţumit să constat că o parte dintre ele dispare din faţa bisericilor catolice…

— Dă-mi voie să elimin pe Caridi şi să fac un articol în care răpirea să fie brodată pe un fundal cu gangsteri. Cititorilor noştri le plac povestirile cu gangsteri.

— Ca să nu mai lungim vorba de pomană, declară şeful redactor cu indiferenţă, motivul pentru care trebuie să fiu prudent, este că Westover Trust Company a votat lui Merrit Littenham o gratificaţie de un milion de dolari, peste salariul ce-l încasează.

— Westover i-a votat o gratificaţie… Ce legătură are amănuntul acesta cu banda Canarelli?

— De, probabil ştii că Littenham este preşedintele Societăţii Westover şi este şi proprietarul acestui ziar?

— Nu, eu nu ştiam, dar să presupunem că este?

— Nu-i o simplă presupunere, este un adevăr! Şi Cariârelli are importante sume de bani depuse la Westover. Prin urmare, preşedintele unei bănci care încasează o gratificaţie de un milion de dolari, probabil nu va fi dispus să-şi nemulţumească deponenţii, nu-i aşa?

— Huâhm-huâhm… nu… nici vorbă… Prin urmare voi scrie Paula Estovia, o tânără italiancă, a dispărut ieri dimineaţă de la domiciliul

părinţilor ei din Little Italy“?

— Cred că ai putea adăuga „în mod misterios”, dacă vrei:., „a dispărut în mod misterios”.

În timpul acestei convorbiri redacţionale, lipsite de importanţă, uşa biroului se deschise şi în cadrul ei apăru o fată de statură înaltă. Intră, cu faţa întoarsă şi făcând un gest poruncitor cu mâna..

— Culcat! Stai aici, Rajah. Mă întorc numaidecât!

Cei doi ziarişti păreau că nu se simt tocmai la îndemână, în prezenţa ei. Reporterul ridică o mână şi zâmbi maşinaliceşte:

— Bună ziua, domnişoară Littenham.

Fata închise uşa, lăsând câinele pe coridor şi cei doi bărbaţi auziră ţăcănitul uşor, pricinuit de unghiile lui, când se întoarse de două ori în loc, înainte de a se întinde pe parchet. Faptul că fata îşi lăsase câinele pe coridor, determină pe şeful redactor să-şi închipuie, că ea a auzit conversaţia de adineauri. Probabil conversaţia aceasta fusese pentru ea ceva cu totul neaşteptat. De obicei lua câinele în toate părţile prin tipografie.

— Domnule Denmark, începu fata pe un ton din care se vedea că se gândeşte la ceva, care este ultima zi când trebuie dat articolul pentru pagina modei, în numărul de duminică?

— Pagina modei… Joi la orele douăsprezece.

— Asta a fost ieri?

— Exact.

Fata păru că se gândeşte o clipă, pe urmă se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

— N-aş putea face nimic altceva pentru dumneavoastră, domnişoară Littenham?

— Nu… Am vrut numai să ştiu când se închide pagina.

Ieşi din birou şi din nou se auziră ghiarele câinelui care se ridică în picioare.

Cei doi redactori se uitară unul la altul, speriaţi.

— Crezi că ne-a auzit… începu reporterul.

— Sigur că ne-a auzit… Ce importanţă crezi că ar putea avea pentru ea, ziua când se închide pagina?… întrebarea a fost un simplu pretext, pentru a ne da să înţelegem că ne-a auzit despre ce vorbim.

— Ei, fir-ar a naibii de treabă! exclamă reporterul nemulţumit. Să ai tocmai o astfel de fată între colegii de ziar. Dă-o încolo de treabă; singura

plăcere în cariera unui gazetar este amănuntul că poate vorbi în toată libertatea, despre lucrurile pe care nu le poate publica.

— De, dragul meu, babacul este stăpânul ziarului.

— Fireşte… Tocmai de aceea cred că va fi mai bine să temperez articolul privitor la Estovia.

— Spune pur şi simplu, că a dispărut. Ştii foarte bine că în afacerea asta există şi (un avantaj: pe măsură ce proprietarii ziarelor devin mai mari pungaşi, în aceeaşi măsură ziarul însuşi devine mai cinstit. Prevăd o epocă de ziaristică cinstită, în viitorul apropiat al Americii.

— Va trebui să te gândeşti şi la ce se va alege de noi, ziariştii din epoca precedentă acestei eventualităţi.

— Veţi spori numărul martorilor dispăruţi din procesele împotriva gangsterilor.

Smith duse două degete la frunte şi ieşi din birou.

Când ieşi pe coridor, domnul Gew Shadeway Smith tresări, căci era gata să se repeadă în capul unui câine uriaş. Şi pătat, ca un leopard. Tresărirea lui fu cu atât, mai puternică, cu cât văzu pe domnişoara Mary Littenham stând în mijlocul coridorului şi ţinând câinele de curea. Înţelese imediat că fata îl aşteptase să iasă, şi domnul Smith începu să facă feţe-feţe. În aceeaşi clipă se întrebă repede, care ar fi ziarul în redacţia căruia şi-ar putea găsi o slujbă.

— Jimmy… ce aţi vorbit despre dispariţia fetei aceleia… De ce nu poţi să scrii despre această dispariţie?

Reporterul începu să se gândească repede, întrebându-se ce a auzit fata din conversaţia de adineauri şi unde ar fi punctul susceptibil să suporte minciuna pe care va fi obligat să i-o trântească, dar fără să se expună vreunei primejdii.

— De, domnişoară… începu el insinuant… a fost vorba… de Caridi…

— Nu despre tata?

— Da de unde!

— Atunci de ce aţi pronunţat numele lui?

Jimmy Smith, cunoscut mult mai bine în lumea publicistică sub numele de Gew Shadeway Smith, se gândi repede, cum ar putea invoca numele marelui Merritt Littenham, şeful întreprinderilor Littenham, într-un fel care pe el însuşi să-l expună cât mai puţin unei eventuale primejdii.

— De, domnişoară, tatăl dumitale a susţinut campania electorală a lui Caridi, declară reporterul pe nerăsuflate.

— Nu se poate, eu nu ştiu de aşa ceva, ripostă fata cu înţeles.

— Ba da, trebuia să susţină.;, el susţine pe toţi candidaţii…

— Haide să intrăm în biroul dumitale, zise colaboratoarea· paginei feminine.

Domnul Smith se uită la fată, la câine, şi se gândi cu amărăciune:

„Redacţia aceasta este adevărat infern… Nici nu mai aşteaptă ca să scrii ceva… te dau afară numai pentru ceea ce gândeşti”.

Când ajunseră în biroul reporterului, la semnul ce i-l făcu fata, Smith se aşeză pe scaun, în timp ce ea întrebuinţă marginea biroului pe care se urcă foarte comod şi începu să· legene un picior încălţat în pantoful elegant.

— Ascultă, eu nu sunt supărată, cum poate-ţi închipui dumneata. Vreau numai să ştiu adevărul. Spunându-mi-l, în loc să mă jigneşti, îmi vei face un foarte mare serviciu şi o favoare personală.

În faţa unei astfel de *volte face,* domnul Smith rămase năucit.

Se uită la ea şi-o întrebă cu toată sinceritatea:

— De ce?

— Pentru că sunt obligată să-mi petrec toată viaţa legată de… făcu o mişcare circulară cu degetul bătucit din cauza rachetei de tenis… meseria aceasta şi să asud peste puterile mele… aşa că aş vrea să ştiu ce este în realitate.

Domnul Smith cercetă cu atenţie obrazul fetei, încercând să afle ceva mai mult decât ceea ce-i spuneau cuvintele ei.

— Este extrem de neobişnuit din partea unei fete bogate.

— Huâhm-huâhm.

— Spune drept, nu te vei simţi jignită?

— Voi îi încântată, te rog să mă crezi!

Făcu o pauză, pe urmă declară: ·

— Spuneam că ziarul acesta care aparţine tatălui dumitale, nu poate purta campanie împotriva bandei lui Canarelli, din cauză că Joe are sume importante de bani depuse la Westover Trust.

Domnişoara Littenham ascultă foarte liniştită cuvintele lui.

— Asta e tot?

Smith se simţea încântat, c-a putut scăpa atât de uşor.

— Da, asta e tot.

— Dar fata aceea, cu numele Estovia, ce legătură are cu afacerea asta?

— Am început să vorbim despre dispariţia ei şi am discutat despre ceea ce se petrece în lumea interlopă, iar de aici am ajuns să vorbim despre, locul unde Canarelli şi-a depus banii.

Domnişoara Littenham stete câteva clipe şi se gândi.

— Dumneata eşti de părere că lumea interlopă ar fi amestecată în dispariţia domnişoarei Estovia?

— Cineva trebuie să fie amestecat, şi eu nu cred că acest cineva ar putea să fie conducătorii Federalei Parohiilor Americane.

Domnişoara Littenham îşi dădu seama că determinase pe domnul Gew Shadeway Smith să-i spună tot ce îi putea spune de bună voie. Prin urmare atacă din altă parte.;

— Oare nu există niciun mijloc, ca să putem scrie despre această întâmplare?

— În felul în care se prezintă situaţia acum, eu sunt ferm hotărât să nu mă gândesc la niciunul.

— Ce ai zice, de pildă, să publici un articol în coloanele reviste)?

— Huâhm-huâhm… tot ce publici în coloanele unei reviste, îşi pierde în mod implicit savoarea realităţii. Dacă eşti obligat să publici, atunci ar fi…

— Ce-ai zice dacă m-aş duce eu în cartierul italian, ca să iau un interviu mamei acestei fete şi preotului şi să adun informaţiile de care am nevoie?

— Ideea nu e rea… procedeul ar fi extrem de interesant… mai ales în legătură cu preotul.

— Plec chiar acum. Nu te superi dacă te rog să telefonezi portarului, să-mi oprească o maşină, până când ajung jos?

— Nu, nu mă supără deloc, o asigură Jimmy şi întinse mâna după receptor.

Uriaşul câine danez se ridică numaidecât în picioare şi se scutură. Biroul reporterului era mult mai murdar decât pielea lui şi câinele care câştigase patru premii la expoziţiile canine, părea că nu se simte la îndemână.

După ce fata şi câinele ieşiră pe uşă, domnul Gew Shadeway Smith începu să râdă cu hohote… „Auzi ce idee, ca un reporter să telefoneze portarului, să oprească o maşină care s-o ducă în cartierul italian, pentru a face un reportaj.” Ideea aceasta i se păru tot ce poate fi mai caraghios în cariera unui reporter.

CAPITOLUL XV

Apariţia zveltei domnişoare Littenham, însoţită de uriaşul ei arlechin danez, făcu senzaţie între vânzătorii de fructe şi legume, între negustorii de brânză, între pisicile şi câinii din cartierul italian.

Când coborî din maşină, un poliţist serviabil opri circulaţia, ca să poată trece strada şi să intre în Duggers Jaltey· Un grup de copii înarmaţi cu

pistoale de lemn, care se jucau de-a gangsterii, se repeziră în stol spre ea şi se oferiră – dacă le va da un cent – să-i arate casa care a fost devastată de bandiţi.

Fata întrebă de mama Paulei Estovia. Împrejurul ei se ridică un cor de răspunsuri contradictorii: S-a mutat în altă prăvălie; s-a angajat cărbunăreasă; lucrează în curtea căilor ferate.

În timpul cât durară ţipetele acestea, din fundul aleii apăru o femeie bătrână şi grasă, cu ochii umflaţi şi părul cărunt. Copiii începură să ţipe:

— Doamnă Estovia, vrea să-ţi facă fotografia!

— Bagă de seamă, să nu te muşte câinele!

Uriaşul danez încercă să se ferească din calea mâinilor nespălate, întinse spre el.

Fata întrebă pe bătrână, dacă a aflat ceva despre fiica ei. Femeia cea grasă clătină din cap.

— N-am aflat nimic, domnişoară… eu… nu cred că mai este în viaţă… altfel n-ar lipsi de lângă bătrâna ei mamă… Pe urmă începu să plângă liniştită.

— Ţi-ai luat o altă prăvălie, doamnă Estovia?

— Nu, şi cred că este mijlocul cel mai potrivit… pentru a-mi alunga, clienţii… plângând în felul acesta, fără să mă mai pot stăpâni.

— Spune, doamnă Estovia, ce i-a determinat pe bandiţi să-ţi devasteze prăvălia?

— Vrei să-ţi spun… de la început?.

— Da.

Bătrâna cu ochii plini de lacrimi păru că încearcă să se gândească.

— Cred c-ai auzit de politicianul cu numele Caridi?

Aducându-şi aminte de conversaţia ce o auzise în redacţia ziarului *Tribune,* fata simţi un fior fugindu-i în lungul trupului.

— Doar nu vrei să spui că el ţi-a pricinuit aceste neajunsuri?

— Eu cred că da.

— El poartă vina că fata dumitale a fost răpită?

— Nu, dar o fată care face parte din *banda* lui, s-a plâns agentului de stradă, după ce eu plătisem pe Joe Canarelli. Poliţistul a jumulit pe Joe de jumătate suma pe care a luat-o de la mine. Din cauza aceasta Joe s-a înfuriat şi după ce a venit din nou, mi-a devastat prăvălia.

Fetei îi trebuiră câteva clipe, ca să poată înţelege ceea ce-i spunea bătrâna.

— Probabil fata despre care vorbeşti, a încercat să-ţi dea o mână de ajutor.

— Eu nu ştiu ce avea ea de gând să facă.

— Când ai văzut ultima dată pe fiica dumitale?

— Când a plecat la confesor. Mi-a spus s-o aştept aici, până când se va întoarce… bătrâna începu să plângă din nou: pe urmă a venit un băieţaş… şi mi-a spus ce s-a întâmplat cu ea.

Domnişoara Littenham îşi simţi sufletul inundat de milă, faţă de această bătrână italiancă. Dar prin mintea ei de ziaristă se încrucişau titlurile articolului pe care îl va scrie: „Fata dispărută din Confesional”. Se gândi să exploateze partea dramatică a acestei crime, s-aducă mângâiere pentru mii de cititori şi să le trezească revolta împotriva acestui ultragiu. Se va strădui din toate puterile, să determine o mişcare între cititori şi să ceară înlăturarea posibilităţii de a se mai comite astfel de crime. Gândindu-se în felul acesta, îşi termină convorbirea cu cărbunăreasa şi plecă, să vorbească cu preotul care ascultase ultima confesiune a Paulei.

Reuşi să nimerească drumul, datorită câtorva copii care-i spuseră încotro trebuie să apuce. În faţa bisericii, alese un om care i se păru destul de curat pentru a-i ţine câinele, îi dădu cureaua şi-i întinse o piesă de douăzeci şi cinci de cenţi, apoi intră.

În biserică nu era nimeni, afară de un om bătrân care îngenunchease în mijlocul naosului şi se ruga. Domnişoara littenham se opri şi se uită la imaginile sărace ale Calvarului, gândindu-se la felul în care tânăra Estovia a trecut de la icoană la icoană, înainte de a ieşi din biserica rece şi întunecoasă, pentru a ajunge în strada plină de soare, ca de aici să dispară.

Acesta era punctul culminant al articolului pe care va trebui să-l scrie… Interesele ziarului tatălui ei o împiedicau să se ocupe de partea socială a acestei crime… Interesele ziarului şi gusturile cititorilor.

Dar aici nu era vorba de probleme sociale. De pildă nu se întâmpla niciodată să dispară decât fete din lumea săracă; fete în jurul cărora se făcea foarte puţin zgomot; fete ale căror familii nu aveau legături destul de puternice, pentru a le feri să fie atacate… şi răpite… Redactorul şef spunea că din oraş dispar în fiecare an câte două mii de fete.

» Un zgomot uşor ce se auzi în apropierea altarului, făcu pe domnişoara Littenham să se întoarcă. O cărbunărească cu o perie şi o găleată de apă începuse să spele mozaicul de pe jos. Plescăitul apei, pe care nu-şi dădea nicio osteneală să-l domolească, se împletea în murmurul rugăciunilor. Un

preot intră pe uşa laterală şi trecând prin faţa altarului, îşi făcu o cruce şi îngenunchie, rămânând câteva clipe într-o atitudine caracteristică preoţilor când se găsesc într-o biserică.

. Domnişoara Littenham se apropie de el încet şi nesimţită ca o umbră. Când ajunse destul de aproape şi începu să-i vorbească, preotul se întoarse şi se uită la ea, cu calmul straniu al oamenilor bisericii. Domnişoara Littenham îi explică motivul pentru care a venit, adăugând că tânăra Estovia, după cât i s-a spus, a fost văzută ultima dată când a venit la spovedanie.

Preotul îi confirmă această informaţie.

— Cu puţin înainte de aceea, a fost dată afară din casă, nu-i aşa? întrebă ziarista.

— Da, aşa este.

— În timpul spovedaniei nu vi s-a părut că este deznădăjduită; nu v-a dat cu nimic să înţelegeţi, că ar fi victima unei violenţe?

— Mi-e nu-mi este îngăduit să divulg nimic din ceea ce mi-a spus, în timpul spovedaniei.

— Nu, evident, nici nu m-am gândit să vă întreb aşa ceva.

Fata încercă să se gândească repede, pentru a găsi un amănunt menit să creeze atmosfera favorabilă pentru; articolul ce-l plănuia.

— Spune-mi părinte, domnişoara Estovia venea în *i* mod regulat la dumneata, ca să se spovedească.

— Da, venea.

— Era o credincioasă din convingere?

— De ce-mi pui această. Întrebare?

— Pentru că mi se pare dramatic… să te închini… să te închini din tot sufletul şi să crezi, pe urmă să ieşi din biserică… şi să dispari.

— Prin urmare, pentru dumneata singura preocupare… este partea dramatică a acestei întâmplări?

— Eu am venit ca să scriu un articol pentru *Tribune,* răspunse domnişoara Littenham cu toată sinceritatea.

Preotul îmbrăcat în haine negre, se uită la ea.

— Dumneata, fiica mea, pentru care credinţa pare să fie numai un subiect dramatic, dumneata crezi în Tainele bisericii?

— Eu nu sunt catolică.

— Dar probabil, aparţii altei biserici.

— Dimpotrivă… nu aparţin, răspunse domnişoara Littenham cu sfială, deşi era gata să-i răspundă afirmativ, pentru a-i dovedi respectul cuvenit vechilor tradiţii ale poporului. Pe urmă adăugă, ca şi când ar fi vrut să se scuze: Părinte, probabil ştii, că numai foarte puţini sunt cei care cred.

— Serios?

— Aceasta este impresia mea.

— Dar de ce?

— De ce am această impresie?

— Nu, ci de ce-ţi închipui că afirmaţia dumitale ar fi adevărată?

— De… nu ştiu nici eu… dar dacă-mi dai voie să fiu sinceră, ţi-aş spune că oamenii au obiceiul să se gândească la ceea ce văd împrejurul lor, mai mult şi să creadă mai puţin.

Preotul clătină din cap.

— Nu, fiica mea, obiceiul de a se gândi al oamenilor nu este altceva, decât credinţă disecată. Este credinţă anchilozată în diverse silogisme, fără să urmărească în mod exclusiv concluzia. Dar, după ce toate acestea le elimini, rămâne totuşi credinţa ce, te leagă de o anumită autoritate.

În vorbele preotului i se păru că descoperă un adevăr simbolic, care domnişoarei Littenham îi aduse aminte de simbolul ce-l reprezintă un şir de mătănii.

— Probabil, dumneata îţi închipui că astăzi noi credem în scepticismul nostru?

— Da, asta este adevărat.

— În cazul acesta, nu vrei să admiţi că în scepticism este adevărul?

— Nu, fiica mea, eu cred că lumea este sceptică din cauză că într-însa sunt prea mulţi oameni ca să mai poată crede.

— Prea mulţi… Ridică ochii şi se uită la el curioasă.

— Dumneata eşti scriitoare, adăugă preotul. Dar dacă scrii nuvele va trebui să ai un subiect.

— Da, asta e adevărat.

— Dacă în nuvela dumitale vor fi atâtea personaje, încât nu se va întâmpla niciodată ca doi dintre ei să se întâlnească pentru a doua oară; dacă personajele dumitale sunt atât de numeroase şi de confuze… Încât dispare convingerea existenţei subiectului, atunci dumneata nu vei reuşi să creezi altceva decât o impresie trecătoare, anarhie, haos.

— Da… ai dreptate… înţeleg.

— Dar, cea mai profundă reacţie faţă de viaţă în felul în care o trăieşte o fiinţă omenească, este aceea ce simte faţă de Dumnezeu. Dacă o populaţie este redusă, dacă un bărbat şi o femeie întâlneşte mereu şi fără încetare aceiaşi oameni, atunci ceea ce fac astăzi, va influenţa fapta lor de mâine. Şi când o fiinţă omenească începe să-şi dea cu adevărat seamă de această realitate, înseamnă că are o morală. Pentru o populaţie redusă viaţa va avea semnificaţie. Bărbatul îşi va da seamă de prezenţa acesteia şi nimic nu-l va putea convinge că ar putea să fie altfel.

— Dar când populaţia este deasă? adăugă domnişoara Littenham, urmărind ideea emisă de preot.

— Când este atât de deasă şi atât de mobilă încât pedeapsa nu-şi poate ajunge destinaţia; când în mijlocul deşertului unei populaţii reproşurile nu sunt auzite de nimeni; cele mai adânci gânduri ale lor reuşesc să înţeleagă numai întâmplătoarele legături de logică, între un fapt şi celălalt fapt, atunci poporul devine sceptic.

Fata dete încet din cap.

— Da… înţeleg.

— Evident, cei care sunt mai prevăzători., îşi dau seamă de scopul urmărit, nu între indivizi, ci între popoare şi naţiuni şi-şi păstrează credinţa. Dar omul de rând care trăieşte în cercul său strâmt, nu vede altceva decât confuzia şi o urmăreşte cu scepticism şi cu neîncredere.

Domnişoara Littenham mai vorbi un timp cu preotul şi în cele din urmă ieşi din biserică, gândindu-se la cuvintele lui. Expresia întrebuinţată de el, „eu scepticism şi neîncredere” nu numai că se potrivea epocii, dar exprima şi un fel de compătimire faţă de ea. Crea o anumită atmosferă, acolo în biserică, unde Dumnezeu era prezent.

După terminarea convorbirii, domnişoara Littenham ieşi în stradă, luă câinele de la omul care-l ţinea de curea şi apucă încet pe jos, gândindu-se la articolul pe care-l va scrie şi la ceea ce-i spusese preotul. Deosebirea dintre articolul simplu pe care intenţionase să-l scrie şi fiorul de credinţă aproape medievală pe care i-l provocase preotul şi pe care era dispusă în parte să o accepte, i se părea *o* dureroasă ironie.

Preocupată de gândurile acestea, intră într-o farmacie şi cheamă la telefon pe Gew Shadeway Smith din birourile ziarului *Tribune.* După câteva ţăcăneli ale centralei care făcea legătura liniilor de comunicaţie de la celălalt capăt al firului, auzi pe Smith şi începu ·

— Dumneata eşti, domnule Smith? Vorbesc din cartierul italian… nu mă mai întorc la redacţie.

— Ce s-a întâmplat, n-ai reuşit să obţii convorbirea?

— Tocmai… nu… n-am reuşit s-o obţin.

— N-ai reuşit să scoţi de la bătrâna aceea, cel puţin un articol cu subiect lacrimogen?

— Nu, nimic, dar am obţinut… nu un argument, nicio dovadă… ci o convingere pe care mi-a inspirat-o preotul.

Glasul de la celălalt capăt al firului se auzi exprimând o idee banală:

— Ia spune, doar n-ai reuşit să obţii dovada că chiar preotul a făcut-o să dispară?.. Ştii că m-am gândit şi eu la această posibilitate?

— Nu, nu este vorba de aşa ceva.

Urmă o pauză.

— În cazul acesta despre ce fel de convingere este vorba? Crezi că vei putea scrie un articol despre…

— Din conversaţia ce am avut-o cu el, am rămas cu convingerea că acolo există un Dumnezeu.

— Un ce?

— Dumnezeu… D-U-M-N-E-Z-E-U… Dumnezeu!

Urmă un timp de tăcere, pe urmă glasul speriat se auzi din nou:

— Sfinte Doamne, cine s-ar fi gândit la aşa ceva! Cum se face că ai ajuns la…

— Nu ştiu… Probabil, atmosfera.. Căutam o atmosferă prielnică.

— Să-ţi spun drept, ideea aceasta mi se pare prea barocă pentru cititorii de Duminică ai ziarelor americane. Cred că din aceasta nu vei ticlui un articol.

— Ascultă, eu te-am chemat ca, să-ţi spun, că. Nu mă voi mai întoarce la redacţie…

— Voi spune redactorului şef, că astăzi vei lipsi.

— Nu, nu mai astăzi… plec definitiv…

— Cred că nu vrei să spui că vei părăsi definitiv redacţia ziarului *Tribune?*

— Ba da. Şi-aş fi vrut să-ţi spun, că vei putea să ridici plicul cu salariul meu, dacă vei vrea… ca să-ţi dau o compensaţie pentru spaima prin care ai trecut, din pricina mea.

— O, nu, nu m-ai speriat de loc… Spune-mi, care este motivul acestei plecări?

— Nici eu nu ştiu, dar acolo în mijlocul bisericii mi-am dat Seamă de ceea ce fac eu acum… aşa că m-am decis să renunţ.

— Să fiu al… îmi pare rău că pleci de la *Trib*... A fost adevărată plăcere să lucrez alături de dumneata.

— Aşa mi-am închipuit şi eu.

— Crede-mă, domnişoară Littenham, n-ar trebui să-ţi baţi joc de un coleg, când se găseşte într-o situaţie caraghioasă, din cauză că o femeie drăguţă l-a surprins în timpul unei conversaţii.

— Nu face nimic, am glumit. Spune şefului redactor ceea ce te-am rugat.

— Sigur că da.

— Şi la revedere, şi-ţi urez noroc!

— La revedere… O, te rog… înainte de a închide aparatul… Vorbele acelea în legătură cu plicul, le-ai spus în serios…

— Sigur, foarte serios.

— Vrei să fii amabilă să chemi casiera şi să-i spui să-mi dea mie plicul?

— Vei putea să-i spui chiar dumneata.

— O… nu m-ar crede… păstrează firul un singur minut, îţi voi da legătura de aici.

Domnişoara Littenham ieşi din farmacie, îşi luă câinele şi chemă un taxi. Aşeză câinele în scaunul din fundul maşinii, pe urmă porunci şoferului s-o ducă la Pine Manor, pe Fulham Road. Şoferul se uită la câinele ei tărcat şi închise uşa maşinii, fără să zică nimic. Drumul pe care trebuia să-l facă, era foarte lung, aşa că taxa putea să se cifreze la trei sau patru dolari.

Pe drum, înainte de a ieşi din oraş, domnişoara Littenham trecu prin faţa palatului Tribune Building. Se uită la intrarea întunecată, înfiorată de senzaţia, că în această clădire îşi petrecuse o etapă din viaţa ei. Nu lucrase în redacţia ziarului decât trei luni şi-o săptămână, dar clădirea aceasta înaltă şi întunecată, cu bărbaţii şi femeile dintr-însa, devenise ceva real dincolo de suprafaţă netedă şi lucitoare a vieţii ei.

Maşina înainta pe mijlocul străzii populate şi trecu dincolo de palatul Westover Trust Company al cărui preşedinte era tatăl ei· Despre clădirea aceasta înaltă, care străpungea norii, despre funcţionarii şi conducătorii ei nu ştia aproape nimic. Îşi aduse aminte de conversaţia fragmentară dintre redactorul şef şi Jimmy Smith, care spunea că tatăl ei a primit o gratificaţie de un milion de dolari de la Westover Company: acesta era motivul pentru care *Tribune* nu îndrăznea să pună dispariţia tinereii Estovia în legătură cu gangsterii lui Canarelli.

Domnişoara Lilttenham făcu un efort, ca să se poată gândi la acest amănunt în mod obiectiv şi fără niciun fel de sentimentalism; pentru a-l recunoaşte ca o condiţie primordială a propriei ei existenţe; şi înainte de a se pronunţa împotriva vreunei condiţii de amănunt, va trebui să judece valoarea lui morală ca pe ceva complet. Trecând prin faţa acestui zgârie-nori, îşi zise că va trebui să vină şi timpul când va înţelege ceva din manoperele ascunse ale acestei bănci.

Pe Fulham Road indicaţia intrării pe proprietatea Pine Manor era o poartă masivă de piatră, care întrerupea un zid lung de cărămidă, deasupra căreia scria: „Drum particular. Nu intraţi". Dincolo de zidul acesta, la depărtare cam de ó milă şi un sfert se îngrămădea verdele întunecat al pădurii de pini.

În faţa porţii, fata dete drumul şoferului şi după ce scoase câinele din maşină, apucă pe poteca dintre brazi. Uriaşul danez simţi că a ajuns acasă şi începu să zburde prin pădurea aceasta tot atât de aristocratică, pe cât de aristocratic era el însuşi. Domnişoara Littenham apucă pe acelaşi drum pe care-l făcea şi câinele. Gândurile i se concentraseră asupra tatălui ei şi asupra ziarelor lui, asupra băncilor, a fabricilor lui de muniţii şi asupra liniilor ferate ce le avea; asupra complexului de viaţă financiară prosperă, concentrată în pădurea aceasta impunătoare şi îmbălsămată; asupra linksului de golf prin care trecea acuma; urmă o nouă pădure şi pe urmă alt teren deschis, la mijloc cu o dulbină decorativă în care se reflectau liniile delicate ale unui peristil grecesc de marmură albă, ridicat exact în marginea apei. Această strălucire era rezultatul vizibil al operaţiilor tatălui ei. Dacă îngăduinţa ziarului *Tribune* n-ar fi fost un factor necesar pentru sporirea acestei avuţii, fără îndoială tatăl ei n-ar fi ordonat-o şi nici n-ar. Fi tolerat-o. Sufleteşte omul acesta era extrem de cumsecade şi de bun.

Şi în complexul acestui prezenţi, exprimat în frumuseţea discretă şi pură a stilului artei greceşti, modificat de simţul pentru armonie al tatălui ei, începu să se gândească la viitorul ei propriu care era ascuns în pântecele timpului ce va trebui să vină de aici înainte. Ce va fi acest viitor şi cum se va manifesta desfăşurarea lui, aceasta era o problemă inscrutabilă, ascunsă în mijlocul acestei păduri de pini, în Apa dulbinei şi în aerul fluid şi invizibil.

Câinele ridică în aer botul umed şi lătră odată, ca şi când ar fi vrut să întrebe ceva. Fata ridică şi ea privirea şi începu să strige stăruitoare:

— Tată! O, tată!

Se îndreptă spre peristilul de marmură şi descoperi numaidecât un muc de ţigară de foi care mai fumega în iarbă. Mai strigă odată, apoi se apropie de peristil şi coborâră cele câteva trepte ale scării de marmură care da spre un perete închis. Fata se propti în peretele de marmură şi se opinti de câteva ori, dar peretele nici nu se mişcă, deoarece făcea parte din structura rezistentă a clădirii. Făcând această constatare, rămase convinsă că tatăl ei este în interiorul peristilului, într-un tunel care ducea spre o boltă ascunsă sub apa dulbinei.

Amănuntul acesta îşi făcu şi el loc între celelalte gânduri tulburi ce o preocupau acum. Tatăl di nu-i spusese niciodată de-a dreptul, dar ea ştia că dase ordin să-i construiască o cameră sub oglinda apei, care să-i servească drept loc unde să se refugieze, în ziua când populaţia se va revolta şi va veni să devasteze fine Manor şi să înlăture pe proprietarul ei. Ştia de asemenea că tatăl ei nu s-a gândit până acum niciodată în mod serios, c-ar putea să aibă cândva nevoie de acest refugiu; în orice caz însă era o măsură de prevedere împotriva oricărei eventualităţi.

Preocupată de gândurile acestea, se opri în lumina soarelui, alături de câinele ei şi începu să bată intermitent în peretele de marmură, strigând mereu, întocmai ca un copil speriat:

— Tată… tată… deschide, tată… Tată, deschide intrarea!

CAPITOLUL XVI

Peretele de marmură care nu se mişcă în afară, lunecă singur într-o parte şi în deschizătura de la temelia peristilului apăru obrazul prelung şi vioi al lui Merritt Littenham. Financiarul se uită puţin mirat la fiică-sa.

— Mi s-a părut c-am auzit pe Rajah lătrând. Eşti de mult aici?

— De câteva minute, răspunse· Mary Littenham şi se uită zâmbind la obrazul speriat de la picioarele ei. Nu face nimic, deoarece nu mă supără câtuşi de puţin când mi se dă ocazie să-mi pun plămânii la încercare.

— Da, dar eu nu te-am auzit strigând; cred că ar trebui să facem o instalaţie, ca cel care se găseşte în camera de sub nivelul apei, să poată auzi orice mişcare din apropierea lui… să punem un dictafon sau ceva asemănător…

— De ce, pe mine nu mă supără de loc… nu are nicio importanţă.

— Nu este câtuşi de puţin vorba despre tine, dar mă gândesc că lucrul început ar trebui completat. E mai bine ca omul să ştie întotdeauna, ce se petrece în apropierea sa…

Financiarul se uită împrejurul său, probabil ca să constate unde şi cum ar putea instala un amplificator de sunete pentru bolta de sub apa dulbinei sale.

— Cum de eşti acasă, la această oră din zi? întrebă el, ca să schimbe vorba.

— Am plecat de la ziarul *Tribune,* răspunse ea distrată, gândindu-se, cum va putea întreba pe tatăl ei despre chestiunea ce o preocupa acum.

— Crezi că acum te pricepi la ziaristică? întrebă Merritt Littenham, cu o uşoară ironie în glasul lipsit de nuanţări.

— Ca să-ţi spun adevărul, astăzi pricep din ziaristică, mult mai puţin, decât pricepeam la început.

— Eşti modestă, modestă… foarte modestă, adăugă el pe un ton în care mai tremura încă ironia, dar în care totuşi se simţea admiraţia. Mary, ceea ce ştii tu, întrece cu mult cunoştinţele fratelui tău în acest domeniu. Dar ia spune, ce ai de gând să faci de aici înainte?

— M-am gândit să mă angajez la bancă.

— Ca să poţi învăţa ceva, acolo vei fi obligată să stai mai mult de trei sau patru luni.

— Da, ştiu… dar cum ţi-am spus, în privinţa băncii n-am luat până acum nicio hotărâre definitivă… Tată – bine că mi-am adus aminte. Să te întreb – e adevărat că în şedinţa Consiliului de Administraţie al băncii Westover, conducătorii şi-au votat anumite gratificaţii..

— Cum de-ai reuşit să afli?

— Haide spune, e adevărat?

— Înainte de toate va trebui să-mi spui de unde ai obţinut această informaţie?

— Nu pot să-ţi spun.

— De ce?

— Nu m-am obligat faţă de nimeni, să nu spun de unde am această informaţie, dar dacă ţi-aş spune, răspunsul ce-l aşteaptă de la tine n-ar mai avea farmec.

Părintele, mic de statură al acestei fete înalte, ieşi din adăpostul său în lumina soarelui.

— Mary Grâce, tineretul din generaţia ta, probabil îşi închipuie că toată inteligenţa este concentrată în prostiile pe care le face. Dacă reuşeşti să formulezi o propoziţie, datorită stăruinţei şi trudei, asta încă nu înseamnă nimic…

— Bine că mi-am adus aminte, îl întrerupse făta, şi începu să râdă de gluma făcută de tatăl ei. La urma urmelor, cred totuşi că nu voi încerca să mă angajez la bancă. N-ai putea să-mi obţii angajarea în calitate de secretară particulară a noului membru al Congresului, omul acela cu numele atât (de ciudat?

— Care nou… a, Caridi?

— Da.

— Cum de te-ai gândit la el?

— Cuvintele tale de adineauri, când spuneai că a formula o propoziţie, nu înseamnă absolut nimic, mi-au adus aminte de oameni politici; ori oamenii politici reprezintă exact unul dintre subiectele ce ar putea să mă intereseze pe mine, şi despre care aş vrea să aflu câte ceva.,

— Ipoteza ta este pe de-a-ntregul greşită, o întrerupse domnul Littenham. Cea mai neînsemnată frază pe care ar pronunţa-o un om politic, reprezintă maniera lui profesională de a nu se pronunţa niciodată în favoarea cuiva, înainte de a se convinge că acest cineva a reuşit să facă ceea ce şi-a propus. Aşa ceva nu poate fi în niciun caz lipsit de importanţă: este un fel de filosofie a vieţii.

— Spune, tată, vasăzică ai primit de la bancă gratificaţia despre care-ţi vorbeam?

— Tu cum de ai aflat despre asta?

— Văd că astăzi eşti foarte bine dispus. Constat că procedezi cu cea mai mare discreţie faţă de întrebările ce ţi le pun.

Bărbatul subţire şi uscăţiv se uită la fiică-sa şi în ochii lui cenuşii clipi o lumină de veselie.

— Vorbind la abstract, cam ce-ai vrea să ştii în legătură cu gratificaţiile?

— În ce fel le obţineţi.

— Pur şi simplu, ni le votăm noi înşine.

— Acţionarii nu protestează?

— Majoritatea lor nici nu bănuiesc ce se întâmplă.

— Bine, dar cei care sunt la curent?

— Mary Grâce, adăugă bătrânelul, pe un ton ceva mai serios, asta este o întrebare la locul ei. Acţionarii unei întreprinderi moderne sunt un grup de jucători care se schimbă mereu şi care pariază, indiferent dacă o anumită întreprindere va câştiga sau nu vă câştiga parale. Dacă noi reuşim să câştigăm parale…

— Cine sunt aceştia *noi?*.

— Cine ar putea să fie alţii, afară de directori şi membrii Consiliului de Administraţie. Dacă reuşim să câştigăm parale, acţiunile se urcă şi acţionarii îşi încasează profitul din vânzarea lor la bursă.

— Dar dacă se întâmplă ca Societatea să câştige bani, acţionarii nu sunt ei înşişi îndreptăţiţi să…

— Nu ştiu cine şi-ar putea închipui aşa ceva. Eu, Mary Grâce, vorbesc despre realităţile unei întreprinderi moderne, condusă în cadrul prevederii legilor actuale. Eu nu discut pe alăturea cu drumul. Prin urmare banii pe care anul acesta am reuşit să-i câştigăm pentru Societate, sunt întrebuinţaţi în folosul totalităţii acţionarilor… bineînţeles în mod indirect.

Domnişoara Littenham admira pe tatăl ei, admira fragilitatea ripostei sale, căci într-un fel oarecare îi aducea aminte de preotul din cartierul italian, cu care puţin în urmă stătuse de vorbă. Amândoi întrebuinţau aceleaşi argumente. Şi în felul său, tatăl ei era de fapt tot atât de religios ca şi preotul. Nu începea niciodată o operaţie financiară mai importantă, fără să spună o rugăciune, o rugăciune solemnă şi pronunţată cu glasul sincer. Asta înseamnă că încearcă să explice lui Dumnezeu, ce are de gând să facă. Şi în timpul cât se străduia ca să-l facă să înţeleagă, el însuşi părea că-şi limpezeşte în minte o vedere generală a planului ce ar fi vrut să-l pună în aplicare.

Financiarul reveni la subiectul precedent şi întrebă pe fiică sa, de ce ţine să devină secretara lui Caridi, care abia fusese ales în Congres.

— Pentru că aş vrea să mă familiarizez cu situaţia de acolo. El nu cunoaşte absolut nimic în legătură cu Congresul şi voi avea ocazia să învăţ tot atât de repede, ca şi el. ’,

Bătrânelul îşi drese glasul..

— Probabil chiar mult mai repede… Dar de ce vrei să te familiarizezi cu problemele politice?

Fata deveni gravă.

— Pentru că, după cât înţeleg eu, politicienii sunt oamenii de legătură între persoanele care stăpânesc această ţară şi între poporul care lucrează pentru ei. Vreau pur şi simplu să studiez această legătură mai de aproape.

Stăpânul proprietăţii se plecă şi după ce porunci câinelui să se retragă, închise deschizătura prin care ieşise.

— Dacă n-aş avea deplină încredere în inteligenţa ta, Mary Grâce, care este extraordinar de bine echilibrată, te-aş opri să te amesteci în politică.

— O, vasăzică vei putea să-mi obţii slujba de secretară?,.

Bătrânelul ridică uşor din umeri.

— Eu am contribuit materialiceşte la cheltuielile de propagandă electorală ale lui Andrew Blanke.

— Da, dar acest domn Caridi a fost adversarul lui Blanke.

— Uite, ce eu n-am contribuit direct pentru Blanke, am aranjat afacerea cu bătrânul Krauseman şi Krauseman… dete din cap spre fiică-sa… ştii cum se petrec astfel de lucruri… probabil în această campanie el susţinea pe amândoi candidaţii. După ce ne vom întoarce în casă, voi chema pe Krauseman la telefon.

Plecară împreună, urmaţi de „giganticul arlechin, în lungul unei alei la capătul căreia se vedeau turnurile de la Pine Manor.

CAPITOLUL XVII

Din sala Congresului, care era în aripa de miazăzi a clădirii Capitolului din oraşul Washington, apăru Onorabilul Henry Lee Caridi, împreună cu o duzină şi mai bine de colegi ai săi.

Grupul acesta nu spunea nimic şi când vorbeau, glasurile lor păreau stăpânite şi monotone, cum se cuvenea să fie glasul, unor oameni care abia adineauri participaseră la ceremonia comemorării colegilor lor morţi.

Deputatul Bing clătină grav din cap şi se întoarse spre Caridi care era alături de el:

— Un om foarte distins, domnule Caridi, un jurist priceput, un legist incoruptibil, un entuziast patriot, un prieten devotat.

Gândurile deputatului Bing se desfăşurau şi de astă dată în aceleaşi fraze ritmice pe care le întrebuinţase în adresa sa comemorativă, citită în Cameră.

— N-am avut norocul să-l cunosc personal, răspunse Caridi.

— Ar fi fost un noroc foarte mare, îl asigură Bing şi amândoi presimţeau că ceilalţi deputaţi în viaţă care ieşeau din sală împreună cu ei, nu considerau faptul că ei cunoscuseră pe Onorabilul Andrew Blanke drept un privilegiu excepţional, şi nici nu admiteau, că el ar fi fost un intelectual şi un om de spirit de o rară valoare.

După o pauză decentă Caridi se adresă lui Bing:

— Simt în căutarea unei locuinţe unde m-aş putea instala.

Domnul Bing. Clătină din cap.

— Cred că te găseşti în locul cel mai puţin indicat din lume, pentru a găsi o locuinţă… Unde eşti instalat acum?

— Am venit de acasă, azi dimineaţă, cu avionul. Acum mă întorc din nou.

— Cu avionul? Huâhm! Cât timp ţi-a luat drumul?

— Cam un ceas şi un sfert.

Domnul Bing păru că se gândeşte şi luă o înfăţişare rigidă ca de mască, o calitate cu care fără să ştie de ce anume, erau înzestraţi aproape toţi oamenii politici.

— Atât nu e tocmai mult, pentru o călătorie.

— Tocmai, şi drumul a fost foarte confortabil şi interesant.

— Te-ai gândit să te muţi?

— . De la Megapolis la Wshington?

— Da. Foarte mulţi membri ai Congresului se mută din oraşele de provincie.

— Crezi că nu e convenabil?

— Realitatea este, că alocaţia pentru distanţă elimină orice posibilitate de inconvenienţă. De fapt, domnule Caridi, incovenienţa este un termen relativ şi foarte adeseori se întâmplă, că ceea ce la prima vedere ni se pare inconvenient, se dovedeşte a fi…

— Cât reprezintă alocaţia pentru distanţă, de la Megapolis? interveni Caridi care cedă ispitei perpetue, şi atât caracteristice la deputăţii din miazănoapte, de a întrerupe debitul de fraze, în aparenţă inepuizabil, al deputaţilor din miazăzi.

— Se plăteşte optsprezece cenţi de fiecare milă… stai să văd… Până la Megapolis sunt o sută cincizeci de mile… asta face optsprezece plus nouă… douăzeci şi şapte de dolari… de fiecare drum… adică cincizeci şi patru de dolari pe zi.

— Suma aceasta este mai mare decât salariul meu, exclamă Caridi.

— *Onorariul* dumitale, domnule este contravaloarea timpului şi energiei cheltuite în sălile Congresului; alocaţia de distanţă este compensaţia atribuită tranziţiei dumitale *în* şi din aceste săli de dezbateri. Valoarea lor relativă poate fi judecată corect în aceste două feluri de retribuţii.

Caridi nu-i răspunse în conformitate cu tradiţia din miazăzi, începând un atac ironic, fără niciun motiv întemeiat, împotriva unui prieten. Se mulţumi cu tradiţia sănătoasă a oamenilor din miazănoapte care-şi fac imediat socoteala banilor de care dispun.

— Cum se poate? ’ Costul zborului până aici a fost numai de doisprezece dolari şi cincizeci de cenţi.

— Asta înseamnă că ţi se acordă o limită destul de comodă.

— Bine, dar nu eşti de părere că preţul adevărat al transportului ar trebui să fie în raport direct cu alocaţia de distanţă?

— Dragă domnule, răspunse domnul Bing, încreţindu-şi uşor pielea bătucită de pe frunte, membrii Congresului şi-au votat optsprezece cenţi de milă pe vremea când circulaţia se făcea cu poştalionul. Astăzi Congresul nu mai este obligat să dea socoteală contribuabililor despre reducerile care se datoresc progresului ştiinţei şi invenţiilor şi care au. Scurtat aceste distanţe, exact cum nu sunt obligaţi nici fabricanţii să reducă preţurile articolelor fabricate de ei, în cazul când reuşesc să descopere metode mult mai ieftine pentru producţie. În ambele cazuri câştigul compensează pierderile şi preţul de desfacere rămâne acelaşi.

— Nu cred că eu aş fi dispus să fac aşa ceva, răspunse Caridi îngândurat. Eu am fost trimis aici, pe temeiul unui program de economii.

— Majoritatea dintre noi ajunge în Congres pe temeiul unui program de economii.

— În cazul acesta eu cred c-ar trebui să veghem ca cheltuielile să fie cât mai reduse.

— Aici este locul cel mai indicat pentru a veghea la reducerea lor.

În clipa aceasta atenţia Onorabilului Bing fu atrasă de un concetăţean care urca treptele scării Capitoliului.

Deputatul din miazăzi încruntă uşor din sprâncene, pe urmă strigă pe un ton amabil:

— Ia te uită, Bill Lumpkins… ce mai faci Bill? Ce mai face doamna, domnişoara Annie… şi cei doi băieţi, Sam şi Jim? Şi ce mai fac ceilalţi prieteni ai mei din Comesville?

Expresia de sfială întipărită pe obrazul compatriotului dispăru numaidecât.

— O, hello, Josiah. Am venit cu o maşină până aici la Capitoliu, să văd dacă te voi putea întâlni. Şi plecară amândoi împreună.

În după amiaza aceea, când deputatul Caridi se îmbarcă în aeroportul din Washington, pentru a se întoarce acasă, în nacela avionului intrară mai. Mulţi călători care se aşezară în fotolii. Când clopotul aeroportului dete semnalul de plecare a avionului, un bărbat mic de statură şi oacheş se urcă repede în aparat şi trecând în lungul nacelei înguste, alese fotoliul de lângă Caridi.

În primul moment noul membru al Congresului se simţi înfiorat de reacţia caracteristic omenească faţă de călătorul întârziat, gândindu-se c-ar

fi putut să-şi aleagă un alt fotoliu, nu tocmai cel de lângă al său. Vecinătatea acestui mic oriental va reuşi să-i tulbure, mai mult sau mai puţin, desfăşurarea liniştită a gândurilor.

Peste câteva minute, când motoarele îşi accelerară rotaţia şi aparatul se ridică în aer, omul cu obrazul galben încetă să mai preocupe pe Caridi. Gândurile lui fură imediat atrase de interesul ce ţi-l trezeşte un aeroplan când părăseşte terenul şi staţiunea, iar câmpul de «decolare, copacii şi casele pierd din forma realităţii lor normale şi devin simple amănunte pe o uriaşă hartă reprezentată în relief.

Când aparatul atinse înălţimea necesară, în închipuirea lui Caridi, vederea acestui spectacol se transformă într-un fel de simbol al situaţiei politice la care fusese ridicat. Îşi zicea că el, Henry Lee Caridi, a obţinut cu totul pe neaşteptate dreptul de a se interesa de mulţumirea şi prosperitatea fiecărei case ce se ştergea pe sub avionul acesta pe care motoarele îl duceau înainte. Oameni pe care el nu-i va cunoaşte niciodată, oameni care la rândul lor niciodată nu-l vor cunoaşte pe el, vor de pânde într-o anumită măsură de părerile şi hotărârile ce le va lua el, pentru a determina destinele lor. Se simţi înfiorat de o emoţie aproape solemnă şi animat de intenţii serioase de a face ceva, cu pricepere şi devotament.. Lipsa lui de însemnătate şi de pregătire i se părea dureroasă, dar gândurile i se îndreptară spre Cel care nu uită niciodată pe oamenii umili. Cu ajutorul Lui, politicianul era hotărât să facă tot ce se va putea face, în situaţia în pare se găsea acum.

Când se întâmpla să se gândească în felul acesta la Dumnezeu, Caridi îşi imagina de obicei o grupare de negative sacre, nemuritoare, nestăvilite, neîncarnate, neînţelese; dar acum, în gând, îşi împreună mâinile cu umilinţă, cu convingere şi devotament. Pe urmă, în timp ce forma acestei rugăciuni involuntare mai stăruia încă în mintea lui, gândurile i se întoarseră înapoi spre alocaţia de distanţă, pe temeiul căreia i se cuveneau optsprezece cenţi de milă. Se gândi cât de salutară ar fi pentru structura morală şi spirituală a fiecărui membru al Congresului, dacă ar putea să fie ridicat în fiecare zi la nivelul de credinţă până la care se ridicase el acum. Îşi zise că dac-ar putea să zboare în fiecare zi până la Washington şi înapoi, puritatea şi înălţarea sufletească la care va ajunge, va merita sacrificiul ce-l consimte „ţara, pentru, transportul său.

Preocupat de gândurile acestea înălţătoare şi dezinteresate, Caridi se întoarse în mod impulsiv spre tovarăşul său de drum.

— Cât de minunate sunt avioanele acestea… Pui piciorul pe covorul fermecat al lui Aladin şi te ridici imediat în văzduh…

Omuleţul de lângă el aprobă din cap şi-i răspunse într-o englezească desăvârşită:

— Legendele şi basmele cu zâne sunt oamenii… omenirea… care se priveşte în oglindă. Ceea ce ei văd ca trecut, este în realitate viitorul.

Çaridi rămase încântat de această figură retorică.

— Este o plăcere nebănuită, să te gândeşti că rasa omenească a învăţat să zboare în America.

— Au învăţat de două ori. Interveni omul cu obrazul galben. Probabil îndemnul de a zbura există în aerul din Lumea Nouă.

Politicianul zâmbi.

— Cum adică de două ori?

— Oamenii din tribul Maya, după cât mi s-a spus, au inventat aeroplanele fără motoare… un fel de planoare.

— Din tribul Maya… Nu ştiam de asta… cum de ai aflat?

— Mi-au spus câţiva arheologi americani în America Centrală.

— Dumneata ai fost pe acolo?

— Am plecat câţ aeroplanul, pentru un week-end, dar ţânţarii nu m-ar fi putut alunga. Aş fi luat o doză de imediat înapoi. Ochii în formă de migdale ai omuleţului clipiră înveseliţi.

— Ai făcut drumul până acolo cu aeroplanul, de plăcere sau în interes de afaceri?

— Numai de plăcere. Dac-ar fi fost vorba de afaceri, ţânţarii nu m-ar fi putut alunga. Aş fi luat o doză de chinină.

În atitudinea omuleţului acestuia părea că se ascunde o amabilitate şi o ironie blândă care determină pe Caridi să vorbească cu el cum ar vorbi cu un prieten; pe urmă înălţimea la care se găseau, îl îndemna de asemenea să vorbească în toată libertatea.

— Eu cred că în America Centrală ai fi reuşit să faci afaceri strălucite.

— Cum aşa? întrebă omuleţul, curios.

— Hispano-americanii sunt amatori de bijuterii, antichităţi şi obiecte de artă.

Omuleţul cu obrazul galben de lângă el zâmbi şi scoase o carte de vizită.

— Eu nu fac afaceri cu bijuterii… ci tocmai dimpotrivă; în realitate eu lucrez cu maşina, dynamuri, explozive, macarale cu aburi…

Caridi tresari/ şi se uită la el cu un fel de orgoliu naţional.

— Cred că nu vinzi aici în America explozive şi macarale automate, fabricate în Japonia?

— O, nu, eu cumpăr!

— A, dumneata cumperi! exclamă deputatul într-un elan de patriotism şi se întoarse spre tovarăşul său de drum, pe urmă citi cartea de vizită ce-o ţinea în mână:

SHIOKE AND COMPANY *Afaceri Miniere* KIRIN, MANCHUKUO

Reprezentant:

MR. KUMATA

Caridi îşi scoase şi el cartea de vizită şi luând în mână stiloul, se gândi ce corecturi să-i facă, pe urmă scrise literele M.C. Alături de numele său.

— Am venit abia astăzi la Washington, îi explică el şi se gândi că va trebui să-şi comande alte cărţi de vizită.

— O! exclamă omuleţul şi-şi înclină capul cu părul negru-albastru, apoi respiră adânc.

Caridi rămase impresionat de rezultatul moral al acestei scene. Se gândi pentru prima dată, că probabil străinii dau un respect neobişnuit membrilor Congresului american.

— Vasăzică dumneata faci cumpărături în ţara noastră, declară Caridi în interludiul care de obicei marchează începutul unei cunoştinţe.

În aceeaşi clipă în minte îi tresări imaginea lui Jim Essary şi explozivul pe care-l avea de vânzare. Respiră adânc şi era gata să înceapă să-i vorbească despre inventator, dar se răzgândi numaidecât şi-l întrebă:

— Presupun că Societatea pe care o reprezinţi se organizează abia acum în Manchukuo?

— Da, încuviinţă omuleţul şi pe obraz îi tremura un zâmbet de mulţumire.

Caridi îşi zise că în calitate de membru al Congresului, ar trebui să se informeze cât mai temeinic despre situaţia din Orient.

— Ce influenţă crezi că va avea asupra Manchukuo-ului sistemul comunist al vecinilor dumneavoastră?

— Niciuna, răspunse omuleţul foarte calm.

— Chiar dacă comunismul va încerca să facă propagandă?

— Manchukuo este Japonia, răspunse omuleţul, ca şi când cu această declaraţie ar fi epuizat în mod definitiv subiectul pe care-l discutau. Japonia este suprapopulată; Germania este suprapopulată; Italia este suprapopulată. Nicio ţară suprapopulată nu poate adopta sistemul comunist. Un popor îşi

asigură mult mai bine expansiunea sub… cum îi ziceţi dumneavoastră… sub conducerea unui monarh absolutist. Un popor este obligat să accepte forma politică, necesară pentru asigurarea propriei sale existenţe. Democraţia, libertatea personală sunt un lux pe care şi-l poate permite numai o naţiune care dispune de teritorii nelimitate… Despre ce voiai să-mi vorbeşti adineauri?

Onorabilul Henry Caridi îşi dădu seama că domnul Kumata îi debitase aceste axiome din domeniul economiei sale politice personale, fără să se gândească câtuşi de puţin la subiectul despre care vorbea; atenţia lui era în realitate concentrată asupra gândului pe care el, Caridi nu-l formulase încă în cuvinte.

— Da, ce era anume ceea ce aş fi vrut să spun? întrebă Caridi puţin înveselit şi încercă să refacă de la început conversaţia desfăşurată între ei.

— Începuseşi să-mi spui că eu fac cumpărături în această ţară.

— Să-ţi spun… dumneata doar ştiai acest lucru!

— Da, ştiam dar dumneata îmi spuneai exact „vasăzică dumneata faci cumpărături în, ţara noastră" şi fraza aceasta ţi-a adus aminte de ceva.

— O! exclamă Caridi şi-şi aduse imediat aminte la ce se gândise.

— Da, exact!

— Mi-am adus aminte de un prieten al meu, un domn cu numele Essary, care a inventat un nou exploziv… înţelegi; spuneai că pe dumneata te interesează explozivele?

— Da?

— Dar n-a mai continuat, deoarece mi-am adus aminte că acesta nu este. Nu exploziv care ar putea fi comercializat.

— O, înţeleg. Ce păcat!

— Tocmai, şi bănuiam că Societatea dumitale nu se interesează de aşa ceva.

— Da… nu cred că i-ar interesa… Dar mă întreb, oare nu s-ar putea schimba destinaţia acestei invenţii, pentru a face dintr-însa ceva ce ar putea să ne intereseze şi pe hoi?

— Evident, în această privinţă eu nu pot să-ţi dau nici 0 informaţie. Din domeniul chimiei eu nu ştiu nimic, afară de ceea ce am învăţat la Facultate.

— Unde trăieşte omul acesta?

— Departe, în marginea oraşului, aproape de fabrica de muniţii; într-o casă din stările acelea triste şi monotone… îl cheamă Essary.

— Cum se scrie numele acesta?

— James Essary… E-s-s-a-r-y.

Omuleţul scoase un carnet şi-şi notă numele.

— Dac-ar putea să-şi transforme explozivul, pentru a putea fi folosit în scopuri comerciale… adăugă el cu îndoială.

— Eu n-aş putea să-ţi spun.

Omuleţul clătină din cap cu şi mai multă îndoială şi rămase nemişcat, ca să se uite pe fereastră, la zările albastre ale Americii, care se aşternea calmă pe dedesubtul lor.

CAPITOLUL XVIII

Când aparatul începu să coboare în zbor planat şi ateriză pe aeroportul din Megapolis, în mijlocul spectatorilor îngrămădiţi în faţa intrării începu obişnuita frământare a celor care aşteaptă. O fată cu zâmbetul triumfător pe buze, făcea semne spre Caridi. Se apropiară unul de altul şi-şi strânseră mâna.

— Ce impresie ţi-au făcut cuvântările ţinute cu ocazia comemorării? întrebă fata.

— Au fost impresionante, Connie, impresionante! declară Caridi cu mândrie.

— Ca să-ţi spun drept. Washington ca oraş, nu înseamnă tocmai mult, dar are ceva… Acolo se concentrează pulsaţia vieţii noastre naţionale şi tocmai acest amănunt îi atribuie importanţa de care se bucură.

— Este şi un oraş internaţional… Ia uită-te… nu te uita acum… aşteaptă o clipă… vezi pe japonezul acela mic este unul dintre oamenii cei mai bine. Informaţi şi mai plini de spirit.

— L-ai cunoscut la Washington?

— Nu, l-am cunoscut acum, în avion… Este reprezentantul unei importante societăţi din Manchukuo.

— La Washington, Henry, vei avea ocazia să te distrezi cât se poate de bine şi-ţi vei lărgi orizontul. De fapt Washington este oraşul orizonturilor. În centru nu prea are multe de văzut, dar orizonturile sale sunt largi.

— La Washington ne vom distra cu toţii, cât se poate de bine, declară Caridi pe un ton semnificativ. Şi toate orizonturile noastre vor deveni mai vaste.

Connie rămase încântată de făgăduiala aceasta implicită, că o va lua în biroul său.

Caridi însuşi se gândi o clipă la eventualitatea împotrivirii soţiei sale faţă de un astfel de aranjament, dar era convins că simţul cel mai elementar de

dreptate şi bunăcuviinţă, va determina pe Ellora să se împace cu angajarea lui Connie.

— Mi-am adus aminte să te întreb, dacă ai primit telegrama ce ţi-am expediat-o la Washington? întrebă fata.

— Nu, în legătură cu ce? întrebă Caridi.

— Te-am invitat la dineul de la Ambasador.

Caridi rămase dezamăgit. Connie Stott avea obiceiul să organizeze dineuri, de fiecare dată când se întâmpla să aibă douăzeci de dolari în pungă.

— Ascultă, Connie, n-ar fi trebuit să…

— O, nu l-am organizat eu, ci tot Clubul… Asociaţia Alegătorilor Independenţi.

Caridi păru impresionat de acest tribut.

— În cazul acesta este foarte frumos din partea lor… mă simt impresionat.

Noul membru al Congresului chemă un taxi şi plecară împreună. Caridi spera în mod vag, că domnişoara Stott va coborî undeva în oraş şi el îşi va putea continua drumul spre apartamentul său din clădirea Albemarle. N-ar fi vrut ca Ellora să-l vadă în maşină împreună cu Connie Stott. Va avea destule greutăţi, pentru a putea convinge pe Ellora să accepte angajarea lui Connie în calitate de secretară, chiar dacă domnişoara Connie va fi absentă. Dacă va fi de faţă şi Connie, în toată realitatea ei impresionantă şi entuziastă, era dinainte convins că toate străduinţele lui vor rămâne fără folos.

— Ascultă, Henry, începu fata cu spontaneitatea caracteristică între bărbaţi, ce crezi c-ar trebui eu să ştiu, pentru a-ţi putea fi de folos în birou?

— O, eu cred că ştii de-ajuns.

— Crezi că va fi necesar să învăţ stenografia?

— De, cred că aceasta ne-ar fi de folos… Nu cunoşti stenografia, nu-i aşa?

— Nu; n-o cunosc. Şi dacă îmi voi închipui că nu sunt în stare să-mi îndeplinesc însărcinarea, prefer să nu primesc slujba ce mi-o oferi. Înţelegi… situaţia!… Asociaţia noastră de Alegători Independenţi a profesat întotdeauna energia şi cinstea în politică, de vreme atât de îndelungată, încât nu m-aş putea împăca să fiu o simplă povară.

Politicianul o mângâie pe mână, ca s-o liniştească.

— Nu face nimic, vom putea aduce altă fată care să se ocupe de dictat: înţelegi, o fată obişnuită, a cărei abilitate să se limiteze numai la hieroglifele pe care le aşterne pe un bloc de hârtie.

În timpul cât au stat de vorbă, maşina ajunsese în cartierul de jos al oraşului şi Caridi întrebă:

— Pot să te las undeva în acest cartier?

— Dimpotrivă, răspunse Connie cu entuziasm. Mă gândeam să te însoţesc până acasă şi să invit personal pe doamna Caridi la banchet.

— Da, foarte bine; va fi un gest amabil.

— Ştiu că doamna Caridi ţine la formalităţile. Acestea mărunte, adăugă fata.

— Îmi pare rău că-ţi pricinuiesc atâta bătaie de cap.

— Crede-mă, nu am nimic altceva de făcut.

Caridi era gată să-i spună cu toată sinceritatea, că soţia lui e geloasă, şi să născocească împreună ceva mult mai impersonal, pentru a înlătura bănuielile Ellorei. Dar el însuşi se simţea foarte stânjenit de această situaţie. Pe urmă ar fi părut ridicol, să discute cu o prietenă atât de dezinteresată şi de sinceră, ideea unei atitudini de totală rezervă unul faţă de altul.

Când ajunseră la Albemarle Apartments, domnişoara Stott intră împreună cu Caridi şi făcu invitaţia.

Ellora îi mulţumi, cu jumătate de gură, dar dulceagă. În realitate nu ştia dacă va putea merge şi ea… mai sunt şi alte femei pe care le-au invitat la banchet?

Domnişoara Stott se uită mirată la ea.

— Da… sigur că da…

— Eu înţeleg să întreb, dacă şi ceilalţi membri îşi vor aduce soţiile la banchet? stărui Ellora.

— Nu, şi fata începu să râdă, ceilalţi membri îşi vor aduce soţii.

Când văzu atitudinea adoptată de Connie, Caridi zâmbi şi-şi zise că răspunsul ei a fost foarte inteligent.

— O, în cazul acesta voi veni şi mă voi aduce pe mine, acceptă Ellora şi încercă să zâmbească.

Caridi râmase încântat, văzând că problema s-a rezolvat atât de uşor. După plecarea domnişoarei Stott, îşi zise că acum este timpul potrivit să aducă în discuţie slujba de secretară a fetei.

— Uite ce, Ellora, începu el prevăzător, lui Connie Stott îi datorăm foarte mult şi dacă aş putea s-o răsplătesc într-un fel oarecare…

— Nu-ţi mai face gânduri, ripostă Ellora în silă, se va răsplăti ea singură.

— Cum adică… ce vrei să spui?

— N-ai auzit-o adineauri, cum m-a insultat?

Caridi se uită la ea, pentru a se convinge dacă vorbeşte serios, şi rămase năucit văzând-o că e albă ca varul şi tremură de furie.

— Cred că am auzit, dar n-am sesizat ceva care să fi fost o insultă la adresa cuiva.

— N-ai auzit-o când a spus că ceilalţi membri îşi vor aduce soţii?

— Sigur că am auzit, dar mi-am închipuit că riposta a fost spirituală…

— De ce adică: „ceilalţi”… „ceilalţi membri“?… Asta înseamnă că nu ţine socoteală de mine. Ceilalţi, membri îşi vor aduce soţii, dar soţul meu mă va aduce pe mine. Prin urmare eu nu voi însemna nimic, sunt otreapa de şters vasele, pisica fără stăpân, la un dineu de la *cinci şi zece!*

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Caridi dezamăgit. Ea nici nu s-a gândit la aşa ceva.

— Ştiu foarte bine la ce s-a gândit! Cunosc intenţiile femeilor, când le văd că se ţin în toate părţile după tine, aşa că nu te mai poţi întoarce singur acasă, nici chiar atunci când vii dintr-o călătorie.

Caridi nu era niciodată în stare să răspundă acuzaţiilor soţiei sale, deoarece orice dovezi i-ar fi oferit, ea-i răspundea întotdeauna cu o nouă acuzaţie şi dacă încerca să-i răspundă şi la aceasta, ea venea cu a treia şi a > patra şi aşa la infinit. În clipele ei de reculegere Ellora se considera drept o femeie foarte pricepută în controverse şi era convinsă, că în politică s-ar fi priceput mult mai bine decât soţul ei.

În cele din urmă Caridi îşi pierdu răbdarea şi declară soţiei sale că are anumite obligaţii politice şi va trebui să angajeze pe Connie în calitate de secretară, pentru biroul său din Palatul Congresului. Îi mai spuse nu numai că datorează această slujbă lui Connie, pentru Ceea ce a făcut în interesul său, dar toţi membrii grupării lor se aşteptă, ca domnişoara Connie să obţină această însărcinare şi că dacă nu i-o va da, va pierde însuşi temeiul politic pe care se găseşte acum.

Fireşte, toate acestea nu i le spuse dintr-o răsuflare. Avu nevoie de o mulţime de ieşiri, întrerupte de tot felul de acuzaţii proferate de soţia sa, dintre care unele mergeau foarte departe, chiar până la aventurile ce le-a avut, înainte de a se căsători cu ea.

În timpul acestei conversaţii se auzi telefonul. Ellora ţipă:

— Poftim, iară sună telefonul… altă femeie care vrea să vorbească cu tine. Toată ziua te-a căutat şi a întrebat de tine când te întorci.

— Cine este?

— N-a vrut să-mi spună… trăieşte în California. Atât este tot ce am obţinut de la ea. Henry Caridi, spune-mi pe cine cunoşti tu în California?

— Ei comedie ca asta, Ellora, nu cunosc pe nimeni… înţelegi, pe nimeni! Ridică braţele deznădăjduit şi apropiindu-se dezgustat de telefon, îşi zise că ar fi în stare să comită un adulter, fiind mult mai curat cu sufletul şi mai inocent faţă de Creatorul său, decât ar putea să fie Ellora, când îl judecă pentru greşeli inexistente. Ridică receptorul la ureche şi-şi domoli glasul.

— Hello, la telefon, Henry Caridi.

„— Perfect, păstraţi legătura, domnule Caridi“, răspunse un glas de femeie.

— Cine i acolo? întrebă Caridi.

„— Aici este California”.

Caridi se întrebă speriat, cine ar putea să-l cheme pe el din California… Probabil vreun potentat politic, care a auzit despre alegerea lui.

— Eu vreau să ştiu cine eşti dumneata?

— Eu sunt California, camerista domnului Krauseman. Domnul Krauseman vrea să vorbească cu dumneavcastră.

Caridi îşi aduse imediat aminte de negresă şi de numele ei ciudat. Începu să râdă până când camerista plecă să-şi cheme stăpânul şi declară grăbit:

— Krauseman vrea să vorbească cu mine… pe camerista lui o cheamă California, şi acesta este motivul care te-a făcut să nu înţelegi cine este.

— Nici acum nu înţeleg tocmai bine. Ce-a determinat-o să nu-mi spună simplu că o cheamă…

— Bine dar când ţi-a spus, „la telefon California”, tu ţi-ai închipuit că… hello… hello… domnule Krauseman, la telefon Henry Caridi. Îmi pare rău, că eram plecat când m-aţi chemat adineauri… Da… la Washington… O, ceremonia a fost impresionantă, da impresionantă… înţeleg. Aţi dorit să-mi vorbiţi în această chestiune? Să vă spun drept, eu aveam intenţia să încredinţez această slujbă domnişoarei Stott. Da, domnişoara Connie Stott… din cauză că mi-a făcut servicii foarte mari în timpul campaniei… de, în primul rând a obţinut de la dumneavoastră automobilul cu megafoanele… Da… da, admit că *dumneavoastră* i-aţi împrumutat automobilul… şi că datorită atenţiei *dumneavoastră* a stăruit alături de mine. Da! Da! Dumneavoastră pe cine aţi avea în vedere?

Urmă o pauză foarte lungă, în timpul căreia Caridi ascultă neîncrezător. Ellora îl urmărea şi pe obrazul ei tremura o expresie de triumf.

— Aha – zise ea în şoaptă – vasăzică nu admite să dai această slujbă domnişoarei Connie Stott?

Caridi. Mai păstră câteva minute tăcerea, pe urmă izbucni:

— Bine, domnule Krauseman, dar de ce ţine domnişoara Littenham… Da… da, ştiu că tatăl ei a contribuit la finanţarea campaniei lui Andrew Blanke… Da, cred că voi avea şi eu nevoie de acest sprijin, dacă se va întâmpla să candidez din nou, dar nu înţeleg de ce domnişoara Lit… Ei bine, da, admit că asta o interesează numai pe ea… dar îmi vine atât de greu… Da, admit, dacă este atât de important. Sfinte Dumnezeule, o slujbă de secretară… la revedere!

Aşeză receptorul în furcă şi se întoarse năucit spre soţia lui.

— Domnişoara Littenham, domnişoara Mary Littenham a cerut să-i acord demnitatea de secretară particulară.

— Cine este asta?

— Fiica financiarului Meritt Littenham. Poftim; din cauză că a susţinut campania lui Andrew Blanke, când el. Era contracandidatul *meu,* acum sunt eu obligat să-i plătesc datoriile politice.

De astă dată Ellora se aprinse din pricina nedreptăţii, ce se făcea soţului ei.

— Cum se poate, eu n-aş admite aşa ceva! Nici nu m-aş gândi să fac aşa ceva! Mary Littenham n-a făcut nimic pentru tine. În locul tău eu aş acorda slujba de secretară lui Connie Stott. L. Care cel puţin te-a susţinut în timpul campaniei.

Caridi făcu un gest de enervare.

— Krauseman îmi spune că Littenham contribuie pur şi simplu la fondul electoral destinat pentru alegerea unui, candidat, indiferent cine este cel pe care i-l indică Krauseman, şi este de la sine înţeles ca cel ales să fie obligat la o anumită răsplată, pentru favoarea ce i-a acordat-o Litttenham. În consecinţă, eu sunt cel obligat şi fondul electoral va fi întotdeauna la îndemâna mea, câtă vreme… eu nu mă voi dezminţi.

— Da, toate acestea eu le înţeleg, răspunse Ellora cu îndoială şi dete din cap, dar cred că după ce Connie te-a ajutat, ar avea dreptul… să ţii seamă de ea.

Impulsul iniţial al simţului de dreptate, manifestat de Ellora faţă de domnişoara Stott, păru că s-a mai temperat puţin, după ce-şi aduse aminte

că ea nu o poate suferi pe fata aceasta. Cererea inoportună şi în aparenţă lipsită de loialitate a lui Krauseman, le strică pe de-a-ntregul plăcerea dineului la care trebuiau să se ducă, deoarece punea lui Caridi două sau trei probleme foarte greu de rezolvat. Cea mai gravă dintre toate, era·, felul în care va putea comunica domnişoarei Connie Stott ştirea aceasta neplăcută. A doua, cum va putea justifica în faţa. Celorlalţi membri ai Asociaţiei Alegătorilor Independenţi această inexorabilă concesie făcută lui Krauseman.

Dineul începu cu această grea ameninţare împotriva veseliei şi plăcerii. Înainte ca invitaţii să se aşeze la masă, Caridi se apropie de Sol Myerberg şi-l luă la o parte, ca să-i explice situaţia.

— Evident, aş putea foarte simplu să-mi văd de treabă şi să angajez persoana pe care o vreau eu şi faţă de care mă simt îndatorat, dar ştii foarte bine, că nu am dreptul să-mi primejduiesc viitorul, în calitate de reprezentant al poporului, care este complet liber de orice maşinaţiuni, numai pentru a angaja o femeie străină în calitate de secretară particulară.

— Sigur, eu cred că ai toată dreptatea, îl încurajă avocatul. Lupta s-a dat pentru a alege în Congres un om liber, nu pentru a alege o secretară particulară liberă, în slujba unui membru al Congresului.

— Ascultă, Sol, îl rugă Caridi, nu s-ar putea să vorbeşti cu Connie în locul meu? înţelege, nu sunt în stare să mă duc la ea şi să-i spun pur şi simplu, „Connie, pentru a păstra intactă victoria câştigată de Asociaţia noastră, sunt obligat să…“

Avocatul ridică mâna şi făcu un gest împăciuitor.

— Te rog, să nu te mai gândeşti câtuşi de puţin la acest amănunt. Voi vorbi eu cu ea.

Caridi se uită după Myerberg şi-l văzu că se apropie de Connie, în mână cu un pahar de cocktail, şi o ia la o parte. Aprobă din toată inima procedeul lui. Cu trei sau patru pahare de cocktail suficient pigmentate, chestiunea aceasta putea fi aranjată, cel puţin pentru astă seară şi astfel plăcerea dineului nu va fi de nimic tulburată.

Noul membru al Congresului era atât de preocupat de situaţia în care se găsea, încât tot timpul cât dură dineul, atenţia lui râmase concentrată exclusiv asupra lui Connie şi a lui Sol. I se păru că aude vag cuvântarea lui Sawbrey, înainte de a se aşeza la masă:

— Aceasta este învierea din. Mormântul indiferenţei al acelui Lazăr politic, pe care noi îl numim alegătorul american din clasa mijlocie.

Urmară aplauze şi clinchete de pahare. Pe urmă de la celălalt capăt al mesei cineva vorbi pentru libertatea de acţiune, faţă de orice maşinaţiuni politice.

Ironia cea mai sângeroasă pentru Caridi era faptul că ei în realitate îşi câştigaseră libertatea faţă de orice maşinaţiuni politice, dar dacă ar şti grupul dimprejurul său „că el a sacrificat pe Connie Stott tocmai acestei maşinaţiuni, cu siguranţă toţi l-ar condamna. Ei n-ar fi în stare să înţeleagă, că succesul în politică este, să sacrifici motivele minore, de dragul motivelor majore. Îi era groază să se gândească la probabilitatea că va pierde respectul colegilor săi, în exerciţiul funcţiunii cu care-l. Însărcinaseră.

Când banchetul se apropie de sfârşit şi invitaţii începură să se pregătească de plecare, Caridi se îndreptă spre Connie Stott, pentru a vedea efectul ce-l făcuse asupra ei comunicarea lui Myerberg. Constată însă că fata aceasta înaltă se fereşte., din calea lui şi-şi dete seamă că diplomaţia avocatului n-a prea avut succes.

Caridi îşi luă soţia şi se îndreptară sure ieşire. În mijlocul aclamaţiilor şi urărilor celor din sală. Când găsi momentul potrivit, spuse soţiei sale în şoaptă:

— Connie a aflat şi e supărată pe mine.

— De unde ştii c-a aflat? întrebă Ellora.

— I-a spus Myerberg; l-am rugat eu să-i spună.

— Ce ruşine!

— Bine, dar eu l-am rugat.

— Ascultă omule, dă numaidecât fetei această slujbă. Nu asculta la ce-ţi spune Krauseman. Ascultă-mă pe mine, voi interveni eu şi voi împăca pe Connie.

Caridi îşi dete seamă că soţia sa băuse prea multe pahare de cocktail.

— Nu te amesteca, las-o în pace. Ce ai de gând să-i spui?

— Mă duc să-i spun că într-un evreu nu trebuie să aibă niciun fel de încredere.

— Fugi femeie, ce te-a apucat! protestă Caridi cu glasul stăpânit, dar supărat. Haide să plecăm împreună.

— Nu, nu plec cu tine, vreau s-o împac pe Connie… ea mi-e prietenă… Connie… O, Connie!

Ellora reuşi să atragă atenţia fetei asupra ei şi începu să-i facă semne.

Domnişoara Stott în realitate nu era femeia căreia i-ar fi plăcut să stea de vorbă cu o altă femeie. Ea prefera bărbaţii… De astă dată se apropie de Ellora şi părea chiar de la început plictisită de ceea ce-i va spune această femeie mică şi blondă.

— Connie, începu Ellora cu glasul grav, nu crede tot ce spune domnul Myerberg, ar fi imposibil să te încrezi într-un…

Avocatul cel mic de statură şi gras se îndreptă şi el în partea unde era Caridi şi-i spuse cu glasul destul de ridicat şi destul de limpede, pentru a fi auzit de Connie şi de Ellora:

— Caridi, ce-ar fi dacă dumneata şi doamna Caridi ne-aţi însoţi până la birou, pe mine şi pe Connie.

— Pe dumneata şi pe Connie? întrebă deputatul mirat.

— Da. Mai ales din cauză că vom avea ocazia să vedem un prieten al dumitale.

— Un prieten al meu?

— Sigur că da… Essary… Nu-ţi aduci aminte că ai recomandat lui Essary firma noastră?

— Ba da… dar ţii numaidecât ca la această oră din noapte să plec împreună cu ele, ca să întâlnesc pe Essary.

— Vreau ca dumneata şi soţia dumitale să veniţi împreună cu mine şi Connie. Aş vrea să celebrăm un eveniment şi în acelaşi timp Connie doreşte să vă spună ceva ca din partea ei. Tocmai de aceea nu se simte tocmai la îndemână.

— Cum adică, ce s-a întâmplat? întrebă deputatul „uitându-se la fata cea înaltă.

— Îţi va spune Sol, căci. Mi-a făgăduit să-ţi spună el, răspunse Connie şi zâmbi cu sfială.

— Adevărul este, Caridi, îi explică avocatul, că domnişoara Connie nu va putea să accepte slujba de secretară pe care i-ai oferit-o. Îi pare foarte rău, dar… huâhm, huâhm… circumstanţele… Făcu un gest pe care l-ar fi făcut în pretoriul unui Tribunal.

— Haide, spune ce are de gând să facă? întrebă Caridi aproape supărat, complet dezamăgit de tonul care i se părea impropriu pentru a putea asculta pe Myerberg.

— Adevărul este, declară Myerberg, şi zâmbi… pe urmă domoli glasul, ca să nu fie auzit decât de cei din apropierea sa, că domnişoara Connie Stott se va căsători cu mine.

CAPITOLUL XIX

Declaraţia lui Sol Myerberg, că se va căsători cu Cornelia Stott, provocă în sufletul onorabilului Henry Caridi reacţia violentă a câtorva sentimente.

Prima reacţie a deputatului, a fost: Sfinte Doamne, ce prieten; este în stare să se căsătorească cu fata aceasta, pentru a mă scăpa de ea! Pe urmă se simţi învăluit de nemulţumirea eventualităţii unei căsătorii între un evreu şi o catolică… De obicei despre astfel de căsătorii lumea spunea întotdeauna: „Se înţeleg foarte bine… se poartă extrem de bine cu ea… sunt morţi unul după altul… divorţul s-a pronunţat săptămâna trecută“.

Dar afară de aceste senzaţii onorabilul Henry Caridi prevedea pentru viitor, pentru propriul său viitor, o deznădejde şi o pustietate sufletească pe care ar fi putut-o evita, în cazul când Connie Stott ar fi primit să fie secretara lui. Faptul că înainte de orice alte consideraţii el nu avea posibilitatea să-i ofere această slujbă, păru în primul moment că nu îmblânzeşte câtuşi de puţin dureroasa lovitură pe care o primise.

Astfel făcu drumul împreună cu Sol şi Connie, până la Lecksher Building, stând în maşină, tăcut, mâhnit şi zâmbind cu amărăciune. Se gândea că el n-ar fi putut să angajeze pe Connie, chiar dacă fata nu s-ar fi măritat. Dar presupunând c-ar fi luat-o în biroul său din Washington, din colaborarea lor totuşi n-ar fi ieşit nimic. El era un bărbat credincios soţiei sale, se căsătorise cu Ellora din dragoste, şi Connie însăşi era o fată loială, cum şi-ar fi dorit orice bărbat… Prin urmare din colaborarea lor n-ar fi putut să izvorască nimic… nici cea mai mică intimitate.

Ellora nu era cu ei în maşină. Le spusese că-i e somn şi plecase acasă. Myerberg şi Connie vorbiră tot drumul foarte volubili, adresându-se lui Caridi, cu vădita intenţie de a nu se mai gândi exclusiv la el însuşi.

— Cu siguranţă dumneata te vei muta la Washington? întrebă avocatul. Connie, cred c-ai aflat că de astăzi Caridi este asociatul firmei noastre?

— O, e admirabil!

— Mâine dimineaţă voi pleca la Washington cu avionul, ca să-mi caut o locuinţă, declară Caridi, drept răspuns la prima întrebare a avocatului.

— Va trebui să-ţi amâni plecarea şi să asişti la procesul Canarelli; se va judeca mâine, propuse Connie.

— Nu cred să-l intereseze acest proces, interveni avocatul.

— De interesat, nu se poate să nu-l intereseze… Procesul acesta face parte din măsurile de reforme al căror exponent este!

Bărbatul cel mic de statură şi gros scoase o ţigară şi şi-o aprinse, cu mulţumirea caracteristică rasei sale faţă de plăcerile fizice.

— Connie, mi se pare că ţi-am explicat, atunci când o grupare cu program de reforme reuşeşte să-şi aleagă candidatul, înseamnă că problema acestor reforme a fost rezolvată.

— De explicat nu mi-ai explicat, dar ai făcut această afirmaţie, îl contrazise Connie, cu veselia insinuată a unei fete când este logodită, chiar dacă se întâmplă să fie o fată exagerat de voinică şi rolul pe care şi-l asumă, nu i se potriveşte tocmai bine.

Myerberg dete drumul unui rotocol de fum.

— Explicaţia este foarte simplă. O reacţiune politică de importanţă minoră nu se impune niciodată prin fraudă, corupţie sau acte de nedreptate. Poporul este obişnuit cu aşa ceva. Astfel de fenomene se semnalează tot timpul printre ei. Ceea ce-i determină să se îndrepte spre urne, este atmosfera dramatică pe care o reprezintă cavalerul Sf. Gheorghe care pleacă singur, călare şi cu lancea în mână pentru a răpune balaurul corupţiei. Acesta este elementul care pune în mişcare masele alegătorilor… spectacolul bine organizat. După ce candidatul a fost ales, înseamnă că spectacolul s-a terminat şi spectatorii se întorc acasă. Evident, trebuie să lase balaurului timpul necesar să se odihnească. Pentru a fi în formă, în vederea noului spectacol.

Domnişoara Stott clătină din cap, în semn de reproş şi de admiraţie.

— Sol, ceea ce spui dumneata, are haz, dar nu este caracteristic american.

— Bine: să întrebăm şi pe Caridi, ca să ne confirme că procedeul este cât se poate de american…

— Procedeul acesta violează cele mai elementare principii ale democraţiei, stărui Connie.

— Evident, dar nu crezi că întrebuinţând acest argument, te găseşti tocmai de partea mea. Eu ţi-am spus că procedeul este în primul rând american.

Când conversaţia lor ajunse la această întorsătură, maşina se opri în faţa palatului Lecksher şi intrară toţi trei în uriaşul coridor, unde în timpul nopţii nu era decât un singur ascensor de serviciu. Servantul îi duse până la etajul al cincisprezecelea. Myerberg intră în biroul său şi aprinse lumina.

— Voi lăsa uşa deschisă, declară el, pentru ca Essary să vadă lumina şi să Ştie unde să intre. Apoi se întoarse în loc, apropie un scaun de domnişoara Stott, făcu semn lui Caridi spre celălalt şi se opri în faţa lor.

— Caridi, ştii care este motivul c-am ales, că prefer şi doresc pe Connie Stott, mai mult decât orice femeie din lume?

— Sol! protestă domnişoara Stott, zâmbind; pe urmă se adresă lui Caridi, ca şi când ar fi vrut să-i ceară iertare: astă seară este foarte bine dispus.

— Cred că am tot dreptul să fiu bine dispus!

— Da, ai, încuviinţă Caridi grav: datorită faptului că eşti îndrăgostit de ea.

— Auzi ce vorbe întrebuinţează, într-un cerc intim! îi spun că sunt îndrăgostit de ea şi-l întreb de ce, iar el îmi răspunde – drept argument – că motivul rezidă în faptul că sunt îndrăgostit de ea. Serios! Nu-mi vine să cred că acesta este omul pe care l-am îndrăgit şi cu care m-am asociat. Acesta o fi bărbatul pe care l-am ales dintre toţi ceilalţi bărbaţi, ca să mă asociez cu el pe câmpurile de bătaie ale Tribunalelor?

— În cazul acesta eu renunţ să-ţi mai răspund, căci nu ştiu care ar putea să fie motivul.

— Motivul este că domnişoara Connie seamănă mult mai de aproape cu anticele hetaire ale operei greceşti, decât orice femeie din Megapolis.

— Vrei să spui că eu sunt o *demi-mondenă?* întrebă Connie.

— Elementul sexual în farmecele unei hetaire a fost un simplu amănunt. Femeile acestea aveau şi concepţiile lor artistice şi politice. Erau probabil femeile care satisfăceau în modul cel mai desăvârşit cunoscut până acum dorinţele unui bărbat.

Deşi Caridi nu se gândise încă la acest amănunt, îşi dădu totuşi seama că afirmaţiile avocatului despre Connie Stott sunt întemeiate.

— Atunci cum se face, că hetairele n-au continuat să existe, deşi erau atât de perfect adaptate bărbaţilor? întrebă politicianul.

— Pentru că femeile de aici din Occident au inversat situaţia şi şi-au obişnuit bărbaţii ca să satisfacă dorinţele feminine mult mai desăvârşit, decât în orice epocă înainte de aceasta.

Auzind cuvintele lui, atât Connie cât şi Caridi începură să râdă, dar în aceeaşi clipă politicianul văzu pe Essary că apare în uşa deschisă a biroului. Caridi se îndreptă spre vechiul său coleg de şcoală şi constată că împreună cu Essary, venise un bărbat mic de statură, bine legat şi cu obrazul galben pe care i se păru că-l cunoaşte.

Essary îl prezentă celor de faţă, dar când ajunse în faţa lui Caridi, străinul se înclină şi le spuse:

— Am făcut drumul cu avionul, de la Washington până în oraşul acesta, împreună cu domnul Caridi.

— Exact, dumneavoastră sunteţi domnul Kumata, exclamă Caridi şi întinse mâna spre el. Am vorbit cu domnişoara Stott despre dumneata, şi se întoarse spre fata cea voinică, · pentru a-i prezenta pe omul cu obrazul galben.

— N-aş vrea să discut chestiunile de afaceri în faţa dumneavoastră, declară Essary, adresându-se lui Caridi, dar aş vrea să vorbesc cu tine şi cu domnul Myerberg, un singur minut, dacă domnişoara Stott şi domnul Kumata ne vor da voie?

Omuleţul cu obrazul galben se înclină în faţa lor şi se îndreptă spre domnişoara Stott care se aşezase în apropierea ferestrei. Aici urmări privirea femeii care se uita în noaptea de afară, urmărind lăsarea ei peste oraşul, scăpărând de lumini.

— Arată întocmai ca o cutie de fildeş, bătută cu pietre scumpe, declară domnul Kumata, în englezeasca lui înflorită. Când am intrat, mi s-a părut că aud pe domnul Myerberg afirmând, că aceasta ar fi lumea femeilor… cutia de fildeş le aparţine lor…

— Îmi pare rău, că nu pot fi de acord cu dumneata, răspunse Connie cu glasul grav. Cunosc un· caz cu o fată care a fost răpită, din cauză că era martoră într-un proces criminal.

— Ce crezi că s-a putut întâmpla cu ea? întrebă omuleţul cu indiferenţă.

— Nu ştiu… A fost asasinată, sau probabil… o speculează în speluncile viciului.

— Însăşi ideea de speculare a viciului implică certitudinea, că aceasta este o lume a femeilor, răspunse domnul Kumaitai şi în esenţă ideea este feminină.

— Este prostituţia un viciu?

— Sigur că da, ideea aceasta n-a fost concepută de niciun bărbat. Nu cred că un bărbat s-ar gândi la aşa ceva, dacă mă înţelegi ce vreau să spun.

— Ca să fiu sinceră, eu ştiam dinainte că în ţara dumneavoastră problema aceasta nu este considerată din acelaşi punct de vedere ca la noi.

Japonezul păru că se gândeşte o clipă, apoi întrebă:

— Nu sunteţi de părere că ar fi mult mai bine, dacă fetele şi-ar alege de bunăvoie această carieră, la care ar putea renunţa tot de bunăvoie, în loc să şi-o aleagă datorită decăderii sau libertinajului sau determinate de motive care le sunt impuse cu forţa?

— Legea ar trebui să oprească cu desăvârşire aşa ceva, răspunse fata. În general un astfel de viciu n-ar trebui tolerat.

— Dumneata vorbeşti în felul acesta, din cauză că ţara dumitale este mare şi prosperă şi nu este suprapopulată.

— Nu înţeleg ce legătură ar putea avea aceste amănunte cu subiectul despre care vorbim noi.

— Vreau să spun că legile şi morala dumneavoastră n-au fost obligate să considere bărbaţii tineri, bărbaţii săraci şi bărbaţii de origine nelegitimă, drept o clasă socială. Pentru astfel de oameni nu există nicio prevedere corespunzătoare. Dacă America ar considera populaţia ei drept ceva format din clase sociale şi nu drept indivizi, s-ar lua măsuri corespunzătoare onorabile şi în cazul acesta n-ar mai dispărea nicio fată, nici n-ar mai fi silită să se dedea viciului, cum nu este silită astăzi nicio fată, ca să devină infirmieră sau vânzătoare într-o florărie.

— Bine, înţelege, omule, dumneata nu crezi că este ruşinos, ca o fată să-şi comercializeze trupul? Nu eşti de părere că ar trebui să se mărite din dragoste?

— Dar dumneata nu eşti de părere c-ar fi mai bine să-şi comercializeze trupul, pentru un timp oarecare, ca pe urmă să se poată căsători cu un bărbat sărac pe care-l iubeşte, în loc să devină soţia permanentă a cine ştie cărui om bogat şi bătrân? Nu eşti de părere că procedeul acesta ar fi mult mai avantajos pentru perpetuarea rasei? Totuşi în America ultima alternativă este considerată onorabilă, în timp ce pr, ima este dezonorantă.

În momentul acesta conversaţia lor fu întreruptă de Myerberg care deschise uşa biroului său particular şi pofti pe domnul Kumata. Japonezul se scuză foarte ceremonios şi se apropie de cei trei bărbaţi. Domnişoara Stott declară că ea pleacă acasă, dar Myerberg o rugă să răsfoiască revistele şi ziarele, în timpul cât el va fi ocupat.

După ce japonezul intră în birou, Myerberg închise uşa şi începu, pe un ton în care se simţea dezamăgirea:

— Domnule Kumata, îmi pare foarte rău, dar trebuie să-ţi aduc la cunoştinţă, că domnul Essary este hotărât să nu-şi vândă invenţia.

— Cred că nu am niciun drept să vă întreb, ce aveţi de gând să faceţi cu ea? întrebă omul cu ochii în formă de migdale, uitându-se la Essary.

Cei trei americani se uitară unul la altul.

— Nu văd niciun motiv care ne-ar împiedica să-i spunem adevărul, începu avocatul. Pe urmă văzând că nu protestează nimeni, continuă:

domnul Essary a hotărât să pună această invenţie la dispoziţia Ministerului de Război al Statelor Unite.

Domnul Kumata ridică din sprâncene.

— Dacă este o invenţie destinată exclusiv scopurilor de război, cred că ea n-ar putea să intereseze câtuşi de puţin Societatea pe care o reprezint.

— Invenţia este destinată scopurilor războiului, confirmă Essary.

— În sfârşit, dacă nu poţi obţine această invenţie, domnule Kumata, interveni Myerberg împăciuitor, s-ar putea ca domnul Essary să-ţi cedeze altceva, ce s-ar putea Vinde.

— Să sperăm că aşa se va întâmpla.

— Acum lucrează la un fel de maşină electrică, declară Myerberg.

— Electrică? întrebă Kumata şi păru că interesul japonezului se trezeşte din nou.

— O mică maşină despre care îmi spune c-o întrebuinţează pentru a ucide şobolanii din bucătărie, şi se uită la Essary care dădu din cap în semn de aprobare.

Conversaţia lor fu întreruptă de zbârnâitul soneriei.

— Oare cine poate să fie… zise Myerberg şi se uită din birou spre uşa deschisă a apartamentului.

Un bărbat mic de statură, îmbrăcat cu grijă şi părul lucitor-pomădat, apăru în cadrul uşii.

— Joe, dacă vrei ia loc în fotoliul acesta… îl pofti avocatul.

Cei trei bărbaţi şi domnişoara Stott se pregătiră de plecare. Myerberg protestă şi rugă pe domnişoara Stott să mai rămână, dar Caridi îi răspunse că va lua o maşină şi o va lăsa în faţa casei. Pe urmă ieşiră toţi patru împreună.

— Ei Joe, îmi datorezi taxa pentru un drum ce l-am făcut cu maşina împreună cu prietena mea, începu avocatul.

— Treci-o în nota de speze.

— Haide să trecem dincolo. Ce s-a întâmplat?

— Ce este cu procesul meu, care se va judeca mâine?

— De, nu este nimic.

— Dar de tânăra domnişoară care este martoră împotriva mea şi care aparţine grupului de instigatori, ce ai de spus?

— Mă voi căsători cu ea.

— Nu mai spune?

— Sigur că da.

— Dar de deputatul acesta care a pornit procesul împotriva mea, ce ai de spus?

— El face parte din firma noastră, care-ţi va susţine apărarea.

— Huâhm!

— Şi-acum ia să-mi spui celelalte motive pentru care ai venit să vorbeşti cu mine?

— Ar mai fi… cealaltă martoră care este împotriva mea.

— Vorbeşti despre…

— Despre domnişoara Estovia.

— Să-ţi spun drept, nu prea înţeleg motivul pentru care ai venit la mine, să-mi vorbeşti despre această chestiune.

— Canarelli continuă cu glasul în şoaptă:

— Am făcut pregătirile, ca s-o expediez.

— S-o expediezi?

— S-o îmbarc… Vreau să-i obţin un paşaport pentru America de Sud… pentru Argentina… Acolo au nevoie de fete.

Myerberg începu să dea încet din cap.

— Eu nu pot să intervin, ca să-ţi obţin paşaportul, în afacerea asta nu mă voi amesteca. Dacă vei obţine paşaportul şi vei fi prins, atunci vino la mine… Dar spune-mi drept, ce te îndeamnă să te expui unui astfel de risc?

— Mi-e imposibil s-o las în libertate.

— Imposibil!

— Şi aici n-o pot întrebuinţa în niciunul dintre localurile mele.

— De ce nu o poţi întrebuinţa?

— Ei comedie, din cauză că are şi mătăniile cu ea!

— Mătăniile!

— Da, şi dacă se întâmplă ca un bărbat să intre în camera ei, începe imediat să înşire boabele mătăniilor şi clientul nostru pleacă, dar vine imediat să ne întrebe ce însemnează asta?

Myerberg făcu un gest de nerăbdare.

— De ce nu-i iei mătăniile?

— Uite ce, mie nu-mi place să am de-a face cu mătănii, deoarece am nevoie de toată protecţia în afacerea aceasta a mea. Prin urmare nu vreau să fac un gest greşit şi niciun fel de violenţă împotriva mătăniilor.

Myerberg începu să râdă.

— Aş fi în stare să jur, că nu există alţi oameni care să aibă atâtea superstiţii, ca voi catolicii.

— Dă-le încolo de superstiţii, deocamdată acestea au ajutat Paulei Estovia, ca până astăzi să poată dormi singură. Prin urmare dacă mătăniile îi aduc ei noroc, de ce adică nu mi-ar purta mie nenoroc, dacă aş face ceva împotriva lor?

— Mă prostule, nu-ţi. Dai seama că ceea ce spui, nu este altceva decât părerea pe care ţi-ai făcut-o tu singur în legătură cu mătăniile… Myerberg ridică braţele deasupra capului: Sfinte Doamne, cât de mult aţi falsificat voi catolicii, cu superstiţiile voastre, religia pură şi austeră a evreilor!

CAPITOLUL XX

A doua zi procesul intentat împotriva lui Joseph Canarelli fu scos de pe rol, deoarece principalii martori în acest proces nu se prezentaseră în instanţă.

Sol Myerberg, avocatul apărării, se exprimă în termeni din care se putea deduce dezamăgirea ce i-a pricinuit-o felul acesta în care s-a închis acţiunea. Ar fi vrut să dovedească, spunea el, nu că acuzarea de sabotaj este neîntemeiată, ci faptul, mult mai important, că Asociaţia pentru Protejarea Producătorilor de Sirop este o organizaţie de bună credinţă a acestor industriaţi, întemeiată pentru propria lor apărare. Întrucât priveşte amănuntul disciplinei prevăzute de organizaţia internă a acestei Asociaţii, anume că ea ar fi depăşit sancţiunile prevăzute de lege, el ar fi avut intenţia să lase acest amănunt cu totul la aprecierea Tribunalului.

Antonia şi Paula Estovia lipsesc din instanţă, spunea el, dar tânărul Estovia este prezent. Datorită unor împrejurări nenorocite şi unei proceduri intentate de o terţă persoană, casa în care s-a adăpostit până acum a fost evacuată, din cauză că nu s-a plătit chiria la timp, aşa că băiatul nu are unde se adăposti; cu toate acestea el, Myerberg, îşi propune să primească pe tânărul Estovia în biroul său ca funcţionar, parte pentru a-i da de lucru, dar mai ales pentru a-l ţine la dispoziţia Tribunalului, în calitate de martor, dacă se va întâmpla ca vreodată acest proces să fie redeschis.

Cuvântarea aceasta fu extrem de obiectivă. Domnul Myerberg părea că doreşte mult mai puţin să apere pe acuzat, decât ar fi dorit ca Tribunalul să afle întregul adevăr, indiferent de felul în care s-ar fi sfârşit procesul.

Evident, de astă dată onorabilul Henry Caridi era de faţă. Şi ar fi vrut să continuie procesul, dar din nenorocire nu putea face nimic.

Myerberg întrebă pe Caridi, ce va face de aici înainte. Deputatul îi răspunse, că va pleca la Washington: îl informă de asemenea că a predat şi ultimele dosare de procese ce le mai avea şi acum era gata să ia avionul care

să-l ducă spre metropola politică. Declaraţia aceasta i-o făcu pe un ton pompos şi grav, ca şi când procesele sale ar fi reprezentat o întreagă legiune, dar datorită voinţei şi energiei neînfrânte, reuşise totuşi să înlăture toate piedicile, pentru a putea pleca.

Myerberg luă mai mult în glumă declaraţia lui, când îi spuse că se grăbeşte să plece la Washington.

— Ceilalţi cinci colegi ai dumitale din Megapolis, care sunt membri ai Congresului, nu pleacă decât rareori la Washington, prin urmare de ce vrei să pleci?

Caridi nu prea ştia cum ar trebui să primească această întrebare din partea lui, dar în sala plină de lume a Tribunalului îi răspunse destul de calm, că are intenţia să-şi mute biroul acolo. Când ieşiră împreună în mijlocul circulaţiei de pe stradă, şi nu-i mai putea auzi nimeni, Caridi îl întrebă foarte serios, dacă este adevărat că ceilalţi deputaţi din Megapolis nu se prezintă niciodată la Capitoliu.

— Ei nu pleacă decât atunci, când în faţa Congresului se discută probleme care îi interesează pe ei personal sau vreun proiect de lege în legătură cu interesele oraşului, dar în calitate de reprezentanţi ai oraşului Megapolis nu li se poate cere să se intereseze mai intens de problemele districtelor exterioare.

— Districte exterioare!

— Da, înţeleg restul Statelor Unite ale Americii.

Caridi nu era în stare să-şi dea seama, dacă Myerberg glumeşte sau vorbeşte serios. Dacă aceste cuvinte le-ar fi pronunţat un om de curând stabilit în Megapolis, le-ar fi considerat jignitor de sarcastice, dar de vreme ce Myerberg era născut în Megapolis, probabil el considera această afirmaţie drept un adevăr evident. Caridi îşi luă rămas bun de la prietenul şi asociatul său, şi luă o maşină care să-l ducă la aeroport.

Nu trecuseră nici două ceasuri de la închiderea procesului şi Caridi ajunse la Washington. Din faţa aeroportului luă o maşină care să-l ducă până la Capitoliu. De astă dată, când intră pentru prima oară în oraş, pentru a-şi asuma obligaţiile în calitate de Membru al Congresului, noul deputat deveni de o gravitate neobişnuită. Gravitatea aceasta se adânci şi mai mult, când constată măreţia Americii în lungul bulevardelor prin care trebuia să treacă. Grafield, Grand, Hayes, Harrison, păreau că se uită întrebători din eternitatea lor de bronz, la noul sosit. Imaginile lor înălţate în lumina soarelui, contribuiau la evocarea din trecut a unei epoci de patriotism auster,

pe care nu o pomeneau amintirile rămase din viaţa lor. Idealismul sculptorului nu ţinuse seamă de causticitatea istoricului. Prin faţa lui Caridi defila cortegiul solemn al măreţiei americane şi în această clipă, Caridi se devotă sufleteşte în întregime marilor scopuri naţionale ale poporului său.

Şoferul se întoarse şi-l întrebă dacă vrea să viziteze clădirile Capitoliului.

Noul membru al Congresului reveni la realitate şi zâmbi, auzind cuvintele sarcastice ale şoferului, care din greşeală îl luase drept turist.

— Da, du-mă până la birourile Administraţiei, răspunse el.

Şoferul dădu din cap şi viră spre dreapta, în lungul unei alei care cotea printre terenurile din faţa Capitoliului. Puţin după aceea se întoarce şi întrebă din nou pe Caridi, la care birouri să-l ducă, la cele din clădirea veche sau din cea nouă.

— La clădirea în care şi-a avut biroul onorabilul Andrew Blanke, răspunse Caridi.

Şoferul încruntă uşor din sprâncene,

— Uite-le colo, amândouă, una lângă alta, declară el, vei alege care-ţi place.

Când maşina se apropie, Caridi văzu un tânăr şi o fată stând în faţa intrării clădirii celei vechi şi uitându-se curioşi la un câine uriaş şi tărcat pe care fata îl ţinea de curea. După ce coboară din maşină şi începu să urce treptele scării, fata exclamă:

— Iată c-a venit şi domnul Caridi, vei putea să-l întrebi pe el.

— Nu ştiu ce legătură ar putea avea domnul Caridi cu chestiunea aceasta, răspunse tânărul foarte politicos.

— Cred că e foarte simplu, va sta în biroul său.

— Despre ce este vorba? întrebă Caridi, auzindu-i că pomenesc numele său.

— Secretara dumneavoastră vrea să introducă câinele în birourile Congresului, îi explică tânărul cu prudenţă, şi din nenorocire, procedeul acesta este contrar regulamentului.

De vreme ce fata aceasta trebuia să devină secretara sa particulară, Caridi înţelese că fata la care făcuse aluzie Krauseman, când vorbise cu el, trebuie să fie domnişoara Littenham. Dar acum, fata cu câinele ei tărcat, pe care o vedea în faţa lui, era aceeaşi care venise să-i ia un interviu pentru ziarul *Tribune.* Moştenitoarea şi ziarista se topiră cât ai clipi, pentru a deveni în imaginaţia sa, o singură persoană. Fără să ştie de ce, constatarea aceasta îl miră.

— Nu înţeleg ce-ar putea să aibă cineva împotriva intenţiei domnului Caridi, de a ţine pe Rajah în biroul său, stărui fata cu o certitudine calmă în glas.

Atitudinea aceasta însă nu părea câtuşi de puţin indicată să convingă pe uşierul vechii clădiri a Congresului.

— Daţi-mi voie să telefonez inspectorului, propuse tânărul pe un ton care dădu domnişoarei Littenham să înţeleagă, că inspectorul va fi de acord să intre cu câinele.

— Sigur, poftim!

Uşierul se apropie de biroul său care era imediat lângă uşă şi începu să vorbească cu inspectorul. Conversaţia lor dură câteva minute. Imediat după aceea tânărul începu să-i descrie câinele şi una dintre frazele întrebuinţate de el fu următoarea: „Cred că trebuie să coste şapte sau opt sute de dolari“. Domnişoara Littenham îl corectă pe un ton uşor nemulţumit:

— Dacă amănuntul acesta poate să aibă vreo importanţă, atunci trebuie să spun că pe vremea când a fost căţel, l-am plătit cu două mii opt sute de dolari şi astăzi nimeni n-ar putea să-ţi mai spună exact cât valorează.

Uşierul repetă în receptorul telefonului:

— A fost plătit cu două mii opt sute de dolari, pe vremea când era căţel, dar astăzi nimeni n-ar putea să spună exact cât valorează.

Mai ascultă jumătate de minut la microfon şi repetă de câteva ori în receptor numele Littenham. Pe urmă se întoarse spre ei.

Inspectorul spune că deocamdată este în regulă.

După ce chestiunea câinelui fu rezolvată, Caridi se interesă de camerele ce i se vor da pentru birou.

— M-am gândit că pentru mine ar fi mult mai convenabil să ocup fostul birou al lui Andrew Blanke.

— Domnul Blanke a murit, declară uşierul.

— Da, ştiu c-a murit. Eu am fost ales în locul lui. Tocmai de aceea m-am gândit c-ar fi mai convenabil pentru mine să…

— Da, înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Se întoarse şi se uită pe lista ce o avea pe birou, urmărind numerele cu degetul. Apoi se opri la locul care-l interesa.

— Nu se poate, numărul 83, care a fost biroul domnului Blanke, s-a dat numărului 165.

— Cum se poate? întrebă domnişoara Littenham.

— El este aici de doi sau de trei ani, aşa că va coborî de la etajul al doilea.

— Cine este de doi sau trei ani?

— Numărul 165.

— Am vrut să te întreb cine este numărul 165? stărui fata.

— O, este… uşierul se uită din nou la lista de pe birou.

În timpul acestui colocviu, în cadrul uşii apăru un om impunător, cu obrazul rotund şi în cap cu o pălărie mare de fetru tivită cu blană şi exclamă cu un glas de bariton din care aproape lipseau sunetele consoanelor:

— Ia te uită, ce mai face prietenul meu Caridi… Vrei să te instalezi aici?

Caridi acceptă mâna mare şi cordială întinsă spre el.

— Da şi aş vrea să obţin camerele pe care le-a avut domnul Blanke, dar după cât se vede, mi-a luat-o altul înainte…

— Domnul Johnson, adăugă uşierul, ridicând ochii de pe listă.

— Huâhm-huâhm, făcu bărbatul cel voinic şi dădu din cap. Tyrus Johnson, probabil, sau Philander Johnson „sau Easton Johnson.

— Domnul care a fost la numărul 165, interveni uşierul.

— Acesta ester Easton Johnson, adăugă bărbatul cu pălăria mare, ca şi când această declaraţie ar fi rezolvat problema, spre mulţumirea tuturor.

Capacitatea lui de convingere era atât de mare, încât Caridi se pomeni răspunzând:

— În cazul acesta probabil, eu aş putea să mă instalez la 165.

Dar uşierul se întoarse spre lista lui şi se grăbi să-i spună că la 165 se mută la 341.

— La ce etaj este 341? întrebă Caridi uşor dezamăgit.

— Te rog interveni domnişoara Littenham, adresându-se bărbatului impunător, care sunt cele mai bune încăperi disponibile?

Bărbatul făcu un gest ceremonios şi-şi scoase pălăria uriaşă.

— Madam, asta depinde de ceea ce doriţi să obţineţi.

— Domnule Bing, îmi dai voie să te prezint stenografei mele, domnişoara Littenham? interveni Caridi.

— Littenham! exclamă domnul Bing. Domnişoara Littenham, şi deveni din nou suav, este o neaşteptată plăcere să fac cunoştinţa unei frumuseţi, în mijlocul deşertului politicii. Cum v-am spus, domnişoară Littenham, totul depinde de ceea ce doriţi să obţineţi. Dacă scopul pe care-l urmăriţi este realegerea, atunci luaţi numaidecât un apartament la parter, aici în clădirea

veche. Dar dacă aveţi de gând să lucraţi din toate puterile, atunci luaţi un apartament în etajul cel mai de sus în clădirea nouă.

— Explică-mi de ce anume? întrebă fata şi zâmbi.

— Pentru că la parter alegătorii dumneavoastră pot să vă găsească foarte uşor. Veţi avea ocazia să cunoaşteţi pe toţi cei care vin din oraşul dumneavoastră la Washington şi în felul acesta vă veţi putea asigura voturile lor. Dacă vă veţi muta la etaj, înseamnă că pentru a ajunge până la dumneavoastră, dorinţa aceasta implică mai multă bătaie de cap şi astfel veţi pierde voturile oamenilor.

— Cred că domnul Caridi va prefera un apartament la parter, propuse fata şi se uită întrebătoare la el.

— Sunt convins că jos ar fi mai plăcut, încuviinţă Caridi.

— Mult mai plăcut, declară domnul Bing, mai ales în luna Noiembrie: aceasta este luna cea mai călduroasă şi cea mai grea aici la Washington.

Fata se întoarse spre uşier:

— Spune-mi, te rog, cine se ocupă cu distribuirea acestor apartamente?

— Administratorul Palatului, se grăbi tânărul să-i răspundă.

— Şi cine este mai mare decât Administratorul Palatului?

— Oficiul Arhitecturii.

Fata se întoarse spre domnul Bing.

— Oficiul Arhitecturii este o instituţie de patronaj? Bărbatul cel gras dădu din cap şi zâmbi.

— Este o instituţie din Washington.

Fata se întoarse din nou spre ieşire.

— Dă-mi pe senatorul Loree la telefon.

Se apropie de birou şi se întinse după telefon. Uriaşul danez se încolăci în faţa intrării şi o urmări cu ochii pe jumătate închişi.

Domnul Bing continuă să vorbească cu Caridi pe un ton cât se poate de serios:

— Va trebui să stăruieşti să ţi se dea numaidecât încăperile de la parter, dacă va fi posibil. Încearcă şi dă-ţi silinţa să fii accesibil pentru toată lumea, căci este mult mai util. Este datoria dumitale să te străduieşti din toate puterile, ca să fii reales. Pentru ca un membru al Congresului să-şi poată completa educaţia şi să se poată orienta în toate chiţibuşeriile, are nevoie de aproximativ trei sesiuni parlamentare. Aceasta este o şcoală foarte costisitoare. Dacă vei admite să fii bătut, tocmai atunci când ai suficientă

experienţă pentru a deveni folositor, înseamnă că ai păgubit poporul american. Nu uita acest. Amănunt în timpul alegerilor.

Caridi dete din cap şi zâmbi.

— Îmi voi grava aceste cuvinte pe tabletele memoriei.

Pe urmă noul membru al Congresului deveni serios şi adăugă:

— Valoarea personală a fiecărui membru al Congresului, depinde de activitatea desfăşurată de el în secţiuni. Spune-mi te rog, cum aş putea ajunge într-o astfel de secţiune?

— Foarte simplu, te adresezi unui membru din delegaţia Statului din care faci şi dumneata parte, şi care este în Comisia Secţiunilor. Îi vei spune ce vrei… ce vrei anume?

Caridi ezită. Îşi aduse aminte de senzaţia ce i-o treziseră statuile pe care le văzuse, în drumul de la aeroport.

— Mi-ar face plăcere să mă pot specializa într-un anumit gen de lucrări pentru… cred că înţelegi… pentru a sluji din toate puterile interesele Patriei.

Bărbatul cel gras clipi din ochi şi se uită la el.

— Pentru a sluji din toate puterile interesele Patriei?

— Acesta ar fi scopul pe care-l urmăresc.

— Ascultă, scoate-ţi prostiile acestea din cap. Nu există nimic ce s-ar putea numi interesele generale ale Patriei. Diferitele circumscripţii electorale ale Patriei noastre trimit deputaţi în Congres, pentru a obţine tot ce se poate abţine în folosul acestor districte. Dumneata vii din Nord; eu vin din Sud; Johnson, deputatul care s-a mutat la 83, vine din Vest. Suntem prin forţa împrejurărilor adversari, dumneata şi eu am fost în război. Acum câţiva ani ne combăteam unul pe altul. Dar toţi trei am fost trimişi aici, nu pentru a lupta unul împotriva altuia, ci pentru a ne târgui unul cu altul. Iată motivul pentru care există acest Congres: este o agenţie comercială, unde cauţi să scapi de ceea ce nu are nevoie circumscripţia ta, în schimbul unui articol de care are nevoie. Dar renunţă la gândul prostesc, că dumneata ai participa la legislaţia generală a ţării, căci nu există un astfel de animal.

— M-am gândit la eventualitatea cooptării mele în secţiunea care se ocupă cu problemele armatei, declară Caridi, aducându-şi aminte de invenţia lui Jimm Essary. Activitatea aceasta s-ar desfăşura pe temeiuri naţionale.

— Da, evident, s-ar desfăşura pe teren naţional, în interesul acelor secţiuni ale ţării pe teritoriul cărora se fabrică aeroplane şi muniţii. Dacă

mi-ai fi spus de la început care este felul în care dumneata înţelegi să activezi în interesul întregii Naţiuni, n-ar mai fi fost nevoie să-ţi ţin acest discurs.

În momentul acesta uşierul şi domnişoara Littenham întrerupse conversaţia celor doi bărbaţi de Stat, ca să le spună că Oficiul de Arhitectură a contramandat cedarea apartamentului 83, că Johnson a trebuit să se întoarcă la 165, de unde a venit şi Caridi va putea ocupa fostele birouri ale lui Andrew Blanke.

CAPITOLUL XXI

în restaurantul Palatului Capitoliului, care nu era accesibil pentru marele public, fiind rezervat membrilor Congresului, Onorabilul. Henry Lee Caridi se plângea prietenului său, Onorabilul Josiah Bing, împotriva publicităţii spectacolului la care era expus biroul său de la parterul palatului Birourilor Congresului.

— Fiecare american căruia i se năzare că ar avea o> idee, menită să salveze Patria, vine mai întâi în biroul meu, din cauză că eu sunt la parter; dacă aş fi la etajul al doilea sau al treilea, iniţiativa lui probabil s-ar epuiza în drumul până la mine şi astfel n-aş mai avea ocazie să-l văd.

Bărbatul greoi din faţa lui rupse în două o bucată de franzeluţă şi o înmuie în ceaşca de grog, amândouă aceste delicatese preparate special pentru el de către şeful bucătar. Ridică spre prietenul său vârful muiat al franzeluţei şi declară:

— Caridi, trebuie să admit, ca să fiu sincer, că în legătură cu instalarea dumitale, ţi-am dat un sfat specific pentru un om din Sud. Un membru yankeu al Congresului n-are de fapt nevoie de birou la parter.

— De ce nu? întrebă Caridi, pentru care robustul domn Bing devenea tot mai simpatic, de fiecare dată când sta de vorbă cu el.

— Pentru că dumneavoastră membrii yankei aveţi şefii dumneavoastră politici, care vă pot garanta o alegere, în schimbul unor anumite concesiuni. Îţi plăteşti birul şi s-a terminat cu neliniştea. Noi cei din miazăzi nu avem un astfel de sistem. Avem numai câteva maşinaţiuni politice, care funcţionează cu încetineală. Masa alegătorilor evoluează cu condamnabilă incertitudine, după dispoziţia celui care votează. În Sud poţi cumpăra voturi câte pofteşti, dar fără să ţi se dea asigurarea că le vei şi obţine. Eşti obligat să contezi pe ele şi le vei putea obţine, dat numai când le meriţi. Acesta este motivul pentru care biroul meu se găseşte la parter. Sunt acolo unde. Alegătorii mei mă pot vedea în orice moment şi fără nicio greutate, un’ om

care-i slujeşte devotat şi care munceşte din greu. Şi care crezi că este rezultatul. Trebuie să mă zbat atât de greu pentru a fi văzut şi a fi considerat drept omul care-i slujeşte cu devotament, încât nu mai am timpul necesar să mai citesc diversele proiecte de legi care sunt prezentate Congresului şi pe care trebuie să le votez. Sunt atât de ocupat cu păstrarea mandatului ce mi s-a încredinţat, încât nu mai am posibilitate să lucrez în calitate de deputat. Acesta este motivul pentru care Statele din Nord conduc pe cele din Sud în domeniul legislaţiei naţionale; voturile celor de la Nord se dau în grupuri şi membrii Congresului îşi pot întrebuinţa timpul cum vor; voturile celor de la Sud se dau separat şi un membru din Sud al Congresului îşi cheltuieşte timpul pentru a fi reales.

La aceste cuvinte, deputatul Bing îşi terminase grogul, pe urmă scoase din buzunar un ceasornic subţire de aur şi-şi şterse repede gura cu şervetul.

— Trebuie să mă duc să mă întâlnesc cu doamna Sassinet în biroul meu… de la parter… chiar în clipa. Aceasta!

Numele de Sassinet trezi o vagă amintire în mintea lui Caridi. Pe urmă se dumiri:

— Dacă nu mă înşel, eu am o întâlnire cu aceeaşi doamnă. Domnişoara Littenham mi-a citit ieri o telegramă de la o doamnă Sassinet care mi-a cerut o întâlnire pentru orele două.

— A mea este la unu, adăugă domnul Bing. O clipă păru că se gândeşte la ceva, pe urmă se uită în largul sălii restaurantului şi făcu semn unui chelner.

— George, vrei să rogi pe domnul Davis să treacă la masa noastră?

Negrul – pe care nu-l chema George – plecă, mişcându-se cu o caraghioasă abilitate, caracteristică negrilor, în intenţia de a combina demnitatea şi iuţeala în timpul mersului.

Când onorabilul domn Davis se ridică, la semnul ce i-l făcu domnul Bing şi veni la masa lor, bărbatul cel gras continuă:

— Davis, ai primit ieri o telegramă de la o doamnă Sassinet care te ruga să-i acorzi o întrevedere la orele trei? Domnul Davis zâmbi şi-şi mângâie mustaţa căruntă în forma unui ghidon de bicicletă, una dintre cele trei mustăţi care mai existau şi astăzi încă în Congres. Adevărul era că domnul Davis atribuia succesele sale din lunga carieră politică ce o avea, exclusiv acestei mustăţi, deoarece îi dădea impresia că se ridică mai presus decât toţi ceilalţi aspiranţi din districtul său, la calitatea de membru al Congresului.

— Ce vasăzică asta? o demonstraţie în genul lui Sherlock Holmes sau dumneata îmi citeşti curierul?

— Este o simplă deducţie, admise domnul Bing. Această doamnă Sassinet vrea să vorbească cu mine la unu, la orele două cu Caridi, la trei cu dumneata…

— Întâlnirea cu mine este la orele patru, interveni domnul Davis.

— Da, evident, la orele trei va vorbi cu Oscar Davisal cărui nume este trecut în lista alfabetică înaintea numelui dumitale. Nu sunteţi de părere că este un act de generozitate şi o dovadă de patriotism din partea acestei femei, să-şi piardă o zi întreagă stăruind pe lângă membrii Congresului să voteze legea pe care o doreşte ea? O, femeia, femeia consilier şi prieten; o realitate anodină dintre miliardele de neajunsuri ale vieţii; amintirea unui Eden dispărut şi preocuparea unui paradis ce va să vină!…

Se uită din nou la ceasornic şi ieşi solemn din sala restaurantului, pentru a se duce la întâlnirea cu doamna Sassinet.

Onorabilul Henry Lee Caridi termină masa şi însoţi pe deputatul Davis la ascensorul care-i duse până la coridorul unde era incinta Camerei. Trecură printre grupuri de excursionişti care stăteau grămadă împrejurul câte unei femei care-i conducea. Puţin după aceea intrară în incinta de formă semicirculară a Camerei care fremăta de şoapte, de felurite sunete şi de zgomotul pricinuit de cei care-şi căutau locul.

Stenografii, chestorii, preşedintele Camerei erau îngrămădiţi pe o estradă în formă de amfiteatru în faţa drapelului american care atârna de sub loja ziariştilor. În sală erau probabil vreo sută de deputaţi care vorbeau, se înclinau şi-şi făceau semne unul altuia. În mijlocul acestui zgomot, un bărbat pe care nu-l asculta nimeni, striga ceva de la înălţimea unei mici estrade care era la acelaşi nivel cu incinta. În imediata apropiere a oratorului, era un reporter parlamentar care asculta cu toată atenţia şi lua, în măsura în care-i permitea zgomotul, note stenografice după discursul care trebuia tipărit în Monitorul Oficial.

— Domnule Preşedinte! strigă oratorul ridicând braţul spre fotoliul Preşedintelui, sper că nu va fi nevoie să strig din toate puterile pentru a fi auzit.

Preşedintele din vârful estradei de sub loja ziariştilor ridică un ciocan greu şi lovi cu el într-o placă de metal care vibra puternic şi îndelung.

— Domnilor, vă rog, faceţi linişte!

În mijlocul murmurului de glasuri se făcu o clipă de linişte în timpul căreia deputăţii se uitară spre fotoliul Preşedintelui. Unul care era în şirul de scaune de la mijlocul incintei, strigă:

— Domnule Preşedinte, să. Se constate dacă în incintă este numărul corespunzător de deputaţi.

Preşedintele lovi din nou cu ciocanul.

— Domnul deputat cere să se facă constatarea numărului de deputaţi prezenţi! strigă Preşedintele.

Oratorul de la tribună îşi întrerupse discursul şi începu să-şi şteargă obrazul de sudoare., până când se făcu numărătoarea. Nu putea să-şi continue discursul, decât după ce se va constata că în incintă este un număr suficient de deputaţi care nu ascultă la ce spune el. O jumătate duzină de uşieri se strecurară pe uşile ce dădeau pe coridoare şi la trei sau patru minute după aceea, grupuri întregi de deputaţi, se scurseră în dezordine şi fără nicio grabă în incinta Camerei, unde timp de câteva clipe începură să alerge de colo până colo, fără niciun rost, pe urmă se revărsară din nou spre garderobe.

În felul acesta stabilindu-se valabilitatea hotărârilor Congresului, oratorul gustă din paharul de apă din apropierea lui şi-şi continuă discursul, strigând din toate puterile:

— Să-mi daţi voie să întreb pe cei care au propus această măsură, întrucât se deosebeşte de proiectul de lege numărul 67.819.564 care repetă cuvânt cu cuvânt, articol de articol, lipsa de efect, de energie, inaniţia, imperfecţiunile şi defectele proiectului de lege nr. 67.819.546 care a fost prezentat acestei Camere acum doi ani, exact din locul unde stau eu acum, de către acel prevăzător Solon, de către incoruptibilul patriot şi inflexibilul apărător al libertăţilor americane, defunctul nostru coleg pe care-l regretăm cu toţii, Andrew J. Blanke.

La elanul ce tremura în glasul oratorului, parlamentarii care erau mai aproape de el, începură să aplaude şi aplauzele lor se comunicară la toate băncile dimprejur. Oratorul îşi şterse obrazul în timpul cât durară aceste aplauze, pe urmă ridică un braţ şi întrebă:

De ce să repetăm absurdităţile lui Andrew J. Blanke? Acest proiect de lege nu va înlătura câştigurile de război! Cum se poate să-şi închipuie cineva, că această palidă replică, lipsită de valoarea inepţiei legislative originale, va înlătura astfel de proceduri? Ridică pumnul în sus, ca să sublinieze fiecare cuvânt: Eu… cer… un proiect de lege… care să aibă dinţi şi să poată muşca! O sută de milioane de cetăţeni. Americani, copleşiţi de biruri grele, cer ca aceste lipitori grase şi respingătoare să fie înlăturate de

pe trupurile eroilor americani şi oprite în activitatea lor necrofagă, eliminând amestecul politicii într-o astfel de problemă!.

Întorsătura patriotică a acestei fraze fu primită cu aplauze mult mai zgomotoase de către parlamentarii care rătăceau şi discutau printre scaunele din incintă.·

Unul din deputăţii prezenţi îşi întrerupse conversaţia începută cu colegul său şi întorcându-se spre orator, strigă:

— De ce nu faci dumneata un proiect de lege, care să-ţi fie pe plac? Până acum n-ai prezentat încă niciun proiect Care să înlăture câştigurile de război.

Oratorul de pe estradă îi ripostă numaidecât:

— Probabil preopinentul îşi închipuie că dreptul meu de critică ar fi dintr-un anumit punct de vedere limitat, scurtat, abreviat sau redus, de faptul că întâmplător eu nu sunt unul dintre cei care susţin proiectul prezentat de domnia sa?

Deputatul Davis se întoarse spre Caridi:

— Acesta este Orton. Cel mai acerb adversar al proiectelor contra câştigurilor de război.

— El spune că nu este destul de sever, pentru a satisface vederile sale, observă Caridi.

— Întotdeauna face aceeaşi afirmaţie. Nu se poate să prezinţi un proiect de lege destul de sever împotriva câştigurilor de război, care să determine pe Orton să-l voteze.

Urmară alţi trei sau patru oratori, cărora li se dădu cuvântul timp de câteva minute despre proiect. Majoritatea lor încearcă să obţină succese oratorice sau întrebuinţară violenţe de limbaj în timpul cărora Preşedintele lovea mereu cu ciocanul. Pe urmă oratorii mai murmurau câteva cuvinte, îşi adunau hârtiile de pe pupitrul din faţa lor şi continuau conversaţia generală, angajată între deputăţii din incintă.

Caridi se scuză în faţa domnului Davis şi se duse să vorbească cu domnul Winton, care era membru în Comisiunea Secţiunilor.

Ieşi pe coridoarele Camerei „pentru a căuta pe Winton. Se obişnui foarte curând cu procedura parlamentară de a se opri în loc, imediat ce auzea lovitura de ciocan a Preşedintelui care cerea să se facă linişte şi-şi continua apoi drumul, fără pierdere prea apreciabilă de timp. Caridi găsi numaidecât pe domnul Winton la bar şi acesta-i propuse să rămână unde sunt, pentru a nu fi nevoiţi să strige, ca să se poată înţelege unul pe altul.

— Vreau să vorbesc cu dumneavoastră domnule Winton despre cooptarea mea ca membru în Comisia Secţiunilor.

Domnul Winton se înclină uşor în semn de încuviinţare.

— Ce fel de Comisie te interesează, domnule Caridi?

— Comisia care se ocupă de problemele militare.

Domnul Winton păru că devine mai atent.

— Dumneata te-ai specializat în acest domeniu? Na te întreb pentru a mă informa, se grăbi el să-i explice, dar aş vrea să comunic şi celorlalţi membri calitatea care ar implica cooptarea dumitale.

— Adevărul este… că pe mine m-au interesat întotdeauna problemele militare, răspunse Caridi, aducându-şi aminte de paradele militare pe care le văzuse.

— Fără îndoială, dumneata ţi-ai făcut stagiul în armată?

— Nu… n-am făcut niciun stagiu în armată, răspunse Caridi pe un ton, ca şi când ar cunoaşte în toate amănuntele serviciul militar, afară de experienţele ce le-ar fi putut avea în calitate de fost militar.

Urmă o scurtă pauză, pe urmă domnul Winton declară cu o uşoară indiferenţă:

— În cazul acesta voi prezenta Comisiei numele dumitale, însoţit de toate recomandaţiile posibile din partea mea.

Caridi înţelese numaidecât, că nu va fi cooptat în Comisia Militară, · şi ca ultim argument încercă să mărturisească domnului Winton adevărul:

— Domnule Winton, am câţiva prieteni care sunt interesaţi în probleme militare. Cred că voi putea servi pe alegătorii mei, şi prin urmare Patria, mult mai bine dacă mă voi pune în contact direct cu aceste probleme.

Domnul Winton dete din cap şi strânse pe noul deputat de braţ.

— Îmi voi da toată silinţa, ca să-ţi găsesc un loc, pentru a te ocupa de lucrările care corespund în cea mai largă màsurà capacităţilor dumitale. Dacă străduinţele mele vor rămâne fără rezultat, dumneata ştii foarte bine că ai dreptul să te prezinţi şi să vorbeşti oricând în faţa Comisiei.

Caridi îşi pierdu curajul, dar încercă să adauge cu toată indiferenţa de care mai era capabil.

— Încearcă şi obţine cooptarea mea, dacă vei avea posibilitate, căci dumneata ştii că a vorbi nu înseamnă a vota.

— Mă voi strădui din toate puterile, aprobă Winton cu gravitate.

Caridi părăsi clădirea Congresului şi traversă terenul din faţa Capitoliului, pentru a se întoarce în biroul său. Se simţea profund descurajat

şi se întreba în ce Comisie ar putea fi ales. În situaţia lui de acum existau însărcinări onorabile, altele neutrale, dar erau şi de acelea care erau dezonorante.

— Ceva mai încolo, acoperind aproape în întregime o uriaşă scară de piatră, se vedea un grup mare de studenţi ai unei Facultăţi care se opriseră şi se uitau la fotoliul în care era aşezată statuia lui John Marshall. Glasurile studenţilor se stinseră în urma lui Caridi, care se îndrepta spre clădirea administraţiei Capitoliului.

Când intră în biroul său, găsi pe domnişoara Littenham stând de vorbă cu o femeie grasă şi încorsetată, de vârstă mijlocie, îmbrăcată într-un costum de culoare cafenie deschisă.

— Iată c-a venit domnul Caridi, declară fata, făcând semn spre şeful ei. Doamnă Sassinet, îmi dai voie să-ţi prezint pe domnul Caridi?

Caridi uitase de doamna Sassinet şi de întâlnirea ce trebuia s-o aibă cu ea, tocmai acum, după conversaţia fără succes ce o avusese cu domnul Winton… dar încercă să-şi ascundă nemulţumirea.

— O, domnule Caridi, ce plăcere să vă cunosc, începu doamna Sassinet cu glasul insinuant de entuziast, caracteristic vânzătoarelor de blănuri, măcelăreselor şi membrelor care fac parte din asociaţiile feminine. Mă întorc tocmai din biroul domnului Bing care a primit în mod foarte favorabil propunerea ce i-am făcut-o…

— Este explicabil, pentru un deputat din Sud.

— Dar dumneavoastră cum o veţi primi?

— Eu sunt deputat din Nord, urmează deci s-o primesc şi eu în mod favorabil.

— O!… doamna se uită la el cu un zâmbet dinainte studiat, sunteţi foarte galant. Sunt convinsă că o veţi primi în mod favorabil. Ideea mea este conformă necesităţilor actuale… înţeleg cu vederile generale ale administraţiei în domeniul economiei politice… nu reprezintă nimic productiv… ci va necesita cheltuirea unor sume importante de bani în folosul unei cauze nobile. Se vor plăti salarii şi totuşi din aplicarea ei nu va rezulta nimic din ceea ce s-ar putea numi profit.

Doamna Sassinet strălucea de entuziasm şi-şi împreună mâinile pufoase, pentru a sublinia scopul altruist al ideii ce o preocupa.

— Şi care este planul dumneavoastră? întrebă Caridi cu amabilitate.

— Iată proiectul pe care l-am făcut, răspunse doamna Sassinet cu efervescenţă şi începu să desfăşoare un sul de pergament pe care era

aşternut textul proiectului, scris în litere litografice, întocmai ca o diplomă veche.

— Este un proiect pentru sculptarea în formă de statui a flancurilor de granit din Rocky Mountains, interveni domnişoara Littenham.

Doamna Sassinet nu dete atenţie fetei, dar se uită pe furiş la uriaşul arlechin danez.

— Este un proiect, domnule Caridi, continuă ea pe un ton insinuant, pentru a crea din piscurile munţilor uriaşi ai Statelor noastre din Vest un grup de statui care să reprezinte imaginea trainică a acelor conducători ai Revoluţiei Americane, care şi-au sacrificat viaţa pentru o concepţie nouă, necunoscută, dar măreaţă, a libertăţii individuale, a drepturilor individuale şi a fericiri individuale. Înţelegeţi, domnule Caridi, făcând aceste monumente care se vor ridica până la înălţimea norilor, în cinstea ideilor pe care le-au practicat strămoşii noştri revoluţionari, înseamnă că ridicăm în acelaşi timp un monument pentru ceea ce am clădit noi astăzi.

Uitându-se la pielea de oaie pe care o ţinea în mână, Caridi constată că doamna Sassinet cita din cuvânt în cuvânt o parte din proiectul scris cu litere caligrafice, şi fără îndoială ştia pe dinafară şi restul acestui text. Deputatul se simţi stăpânit de strania senzaţie, că se găseşte în faţa unei elucubraţii atât de absurde, încât va fi peste putinţă să mai discute cu ea.

— Dacă nu mă înşel… mi se pare că anumite organizaţii feminine din Statele de Sud… au început să cioplească piscurile munţilor din partea aceea a ţării, îndrăzni Caridi să răspundă.

— Da, aşa este, se repezi doamna Sassinet, şi-acum în timp ce naţiunea încearcă să cheltuiască fonduri şi să nu producă nimic vulgar, nici comercial, nu sunteţi de părere că acesta este momentul indicat al istoriei naţionale, pentru a ciopli stâncile de granit din Rocky Mountains, dacă în general ne gândim în mod serios ca să le cioplim?

— Da… aşa este… aveţi dreptate, încuviinţă deputatul.

— Proiectul este în întregime neproductiv.

— Tocmai!

— Va fi mult mai costisitor, decât atunci când ai îngropa recolta sub brazde, şi după ce lucrările se vor termina, poporul va avea cel puţin posibilitatea să admire ceva frumos şi statornic.

— De, eu cred că au ocazie să vadă un spectacol destul de frumos, când dumneavoastră cei din Vest îngropaţi semănăturile sub brazdele plugului, ripostă Caridi.

— Care a fost motivul acestui procedeu? întrebă domnişoara Littenham.

— Cursurile pieţei.

Doamna Sassinet zâmbi.

— Afirmaţia dumneavoastră este adevărată, dar aceste cursuri nu vor dura atât cât vor dura munţii. Şi aspectul câmpurilor nu era atât de frumos, încât să merite admiraţia. Soţul meu a îngropat sub brazde recolta de pe douăsprezece mii de acri.

— Douăsprezece mii! exclamă Caridi profund impresionat. Vasăzică soţul dumitale n-a recoltat nimic de pe aceste douăsprezece mii de acri?

— Dă, aratul s-a făcut atât de târziu încât pe toată întinderea acestui teritoriu nu mai putea creşte nimic, nici cel puţin iarbă. Mă uitam în fiecare zi la brazdele negre şi calcinate de soare şi. Mă întrebam, de ce n-a fost întrebuinţată toată truda aceasta în slujba unui scop frumos. Noi trăim în apropierea munţilor şi-i vedem în fiecare clipă, aşa că m-am gândit la cioplirea lor.

Această declaraţie a doamnei Sassinet contribui ca planul ei să pară ceva mai logic decât păruse la început. Se gândi că o femeie care este obligată zi de zi să se uite la brazdele sterpe care se întind pe un teritoriu de douăsprezece mii de acri, ajunge foarte uşor să se gândească la lucruri fantastice.

— I-am spus doamnei Sassinet, interveni domnişoara Littenham, că proiectul dumneaei ar trebui prezentat Comisiei Monumentelor. Am şi vorbit cu Preşedintele acestei Comisii.

Caridi aruncă domnişoarei Littenham o privire recunoscătoare.

— Fireşte, proiectul dumitale, doamnă Sassinet, ar trebui prezentat acestei Comisii.

— Dar sper că putem conta pe adeziunea dumneavoastră, când proiectul va fi adus în discuţie în faţa Congresului, adăugă doamna cu glasul insinuant.

— Puteţi conta în întregime, vă rog să mă credeţi, o asigură Caridi foarte serios. Spuneai că ai vorbit cu Preşedintele Comisiei Monumentelor, domnişoară Littenham… Doamnă Sassinet, dă-mi voie să-ţi prezint pe domnişoara Littenham, care este fiica lui Merritt Littenham.

Doamna în costumul cafeniu se întoarse şi-şi întredeschise puţin buzele ţuguiate.

— Cred că nu Merritt Littenham…

— Ba da, domnişoara Littenham se interesează de politică şi…

— O, nu mai spune… Tinerele fete de astăzi sunt atât de ambiţioase; sunt extrem de încântată domnişoara Littenham.

— Vă voi conduce la Preşedintele Comisiei Monumentelor, se oferi fata.

— Îmi veţi face cea mai mare favoare… O, vine şi câinele acesta cu noi?

— Este câinele meu.

— Da, tocmai mă uitam la câinele acesta şi mă întrebam… Uşa se închise pe urma celor două femei.

CAPITOLUL XXII

După ce domnişoara Littenham şi vizitatoarea sa ieşiră din birou, onorabilul Henry Lee Caridi rămase pentru prima dată cu puternica impresie, că secretara sa particulară este o fată foarte frumoasă. Constatarea aceasta însemna un triumf al vechiului şi indiscutabilului aforism: „este frumos ceea ce-ţi place”. Plecarea doamnei Sassinet din biroul său trezi în sufletul deputatului aceeaşi senzaţie,.ca a unui om când revine la realitate, după ce a fost chinuit de un Vis grotesc. La început atitudinea acestei doamne i se păruse neverosimilă, dar acum, după ce ieşise din biroul său, gândindu-se la ea mai liniştit, Caridi înţelese că femeia aceasta este un specimen de geniu, puţin cam exagerat, care reprezintă Asociaţiile bogatelor femei americane. Ea reprezenta în felul ei feminin şi constructiv, acţiunea distructivă a soţului ei, care nimicise recolta a douăsprezece mii de acri. Nimeni, afară de bărbaţii obsedaţi de superstiţia logicii masculine, n-ar fi fost în stare să sacrifice valoarea hranei a douăsprezece mii de acri, de dragul posibilităţii imaginare a îmbunătăţirii câştigului. Şi numai o femeie îngrozită de această distrugere, ar fi fost în stare să reacţioneze cu o idee atât de măreaţă, cum era sculptarea munţilor Rockies.

În timp ce Caridi se gândea la aceste forme de demenţă sexuală, uşa biroului său se deschise din nou, dar în loc de domnişoara Littenham, pe care o aştepta să se întoarcă, văzu că intră Jimm Essary şi Rose Saylor. Se ridică de pe scaun şi întinse mâna fiecăruia dintre ei.

— Vă jur că sunt extrem de fericit, că pot vedea din nou oameni în toată firea. Luaţi loc!

— În toată firea!

— Oameni normali, cumpăniţi şi cu mintea întreagă… A.fost la mine un vizitator cum nici nu vă puteţi închipui… dar cred că nu este compatibil cu demnitatea mea de membru al Congresului, să vă descriu pe vizitatorii mei… Haideţi, spuneţi-mi ceva despre oamenii de acasă.

— Domnişoara Stott şi Myerberg s-au căsătorit.

— Nu mai spuneţi!

— Da, am văzut-o azi dimineaţă, înainte de a pleca, în birou împreună cu el. Acum lucrează în biroul lui, declară Essary.

— Ce procedeu adevărat evreiesc, interveni Rose Saylor: s-o ia cu el la birou, unde va fi ocupată şi mulţumită, în loc s-o închidă într-un apartament, cum ar face un gentleman, unde să se gândească cât e ziua de lungă, ce viaţă plăcută ar fi putut trăi, dacă s-ar fi căsătorit cu altul.

Caridi se simţi înfiorat de o uşoară părere de rău, din cauză că nu angajase pe Connie Stott.

— Tânărul Estovia este şi el în biroul lui Myerberg: face slujbă de practicant.

În mintea lui Caridi se trezi. O bănuială şi se întrebă, oare toate aceste manevre erau de bună credinţă, sau Myerberg încerca să retragă din circulaţie orice martor posibil în procesul lui Canarelli?… pe urmă declară cu glasul ridicat:

— Constat că Sol· a început să angajeze ajutoare.

— Este instinctul său care-l face să vadă în oricine ó posibilitate de câştig, răspunse Essary. Toţi cei care au perspectiva de a se îmbogăţi, consideră lumea din acest punct de vedere.

— La drept vorbind… cred că nimeni n-ar putea spune nimic împotriva acestui procedeu, zise Caridi.

— Atitudinea aceasta e un fel de dezumanizare a societăţii, ripostă inventatorul cu glasul tremurând de o uşoară nemulţumire. Dacă oamenii ar fi consideraţi drept oameni şi nu drept instrumente, nu s-ar mai întâmpla războaiele de agresiune, munca forţată şi sindicatele pentru protejarea muncitorilor.; şi n-ar exista nicio grupare a oamenilor de ştiinţă care să fie exploataţi în laboratoarele Rump-Mu.

Atacul de înaltă moralitate împotriva fabricii de muniţii înveselea pe Caridi, deoarece ştia că inventatorul îşi apără propriul său efort pentru a încălca contractul de angajament şi a-şi ascunde invenţia, ca să nu fie obligat s-o cedeze întreprinderii Rumbourg-Nordensk Company. Odată cu gândul acesta în sufletul lui se furişă o iminentă senzaţie de primejdie. Încercă să se reculeagă.

— Bine că mi-am adus aminte, trebuie să vă spun ceva.

— Ce?

— Secretara mea personală, domnişoara Littenham, este fiica lui Merritt Littenham, proprietarul fabricii de muniţii.

Auzind cuvintele lui, Essary rămase năucit, mai ales după tirada morală pe care i-o ţinuse.

— Să-ţi spun drept… acesta este un ghinion.

— Cred că n-a fost introdusă în biroul dumitale, pentru a te spiona? întrebă domnişoara Saylor.

— Aş, de unde, este de fapt o fată foarte cumsecade şi foarte drăguţă.

— Bine, dar nu înţelegi, obiectă Essary, că nu-ţi voi putea scrie, nici telegrafia şi nici telefona nimic în legătură cu… afacerea noastră… de vreme ce totul trece prin, mâinile ei.

— Nu v-aţi înscris firma… Comunicările acestea cred că ar trebui să fie făcute pe numele corporativ Saylor & Rose?

— Ba da… dar acesta este un paleativ · destul de transparent… Crede-mă, nu-mi convine câtuşi de puţin, că fata aceasta este în biroul tău. Prezenţa ei face ca planul nostru să-mi apară într-o lumină cu desăvârşire falsă. Scopul pe care-l urmăresc, este să-mi păstrez invenţia pentru interesele militare: ale patriei mele. Eu nu vreau să câştig bani, ci urmăresc un scop patriotic. Cum crezi că voi reuşi să determin pe secretara ta să înţeleagă aşa ceva?

— Ascultă ce spun eu, interveni Rose Saylor, ea nu va înţelege. Nicio femeie nu poate înţelege aşa ceva. Va trebui să vă feriţi, ca ea să nu poată afla nimic din ce puneţi la cale. Jimm, tu ia copiile albastre ale planurilor invenţiei; dă-le domnului Caridi… Unde este acum fata aceasta?

— A ieşit abia adineauri pentru câteva clipe, dar aş putea să-i dau de lucru în altă cameră.

— Nu, eu cred că aşa a fost hotărât de… de… soartă, ca ea să lipsească din birou tocmai acum, declară Rose Saylor.

— De cine a fost hotărât? se miră Caridi.

— De soartă, repetă Rose cu un fel de încăpăţânare.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— O, nu face nimic, acesta este felul ei de a reacţiona, când vrea să mă apere, pentru că-mi petrec tot timpul făcând cercetări în domeniul explozivelor, interveni Essary. Este ô fată cu concepţii moderne. Prin urmare nu crede în niciun fel de religie şi face apel la. Soartă, ca să mă ferească să sar în aer.

— Sunt gata să jur, că trebuie să fie o situaţie îngrozitoare, ca doi psihanalişti să trăiască împreună, exclamă Caridi şi începu să râdă.

— Toate sunt bune şi frumoase, încuviinţă Essary, dar secretara ta s-ar putea întoarce în orice clipă. Iată copiile planurilor invenţiei mele. În calitate de cetăţean american, animat de sentimentul patriotismului, aş dori ca aceste planuri să ajungă în posesia Ministerului de Război. Prin urmare, spune-mi ce vei face cu ele?

— Ce să fac, le voi duce la Ministerul de Război…

În clipa aceasta uşa biroului se deschise şi intră o fată înaltă şi destul de frumoasă.

— Domnişoară Littenham, începu Caridi, tocmai voiam să plec la o întâlnire cu nişte prieteni. Cred că mă voi întoarce peste vreo două ceasuri.

Ieşiră toţi trei din clădirea vechiului Capitoliu, cu convingerea nejustificată, că vizita aceasta a fost foarte scurtă.

— Unde mergem acum? întrebă domnişoara Saylor.

— M-am gândit să merg de-a dreptul la Ministerul de Război. Dacă vor fi de acord cu propunerea noastră, atunci o vor recomanda Comisiei Problemelor Militare.

— Tu eşti membru în această Comisie? întrebă. Essary cu glasul tremurând de nădejde.

— Nu… deocamdată nu…

Essary făcu semn unui taxi şi se urcară toţi trei. Caridi continuă:

— M-am gândit să cer cooptarea mea în această Comisie, dar în cazul acesta m-aş găsi într-o situaţie imposibilă, în raport cu invenţia ta, câtă vreme dacă nu sunt membru al Comisiei, mă voi putea prezenta totuşi în faţa ei, ca să pledez pentru acceptarea invenţiei tale. Declaraţia aceasta părea atât de sinceră şi mai presus de orice îndoială, încât Caridi nu se putu împiedica să nu continuie: prin urmare am evitat cooptarea mea în Comisie, pentru a fi pe deplin liber şi de folos prietenilor mei.

— Caridi, începu inventatorul impresionat, n-aş vrea să sacrifici o situaţie ce ţi s-ar putea oferi în Comisie, numai de plăcerea de a mă servi pe mine.

— Nu-ţi face gânduri din cauza asta, voi intra în altă Comisie… Şofer, du-ne la Ministerul de Război; încrucişarea dintre Strada Şaptezeci şi Constitution Avenue.

În timp ce maşina se punea în mişcare şi se oprea, ca să plece şi să se oprească din nou, după indicaţiile semafoarelor care-i făceau să-şi piardă timpul, Essary începu să-i spună:

— Probabil ar trebui să-ţi explic, ce reprezintă invenţia mea, aşa ca să poţi comunica Ministerului de Război care sunt calităţile. Ei.

— Exact – ce este această invenţie?

— Nu este vorba de un praf; este o metodă de a fabrica granulele oricărui praf, în forme şi înfăţişare mult mai efectivă.

— Da, de amănuntul acesta mi-am dat seama rândul trecut, când ţi-am vizitat laboratorul.

— Vasăzică ai înţeles?… urmă o pauză, apoi adăugă: Crezi că secretul procedeului descoperit de mine va fi respectat, în cazul când îl vom comunica Ministerului de Război?

— Absolut!

— Motivul care m-a împiedicat să-l înscriu în întregime la biroul brevetelor, este tocmai amănuntul, că şi la acest birou ar putea avea acces agenţii altei naţiuni, şi eventual ar afla despre ideea mea.

Caridi făcu o strâmbătură.

— Da, dar mai este şi amănuntul, că. Cei de la Rumbourg-Nordensk ar putea foarte uşor afla, cine a cerut acest brevet.

— Nu, te rog să mă crezi, protestă Essary. Aş fi putut să vând fără nicio greutate invenţia mea, japonezului aceluia pe care l-ai văzut în biroul lui Myerberg… Mi-a oferit un preţ bun.

Domnişoara Saylor interveni.

— Da, un preţ admirabil. După tonul în care făcu această declaraţie, părea că ea nu este de acord cu refuzul lui.

— La urma urmelor, răspunse Caridi, lucrările inventatorilor americani trebuiesc puse în primul rând în serviciul Americii. Patria ta te-a crescut, ţi-a dat învăţătură.

Încercă să-şi aducă aminte şi de alte motive, mult mai întemeiate, dar nu-i trecu prin minte niciunul.

— Lam spus lui Jim, începu domnişoara Saylor pe acelaşi ton nemulţumit, că patriotismul nu este nimic altceva, decât un amestec prostesc de mentalitate colectivă, dor de casă şi şovinism convenţional, propagat de presă, şi axiomele sforăitoare, întrebuinţate în beneficiul celor bogaţi.

Caridi rămase consternat, când auzi cuvintele acestei fete care reprezenta generaţia ce venea în ordine imediată, după a lui.

— De ce în beneficiul celor bogaţi?

Domnişoara Saylor ridică din umeri şi le făcu semn spre fereastra automobilului. Maşina se oprise pe marginea trotuarului, exact în faţa Ministerului de Război.

Clădirea era un palat lung, de culoare gălbuie, a cărui faţadă era întreruptă de un şir de ferestre foarte mari. Cei trei prieteni coborâră din maşină şi intrară pe uşa înaltă care era intrarea principală. Caridi întrebă un poliţist din apropierea uşii, în ce parte este biroul Departamentului Artileriei şi i se spuse că-l găseşte la etajul al treilea. Urcară treptele unei scări cu două aripi şi trecură prin faţa unui şir nesfârşit de uşi pe care se vedeau inscripţiile: rachete şi grenade, bombe, pirotehnie, arme de mână şi aşa mai departe, până când ajunseră la uşa pe · care scria: Şeful Departamentului Artilerie.

Se opriră şi se sfătuiră o clipă, ca s-ajungă la concluzia că va fi mai bine, ca deputatul să intre singur şi să comunice şefului motivul vizitei şi pe urmă să-l introducă şi pe Essary.

Constată că şeful biroului este un om la care puteai ajunge foarte uşor. În vestibul uşa era deschisă. O dactilografă care bătea la maşină în apropierea intrării, se uită foarte simplu la Caridi şi-i făcu semn spre bărbatul aşezat în faţa unui birou, cu receptorul. Telefonului ridicat la ureche.

După ce termină conversaţia la telefon, şeful îi făcu semn spre un scaun.

Deputatul îi spuse cine este, explicându-i că unul, dintre alegătorii săi a reuşit să descopere un important, şi extraordinar exploziv.

Şeful dete uşor din cap.

— Şi… huâhm… huâhm… Prietenul meu n-ar dori ca această invenţie s-o prezinte la biroul de brevete, continuă Caridi, deoarece…

— Deoarece celelalte naţiuni ar putea să afle felul de fabricare, completă şeful..

— Da, exact, încuviinţă, Caridi, puţin mirat. Aveţi adeseori astfel de cazuri?

— Aşa şi aşa, admise şeful biroului. În timpul războiului mondial aveam în medie cam trei oameni pe zi care veneau la noi, în cel mai mare secret şi se ofereau ca în schimbul sumei de un milion de dolari, să ne divulge procedeul după care un amestec de zahăr cu clorat de potasiu poate să facă explozie. Toţi aceştia nu voiau să treacă mai întâi pe la biroul brevetelor, din pricină că se temeau, nu cumva inamicul să afle amănuntele procedeului lor. Motivele ce le invocau, erau întotdeauna patriotice.,

Caridi era gata să pufnească de râs.

— Acum au încetat să mai vină?

— Astăzi numărul lor a scăzut la doi sau cel mult trei pe lună.

Caridi era gata să-i spună: „Omul despre care vă vorbesc eu, nu este un novice; este un cercetător de profesie“, dar se gândi că o astfel de declaraţie ar putea fi imprudenţă. Pe urmă cu totul pe neaşteptate îşi aduse aminte:

— Omul în numele căruia am venit să vă vorbesc, n-a inventat niciun fel de exploziv; el a descoperit un procedeu pentru a da explozivului o anumită forţă.

Şeful biroului păru că începe pentru întâia oară să se intereseze puţin de ceea ce auzea. Făcu o mişcare aproape imperceptibilă.

— Ce a descoperit?

— Eu nu am posibilitatea să vă explic. Inventatorul aşteaptă afară, pe coridor; el ar putea să vă explice mai bine decât mine, ce reprezintă descoperirea lui.

— Pofteşte-l înăuntru, zise şeful.

După ce Essary intră în birou şi fu prezentat drept domnul Rose, începu o lungă expunere de ordin tehnic, cu care-i explică descoperirea sa. Scoase şi două fiole, una cu praful obişnuit şi a doua eu acelaşi praf, dar granulat, în conformitate cu procedeul Essary.

— Care este deosebirea între acestea două? întrebă şeful.

— Examinaţi-le la microscop.

Şeful se uită.

— Huâhm… procedeul la care supui praful acesta este complicat?

— S-ar putea construi o fabrică cu o producţie zilnică de cinci tone de fiecare secţiune şi la preţul de patruzeci şi cinci de mii de dolari secţiunea. Am la mine proiectele în copie albastră, pentru o secţiune tip.

Şeful dădu uşor din cap, cu încuviinţarea discretă, caracteristică militarului.

— Specialiştii noştri tehnici vor încerca amândouă aceste prafuri. Îţi vom da şi o mostră din praful întrebuinţat de noi, pentru a-l trata după aceeaşi metodă. Pe urmă vom vedea ce propunere va putea face Departamentul Artileriei, întemeiat pe constatările făcute, Secretariatului general al Războiului.

Essary îi exprimă toată recunoştinţa.

— Şi ce adresă va trebui să notez, domnule Rose, pe aceste două fiole?

— Saylor and Rose, Camera 1515, Lecksher Building, Megapolis.

După ce Şeful Departamentului Artilerie notă adresa pe cele două etichete, vizitatorii plecară.

CAPITOLUL XXIII

După ce ieşiră din clădirea Ministerului de Război şi ajunseră în Constitution Avenue, cei trei prieteni se despărţiră. Toţi trebuiau să se întoarcă în aceeaşi seară la Megapolis: Caridi cu avionul, iar Essary şi· Rose Saylor cu trenul, fiind mult mai comod şi mai puţin costisitor. Deputatul chemă o maşină şi spuse şoferului să-l ducă la aeroport.

Când ajunse la destinaţie, văzu un avion cu aripile joase, trepidând nerăbdător pe carul de aterizare, în timp ce elicele se învârteau încet, gata să-l ridice în aer. Caridi. Coborî din maşină şi făcu semn portarului să oprească o clipă aparatul şi dădu fuga la casă, ca să-şi ia bilet. Când ieşi din clădirea biroului, văzu paznicii aeroportul ridicând partea dinapoi a unui uriaş câine tărcat, în compartimentul de bagaje: Animalul întoarse capul enorm şi bine spălat şi se uită să vadă ce fac cu el subalternii aceştia.

Prezenţa uriaşului câine danez făcu pe Caridi să înţeleagă, că domnişoara Littenham s-a îmbarcat şi se întrebă, oare ea a stat tot timpul în birourile de la Capitoliu şi a lucrat? Se uită la ceas, ca să constate diferenţa între ora când ar fi trebuit să părăsească biroul şi cea când îl părăsise ’ în realitate. Nu cumva îşi închipuia că datorită faptului că ea este o fată cu avere, îşi poate permite să-şi piardă timpul, când în realitate ar trebui să lucreze, atunci…

Urcă scăricica aparatului şi după ce intră pe uşa de duraluminiu a carlingii, se întrebă, cum ar putea spune domnişoarei cu toată amabilitatea, dar fără niciun înconjur, că aşteaptă din partea ei să-şi respecte orele de birou. O văzu aşezată într-un fotoliu din interiorul carlingii, uitându-se pe hubloul aparatului, la publicul şi călătorii care nu se urcaseră încă. Se opri lângă fotoliul ei şi cu mare greutate reuşi s-o întrebe:

— Dumneata te întorci în fiecare zi acasă?

Fata ridică privirea şi se mişcă uşor în fotoliu, pentru a-i da să înţeleagă, că poate lua loc pe cel de lângă ea.

— Da, este foarte plăcut ca după slujbă să te poţi întoarce acasă cu avionul… Te-ai mai întors la birou, după ce ai plecat împreună cu prietenul dumitale?

— Nu, nu m-am întors… Uite ce, când pleci de la birou…

— În cazul acesta n-ai semnat scrisorile pe care le-am bătut la maşină, îl întrerupse fata şi se uită la el foarte serioasă;

— Nu, fireşte că nu le-am semnat… N-am mai trecut pe la birou.

— Bine, dar unele dintre ele erau extrem de importante, ripostă fata şi uitându-se la el, încruntă uşor din sprâncene. Două dintre aceste scrisori ar fi trebuit să plece astăzi.

— În cazul acesta… îngână Caridi… le voi semna mâine…

Domnişoara Littenham se uită la ceasornicul pe care-l avea la mână.

— Ascultă-mă, cred că nu vei avea nevoie mai mult de cincisprezece minute, ca să te întorci la birou… Peste un ceas pleacă al doilea avion.

Probabil secretara ar fi reuşit să-l determine să se ridice în picioare şi să iasă din carlinga aparatului, datorită necesităţii imediate de a semna cele două scrisori, dar în clipa aceasta observatorul închise uşa cabinei, motoarele care se învârteau încet începură să vâjâie şi avionul se puse în mişcare.

Pentru a o determina să nu se mai gândească la neglijenţa lui, Caridi o întrebă mai mult în glumă:

— Nu ţi se pare că este prea costisitor, să faci drumul la Washington pentru un salariu de secretară?

— Reuşesc aproape să ies la socoteală. Din banii mei nu trebuie să plătesc decât pentru jumătate din câinele meu.

— Pentru jumătate din câinele dumitale?

— Da, alocaţia de bagaj acoperă jumătate din Rajah, iar cealaltă jumătate trebuie s-o acopăr eu.

— Să sperăm că într-o bună zi cei de la transportul bagajelor nu vor mai încasa taxe suplimentare pentru bagajele speciale.

Fata se uită din nou la bărbatul de lângă ea, dar fără să zâmbească, ca şi când ar fi vrut să-i dea să înţeleagă, că apreciază în întregime jocul său de cuvinte. Vâjâitul motoarelor păru că se mai accentuează puţin ei trepidaţiile carlingii care era încă pe pământ se domoliră, ca să devină vibraţii mult mâi liniştite în aer.

Cei doi călători urmăriră câmpul şi pe urmă oraşul care rămânea tot mai adânc în urma lor, până când. Aparatul ajunse la înălţimea regulamentară. Caridi uită de gluma pe care fata de lângă el nu o înregistrase şi începu să se gândească la ceea ce spusese lui Essary, când afirmase că nu doreşte să fie cooptat în Comisia Problemelor Militare. Îşi zise că declaraţia a fost un procedeu politic just, pe urmă se întoarse din nou spre fată şi incidentul acesta se destrămă din gândurile lui.

Domnişoara Litteriham era o fată destul de voinică,. Aproape tot atât de înaltă ca şi el şi Caridi începu să se gândească distrat, că descendenţii

oamenilor bogaţi, din anumite motive, sunt întotdeauna înalţi şi mai voinici decât părinţii lor… amănunt care se datoreşte probabil hranei îmbelşugate în timpul cât sunt copii… faptului că sunt mai bine îngrijiţi… fac mai multe exerciţii fizice… iar rezultatul moral, după cât înţelegea el, trebuia să fie cu totul altfel.

În clipa aceasta Caridi constată că fata zâmbeşte, îşi aduse iarăşi aminte de mica glumă ce o făcuse şi se însenină Ia faţă.

— Ce te face să zâmbeşti? întrebă el cu amabilitate.

Secretara se întoarse şi se uită la el.

— Doamna Sassinet, care a venit astăzi la birou…

— Era o femeie caraghioasă, declară Caridi puţin dezamăgit.

— M-a întrebat dacă eu fac parte din Asociaţia ei. I-am răspuns că nu. Pe urmă mi-a spus că dacă sunt de acord să mă înscriu, ea ar putea să-mi recomande un genealogist care să-mi stabilească linia înaintaşilor până la revoluţie. I-am răspuns că eu cunosc pe toţi aceşti înaintaşi ai mei. S-a uitat la mine foarte mirată şi a adăugat: „De ce nu vrei să te înscrii în gruparea noastră? Asta te-ar face să economiseşti cel puţin cinci sute de dolari “.

Caridi începu să râdă.

— Propunerea aceasta este tot atât de caraghioasă ca şi proiectul ei.

— Bănuieşti care este motivul, pentru care ţinea ca proiectul ei să fie votat?

Cred că nu avea alt motiv, decât să cioplească stâncile megalitice.

— Nu, acesta nu este scopul pe care-l· urmăreşte ea. Vrea să obţină votarea unei legi destul de impresionante, pentru a atrage atenţia generală asupra ei, ca astfel să fie aleasă preşedintă a grupării din care face parte.

Caridi dete din cap şi zâmbi. Cuvintele acestea nu reprezentau ceva de-ajuns de neobişnuit, încât să provoace şi alte comentarii. Chiar domnişoară Littenham nu făcea parte dintre femeile cu care ai fi fost obligat să vorbeşti fără întrerupere. Eclipsele din conversaţia ei erau şi pentru el binevenite, ori constatarea aceasta era tot atât de plăcută, ca şi un scaun pentru un spectator la campionatele de fotbal.

Avionul se ridicase deasupra negurii în care primăvara învăluise regiunea şi acum zbura în bătaia soarelui. Razele lui treceau prin fereastra cabinei şi tremurau pe obrazul oacheş ’ al domnişoarei Littenham. Partea obrazului rămas în umbră şi bărbia, păreau de un trandafiriu opac, şeaua nasului avea transparenţa granatelor, iar ochii păreau *terre-verte.* Curba gâtului ei îmbinată cu umerii şi pieptul, aveau aceeaşi tonalitate de culori, dar de aici

încolo lumina revărsată pe hublou se oprea şi restul trupului ei părea de tonalităţi obişnuite.

Fata scoase portţigaretul şi i-l oferi.

— Nu cred că este îngăduit să fumăm în interiorul avionului, declară Caridi.

— De fapt este împotriva regulamentului, încuviinţă domnişoara Littenham şi cu bricheta pe care o scoase din poşetă, îşi aprinse ţigara. Pe urmă se uită împrejurul ei: da, uite colo unul dintre afişe. Întinse mâna în care avea ţigara spre afiş şi sorbi adânc fumul.

Judecata logică a lui Caridi nu era de acord cu această purtare a fetei, dar probabil logica acestei judecăţi nu era de-ajuns de puternică, deoarece în fond, dacă-i făcea plăcere, fata avea tot dreptul să stea pe scaun şi să-şi fumeze ţigara. Atitudinea aceasta parcă ar fi vrut să spună, că afişul din cabină nu i se poate aplica şi ei.

Avionul zbura acum pe deasupra unui aşternut de nori mărunţi, de mărime uniformă şi erau cu marginile sfâşiate, ca nişte fulgi. I se părea că între aşternutul acesta de nori plutitori care treceau pe dedesubtul lor şi între fata de lângă el ar fi un fel de afinitate. Se gândi la Walkyria şi-şi aduse aminte de motivul focului; nu de melodie, ci numai de amănuntul că melodia aceasta avea un motiv al focului. În această clipă el trecea pe deasupra norilor împreună cu una dintre Walkyrii, doar că aceasta de lângă el părea distrată şi indiferentă faţă de sincerul entuziasm walkyrian, indiferent de ce natură ar fi fost.

Un glas străin, cu o nuanţare care îmblânzea „l“-urile se auzi din cealaltă parte a carlingii, întrebând pe Caridi, dacă s-a întâlnit cu Essary.

Deputatul se întoarse şi uitându-se în partea de unde venise glasul, rămase mirat, nu pentru că văzu pe domnul Kumata, ci mai mult din pricină că nu-l văzuse imediat ce se urcase în avion. Îi răspunse că s-a despărţit de Essary abia cu câteva minute înainte de a veni la aeroport.

— A început tratativele înainte de a se despărţi de dumneata? întrebă japonezul, încercând să ascundă adevăratul motiv al întrebării sale.

— Vrei să mă ierţi o clipă? întrebă Caridi. Domnul acesta este o veche cunoştinţă.

— Sigur că da, poftim.

Caridi traversă coridorul carlingii şi se aşeză pe scaunul liber de lângă Kumata.

— A făcut un mic început.

— Cred că n-a reuşit atât de repede să prezinte invenţia lui în faţa Comisiei Problemelor Militare.

— Nu, de asta sunt sigur că n-a reuşit.

— Dumneata nu faci parte din această Comisie?

— Nu, eu nu fac parte, răspunse Caridi şi se gândi să repete şi lui Kumata absurditatea pe care o debitase lui Essary, dar îşi dădu seama că japonezul nu l-ar crede.

Domnul Kumata dădu din cap îngândurat, în timp ce vâjâitul uriaş al avionului tremura în auzul lor. Conversaţia părea că s-a terminat, astfel că deputatul se scuză din nou şi se întoarse la scaunul său de lângă fată.

Nu-i trecu prin minte câtuşi de puţin, ce ar putea să creadă un gentilom japonez despre gradul de civilizaţie al unui bărbat care se consideră obligat să renunţe la conversaţia cu un alt bărbat, pentru a se putea întoarce la o fată. Probabil japonezul făcea haz.

După ce se aşeză din nou alături de domnişoara Liţtenham, fata se întoarse spre el şi-i spuse:

— Nu ştiam că dumneata doreşti să fii cooptat în Comisia Problemelor Militare.

Caridi rămase puţin mirat când constată că fata a auzit conversaţia lui cu japonezul, deşi trebuise să vorbească cu glasul ridicat, pentru a fi auzit în mijlocul zgomotului pricinuit de motoare.

— Ce te face să-ţi închipui că eu doresc? întrebă el.

— Felul în care ai afirmat, că nu faci parte din această Comisie.

— În sfârşit… acum ai aflat, admise politicianul, uşor dezamăgit.

— Ai făcut vreo încercare în această privinţă?

— Nu… deocamdată nimic.

— N-ai încercat să tragi sforile?

— Probabil voi încerca, răspunse Caridi, gândindu-se că sfori ar putea trage… N-avea niciun fel de sfoară cu care ar fi putut pune în mişcare pe Krauseman… dar Krauseman avea câteva sfori cu care-l putea pune în mişcare pe el.

— De ce nu vii cu mine la Pine Manor? propuse fata.

— Invitaţia mi se pare extrem de amabilă, răspunse Caridi, gândindu-se că probabil această vizită va fi plicticoasă, dar nu-mi vine să cred că voi putea descoperi legătura dintre Pine Manor şi Comisia Problemelor Militare.

— Cred că ar fi bine să vii, să vorbeşti cu tatăl meu.

— Vrei să spui, că ar fi bine să vorbesc cu el, în privinţa acestei Comisii?

— Da, probabil ar putea să facă ceva… Să ceară domnului Krauseman să vorbească el cu domnul Winton… de obicei el poate face întotdeauna aşa ceva.

— A, da… da… aceasta ar fi o idee. Să mă mai gândesc.

— Foarte bine, te voi informa când îl vei putea găsi acasă.

— Este extrem de amabil din partea dumitale.

Fata tăcu din nou, iar el se uita din când în când la linia opalină a profilului ei, proiectat pe fulguirea de nori albi ce se ştergeau prin faţa hubloului şi constată că trăsăturile ei erau calme şi armonioase, deci nu era niciun motiv, ca să nu fie frumoasă. Se gândi la înfăţişarea ei. Probabil era frumoasă… probabil era frumoasă în felul în care o fată foarte bogată poate fi frumoasă… frumuseţea este o normă… norma averilor impunătoare nu poate fi şi norma clasei mijlocii. Prin minte-i trecu gândul, că ar fi regretabil să facă un drum cu avionul împreună cu o adorabilă moştenitoare, dar fără ca el să-şi dea seamă de această realitate.

Curând după aceea constată că domnişoara Littenham putea sta liniştită în timpul unor intermitenţe de tăceri mult mai lungi, decât ar fi putut el să admită.

— Când ai început să te interesezi de politică? încercă el să lege din nou conversaţia.

— Din ziua când Dr. Snell mi-a spus că în America ar trebui să avem acelaşi fel de guvern pe care-l au cei din Europa.

— Cine este Dr. Snell?

Domnişoara Littenham se uită la el şi Caridi îşi dădu seamă, c-ar fi trebuit să ştie cine este doctorul Snell.:

— Este profesorul de economie politică de la Universitatea din Chicago.

— A, da, adevărat, răspunse Caridi, ca şi când s-ar fi mirat el însuşi de propria sa lipsă de memorie. Huâhm… când ai fost acolo?

La cuvântul „acolo" glasul lui luă o inflexiune caldă ca şi când ar fi fost informat în toate amănuntele despre această chestiune.

— Acum trei ani, răspunse domnişoara Littenham,. Pe un ton rece care-i dădu să înţeleagă că ea este conştientă, că el n-a auzit niciodată pomenindu-se despre Dr. Snell, nici acolo nici în altă parte.

Caridi rămase consternat, văzând că cineva este în stare să fie atât de puţin reverenţios, numai datorită câtorva cuvinte pronunţate cu toată inocenţa. Pe urmă o întrebă aproape înveselit:

— Haide, spune-mi şi mie ce te-a învăţat domnul Snell.

— *Doctorul Snell* nu este un teoretician şi niciun reformator. El susţinea că orice corupţie politică este numai un simptom, care dovedeşte că adevărata putere este în mâna unei grupări cu totul deosebite de cea care, în aparenţă, deţine puterea. El susţinea că puterea a fost întotdeauna a celui care este capabil să întindă mâna după ea şi s-o întrebuinţeze, şi că averea a fost în toate vremurile un fel de fecioară care este în mod constant răpită.

În primul moment Caridi râmase consternat de învăţătura aceasta a fetei. Afirmaţia era în întregime adevărată, dar subiectul discutat nu putea fi o materie potrivită pentru un auditoriu feminin, şi cu atât mai puţin frazeologia întrebuinţată pentru explicarea acestui subiect. Făcu o pauză, pe urmă încercă să schimbe din nou conversaţia:

— Cred că mă voi duce să-l vizitez pe tatăl dumitale la Pine Manor, dacă vei reuşi să-mi fixezi o întrevedere cu el.

CAPITOLUL XXIV

După ce avionul ateriză la Megapolis, Onorabilul Henry Lee Caridi chemă o maşină şi însoţi pe domnişoara Littenham tot drumul până la Pine Manor. Dar. După ce fata aceasta înaltă, cu trăsăturile armonioase şi probabil frumoasă, se despărţi de el, imaginea ei nu se şterse din. Amintirea politicianului. Dimpotrivă, continuă să se gândească la ea în toate chipurile, dar mai ales să se gândească nemulţumit. Atitudinea ei faţă de viaţa politică

nu era o atitudine justă. Concepţiile ei erau tot atât de cinice, ca şi ale unui corespondent de ziar din Washington. Va fi mult mar bine să încerce să scape de ea cât mai repede posibil. În realitate fata aceasta era un fel de *roşie* sceptică… o roşie care vedea destul de limpede prin sistemul actualului regim, dar care nu avea nicio încrede în principiile roşii. El avea nevoie în biroul său. De vreme ce scăpase pe Connie Myerberg, de o simplă stenografă… şi în clipa aceasta imaginea domnişoarei Littenham apăru din nou în faţa lui, aşa cum o ' văzuse în lumina de soare, la înălţime de trei mii de metri… cu obrajii opalescenţi şi gâtul… cu buzele roşii ca granatele… cu ochii de jar. Nu va trece mult şi o va putea înlocui… după ce va vorbi cu tatăl ei la Pine Manor, despre cooptarea sa în Comisie.

Când intră în locuinţa sa din palatul Albermarle Apartments, doamna Ellora îi ieşi în cale şi petrecând du-i braţele împrejurul gâtului, îl sărută.

Ceva mai târziu află că acest exces de afecţiune se datora unei rochii care /deocamdată era în atelierul Chabrun and Wyllie, dar de care aceştia ar fi fost dispuşi să se despartă, pentru o nimica toată, ceea ce ar fi fost şaptezeci şi patru de dolari şi nouăzeci şi opt de cenţi. Era o rochie cenuşie, după cât bănuia Caridi, un cenuşiu impresionant, cu blană la gât şi o centură care permitea să şi-o strângă împrejurul mijlocului sau S-O lase să cadă în falduri; jupa era în cute şi era atât de ingenios făcută, încât dacă o îmbrăca! la un dineu, îţi făcea impresia că este rochie de seară, iar dacă o purtai în oraş, părea că este rochie de stradă, dar în acelaşi timp dacă apăreai cu rochia aceasta pe un teren de tenis, părea că este rochie de sport.

În timpul cât Ellora îi explică această admirabilă achiziţie, se oprise în faţa lui, scăldată în lumina soarelui de primăvară; buzele îi erau roşii ca rubinele, obrazul lucitor ca sideful şi părul, spuzeală de aur. Dar amănuntele acestea Caridi nici nu le băgă în seamă.

— Evident, încuviinţă el cu amabilitate, n-ai decât să ţi-o cumperi, şi gândindu-se la propriile sale interese, îşi zise că va trebui să facă totul, ca timp de o zi sau două să fie bine dispusă.

După ce problema rochiei fii lichidată, Ellora îşi aduse aminte că Myerberg a telefonat după el, ca să treacă pe la birou, imediat ce se va întoarce de la Washington. Prin urmare îşi sărută bărbatul din nou, de astă dată cu mai puţin entuziasm, şi-l conduse până la ieşire.

Imediat ce ieşi în stradă, în gândurile lui Caridi îşi făcu din nou loc imaginea domnişoarei Littenham. Presimţea că ar trebui să se gândească la propriile sale interese, la ceea ce ar vrea Myerberg să-i spună, dar prevedea

că nu poate fi altceva decât chestiuni mărunte de birou. Deputatul se simţi din nou nemulţumit, aducându-şi aminte de cinismul secretarei sale faţă de problemele politice. O femeie, îşi · zicea el, ar trebui să fie exact atât de cinică, cât e necesar pentru a părea picantă, dar nu piperată; mai ales o fată tânără, atât de distinsă şi fiziceşte atât de fermecătoare.

Când, deputatul intră în birourile Myerberg, Meltofschi şi Grannan din Lecksher Building, şi văzu pe doamna Connie Myerberg aşezată în faţa unui birou, citind o carte la lumina unei lămpi cu umbrarul verde, simţi în inimă un fior de gheaţă. În clipa aceasta se gândi pentru prima dată la realitatea inexorabilă, că domnişoara Connie se căsătorise cu un evreu. Acum o vedea în faţa sa, aşezată în lumina lămpii: soţia avocatului. Încercă să vadă pe obrazul ei semnele unei dezamăgiri sau simptomele unei dezintegrări morale, dar faţa arăta mai bine decât până acuma, mult mai mulţumită şi în atitudinea ei nu se vede» nimic din sila ce i-ar fi pricinuit-o tovărăşia nepotrivită în care trăia.

„Ca să fiu pe deplin sincer, sunt foarte mulţumit că până acum totul a ieşit atât de bine“, îşi zise Caridi uşor dezamăgit.

— O, bună ziua Henry!

— Hello, Connie, cred că nu va fi prea târziu ca să te felicit?

— Nu e niciodată prea târziu, cât timp mai sunt în viaţă, ca să pot primi felicitările.

— Îţi doresc să trăieşti foarte mult… ce faci. Dumneata aici?

— Sunt un fel de funcţionar de birou… Am început că citesc textele de legi.

— Huâhm… huâhm… da… Caridi rămase în picioare în apropierea ei şi. Căută să facă cât mai verosimilă legătura dintre aceste două exclamaţii ale sale: Ia spune cum a ieşit cazul domnişoarei Estovia?

Doamna Myerberg îşi duse degetul la buze şi clătină uşor din cap.

— Şşşt! Pe urmă adăugă pe un ton obişnuit: nu este nimic ce ar merita atenţia dumitale.

Caridi mai făcu un pas spre ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Doar că tânărul Estovia lucrează aici în birou.

— A, da, despre asta am auzit… Cum s-a terminat procesul?

— Cum să se termine, în procesul intentat lui Canarelli nu s-a prezentat niciun martor şi a fost scos de pe rol… Aşa ceva se întâmplă foarte adeseori. „cei interesaţi plătesc martorii, ca să nu se prezinte.

Caridi clătină încet din cap şi se gândi că în mod firesc toate femeile sunt reformatoare, până când reuşesc să se mărite bine, dar după aceea îşi dau seamă că în lumea aceasta nu există nimic ce ar putea avea nevoie să fie reformat şi îmbunătăţit.

— O, nu te mai gândi la aşa· ceva, altfel de lucruri se întâmplă în mod obişnuit, încercă femeia să-l consoleze, interpretând greşit gestul lui Caridi.

— Da, ştiu, dar eu credeam că-mi voi putea începe cariera cu o reformă radicală, declară Caridi care se gândi că este obligat să explice într-un fel oarecare motivul pentru care clătinase din cap. E adevărat că Sol are nevoie de mine?

— Da. Nu cred să fie cineva la el în birou, aşa că poţi intra imediat.

Caridi trecu în odaia alăturată şi-l găsi pe Myerberg lucrând la biroul său. Avocatul se îndreptă în scaun şi întinse mâna spre el.

— Helio, tocmai îţi făceam o scrisoare. Mi-a telefonat Essary, că aţi fost împreună la Ministerul de Război. Ce zici, au rămas impresionaţi?

— La început şeful nu părea câtuşi de puţin impresionat, dar şi-a dat imediat seama de realitate, când a constatat că Essary avea de vânzare un procedeu şi nu un produs.

Myerberg clătină din cap.

— Deocamdată constat că este foarte departe de rezultatul pozitiv. Crede-mă, nu înţeleg motivul pentru care Essary a refuzat să vândă descoperirea lui, când i s-a oferit un preţ atât de bun… Ce ştii în legătură cu Comisia Problemelor Militare?

— Vorbeşti despre cooptarea mea?

— Da, crezi că vei reuşi?

— Am vorbit cu Winton: nu mi s-a părut optimist. M-a întrebat dacă sunt informat în domeniul militar.

— De ce nu i-ai răspuns că eşti în stare să-ţi dai seama de o problemă militară, când eşti pus în faţa ei?

— Crede-mă, am constatat că vorbeşte foarte serios.

— Înţeleg; dacă de fapt te-a, întrebat despre cunoştinţele ce le ai în domeniul problemelor militare, considerând întrebarea aceasta drept o condiţie pentru a fi cooptat în Comisie, atunci se pare că nu vei reuşi să intri.

— Tot aşa mi-am zis şi eu.

— Uite ce… dacă vei reuşi să obţii un loc în această Comisie, cred că prezenţa dumitale ar putea contribui în mare măsură la acceptarea invenţiei

lui Essary.

— În orice Caz n-aş vrea să întrebuinţez Votul meu pentru a susţine un proiect prezentat de mine.

— Nu, evident, aceasta nu se poate. Dă-mi voie să mă gândesc puţin… îşi trecu degetele groase prin părul cârlionţat şi tăiat scurt: cunosc pe cineva despre care cred c-ar avea tot interesul să fii cooptat în Comisia Problemelor Militare. Se întoarse spre aparatul telefonic: Angelo, vrei să chemi Bancroft 27—471, să vină numaidecât la mine la birou?

— Cine este Angelo? întrebă Caridg gândindu-se la Bancroft 27—471.

— Este Angelo Estovia… îmi pare foarte rău că procesul a fost zădărnicit. Populaţia acestui oraş este pornită împotriva lui Joe Canarelli, dar cred că fără niciun temei. Intenţia mea n-a fost ca să-l apăr în cazul Estovia, dar aş fi vrut să accentuez ideea de protecţie a breslei comerciale pe care se întemeiază organizaţia sa. La urma urmelor, Caridi, eu cred că micii negustori sunt obligaţi să se organizeze într-un fel oarecare, împotriva celor bogaţi şi dacă disciplina organizaţiei acesteia este uneori severă, atunci ce să mai zici de disciplina Trusturilor şi a marilor Societăţi?

— Bine, dar Joe Canaretlli nu este un mic negustor, ci este un om foarte bogat.

— Acesta nu este un motiv. Scopul unei organizaţii este averea. Eu nu am dreptul să condamn pe nimerii „din pricină că a reuşit în întreprinderea lui. Legea ar trebui să fie mult mai îngăduitoare faţă de neregularităţile clasei bogate, decât faţă de neregularităţile celei sărace, deoarece o astfel de îngăduinţă contribuie la accelerarea succesului.

— E adevărat, încuviinţă Caridi.

— Tocmai, şi în limita constatărilor mele\ aceasta este singura aplicaţie logică în jurisdicţia americană. Myerberg păru că se gândeşte din nou: Crezi că există un motiv precis care să fie împotriva cooptării dumitale în Comisie?

— Eu nu ştiu să fie.

— Nu crezi… c-ar putea să fie de pildă Littenham?

— Da de unde, nici pomeneală… fiică-sa… ştii fata pe care Krauseman mi-a cerut s-o angajez ca secretară…

— Da, ştiu, continuă.

— Mi-a spus chiar astăzi după masă, în timpul cât am făcut împreună drumul cu avionul, de la Washington până aici, că tatăl ei ar putea să mă ajute, să intru în Comisie.

— În cazul acesta este foarte bine şi foarte util.

Telefonul zbârnâi. Myerberg luă receptorul şi răspunse:

— Perfect, pofteşte-l înăuntru.

Puţin după aceea uşa biroului se deschise şi apăru statura mică şi îngrijită a lui Canarelli. Îşi trecu o mână peste părul pomădat şi-şi. Plimbă ochii în lungul pereţilor, căutând o oglindă, dar fără s-o găsească.

— Ia loc, Joe. Cred că cunoşti pe domnul Caridi?

— Sigur.

— Huâhm… Joe… după cum ştii domnul Caridi este membru al Congresului… în calitate de reprezentant ales în toată regula.

— Da, asta o ştiu şi eu.

— Ei bine, dumnealui ar vrea să fie cooptat în Comisia Problemelor Militare şi după cât se pare, i se pun anumite piedici.

Canarelli se uită cu atenţie la Myerberg.

— Da, şi ce amestec am eu în această afacere?

— Uite ce, dumneata ai fost cel dintâi care l-ai ajutat să fie ales… Este alesul districtului dumitale.

— Ştiu că l-am ajutat.

— Cei care pun piedici domnului Caridi se pare că ar aparţine partidelor interesate foarte de aproape la fabricarea efectelor militare.

— Ce poate să aibă banda lui Littenham împotriva lui?

— Nimic, decât cel mult că este un om nou şi nu tocmai favorabil scopurilor ce le urmăresc… iar Comisia despre care vorbim, se ocupă de problemele militare.

— Aha… înţeleg.

— Şi firește, dacă vei încerca să intervii, pentru a-l ajuta să intre în această Comisie… înseamnă că acolo vei avea un prieten.

Bărbatul mic de statură şi oacheş începu să dea din cap, din ce în ce mai plictisit. În cele din urmă declară:

— Cred că voi interveni. Ce are banda asta afurisită a lui Littenhan, de se amestecă în treburile mele? Eu nu înfiinţez bănci, ca să-i fac concurenţă.

— Eu n-aş vrea, să afirm că el îşi bagă nasul în…

— N-ai vrea pe dracu’. Omul acesta are două blocuri de case, exact în strada din care eu încasez câte şase dolari de fiecare casă, drept taxă de membru în Asociaţia de Ajutor Mutual a Proprietarilor Urbani. Fir-ar al naibii, cred că ar putea suporta această taxă de şantaj, exact cum pot s-o suport şi eu pe-a lui. Când a băgat în buzunar o gratificaţie de un milion şi

jumătate dolari de la Westover Bank, unde am şi eu depozitul, n-am scos o vorbă. M-am mulţumit să spun: „ei comedie, asta este o excrocherie“, dar acum din cauză că el are douăzeci sau treizeci de case de raport, în regiunea unde-mi fac eu afacerile, se aşază pe picioarele dinapoi, când e vorba să-mi plătească şi mie o nimica de o sută douăzeci de dolari pe lună.. Pe un astfel de om ai tot dreptul să-l dai dracului!

Myerberg făcu un gest de nerăbdare.

— E zadarnic să-i spun că Merrit Littenham are drepturi legale să încaseze gratificaţi! de la bancă. I-am spus că dacă Littenham reuşeşte să convingă membrii Consiliului de Administraţie ca să-i voteze gratificaţi!, acestea sunt întru toate conforme cu legea şi deponenţii sau deţinătorii acţiunilor n-au niciun drept să se amestece în afacerea asta.

Canarelli la rândul lui începu şi el să se adreseze lui Caridi:

— Prin urmare, domnule Caridi, eu mă găsesc exact în aceeaşi situaţie. Pun taxe asupra caselor şi trebuie să le încasez, chiar dacă aceste case aparţin lui Merritt Littenham.

— Da, dar încasările acestea nu sunt legale!

— Dă-o-ncolo, căci ar putea deveni foarte uşor legale. N-am nevoie de altceva decât să cer votarea unui proiect de lege care să prevadă plata taxelor de asigurare mutuală şi obligaţia de a se înscrie în aceste organizaţii.

— Ca să fiu sincer, eu n-aş putea afirma că vei reuşi sau nu să obţii votarea unei astfel de legi, interveni Myerberg. Esenţialul este, că legile privitoare la întreprinderile Littenham există… că sunt făcute de serviciile contenciosului acestor întreprinderi, prin urmare gratificaţia lui Littenham nu se mai poate pune în discuţie. Nu-ţi rămâne decât, fie să i-o plăteşti, fie să pleci de la banca lui… şi să te adresezi altei bănci.

— Pe cinstea mea, va veni şi ziua când va fi aceeaşi situaţie şi în privinţa taxelor încasate de mine!

— În orice caz, nu acesta este motivul pentru care te-am chemat să stăm de vorbă.

— Care este motivul pentru care m-ai chemat să stăm de vorbă?

— Aş vrea să ştiu cum am putea determina cooptarea domnului Caridi în Comisia Problemelor Militare.

— A, da… sigur, dacă asta are vreo legătură ou comenzile ce s-ar putea da fabricii de muniţii Merritt Littenham, domnul Caridi va fi cooptat în Comisia Problemelor Militare… Le voi arăta eu celor din banda lui Littenham, ce păţesc dacă se amestecă în afacerile mele.

CAPITOLUL XXV

La câteva săptămâni după aceea Onorabilul Henry Lee Caridi plecă foarte bine dispus de la Albemarle Apartments spre aeroport. În timp ce automobilul se apropia de destinaţie, se surprinse uitându-se din fugă în interiorul celorlalte maşini pe lângă care trecea. Constată prezenţa mai multor persoane, femei şi bărbaţi, dar curiozitatea lui continuă să se menţină trează.

Când ajunse la aeroport, văzu că motoarele aparatului pentru Washington nu sunt încă în acţiune, aşa că se opri pe peronul din faţa micii staţiuni şi urmări maşinile care soseau. Dar foarte curând după aceea, auzind motoarele care se învârteau pentru a se încălzi, deveni neliniştit. Se uită cu şi mai multă atenţie la maşinile care se opreau. Într-un târziu sosi şi ora plecării. Intră repede în birou, cumpără un bilet şi întrebă casierul, nu cumva o fată înaltă a luat precedentul avion. Care a plecat la Washington.

Casierul întinse lui Caridi biletul şi dete din cap.

— Da, chiar mai multe, răspunse el.

Deputatul se uită cu atenţie la casier.

— Ce mai multe, întrebă el ironie, avioane sau fete?"

Intră pe terenul aeroportului, clocotind de nemulţumire împotriva casierului. Primul lucru pe care trebuia să-l cunoască publicul călător, era amănuntul că agenţii aeroportului erau indivizi tot atât de puţin amabili ca şi cei de la căile ferate.

După ce marea, lui nemulţumire, pricinuită de funcţionarii caselor de bilete, începu să se liniştească, aparatul *se* ridică în aer şi el îşi continuă deprimat drumul spre Washington. În timpul acesta se gândi c-ar fi fost mult mai economicos, dacă domnişoara Littenham ar fi plecat odată cu el. Ar fi putut să treacă cealaltă jumătate de câine în contul bagajului său şi astfel ar fi economisit taxa de transport. Se gândi să-i facă această propunere, imediat ce se vor întâlni.

Când ajunse la destinaţie, intră foarte grăbit în clădirea administraţiei Congresului şi apucă în lungul coridorului spre biroul său, aşteptându-se să vadă câinele uriaş, cu trupul adunat colac, în faţa intrării. Dar în loc de asta găsi uşa biroului încuiată. Scoase cheia şi intră. Biroul era gol. Pe o masă era un maldăr de scrisori nesemnate care ar fi trebuit să plece de seara trecută. Se aşeză pe scaun şi, în timpul cât le semnă, ascultă cu atenţie să prindă zvonul dle paşi al domnişoarei Littenham pe coridorul din faţa uşii.

Dar văzând că aşteaptă zadarnic, începu să se simtă nemulţumit şi-şi zise:

„Văd că la birou vine târziu şi de plecat pleacă devreme; va trebui să-i spun fără niciun înconjur, că de aci înainte…”

Dar exact, când ajunse aici, uşa biroului se deschise şi apariţia domnişoarei Littenham limpezi atmosfera şi trezi buna lui dispoziţie.

— Am întârziat? întrebă fata.

— Nu cred să fi întârziat… îşi scoase ceasornicul din buzunar… Începusem să semnez aceste scrisori şi nici n-am băgat de seamă.

— Cu toate acestea am întârziat, aproape un ceas, zise fata şi se uită la ceasul ce-l purta la mână. Oare ceasornicele noastre merg la fel?

Se apropie şi-şi întinse mâna alături de a lui. Contrastul dintre antebraţul] delicat şi ars de soare al femeii şi antebraţul său alb făcea o impresie plăcută, fără să mai ţină seamă de amănuntul că amândouă ceasornicele mergeau aproape la fel.

— Am fost reţinută, îi explică fata, deoarece înainte de a păsări oraşul, a trebuit să vorbesc cu Krauseman,

Evident „oraşul” era Megapolis, căci amândoi îşi dădeau seama că timpul ce-l petreceau la Washington, era numai o scurtă intermitenţă în viaţa lor de rurali.

— *Dumneata,* ai fost să vorbeşti cu Krauseman?

— Da, desigur… este un bătrân foarte amabil… puţin cam patetic, după cât mi se pare mie, judecând după obiectele pe care le colecţionează.

— Obiectele pe care le colecţionează nu sunt de valoare? întrebă Caridi căruia această conversaţie nu-i făcea prea mare plăcere, deşi n-avea habar de ceea ce ar putea să însemne, plăcerea de a colecţiona obiecte.

— Ca să-ţi spun adevărul, colecţiile sale par ca şi când ar fi alese de el însuşi.

Caridi nu era în stare să înţeleagă pasiunea unui om care cutreieră hudiţele unui oraş şi colectează obiectele care-i plac, dar cu toate acestea dete din cap în semn de încuviinţare.;

— Înţeleg… vasăzică aşa…

Gândurile lui se concentrară din nou asupra lui Krauseman şi simţi o uşoară nelinişte. Cunoştea, fireşte, motivul pentru care se dusese la el… să-i ceară să intervină pentru cooptarea lui în Comisie. Dacă se va întâmpla să vorbească şi Canarelli cu acest Krauseman, despre acelaşi subiect… putea fi sigur că bătrânul Krauseman va lua banii ambilor postulanţi, fără să sufle nicio vorbă despre faptul c-a mai fost cineva la el în aceeaşi chestiune. Acesta este marele avantaj, când lucrezi mână în mână cu un om lipsit de

principii; poţi fi dinainte convins că va face exact ce trebuie să facă. Apoi spuse:

— Mă întreb ce motive ar putea să aibă o fată ca dumneata, pentru a se duce să stea de vorbă cu Krauseman?

— Eram convinsă că-mi vei pune această întrebare, răspunse domnişoara Littenham cu glasul grav.

— În sfârşit, ţi-am pus-o, declară Caridi, din ce an ce mai încântat.

Fata se uită la el şi în lumina biroului ochii ei erau de un albastru închis, ca micşunelele.

— M-am dus la Krauseman să-l rog să-mi obţină o altă slujbă.

— O altă slujbă, repetă Caridi puţin alarmat, pentru cine?

— Pentru mine… I-am cerut să-mi găsească o altă, slujbă.

Bărbatul se uită la ea mirat.

— Doar nu vrei să spui… cred că nu ai nevoie de altă slujbă?

Fata se uită şi ea la el şi păru mâhnită.

— Ba da, am.

— De ce? Care este motivul că nu-ţi place această slujbă?… Cred că aici nu eşti obligată să lucrezi prea greu, sau poate mă înşel?… Dumneata… şi făcu un gest, aproape nu vii deloc dimineaţa, iar când vii te învârteşti de câteva ori prin birou şi te întorci din nou acasă.

— Ştiu, că timpul pe care-l petrec aici este revoltător de scurt. M-am gândit de multe ori că ar trebui să întârzii mai mult!

— Te rog, domnişoară, nu m-am gândit câtuşi de· puţin să mă plâng dar… înţelegi, n-aş vrea să rămân cu. Impresia că-ţi dau prea mult de lucru.

— Adevărul este că eu aproape nu fac nimic, răspunse fata şi făcu un gest de lehamite.

— În cazul acesta… cred că nu este vorba de salariu?’ Pe urmă păru că-şi aduce aminte de ceva. Tocmai voiam să-ţi spun, că cealaltă jumătate a câinelui dumitale ar putea fi trecută în contul bagajului meu personal; dacă ne-am putea aranja, să venim şi să ne întoarcem împreună, cu acelaşi avion.

— Ascultă, interveni domnişoara Littenham pe un.

Ton generos, dar în acelaşi timp abătut, nu mă interesează câtuşi de puţin faptul că sunt obligată să plătesc jumătate taxă pentru transportul câinelui meu.

— Atunci care este motivul că vrei să pleci de la mine? întrebă Caridi şi se simţi profund consternat.

Atitudinea lui era gata s-o determine să întindă mâna spre el şi să-l apuce de braţ. Dar reuşi să se stăpânească.

— Ce ar fi dacă ţi-aş spune, c-am ajuns să-mi dau·, pe deplin seamă de ceea ce face un membru al Congresului.

— Fireşte, exclamă el şi mai mirat, ajunseseşi tocmai acolo, unde puteam avea toată încrederea în dumneata, ca să te ocupi singură de lucrările de birou.

— Bine, dar dumneata nu-ţi dai seama, stărui fata cu părere de rău, că acesta este exact momentul indicat, pentru a-mi lua o nouă slujbă?

— Nu înţeleg de ce ar fi tocmai acesta momentul, ca să-ţi iei o nouă slujbă.

— E foarte simplu. Încerc să mă familiarizez cu toate amănuntele pe oare se întemeiază afacerea tatălui meu şi… ca să-ţi spun adevărul… întreprinderile lui se întemeiază pe o mulţime de lucruri.

Enormitatea sarcinii domnişoarei Littenham şi necesitatea de a absorbi cât mai deplin şi mai repede toate amănuntele scopului ce-şi propusese, începu să se limpezească în mintea lui Caridi.

— O… înţeleg… înţeleg. În orice caz sunt foarte mulţumit, că am putut să-ţi fiu de folos… Ce planuri ai acum?

Domnişoara Littenham abandonă tonul de regret cu care vorbise rână acum şi începu să-i spună foarte simplu şi destul de veselă:

— M-am gândit să mă angajez în biroul unui senator, pentru a cunoaşte şi lucrările acestuia. Pe urmă am de gând să mă angajez în biroul secretarului general al Ministerului de Externe, în cazul când voi putea renunţa destul de repede la noua slujbă ce mi-o voi lua, sau eventual să intru la Camera de Comerţ a Statelor Unite… Cred că plecarea mea nu te va supăra prea mult, din cauza lipsei colaborării meu în biroul dumitale.

— Dacă pleci în felul acesta, sigur că mă va supăra. Evident, ştiu că dumneata numai rareori eşti la slujbă, dar la urma urmei biroul acesta nu poate merge singur.

— În orice caz, eu vin de mai multe ori la birou, decât vine nepoata deputatului Bing. Ea încasează salariul în calitate de stenografă personală a domnului Bing şi totuşi în timp de douăzeci şi şase de ani n-a fost niciodată la Washington.

— Te rog să m-asculţi, eu nu mă plâng nici de dumneata, nici de Bing. Este îndeobşte ştiut că membrii Congresului îşi angajează rudele în slujbe de uşieri şi secretari, care încasează lefuri, dar nu se prezintă niciodată la

slujbă. Cu dumneata însă este altceva; dumneata te-ai obişnuit cu felul lucrărilor din biroul meu şi prezenţa dumitale îmi va lipsi. De fapt… nici nu ştiu ce voi face de aici înainte fără dumneata. Îşi trecu mâna peste bărbie: când vrei să pleci, mâine sau astăzi după amiază?

— Cum se poate, nici una, nici alta, răspunse fata cu glasul tremurând de reproşuri. Îţi dau astăzi preavizul. Vei avea timp tocmai de-ajuns, ca să-ţi găseşti o· altă domnişoară şi s-o introduci în lucrările de birou. Eu voi fi aici şi-i voi arăta ce să facă şi cum să facă.. Pe mine, domnule Caridi, mă interesează prea mult mersul unei întreprinderi, ca să mai fiu în stare să împiedic desfăşurarea ei normală. În realitate, dacă stai să te gândeşti, cam 20 la sută din desfăşurarea obişnuită a întreprinderilor americane, sunt în directă legătură cu interesele tatălui meu şi dacă s-ar întâmpla ca, datorită atitudinii mele, să provoc o· perturbaţie în mecanismul vreunei întreprinderi, înseamnă să procedez împotriva intereselor propriei mele familii… Nu eşti de părere că ideea aceasta este bizară?

— Sigur că este, declară Caridi, fără să se mai gândească la ceea ce spune.

— Să vezi, adăugă fata repede, ca şi când şi-ar fi adus aminte de ceva, domnul Krauseman mi-a propus să mă angajez la Senatorul Loree, după ce va candida la viitoarele alegeri… fata ezită şi se opri, pe urmă clătină uşor din cap: Dar nu cred… că ideea aceasta ar putea să fie ceea ce urmăresc eu.

— Ce te face să crezi, că n-ar fi bine să te angajezi la el? întrebă Caridi îngândurat.

— O, asta da… cred că va fi, probabil mă voi şi angaja… Dar adineauri eu nu m-am gândit la, asta.

— Atunci la ce te-ai gândit?

— Mă gândeam la dumneata… dar… cum ţi-am spus, nu cred ca ideea aceasta ar putea să fie ceea ce urmăresc eu.

În fraza aceasta erau prea multe eliziuni feminine „pentru ca deputatul s-o poată înţelege. Încercă să-i găsească tâlcul, ca să-şi dea seama de ceea ce ar vrea să spună.

— Cu alte cuvinte te îndoieşti de posibilitatea că eu însumi aş putea obţine o însărcinare în biroul său?

Domnişoara Littenham zâmbi cu îndoială, dar cu simpatie.

— Nu… nu tocmai. Mă gândeam… înţelegi… că atunci când se va prezenta pentru a fi reales, dumneata… să candidezi împotriva lui şi să-i iei

mandatul… în cazul acesta aş putea rămâne la dumneata… şi m-aş putea familiariza cu lucrările Senatului.

Pentru Caridi senzaţia pricinuită de vorbele domnişoarei Littenham, fu ca o lovitură primită în plină figură.

— O, domnişoară, nici nu mă gândesc să candidez împotriva colegului meu din Senat… care este un slujitor încercat al poporului şi un om demn de toată încrederea… nu domnişoară!

— Adevărul este, că eu m-am gândit numai la propria mea plăcere, admise domnişoara Littenham şi se aprinse uşor la obraz.

— Aceasta coincide în mod desăvârşit şi cu plăcerea mea… de a te avea aici în birou… Ascultă domnişoară, de ce ţii atât de mult… să faci toate lucrurile acestea pe care ţi le-ai propus?… Fetele nu se gândesc la aşa ceva.

— Numai fetele americane nu se gândesc.

— Ce vrei să spui… când afirmi că numai fetele americane nu se gândesc?

Ochii domnişoarei Littenham se îndreptară spre el, dar de astă dată luminile lor erau grave şi cenuşii. Pleoapele ei păreau negre, fie că erau naturale, fie că erau date cu creionul.

— Dacă-ţi voi spune fără înconjur, ce înţeleg eu cu aceste cuvinte, nu vei râde de mine?

— Sigur că nu voi râde! răspunse Caridi, consternat de gândul că ar putea să râdă de confidenţele atât, de intime şi de cuminţi ale fetei.

— Uite ce… dumneata cunoşti pe Bertha Krupp?

— Am auzit de ea.

— Spune drept… nu crezi despre mine că şunt tâmpită?

— Continuă… te rog… Te rog, continuă!

— Cred că ştii despre felul în care a luat din mâna tatălui ei conducerea fabricilor din Essen?

Caridi dete din cap, înfiorat de o înţelegere şi simpatie pe care nu o simţise faţă de ea până acum.

— Fratele meu este un fel de om pe care afacerile nu-l interesează şi tatăl meu presimte că suntem pe cale să pierdem contactul cu… ceea ce avem. Fratele meu afirmă, că nu are nicio importanţă, fie că menţinem, fie că pierdem acest contact, deoarece experţii sunt plătiţi anume ca să-l menţină. Astfel m-am gândit să-mi formez caracterul după personalitatea Berthei Krupp. Se plecă spre el, cercetându-l de aproape cu ochii, de sub

sprâncenele arcuite ca nişte aripi de rândunele, şi care probabil erau smulse: nu eşti de părere că eu sunt cea mai închipuită fată din America?

Bărbatul făcu un gest de deznădejde. În clipa aceasta ar fi vrut să întindă braţele după ea şi s-o cuprindă, s-o mângâie şi s-o îndemne în străduinţele ei de a păzi o avere care se cifra probabil la două sute de milioane de dolari.

— Nici nu mă gândesc, Mary! Sfinte Doamne! Mi se pare că dumneata, Mary, eşti cea mai îndrăzneaţă şi cea mai curajoasă… Doresc din toată inima să iau locul senatorului Loree şi să rămân lângă dumneata, sau cel puţin în orbita activităţii dumitale.

— În sfârşit, s-ar putea ca scopul urmărit de mine să nu fie vanitate, dar în orice caz este irealizabil. Ţara aceasta nu este de fapt adaptată pentru a putea pune temelia unei mari avuţii.

— Cum se poate, eu mi-am închipuit întotdeauna că aceasta este ţara unde se fac marile avuţii!

— Sunt de acord că se fac, dar nu se întemeiază, înţelegi, Germania are un director în care oamenii pot avea încredere. Dar aici noi nu avem pe nimeni căruia ne-am putea adresa, în orice împrejurare. Să luăm de pildă pe Krauseman: uneori nici el nu reuşeşte în loviturile pe care le dă. S-ar putea ca să izbucnească o mişcare a maselor populare şi aceasta să-l dea peste cap. Evident, un om ca el va sări imediat în picioare şi va declara că această mişcare a fost dezlănţuită de el însuşi…

Fata făcu o pauză, pe urmă începu din nou:

— Înţelegi, în Germania conducerea afacerilor publice se întemeiază pe suprimarea voinţei poporului. În America aceasta este pe dinte de lipsa de interes şi de. Neatenţia poporului. Această împrejurare contribuie ca marile întreprinderi de aici să fie cel puţin de zece ori mai riscante decât în altă parte, deoarece poporul ar putea să se întoarcă în orice clipă şi să ia pentru el însuşi o parte a câştigului acestora.

— Bine, dar până acum nu s-a întâmplat niciodată aşa ceva, interveni Caridi grăbit.

— Da, dar aceasta numai din cauză că tata a avut până acum întotdeauna posibilitatea să întemeieze de fiecare daltă un partid de reforme pe care să-l opună partidului pe care el însuşi îl menţine la putere; pe urmă când partidul acesta reuşeşte să fie ales\ din când în când, totul este în cea mai perfectă regulă, dar s-ar putea tot atât de uşor, ca oamenii aceştia să scape din, puterea lui. Aici n-ar putea interveni atât de uşor o schimbare de regim, pe cât de uşor a fost în Germania, Italia şi Rusia.

Exact în momentul acesta semnalizatorul din birou anunţă pe Caridi că în incinta Camerei, deputăţii sunt chemaţi la vot.

— Acum va trebui sa pleci, zise fata.

— Nu, te rog, continuă şi vorbeşte-mi despre dumneata.

În momentul acesta uşa biroului se deschise şi un bărbat impunător, pe cap cu o pălărie tivită cu blană se uită înăuntru.

— Bună ziua domnişoară Littenham… vrei să plecăm, Caridi?

— Da, desigur… aşteaptă-mă că vin şi eu.

Deputatul Bing îşi retrase capul.

— Te-aştept pe coridor.

— Ce ghinion, murmură Caridi. Nu pot sta nici cinci minute de vorbă cu secretara, fără să ne întrerupă cineva…

— Cum se poate, toată dimineaţa am stat de vorbă.

— Bine, să fie aşa cum spui dumneata, dar eu îmi închipuiam că n-au trecut mai mult de cinci minute… Nu pleca înainte de întoarcerea mea.

— Voi mai sta o lună sau două… până la alegeri.

— Bine… la revedere!

Se opri tocmai la timp. Era gata să se plece spre ea şi s-o sărute, înainte de despărţire.

Când ieşi pe uşă, se simţi consternat. Era gata să facă unul dintre cele mai revelatoare gesturi din viaţa lui. Dar, hai să zicem, că nu s-ar fi putut opri la timp! Ce s-ar fi întâmplat în cazul acesta?

Puţin intimidat de accidentul pe care-l evitase, se apropie de domnul Bing care-l aştepta pe coridor.

— Te duci spre Cameră? întrebă Caridi.

— De de unde, mă duc la depozitul de papetărie.

— Depozitul de papetărie?

— Da. Este aici la subsol.

— Poate… te duci să cumperi hârtie sau rechizite?

— Nu, mă duc să cer să mi se plătească valoarea hârtiei pe care n-am întrebuinţat-o. M-am gândit că probabil dumneata nu eşti încă informat despre acest amănunt şi de aceea am trecut să te iau cu mine.

— Dacă nu întrebuinţezi niciun fel de hârtie, înseamnă că poţi să încasezi valoarea în bani?

— Sigur că da, răspunse domnul Bing eu amabilitate, vino cu mine şi vom vedea care este soldul dumitale.

Domnul Bing se îndreptă spre ascensor şi coborâră împreună la subsoluri, de unde apucară amândoi spre birourile Oficiului de Papetărie, unde găsiră un gentilom binevoitor şi în vârstă.

— Aş vrea să te întreb domnule, se adresă Caridi omului acestuia simpatic, partea din alocaţia de hârtie şi rechizite pe care eu nu o întrebuinţez, n-ar trebui să revină din nou guvernului?

— Până acum nu s-a întâmplat să revină niciodată, răspunse şeful biroului şi începu să râdă.

— În felul acesta, declară domnul Bing, adresându-se lui Caridi, guvernul angajează pe membrii Senatului şi ai Camerei în aceleaşi condiţii în care cei din Sud aveau obiceiul să angajeze negresele, ca dădace şi bucătărese.

— Şi care au fost aceste condiţii?

— Atât şi atât se plăteşte în bani gheaţă, iar pe deasupra tot ce pot ciupi de la coşniţă şi de la bucătărie.

Domnul Bing şi funcţionarul începură să râdă mulţumiţi.

— Te rog, cercetează care este situaţia domnului Caridi, zise domnul Bingi şi spune-i ce i se cuvine.

Bătrânul plecă, dar se întoarse numaidecât, cu o jumătate coală de hârtie pe care erau înscrise cifrele.

Caridi. Se uită mirat la această hârtie.

— Uite ce, eu nu voi încasa contravaloarea acestor rechizite, declară el, ci voi face un schimb.

— Şi de ce nu? întrebă Bing.

— Eu am reuşit să fiu ales pe temeiul unui program de reforme, îi explică deputatul Cu glasul grav.

— Cuvintele dumneavoastră îmi aduc aminte, începu domnul cel simpatic, că mai acum opt ani am avut aici un membri au Congresului, care din motive de conştiinţă nu voia nici el să încaseze contravaloarea rechizitelor… O schimba cu altceva… Ce aţi dori să vă dau, domnule Caridi?

— Ce ai pe aici?

— O, te rog să nu te gândeşti niciun moment la ceea ce am eu. Voi comanda tot ce doreşti, în contul alocaţiei dumitale pentru rechizite… diamante… bijuterii… mobilier… automobile… înţelegeţi, e atât de rar să întâlneşti un om conştiincios, încât îmi face adevărată plăcere să-i procur ceea ce doreşte.

Caridi păru că se gândeşte la ceea ce ar dori.

— Uite ce, mi-am dorit întotdeauna un portţigaret de aur.

— Aur masiv?

— Da, mi-am dorit întotdeauna nu portţigaret de aur masiv.

Bătrânul se întoarse şi cercetă lista din faţa sa.

— Domnule Caridi, dumneavoastră aţi fost ales de curând în Congres şi aici am un portţigaret care revine la vreo douăzeci şi cinci de dolari.

Domnul Bing le oferi o soluţie, pentru a ieşi din încurcătură.

— Ascultă, şefule, propuse el fără să mai stea la gânduri. De ce adică să nu-i acorzi alocaţia cu anticipaţie pe trimestrul următor şi să-i dai voie să-şi aleagă portţigaretul care-i place. La urma urmelor portţigaretul acesta îi va servi pentru tot restul vieţii.

— Pe cinstea mea, iată ce voi face! Numai rareori se întâmplă să vină un bărbat conştiincios care să refuze alocaţia ce i s-a acordat pentru rechizite.

După ce Caridi termină tranzacţia şi ieşi pe coridor împreună cu domnul Bing, văzură pe deputatul Orton care se îndrepta grăbit spre ascensor. Caridi îşi aduse aminte că Orton este cel care ţine discursuri extrem de violente împotriva profitorilor de război şi că votează întotdeauna împotriva acceptării proiectelor, din pricină că i se par prea blânde.

Bing închise portmoneul în care tocmai îşi băgase banii primiţi adineauri, îl băgă în buzunarul dinăuntru al hainei, apoi strigă din toată puterea:

— Hei, Orton, unde te duci?

— Oficiul Telegrafic.

— De ce alergi aşa?

— Sfinte Doamne, nu ştii ce s-a întâmplat adineauri?

— Nu, n-am de unde ştii, răspunse Bing şi deveni mai atent.

— Am renunţat la etalonul aur!

— La ce?

— Nu mai putem să-l menţinem. Va trebui să avem o monedă mai ieftină. America abandonează standardul aur! Pe urmă se grăbi· spre ascensor.

Caridi şi Bing se opriră şi se uitară o clipă unul la altul, profund consternaţi de ştirea pe care o auziseră. Li se părea că aceasta echivalează cu o declaraţie de război. Se grăbiră să se întoarcă, fiecare în biroul său, încercând să-şi facă socoteala dinainte, în limita posibilităţilor lor în calitate de cetăţeni americani şi membri ai Congresului, în ce măsură noua dispoziţie ar putea influenţa averea lor personală.

CAPITOLUL XXVI

Caridi şi domnul Bing mergeau împreună prin tunelul subteran care duce de la vechiul palat al Administraţiei Congresului până la palatul Capitoliului. Urmându-şi drumul, Caridi se gândi la consecinţele ce le-ar putea avea renunţarea Americii la etalonul aur, asupra averii Littenham. Îi venea să se ducă de-a dreptul la Mary Littenham şi să-i spună, ca să vadă ce-i va răspunde. Fata aceasta avea o minte atât de limpede. Totuşi cei doi bărbaţi îşi continuară drumul grăbiţi, spre ascensorul de la celălalt capăt al tunelului, oare îl ridică până la coridorul de la nivelul incintei. Când uşierul le deschise uşa şi intrară, fură întâmpinaţi de un tumult de glasuri. Secretarul Camerei citea un proiect. Când îi văzu Preşedintele, le făcu semn să se apropie de el. Cei doi deputaţi îşi făcură drum printre băncile de formă semicirculară din incinta plină de deputaţi şi se apropiară de masa lui. Preşedintele ridică mâna şi începu să strige, ca să poată fi auzit în mijlocul tumultului:

— Proiectul acesta care acum este în a treia citire, am vrea să-l trecem fără discuţie, dacă vom reuşi să obţinem numărul suficient de deputaţi care să fie de acord.

— De ce fără discuţie? strigă Caridi.

— Dacă îl vom discuta, asta ar însemna ca problema să fie ventilată şi să ne pomenim în faţa noastră cu împotrivirea publicului, iar dacă se va întâmpla să-l respingem, sau să nu-l votăm, ar’ însemna să ridicăm împotriva noastră pe toate membrele Asociaţiilor Feminine, şi împotriva fiecărui deputat în parte… deoarece Asociaţiile şi-au însuşit acest proiect de lege.

— Ce este acest proiect?

— Ce să fie; ni se cere votarea unui credit de un milion şi jumătate dolari pentru a ciopli statui în stâncile din Rockies… Proiectul propus de Asociaţiile Feminine.

— Cu un milion şi jumătate de dolari nu se va putea realiza un astfel de proiect.

— Sigur că nu, dar am amendat proiectul, prevăzând că înainte de a termina definitiv sculptarea unui pisc, nu pot începe ’ lucrul în altă parte. Ne-am gândit că femeile şi sculptorii se vor certa, chiar de la primul pisc pe care şi-l vor alege şi astfel proiectul va cădea de la sine… Deci nu vom cheltui prea mult. În acelaşi timp, pentru femei suma de un milion şi jumătate de dolari va părea enormă.

— Bine, domnule, dar un astfel de proiect ar trebui sugrumat numaidecât! protestă Caridi.

— Sigur, mai începe vorbă, dar mai bine să-l sugrume Senatul. Aceasta este menirea lui… să respingă proiectele în care Camera nu are curajul să se amestece, în orice caz, Camera reprezintă voinţa poporului şi nu inteligenţa lui.

În timp ce secretarul Camerei continua citirea proiectului, fără să poată fi auzit de cineva, din pricina larmei, Caridi văzu pe deputatul Winton făcându-şi drum spre el, în lungul incintei. Se opri zâmbind în faţa lui şi-l salută.

— De, domnule Caridi, la urma urmei tot am reuşit să fac ceva în interesul dumitale, declară el, ca şi când ar fi vrut să-l felicite.

De sus de pe estradă, oratorul bătu cu ciocanul, ca să se facă linişte.

— Domnilor, faceţi linişte. Daţi voie secretarului să continuie cu citirea proiectului.

Domnul Winton îşi stăvili avalanşa felicitărilor şi întorcând capul, se uită peste umăr la orator. În interiorul Camerei fu linişte cam jumătate de secundă, pe urmă glasul lui Caridi se ridică din nou în mijlocul larmei:

— Despre ce este vorba, domnule Winton?

— Am comunicat numele dumitale Comisiei Secţiunilor, şi pe temeiul cunoştinţelor dumitale tehnice, a, interesului şi informaţiilor pe care le ai în legătură cu armamentul guvernului nostru, am reuşit să obţin cooptarea dumitale în Comisia Problemelor Militare.

Domnul Bing se întoarse şi apucă pe Caridi de amândouă mâinile:

— Te felicit, Caridi, şi te felicit şi pe dumneata domnule Winton, şi pe colegii dumitale din Comisie, pentru că aţi avut inspiraţia să alegeţi în această demnitate un om atât de capabil şi un mare patriot. America nu are niciun motiv să se teamă de vreo înfrângere, atâta timp cât va fi apărată de un astfel de Nestor al înţelepciunii şi un astfel de Paladin al iniţiativei curajoase.

Preşedintele de pe estradă bătu din nou cu ciocanul: – Linişte! La ordine! Să se facă ordine în incintă!

Caridi mulţumi lui Winton din toată inima pentru concursul ce i l-a dat în faţa Comisiei Secţiunilor şi puţin după aceea se întoarse în biroul său. În drumul pe care-l făcu prin tunelul subteran, se întrebă cine anume l-o fi susţinut în faţa Comisiei? Probabil reuşita sa se datora lui Mary Littenham, pe urmă se putea ca şi intervenţia lui Canarelli să fi avut o parte de merit.

Prefera să-şi închipuie că autoarea succesului său este domnişoara Littenham, deşi Canarelli declarase că va merge la Krauseman, să-i vorbească despre această chestiune.

Când ajunse în biroul său, comunică secretarei cu toată indiferenţa cooptarea sa. Şi o urmări cu atenţie, pentru a constata dacă este mirată sau nu. Fata îl felicită, dar atitudinea ei era atât de calmă, încât nu mai ştia ce să creadă. Constatarea aceasta îl făcu să se simtă uşor jignit. Nu din cauză că nu ştia dacă ea l-a ajutat > sau nu, ci din cauză că pe ea, după cât putea constata, o interesa prea puţin, dacă a fost cooptat sau nu. Înţelese, şi se simţi în acelaşi timp nemulţumit, că o cooptare a lui în indiferent ce Comisie, nu reprezintă decât un amănunt în concepţiile largi, dar foarte transparente, despre viaţă ale domnişoarei Littenham.

— În orice caz, trebuie să-ţi mulţumesc că ai reuşit să obţii pentru mine birourile acestea de la parter, declară el, sperând că în felul acesta o va determina să-i spună, că tot ea l-a ajutat să fie cooptat şi în Comisie, în cazul când de fapt l-ar fi ajutat.

— O, în afacerea asta eu nu am niciun fel de merit. Va trebui să mulţumeşti senatorului Loree.

— Da, dar el a făcut gestul acesta pentru dumneata..

— Nu, l-a făcut pentru tata.

— În cazul acesta tatăl dumitale, la rândul lui, l-a făcut pentru dumneata.

— Da, l-a făcut pentru că preferam ca birourile să fie la parter. Nu-mi plac ascensoarele şi nu-mi place nici să urc scările la etaj.

În clipa aceasta Caridi înţelese că relaţiile dintre el şi secretara sa erau tot atât de impersonale, ca şi relaţiile dintre oricare angajat şi patronul său din aceste birouri. Se simţi foarte mulţumit. Fu adevărată uşurare pentru el, să constate că faţă de secretara sa n-a simţit niciun fel de elan, acum după ce elanul fusese eliminat.

Domnişoara Littenham era şi ea mulţumită în felul ei. Când deputatul părăsise în dimineaţa aceea biroul, ea rămăsese consternată şi puţin ruşinată, din cauză că vorbise lui Caridi despre intenţia ei de a se emula cu Bertha Krupp, doamna von Bohlen şi Halbach. Până acum nu mărturisise încă nimănui ambiţiile ei ascunse şi fără îndoială irealizabile. Dar >faţă de această indiscreţie, mai comisese şi imprudenţa de prost gust, spunându-i cu destule amănunte, că fratele ei este un pierde-vară şi o dezamăgire pentru tatăl lor. După ce Caridi plecă împreună cu domnul Bing, ea luă hotărârea

să-şi modifice atitudinea şi să devină din nou rece şi indiferentă, cum fusese şi până acum în faţa lumii.

Uriaşul danez care dormea în camera de alături „se ridică în picioare, mlădiindu-şi trupul, cu un uriaş căscat şi ieşi pe coridor, unde atmosfera era mai plăcută.

CAPITOLUL XXVII

Indiferenţa profundă şi grea pe care Onorabilul Henry Lee Caridi şi secretara sa, domnişoara Littenham, o simţeau unul faţă de altul, fu accentuată şi mai mult, la câteva zile după aceea, când fata-i aduse la cunoştinţă, ’ că a rugat pe tatăl ei să-l primească la Pine Manor, chiar în după amiaza acelei zile.

Caridi era gata să-i răspundă.

„Am fost cooptat în Comisia Secţiunilor, aşa că nu mai este necesar să-şi piardă vremea cu mine“.

Dar nu-i dădu acest răspuns, ci declară secretarei sale, că este foarte amabil din partea ei, să se gândească la fixarea acestei întrevederi.

Puţin după aceea părăsiră clădirea Administraţiei şi se îndreptară spre aeroport, fără ca pe drum să vorbească:

— Exagerat de mult unul cu altul. Singurul amănunt mai important care impresionă pe Caridi, fu clipa. Când urcară pe Rajah în maşină. În timpul cât se străduiau să-l aşeze în aşa fel, ca să mai rămână loc şi pentru ei, braţele şi umerii lor se strânseră câteva clipe unul lângă altul şi datorită acestui contact, deputatul, simţi un fior de plăcere tremurându-i în lungul trupului. Dar până să ajungă la aeroport, Caridi uită de acest episod.

În avion conversaţia angajată între ei fu indiferentă şi se limită la diverse amănunte privitoare la birou. După ce ajunseră la Megapolis, luară o altă maşină care să-i ducă la locuinţa rurală a lui Littenham.

Dar, după ce ajunseră Ia destinaţie, domnişoara Littenham nu dădu drumul şoferului în faţa porţii, ca să facă drumul pe jos prin pădure. Opri maşina în faţa porticului de sub turnurile îngălbenite ale clădirii Pine Manor.

Fata întrebă valetul dacă tatăl ei este acasă. Nu era, <dar telefonase că a plecat de la birou şi este în drum.

În propria ei casă şi în calitate de gazdă, domnişoara Littenham fu obligată să adopte o atitudine ceva mai entuziastă. II conduse în lungul unei galerii gothica, printr-o sală de recepţie şi de aici într-o galerie de tablouri din oare trei uşi de sticlă se deschideau spre o terasă acoperită cu faianţă. Pe

terasă găsiră un grup de persoane care beau cocktail. Domnişoara Littenham prezentă pe Caridi tuturor celor de faţă şi membrii grupului deferă din cap, îl salutară şi pe urmă îşi continuară conversaţiile şi nu se mai ocupară decât de paharele lor de cocktail.

Un tânăr şi o domnişoară discutau despre un anumit cal de rasă, întrebându-se dacă va fi în formă pentru alergările de la. Havre de Grâce. Două fete şi un bărbat discutau despre felul loviturilor date de diverşi jucători. Profesionişti de golf şi făceau demonstraţii cu ajutorul unui baston.

Un tânăr înalt, cu înfăţişarea mefistofelică, discuta cu o fată despre tablourile academice.

— Te rog, uită-te la peisajul ce se vede acolo, zise tânărul, întinzând o mână lungă şi subţire spre peisajul de pini întunecaţi pe care se profilau coloanele albe ale unui peristil grec, de ce să încerce un pictor reproducea fotografică a unei astfel de scene?

— Pentru că… este frumoasă, răspunse fata.

— Nu, nu este frumoasă, este banală. Adevărata frumuseţe implică ceea ce este interesant, ceea ce este neobişnuit şi… în mod firesc… ceea ce este ritmic şi simetric, dar lipsit de importanţă. Acesta este defectul tablourilor academice. Prezintă atât de puţin interes, încât nu se poate să te uiţi la ele mai mult de o singură dată. Te rog, intră în galeria tatălui meu·, ca să te convingi. Priveşte împrejurul dumitale. Ce vezi? Nimic! Nu poţi să-ţi concentrezi atenţia asupra nici unui tablou. Toate se pierd, atârnate pe pereţi.

— Aceasta este o idee sucită, declară Caridi în şoaptă, adresându-se lui Mary Littenham, deoarece el putea distinge foarte bine unul de altul tablourile ce le văzuse în galeria prin care trecuse adineauri.

— Acesta este fratele meu, îi explică domnişoara Littenham pe acelaşi ton. Face colecţie de picturi ultramoderne şi debitează cuvintele negustorilor de artă pe care le-a auzit de la ei, când i le-au vândut.

Conduse pe Caridi spre o măsuţă, şi un valet veni, numaidecât şi le turnă băutură în pahare.

Puţin după aceea o fată care-i fusese prezentată, dar de numele căreia Caridi nu-şi mai aducea aminte, se apropie de masa lor. Caridi vru să-i aducă un scaun, dar fata îl opri, spunându-i bă se teme să nu înceapă să se plictisească, înainte de a se aşeza la masa lor.

— Despre ce vorbiţi acum împreună? întrebă fata, curioasă să afle subiectul conversaţiei lor.

— Vorbeam despre conversaţia angajată între toţi cei de pe terasă, răspunse domnişoara Littenham zâmbind.

— O, despre asta vorbeaţi, exclamă fata şi ridică glasul, pentru a fi auzită de cei de la mesele din apropiere. Toate conversaţiile acestea de aici simt un fel de manifestare distinct sexuală, şi făcu un gest în care îmbrăţişă toată terasa. Conversaţia în general nu este altceva.

— Toate conversaţiile? întrebă Caridi.

— O, da, este un fel de amestec al ovulelor şi spermului cerebral.

— Dar se întâmplă totuşi destul de des, ca să vorbească decât bărbaţii între ei?

— Asta este homosexualitate, ripostă fata.

— Fără îndoială nu este altceva decât un schimb intelectual, adăugă Caridi râzând.

Fata întinse un deget spre el.

— Dumneata râzi, dar crede-mă, aceasta este o teorie foarte serioasă pe care am emis-o eu. Nu se poate ca două persoane să guste cu adevărat o conversaţie, fără acel ceva care se numeşte simpatie, ori simpatia nu este altceva decât o palidă formă a atracţiei fizice. Astfel sunt persoane cu care nimeni nu poate sta de vorbă. > Aceştia sunt puritanii intelectuali, şi amănunt destul de «edificator, majoritatea lor sunt originari din regiunile New England.

Văzând seriozitatea cu care vorbeşte fata, domnişoara Littenham începu să râdă şi se ridică de pe scaun.

— Iată că vine tata, ’ declară ea. Pe domnul Caridi l-am adus în mod special, ca să vorbească cu el.

— În cazul acesta, la revedere, răspunse fata; sper că-ţi va face plăcere conversaţia ce o vei avea cu domnul Littenham.

Tânăra aceasta era o vagaboandă a conversaţiei şi se ridică numaidecât, pentru a se repezi spre altă masă.

Domnişoara Littenham şi Caridi intrară de-a dreptul în casă, trecură prin câteva camere, urcară o scară, şi ajunseră într-un mic birou de la etajul al doilea. Aici domnişoara îl prezentă unui bărbat mic de statură, cu părul de culoarea nisipului şi cu ochi albaştri care se uită la el, ca şi când ar fi vrut să-l examineze cu cea mai mare atenţie. Înfăţişarea lui era foarte simpatică.

— Ai venit la Pine Manor cu două săptămâni înainte de îmbobocirea celor mai frumoase specimene de flori ce le avem. Va trebui să vii din nou,

ceva mai târziu. Mi-a făcut multă plăcere, domnule Caridi, când am aflat că ai reuşit să fii cooptat în Comisia pe care ai preferat-o.

— Mi-am dat şi eu seama că am avut un noroc deosebit, încuviinţă Caridi.

— Sunt întotdeauna mulţumit, când reuşim să avem în Comisia Problemelor Militare un bărbat cu vederi largi. Aceasta este o situaţie de mare răspundere, mai ales acum, când toată lumea este ameninţată de război şi probabil de haos.

— Instinctul oamenilor de a se grupa într-o anumită organizaţie, va reuşi probabil să evite acest haos, declară Caridi.

— Exact, dar organizaţiile care au ferit întotdeauna viaţa omenească de anarhie, sunt organizaţii militare şi religioase. Aici în America propaganda religioasă s-a mai domolit. Numai foarte puţini dintre oamenii cei mai în. Vârstă fac astăzi paradă de credinţă. Singura formă în care tânăra generaţie se mai poate manifesta, este cea militară. Dacă nu pot fi înregimentaţi dinăuntru, ar trebui înregimentaţi din afară; altfel, cum ţi-am spus, va. Urma haosul.

Cuvintele financiarului aveau greutatea şi importanţa extrinsecă, specifică marilor succese în domeniul pecuniar. Caridi se declară de acord cu el.

— Acesta este motivul pentru care cooptarea cuiva, în Comisia Problemelor Militare este una dintre cele mai importante situaţii în Congres. Ţi se impune datoria să. Te ocupi de ultima formă de manifestare socială a oricărei ţări, înainte de prăbuşirea ei.

— Doar nu vă închipuiţi că ţara noastră ar putea fi ameninţată de ceva?

— Toate celelalte ţări fac pregătiri militare.

— Le fac pentru a se putea apăra împotriva unei invazii.

Bărbatul cu părul de culoarea nisipului clătină din cap.

— Germania, Rusia, Italia, Franţa, recrutează armate uriaşe, nu pentru a combate duşmani din afară·, ci pentru a preveni dezintegrarea socială. Când instituţia căsătoriei încetează să mai funcţioneze, când noţiunea cămilului dispare, când copiii sunt crescuţi de Stat, oamenii devin din nou şi în mod instinctiv, armate organizate. China a fost multă vreme un exemplu de existenţă militară patriarhală. Rusia este un exemplu de viaţă militară, aplicată nu numai războiului ci şi industriei.

— Acesta este un simptom al decadenţei.

— Evident, această stare reprezintă sau o decădere a individualităţii sau este stadiul unei societăţi care n-a ajuns încă în epoca individualismului·.

Teoriile financiarului acestuia pricinuiră în mintea lui Caridi un fel de scăpărare, ceva uriaş şi copleşitor, dar atât de neprecis, încât nu era în stare să înţeleagă ce este.

— În cazul acesta dumneavoastră sunteţi împotriva militarizării Americii?

— Nu sunt câtuşi de puţin. Eu sunt adeptul unei armate şi al unei flote mari şi puternice.

— Credeţi că aceasta nu va contribui tocmai la decăderea despre care vorbiţi?

— Nu, va fi numai un mijloc de a ne apăra împotriva ei. Vom stabili cadre în care populaţia noastră se va putea acomoda, în cazul când în cele din urmă „societatea individualistă ar sucomba. Şi noi ne îndreptăm mereu spre această eventualitate. Asociaţiile noastre comerciale, batalioanele de muncitori, cercetaşii, societăţile noastre de înfăţişare, sindicatele muncitoreşti, marile noastre laboratoare de cercetări ştiinţifice, toate acestea dovedesc tendinţa de a introduce regimul militar în viaţa noastră particulară. Tendinţa aceasta este simptomul etern al unei boli interne. Ea dovedeşte că. Naţiunea noastră a încetat să mai fie religioasă. Noi am uitat de Dumnezeu. Prin urmare, am încetat de a ne manifesta ca indivizi autonomi care aşteaptă să fie luminaţi de Dumnezeu; reacţionăm întocmai ca şi angrenajul unei maşini, mânate de un dictator. Eu sunt baptist,.

— Da, evident, am aflat despre munificenţa gesturilor dumneavoastră faţă de biserica aceasta, răspunse Caridi.

— Bine că mi-am adus aminte, dumneata cunoşti pe domnul Kumata?

Deputatul rămase mirat de întorsătura aceasta neaşteptată a conversaţiei lor.

— Da, îl cunosc.

— Se interesează foarte de aproape de forma şi compoziţia unui exploziv nou pe care îl studiază armata noastră.

— Îl studiază armata? întrebă Caridi interesat.

— Aşa am aflat, răspunse Littenham prevăzător, şi dacă se va dovedi exact, cred că ar fi de mare folos, pentru comerţul nostru exterior, dacă noul exploziv va fi comercializat pe pieţele străine.

— Cum adică, descoperirea aceasta nu este un secret militar? se miră Caridi.,

— Depinde de felul în care consideri această problemă; vreau să spun din punct de vedere naţional.

— Cred că n-am înţeles tocmai bine.

— Uite ce, toate îmbunătăţirile în domeniul armamentului şi muniţiilor pot fi considerate drept secrete militare cu o valoare speculativă pentru viitor, sau ca un post activ financiar, cu o valoare pozitivă pentru prezent. În cazul acesta se pune întrebarea: ce este mai avantajos pentru naţiune, să păstreze sau să vândă descoperirea? Părerea mea este, că de vreme ce ştiinţa militară face progrese atât de rapide,. Valoarea secretelor militare pentru viitor, devine problematică. Cred că orice secret imaginabil în prezent, peste câţiva ani va fi perimat şi că e mult mai avantajos pentru interesele noastre naţionale, să fie vândut pe pieţele de desfacere. Eu, domnule Caridi, sunt adeptul devizei moderne: „Nu vinde niciodată în defavoarea Americii”.

— Da… dar credeţi că păstrând un secret de război, ar însemna să procedezi contrar Intereselor ei?

— Sigur că da. Ar însemna să presupui despre inventatorii noştri, că de aici înainte nu vor mai putea descoperi nimic important şi să refuzi Americii avantajele financiare ale situaţiei în care se găseşte acum. Prin urmare ar însemna să vinzi în defavoarea Americii.

Caridi nu înţelegea decât tulbure, foarte tulbure ideile emise de bătrânul financiar. Conversaţia lor se abătu asupra valorilor pieţei, pe urmă vorbiră despre recenta renunţare a guvernului la etalonul aur. Domnul Littenham îşi exprimă înalta apreciere, faţă de patriotismul tuturor cetăţenilor care la apelul guvernului se vor grăbi să-şi verse aurul ce-l deţin, la tezaurul Statului.’ Susţinea că sacrificiul acesta nu-i va costa în realitate nimic, deoarece sporirea salariilor şi urcarea preţurilor care va fi provocată în mod implicit de această absorbţie a aurului de către guvern, va compensa pe de-a-ntregul orice pierderi ce le-ar suferi.

— Odată cu îmbunătăţirea pieţei, domnule Caridi, continuă bancherul, presupun că te gândeşti şi dumneata să faci câteva investiţii, în vederea situaţiei aproape sigure ce ar putea interveni în viitorul apropiat?

La această propunere pe care i-o făcea unul dintre cei mai mari potentaţi ai finanţei americane, Caridi care începuse să se simtă toropit de somn, se trezi din nou.

— M-am gândit şi eu la această posibilitate, admise el, dar am fost ocupat la Washington.

— De aceste amănunte ar trebui să se ocupe bancherul dumitale, declară Littenham, deoarece acesta este motivul care justifică existenţa unui bancher: să ia măsuri în calitate de specialist financiar, în interesul profesioniştilor şi al tehnicienilor.

— Adevărul este, declară Caridi înveselit, aducându-şi aminte de dificultăţile ce le avea ca să poată convinge pe unchiul său să-i plătească chiria biroului, adevărul este că pentru astfel de servicii eu nu m-am adresat până acum niciodată unui bancher.

— În cazul acesta, domnule Caridi, va trebui să începi să te adresezi, îl sfătui financiarul fără să ezite. Orice om este dator faţă de Sine însuşi, să facă avere. Dumneata eşti bărbat tânăr; cariera dumitale a luat acum cea mai favorabilă întorsătură; va trebui deci să profiţi de avantajele ce ţi le oferă.

— Eu… cred că aveţi dreptate, încuviinţă Caridi, emoţionat de ceea ce va urma de aici înainte.

— În cazul acesta, ce te determină să nu începi numaidecât? întrebă Littenham fără să mai ezite.

— De… adevărul este, că eu n-am ţinut socoteală exactă de banii pe care i-am câştigat… La mine banii au venit… şi au plecat.

— Evident, înţeleg situaţia dumitale… temperament de adevărat om politic.

— Astfel, pentru a putea face o investiţie ar fi… cam greu.

— Cum se poate, e, u cred că nu ar fi deloc. Îmi închipui că la orice bancă creditul dumitale este nelimitat. Afacerile financiare din ziua de azi, după cum ştii, se fac pe credit. Dacă la fiecare tranzacţie s-ar cere plata în numerar, afacerile s-ar opri cu totul. Nu, numerarul este moneta mărunţă a creditului şi nu reprezintă altceva, decât o înlesnire contabilicească.

— Nenorocirea este, stărui Caridi, ca pentru a-şi deschide un credit, cel interesat trebuie să aibă credit. Este un fel de mecanism în continuă mişcare, după ce ai reuşit să-l porneşti, dar e foarte greu să-l porneşti.

— Copilării, nu vorbi copilării domnule Caridi. Adresează-te băncii Westover Va considera drept o onoare, să poată trece numele dumitale pe lista clienţilor ei.

— M-aş simţi şi eu foarte onorat, declară Caridi, dar în aceeaşi clipă conştiinţa lui de om politic se trezi şi-l făcu să se oprească exact în momentul cel mai puţin oportun, dar… huâhm… domnule Littenham, credeţi că ar fi corect?…

Financiarul se îndreptă în fotoliu.

— Corect? Cred că este pe deplin corect ca un bărbat să se îngrijească de cei care sunt mai aproape de el şi care-i sunt dragi…

— Eu vă întreb, oare ar fi corect pentru mine, în calitate de membru al Congresului?

— Crezi să un om politic este obligat să se sacrifice cu toată discreţia, pentru a-şi servi pe faţă patria? Sper că civilizaţia noastră, domnule Caridi, a trecut demult faza, când avea nevoie de sacrificii omeneşti.

— Eu mă refer la eventualitatea când banca dumitale mi-ar oferi credit.

Financiarul păru că se simte mai uşurat.

— O, vasăzică despre asta este vorba? Aş fi preferat să-mi faci această declaraţie chiar de la început. Uite ce, dragă domnule Caridi, pe lista clienţilor noştri preferaţi sunt trecuţi senatori, diplomaţi, membrii ai Cabinetului, judecători de la Curtea de Justiţie; un grup format din tot ce America are mai strălucit, mai măreţ şi mai bun. În această privinţă nu trebuie să te temi de nimic. Te găseşti în cea mai bună tovărăşie. Probabil, după cât bănuiesc eu, dumneata încă nu eşti lămurit asupra felului de investiţii ce ar trebui să le faci?

Câteva secunde Caridi păru că se gândeşte la ceva, pe urmă-şi dete seama de întrebarea financiarului şi răspunse:

— Nu, încă nu sunt.

— În cazul acesta va fi mult mai bine să laşi această sarcină în grija băncii… Tot aşa bănuiesc, că nu te-ai gândit nici la numărul de acţiuni pe care ai vrea să le achiziţionezi?

— Eu… nu am decât foarte puţini bani lichizi.

Domnul Littenham îşi făcu vânt cu un evantai de hârtie subţire.

— Westover va avea grijă şi de amănuntul acesta.

— Şi ce garanţie aş putea eu să-i ofer?

— Domnule Caridi, pachetul de acţiuni cumpărate în contul dumitale, va fi păstrat drept garanţie în contul datoriei. Dar mult mai important şi mai presus de valoarea oricăror garanţii materiale, pentru garantarea acestei datorii, banca are numele dumitale nepătat, domnule Caridi.

CAPITOLUL XXVIII

După ce se termină convorbirea cu tatăl ei, Mary Littenham porunci să-l aducă pe Rajah din cuşca lui, şi împreună cu musafirul ei, Onorabilul Henry Lee Caridi plecară de la castel pe jos, ca să-l însoţească până la poarta de ieşire de pe proprietate.

Uriaşul danez se bucura din cale afară de aceste plimbări în largul terenurilor şi acum când nu mai avea cureaua, se repezi zburdând în faţa lor şi începu să facă ocoluri largi, căci avea loc de-ajuns, pentru a fi graţios.

Caridi mai simţea şi acum o uşoară vâjâială prin creier, pricinuită de cuvintele financiarului. Se îndreptă împreună cu fata spre Peristilul Grecesc care se vedea în depărtare, profilat pe verdele întunecat al pinilor. După ce se depărtară de castel, de pe terasă se auzi cineva strigând şi domnişoara Littenham se opri şi începu să facă semne cu mâna spre grupul tinerilor.

Se uită la Caridi cu aceeaşi privire intimă şi admirativă, caracteristică între doi oameni care se uită cu superioară bunăvoinţă la un grup de tineri pe care-i consideră aroganţi.

— Dumneata ştii, întrebă ea cu înţeles, că cel mai mare bazar din Megapolis nu plăteşte niciun ban moştenitorilor cărora le aparţine imobilul?

— Proprietatea bazarului nu rentează nimic?

— Rentează opt sau zece milioane pe an, dar direcţiunea bazarului întrebuinţează acest venit pentru plata salariilor, pentru îmbunătăţiri şi mai ştiu eu pentru ce. Moştenitorii, care nu au niciun fel de legătură directă cu afacerile, au fost deposedaţi.

— Cred că este foarte greu, să trăieşti într-o casă ca aceasta şi totuşi să te mai gândeşti la… mecanismul comercial, care contribuie la menţinerea ei, încuviinţă Caridi, ’ încercând să îmblânzească lovitura îndreptată de fată spre cei de pe terasă.

— Da, cred că „ceea ce spui dumneata e adevărat, încuviinţă domnişoara Littenham, însuşindu-şi atitudinea binevoitoare a lui Caridi, dar nu prea înţeleg cum… Se opri.

— Ce nu înţelegi? întrebă bărbatul, presimţind că oprirea această bruscă este o mărturisire.

— O, nimic… absolut nimic…

Caridi nu era de acord să fie exclus în felul acesta din intimitatea sufletească a tovarăşei sale.

— Domnişoară Littenham, ţin foarte mult să ştiu la ce te-ai gândit, zise el cu glasul grav. Avem atât de puţin timp, ca să putem sta de vorbă; la birou suntem mereu întrerupţi de cineva.,

Atât bărbatul cât şi fata se simţiră înfioraţi de sentimentul neprevăzut al apropierii sufleteşti dintre ei.

— Să-ţi spun drept, nu-mi mai aduc aminte de ceea ce aş fi vrut să-ţi spun.

— Ceva în legătură cu ceea ce dumneata nu înţelegi cum…

Constatarea că el a urmărit fiecare cuvânt pronunţat de ea, îşi făcu efectul asupra domnişoarei Littenham.

— În fond nu este nimic important… doar că mă întrebam, cum se poate ca anumite persoane să-şi petreacă toată viaţa, discutând despre jocuri sportive, despre curse, tablouri şi distracţii, când actualitatea… înţelegi… frământarea actuală a vieţii, prin ea însăşi este atât de complicată şi… te absoarbe în întregime.

— Evident, ai toată dreptate, încuviinţă Caridi, gândindu-se la contractul dintre entuziasmul şi vitalitatea fetei de alături de el, comparată cu grupul static de pe terasă.

— Felul în care sunt organizate… toate acestea, şi făcu un gest cu care îmbrăţişă toată regiunea dimprejurul ei, este de sute de cri mai complicat şi mai pasionant decât… orice sport… organizaţii bancare… ziare… fabrici de muniţii… politica măruntă, politica din Washington… <crede-mă, nu ştiu dacă dumneata vezi situaţia în acelaşi fel, dar faptul că tata reuşeşte să le menţină toate acestea în echilibru, face ca, hai să zicem, spectacolul dat de o echipă de campioni de bridge, să mi se pară un joc naiv de copii.

Caridi dete din cap în semn de aprobare.

— Vasăzică adevăratele motive ale slujbelor dumitale experimentale… sunt sporturi?

— Parţial… dar tatăl meu a reuşit să adune toate acestea laolaltă şi eu aş vrea să le păstrez şi dacă se va putea, să mai adaug ceva la ele… Dumneata nu vezi situaţia în acelaşi fel, domnule Caridi?

— Te înţeleg întrutotul, declară politicianul, preocupat de senzaţia uriaşei averi din apropierea lui şi uitându-şi cu toată sinceritatea de biroul cu o singură cameră din Lacksher Building, pe care unchiul său îl închinase pentru el.

— Mi se întâmplă foarte rareori să fiu înţeleasă., şi tot aşa numai rareori vorbesc cu cineva despre preocupările mele. Îţi aduci aminte de ziua când în biroul dumitale ţi-am spus, că aş vrea să copiez pe Bertha Krupp: mărturisirea aceasta m-a făcut să mă simt nu tocmai la îndemână după aceea. Mă gândeam: „Pentru numele lui Dumnezeu, ce te-a determinat să vorbeşti cu el despre astfel de lucruri?“

Caridi se întoarse spre ea, îndemnat de o înţelegere neaşteptată.

— Vasăzică acesta este motivul… care te-a determinat să te porţi atât de ciudat după aceea?

— Nu mi-am dat seama, că purtarea mea s-ar fi schimbat cu ceva.

— O, te schimbaseşi… grozav de mult.

— Cum?

— Uite cum… în ziua aceea când am plecat şi te-am lăsat în birou, exact în momentul când era să ies…

— Da?

Caridi ezită.

— În sfârşit… nu e nimic…

— Te rog, domnule Caridi, protestă fata pe un ton ispititor, nu mă lăsa ca să ghicesc singură la ce te-ai gândit.

Deputatul începu să râdă.

— Când am început să-ţi vorbesc despre amănuntul acesta, nu m-am gândit la tot ce va trebui să-ţi spun.

— Te rog, nu te opri acum… adineaori când m-ai rugat să continui, eu te-am ascultat.

— Nu sunt în stare să-ţi spun ce m-a preocupat atunci – şi totuşi să mă respect pe mine însumi – mai ales că trecuse atât de puţin timp de când ne cunoşteam.

— Evident că nu vei putea. Nimeni nu este în stare să-şi mărturisească gândurile intime şi totuşi să se mai poată respecta. Aceasta este dilema impusă de morală. Dacă încerci să falsifici adevărul, îţi pierzi respectul de tine însuţi; dacă nu-l falsifici, îl pierzi tot aşa. Prin urmare poţi foarte bine să-mi spui, căci şi într-un caz şi într-altul, ajungi la acelaşi rezultat.

Deputatul îşi drese glasul.

— Cred că ţi se va părea foarte… huâhm… când eram gata să ies din birou, pentru a pleca împreună cu Bing… dumneata nu-ţi mai aduci aminte…

— Ba da, îmi aduc.

— În sfârşit, eram… gata să mă plec spre dumneata… şi să te sărut… înainte de a ne despărţi. Te rog să mă. Înţelegi, se grăbi el să adauge, a fost o simplă mişcare reflexă, fără intenţia lipsei de respect.

Fata ridică ochii şi se uită la el, apoi îşi continuă drumul spre peristilul alb, fără să zică nimic. Se opri în faţa treptelor de marmură şi se uită la mica dulbină de apă.

— Nu te-ai supărat? întrebă Caridi sfios.

— Nu, sigur nu, dar… acesta a fost motivul pentru care m-am decis să fiu mai rezervată.

Caridi simţi că i se taie respiraţia. Se întinse şi o apucă de mâna cu care se proptise de balustrada de marmură, convins, că ţinând-o de mână în felul acesta, îi va fi mult mai uşor s-o facă să înţeleagă.

— Vrei să spui, că dumneata ai simţit… acelaşi…?

— Eu sunt de părere, că viaţa noastră sentimentală ar trebui să fie întotdeauna impulsivă, în felul acesta… dumneata ce zici?

— Da, fireşte… numai în felul acesta…

— Cred că este singura faptă morală ce ne mai rămâne… nu e aşa?

După această invitaţie neaşteptată, Caridi ridică braţele, dar fata îl apucă de mână.

— Nu, te rog… nu acum, protestă ea cu glasul stins. De sărutat şi de îmbrăţişat, te poate săruta şi îmbrăţişa oricine, dar sunt atât de puţini oameni cu care poţi să stai de vorbă… Evident… ştiu dinainte… că după ce ai început… restul nu mai are nicio importanţă.

— Spune-mi… ce urmăreşti anume? întrebă Caridi şi ridicându-i mâna, i-o sărută.

— O, haide să vorbim… despre noi.. Înainte de a continua.

— Ce-am putea vorbi despre noi?

— Nu tocmai multe.

— În toată lumea aceasta noi nu suntem decât două entităţi… castelul de colo, dulbina de lângă noi şi pinii sunt numai cadrul verde-argintiu dimprejurul nostru.

— Sub dulbina aceasta este o cameră.

— Ce este? ’

— O cameră, o boltă subterană. A făcut-o tata.

— Cu ce scop?

— Probabil, după cât bănuiesc eu se teme de o grevă ce ar putea să se declare între muncitori, de o panică ce ar putea să izbucnească între deponenţii băncii sale, de o revoluţie a poporului… Este un fel de refugiu pentru cazuri de extremă nevoie.

Ţinând-o aproape îmbrăţişată, Caridi urmărea conversaţia aceasta fără nicio coeziune.

— Cum de i-a trecut prin minte un astfel de gând?

— Aici… toată lumea face grevă… ce se întâmplă în Europa…

— Te rog… arată-mi-o şi mie.

— Ce…? Europa?

— Nu, bolta de sub dulbină.

— Nu, nu se poate, nu putem coborî în această boltă… Cred că va fi mai bine să ne îndreptăm spre poartă, domnule Caridi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mai spune domnule Caridi.

— Cred că va fi mult mai bine să-ţi spun în felul acesta. Vom lucra împreună în acelaşi birou şi dacă mă voi obişnui să-ţi spun Henry, s-ar putea foarte uşor, să nu-mi mai dau seama şi să-ţi spun tot aşa şi de faţă cu alţii.

— Da… ai dreptate…

— Nu, te rog… nu mă cuprinde în braţe… nu mă săruta aici… asta este cu totul altceva… acum nu ne vom mai opri.

— Sfinte Doamne! Dumneata ce crezi… ce-ar trebui să facem acum?

Domnişoara Littenham se ridică în picioare şi ţinându-l de mână, îl sili să se ridice şi el.

— Haide, să mergem spre poartă.

— Nu vreau să plec.

— Drumul prin pădurea de pini e lung.

Caridi se văzu determinat, chiar împotriva voinţei sale, s-o asculte.:

— Mă simt ca şi când aş fi alungat din paradis, protestă el pe un ton sentimental.

— Ascultă, domnule Caridi, noi doi nu reprezentăm terasa, înţelegi? Noi n-avem nevoie să jucăm teatru… cum fac toţi ceilalţi.

— Ce înţelegi prin cuvântul terasă?

— O, toţi oamenii aceia cu gusturi artistice care trăiesc numai pentru prezent. Tot ce reprezintă arta, este o concentrare intensă asupra prezentului şi morala, amănuntul care constituie prevederea, este o concentrare asupra viitorului. Aceasta· este deosebirea între morală şi artă: amândouă sunt pe de-a-ntregul egoiste, dar una primeşte bilete la ordin, câtă vreme cealaltă pretinde numerar..

— Bine, Mary, stărui bărbatul, haide să nu mai fim atât de prevăzători…

Domnişoara Littenham se depărtă, îndreptându-se spre pădurea de pini. Caridi se ridică şi apropiindu-se de ea, îi petrecu braţul împrejurul mijlocului.

— Mary, ascultă-mă… înţelege… eu te iubesc…

— Fii prudent şi gândeşte-te la Rajah, îl preveni fata cu glasul speriat.

Caridi tresări, gândindu-se că s-ar putea ca acest câine uriaş să-l atace. Se întoarse şi se uită la el.

— Doar nu-ţi închipui că ar putea…

— Eu nu ştiu… idar dacă s-ar repezi să te atace, te-ar putea ucide.

Îşi continuă drumul, mergând liniştiţi alături, prin pădurea de pini, cu câinele care venea pe urma lor.

— Nu cred că mi-ar face ceva, zise Caridi. Doar mă cunoaşte. Vorbea ca şi când amândoi, atât el cât şi domnişoara Littenham, ar fi fost nerăbdători să se cuprindă în braţe, dar prezenţa câinelui îi oprea.

— Explicaţia atitudinii mele de acuma, declară fata cu toată sinceritatea, este consideraţia faţă de soţia dumitale.

— Soţia mea! Caridi rămase aproape înspăimântat, îşi uitase cu totul de Ellora.

— Da, persoane ca dumneata şi ca mine, nu pot să-şi uite atât de uşor de soţii şi de soţi. Nu ştiu de ce nu pot… noi nu putem…

— Pe dumneata te doresc mai mult decât pe orice femeie pe care am cunoscut-o până acum; ar fi divin…

— Da, dar eu n-aş fi dispusă să-mi asum rolul uneia dintre acelea… cum să le zic… unei soţii morganatice americane.

— Vrei să spui… o legătură trecătoare, zise Caridi puţin ruşinat.

— Da, aş vrea ca viaţa mea sentimentală să fie mult mai demnă.

— Evident, încuviinţă politicianul şi rămase îngândurat.

— Dumneata îţi iubeşti soţia, nu-i aşa?

— Adevărul este că un bărbat nu se gândeşte la iubire, când e în apropierea soţiei sale.

— Crezi că te-ai putea simţi fericit fără ea? întrebă domnişoara Littenham, pe un ton cu totul impersonal când intrară în pădurea de pini.

— M-aş simţi mulţumit, dacă aş şti că ea însăşi este mulţumită.

— Răspunsul dumitale impune aceeaşi întrebare, din alt punct de vedere: ea s-ar simţi fericită fără dumneata?

— Cred că ar fi foarte fericită, dacă ar şti că în viaţa mea nu există altă femeie. Dacă aş reuşi să mă ridic la înălţimea idealului pe care şi-l face Ellora despre mine, nu cred că aş putea ajunge la o culme a pasiunii, care să întreacă pe cea a unei maimuţe; aş deveni mai curând ceva ce se aseamănă cu un clapon sau cu un catâr.

Fata nu zâmbi, când auzi răspunsul său plin de cinism. Îşi continuă drumul liniştită printre trunchiurile ca nişte coloane ale pinilor, în nuanţe *terra de sienna.*

— Crezi că ar fi dispusă să primească o lichidare oarecare?

— Înţelegi un divorţ?

— N-avem niciun motiv să ne sacrificăm viaţa de dragul unei legături clandestine. Adevăratul scop al divorţului este să dea oamenilor posibilitate să-şi încerce norocul a doua oară.

— Ascultă, Mary, declară Caridi cu glasul stăpânit, dacă Ellora nu va accepta acest divorţ, dacă se va împotrivi din toate puterile… eu… aş avea tot atât de puţin curaj să încep acest proces, pe cât aş avea curajul să azvârl din automobil un copil care a plecat să facă o plimbare cu mine.

— Poarta este imediat aici, la cotitura acestei poteci, zise fata.

Caridi îşi reţinu respiraţia.

— Atunci va trebui să ne despărţim?

— Da.

În clipa următoare îşi simţi sufletul inundat de îndoială gândindu-se că strânge în braţe o fată atât de divină ca aceasta. Din părul ei se desprindea o uşoară mireasmă care aducea cu mireasma pinilor pădurii dimprejurul lor. Forma buzelor ei lipite de gura lui, senzaţia trupului şi a sânilor tari pe care-i simţea pe pieptul său, trezi în Caridi acelaşi extaz plin de făgăduinţe pe care-l simţise şi în ziua când pe aeroportul din Washington, mâinile şi umerii lor se apropiaseră numai din întâmplare.

Restul drumului până la poartă îl făcură cu intermitenţe şi întârzieri. Începură să vorbească în şoaptă despre eventualitatea ca el să obţină imediat divorţul de soţia sa. Era singurul lucru şi singurul gest moral ce-l puteau face.

În apropierea lor uriaşul arlechin tărcat începuse să amuşine, fără prea mult interes, la gura unei viziuni dintre rădăcinile unui pin.

CAPITOLUL XXIX

La intrarea pe proprietate, unul dintre servitori aştepta pe Caridi cu o maşină de serviciu. Deputatul se urcă, făcu un semn cu mâna spre Mary Littenham care se oprise în poartă, pe urmă maşina apucă în lungul zidului de cărămidă dimprejurul castelului Littenham.

În timp ce se depărta, Caridi fu copleşit de senzaţia că nu va mai avea niciodată ocazia să regăsească farmecul din care se desprinse acum. După ce ajunse în drumul de ţară, gândul căsătoriei sale cu Mary Littenham i se păru imposibil. Era fantastic să-şi închipuie, că va putea intra în această importantă familie. Dar afară de asta, evident, trebuia să ţină seamă şi de Ellora.

Camioneta cobora zdrăngănind în lungul drumului, spre o haltă a liniei interurbane. În faţa hangarului cu acoperişul în formă de *V,* şoferul opri şi

Caridi coborî din maşină. Omul avea un carton care indica orarul trenurilor care circulau duminica, sâmbăta şi în toate celelalte zile din cursul săptămânii. Ca orice om neobişnuit, avu nevoie de câteva minute pentru a se putea orienta.

— Cred, domnule, că cel mult peste jumătate ceas, trebuie să sosească un tren, declară el fără convingere. Pe urmă ridică servieta lui Caridi, primi bacşişul şi după un „mulţumesc domnule" se urcă din nou la volan şi plecă din nou la Pine Manor.

Vuietul unui tren interurban care se apropia, corectă informaţia greşită a şoferului. Un convoi electric compus din două vagoane, amândouă aproape goale, se opri în faţa haltei. După ce Caridi se urcă şi plăti taxa, conductorul crezu de cuviinţă să-i spună că este o zi frumoasă.

Caridi dete din cap distrat şi începu să se gândească din nou la Mary Littenham.

— Nu prea am ocazie să încasez taxă pentru bilete, în apropierea acestor proprietăţi. Din staţia de unde te-ai urcat dumneata, nu cred să am nici doi călători pe săptămână. Toţi oamenii aceştia se duc la oraş cu automobilele lor uriaşe. Vezi zidul acela lung de cărămidă… Unde se opreşte… acolo se termină proprietatea lui Merritt Littenham..

— Pe proprietatea aceasta sunt copaci frumoşi, răspunse Caridi. Gândindu-se la fata pe care o lăsase sub streaşină lor.

— Ihum, are şi putregai. Am auzit că în slujba lui e un grădinar care nu face altceva, decât îngrijeşte de aceşti copaci… De, oamenilor le place aşa ceva, fără să mai vorbeşti de ceea ce doresc şi… pe cinstea mea… de ceea ce sunt în stare să-şi procure.

Vorbele conductorului păreau că depărtează şi mai mult de Caridi proprietatea Pine Manor. Erau ca un strigăt, venit din mari depărtări, al vieţii lui fără complicaţii, adresat conştiinţei care se străduia să ajungă la înălţimea distincţiei grupului de pe terasă, a teoriilor complicate emise de financiar în biroul său sau al efortului straniu şi izolat pe care-l făcea Mary Littenham, pentru a lua în mâinile ei lumea care îi susţineau pe toţi.

La un ceas după aceea Caridi ajunse la Albemarlè Apartments unde găsi pe Ellora într-o stare de nervi care era un fel de amestec între mulţumire şi revolta caracteristică unei femei care tremură de spaimă, că bărbatul ei a putut să aibă un accident de circulaţie, ca pe urmă să constate că nu i s-a întâmplat nimic; că el a fost pur şi simplu neatent, dar n-a fost călcat pe stradă.

— Pe unde ai umblat?

— Domnul Littenham m-a poftit să-l vizitez la proprietatea sa.

— Doar nu Merritt Littenham!

— Ba da.

— Ce treabă avea cu tine?

— Despre asta nu trebuie să vorbesc nimănui… M-a poftit să-mi deschidă un cont la banca Westover.

— Cum se poate, tu nu ai bani!

— Ştiu, dar e vorba de un cont de investiţii.

— Doar n-oi fi având acum şi bani pentru a face investiţii?

— Sigur că nu am, Westover îmi va deschide un credit şi tot ce vor cumpăra în contul meu, va rămâne la ei, pentru a garanta acest cont.

Ellora rămase mirată, când văzu cât de simplu se poate face o investiţie.

— Ce să-ţi spun, Henry… totuşi eu cred, c-ar fi trebuit să-mi telefonezi, că vei întârzia. Am chemat aeroportul la telefon, ca să văd nu cumva au avut vreun accident de avion.

— O, drăguţa de tine! exclamă Caridi impresionat.

— Desigur, ce altceva puteam să-mi închipui, când am văzut că nu te întorci acasă?

Caridi întinse braţele spre ea.

— Ellora, tu mă iubeşti cu adevărat?

— O, dragul meu, sigur că te iubesc, mai ales când mă şi întrebi dacă te iubesc.

Se repezi în braţele lui, îi petrecu şi ea braţele împrejurul gâtului şi-l sărută cu patimă, mulţumită că nu i s-a întâmplat nimic, ’ că avionul a sosit fără accident şi că el este viu şi sănătos.

În aceeaşi seară, gândindu-se numai la simplul fapt al prezenţei soţiei sale, Caridi începu să se îndoiască nu numai de posibilitatea unei uniri între el şi Mary Littenham, dar se întrebă şi dacă el doreşte sau nu această unire. În prezenţa Ellorei orice dorinţe fizice faţă de alte femei dispăreau. Femeia aceasta era un fel de libertină, scăpată din înlănţuirea tiranică a pornirilor sexului, şi datorită prezenţei ei calme şi indiferente, actul specific al dragostei era redus la limitele celebrei fraze cinice a lui Voltaire.

Totuşi influenţa Ellorei fu un fel de soporific de scurtă durată. Dimineaţa următoare, când deschise ochii şi lăsă pe soţia sa dormind în pat, Caridi se gândi că peste un ceas va zbura împreună cu Mary Littenham spre Washington şi gândul acesta îl făcea să se mişte ca la un strigăt de alarmă.

În timpul cât se bărbieri, se îmbrăcă şi mâncă singur, se gândi la Mary Littenham care şi ea trebuie să-şi facă baia, să se îmbrace şi să mănânce acum la Pine Manor. Se gândea la sine însuşi, alături de ea, în calitate de adorator şi ajutând-o în planurile ei de a se conduce în lumea superioară care reprezenta avuţia, în mijlocul căreia trăia. Peste un ceas vor zbura din nou împreună spre Washington. Îşi simţi sufletul inundat de mulţumire. Se îmbrăcă foarte îngrijit, se uită la ceas, pentru a se convinge că va sosi la aeroport înaintea ei, pe urmă coboară în stradă şi chemă o maşină.

Când să se urce,. Ridică mâna spre şofer şi-i spuse: – Astăzi avem o zi admirabilă.

Şoferul porni maşina, dar când auzi un vuiet puternic în urma lui, se opri pe marginea trotuarului, până când vuietul trecu înainte.

— Ia te uită, murmură el şi făcu un semn din cap, iară trece un afurisit de tanc.

Caridi se întoarse şi văzu o maşină cuirasată care trecea în goană pe bulevard.

— Încotro se duce? întrebă Caridi, a cărui bună dispoziţie îl îndemna să stea de vorbă.

— Nu ştiu… adineauri când am venit să vă iau, am mai întâlnit două.

— Ai venit să mă iei? se miră Caridi.

— Sigur, vin şi vă iau în fiecare dimineaţă, din ziua când am aflat unde vă duceţi… N-aţi băgat de seamă că în fiecare dimineaţă v-am dus eu?

— Mi-am închipuit că este o simplă întâmplare, răspunse Caridi. Care nici nu se uitase până acum la el.

— Nu, domnule, eu vă consider drept un client statornic… Da, cum vă spuneam adineauri, au trecut pe lângă mine şi destul de aproape, aşa că erau gata să-mi zmulgă o aripă.

— De ce n-ai chemat un agent de stradă?

Şoferul începu să râdă.

— Dă-i încolo, doar alături de şofer erau doi agenţi.

Caridi zâmbi. În această dimineaţă, măruntele incidente ale vieţii i se păreau manifestări pline de haz. Ajunsese destul de aproape de aeroport, pentru a începe examinarea celorlalte maşini, în nădejdea că va putea vedea şi pe Mary. Din îndeletnicirea aceasta fu trezit de glasul şoferului, pe care-l auzi exclamând mirat:

— Ia te uită ce de avioane… Astazia decolează un stol întreg.

Caridi întoarse privirea şi văzu două biplane uriaşe şi un monoplan cu aripile foarte joase, în partea de apus a câmpului de aterizare, înconjurate de trei camioane cuirasate şi un grup de poliţişti.

Când maşina lui Caridi. Se opri în faţa porţii, şoferul său strigă, adresându-se unui coleg:

— Ei, Jonny, ce-i spectacolul de colo?

Johnny făcu semn cu mâna spre gardienii care încărcau avioanele.

— Probabil. Ai auzit de gâştele care fac ouă de aur; sunt cele de colo.

— Ouă de aur… Ce vrei să spui, cu ouă de aur.

— Camioanele acelea încarcă aur în avioane.

— Mai dă-le dracului!

— Îhîm, nu ştiu ce râtan dă răspunsul la apelul adresat de guvern pentru vărsarea aurului ce se găseşte liber în posesiunea tuturor particularilor din America, înţelegi Jimmy? Dar după cât văd, aurul nu e liber de loc, ci e băgat în saci strâns legaţi la gură… şi acum se cară, în Canada, sfârşi Johnny şi izbucni într-un hohot de râs.

— În afacerea asta eu nu văd nimic de râs, declară şoferul lui Caridi.

— Nu râd de asta. Fireşte, milionarii încearcă să facă şi ei ce pot. Râd de mica mea Mary. A împlinit treisprezece ani. Ieri a expediat la Washington un ban de aur, de doi dolari şi jumătate, pe care i l-a dăruit bunicul ei, în ziua când a împlinit doi ani de la naştere. Uitându-se la avioane, Jimmy se simţi şi el contaminat de râsul lui Johnny.

Caridi coborî din maşină şi intră în aerogara. Se uită împrejurul său, alese un tânăr care scria ceva într-un registru, în dosul grilajului, şi apropiindu-se de el, bătu cu degetul.

— Avioanele cele de colo, întrebă Caridi cu glasul în şoaptă, transportă aur?

Funcţionarul se uită la Caridi, luă ţigara din scrumieră, trase un fum, o puse la loc şi continuă să scrie în registru.

Refuzul acesta îl supără pe Caridi. Îşi lipi obrazul de grilaj şi adăugă cu glasul liniştit, dar categoric:

— Tinere, numele meu este Caridi. Eu sunt deputatul dumitale şi plec la Washington. Guvernul are dreptul să afle, dacă se întâmplă ca cineva să transporte aur peste frontieră.

Funcţionarul îşi primise pe semne instrucţiunile privitoare la loialitatea în chestiuni de afaceri.

— Domnule, dacă ai fi lisus Christos în drum spre cer şi te-ai opri să baţi în faţa porţilor de aur, chiar acolo cred că ai fi obligat să cauţi pe cineva care are calitatea să-ţi răspundă Eu nu am dreptul să-ţi dau nicio lămurire.

Caridi îşi dădu seama de valoarea strategică a aluziei pe care o conţineau cuvintele funcţionarului. Ieşi din nou în faţa intrării şi văzu unul dintre camioanele cuirasate ieşind de pe terenul aeroportului. Îi aţinu calea şi strigă, pe tonul caracteristic al unui om de afaceri prosper:. ·

— Te întorci în oraş pentru o nouă încărcătură?

— Da.

— De astă dată, de la ce bancă?

— De la aceeaşi bancă, domnule, banca Westover.

Caridi se dete la o parte şi ridică mâna, făcându-i semn că a termina. Când se întoarse din nou spre staţiune, preocupat de tot felul de întrebări, în legătură cu utilitatea informaţiei ce o obţinuse, văzu pe Mary Littenham că intră pe poartă. Fata se întoarse imediat, ca şi când ar fi întins braţul după ea, şi se apropie de el. Caridi se întrebă numaidecât, oare ea ştie ceva despre matrapazlâcurile tatălui ei. Se salutară mulţumiţi, pe urmă fata întrebă:

— Crezi că va fi bine să luăm împreună acelaşi avion spre Washington?

Caridi se întoarse şi se uită la ea mâhnit.

— De ce să nu-l luăm?

Fata se aprinse uşor la obraz.

— Prezenţa mea ar putea să influenţeze în oarecare măsură hotărârile ce vrei să le iei acum.

Caridi ştia că ea se gândeşte la divorţ şi că eventualitatea de a fi văzuţi împreună, îi va îngreuna situaţia, în cazul când el însuşi va cere acest divorţ.

— Am aşteptat cu atâta nerăbdare, ca astăzi să facem drumul împreună.

— Nu te gândeşti că tot aşa am aşteptat şi eu? Tocmai de aceea mi-am zis că va trebui să mergem separat.

— Auzi, se dă semnalul de plecare.

— Eu voi pleca înainte, declară fata repede, dumneata vei veni cu avionul următor. Te voi aştepta în birou.

Glasul ei şi felul în care pronunţă aceste cuvinte, făcură pe Caridi să se înfioare de o voluptoasă mulţumire. Fata intră pe poartă, apoi se întoarse şi se uită la el, pe. Buze cu un zâmbet sfios. Şi cu ochii umezi, caracteristici femeii îndrăgostite.

După ce plecă şi avionul se ridică în aer, Caridi rămase nemişcat şi se gândi că va trebui să facă pregătirile de divorţ, cât mai repede posibil.

Singurul procedeu cuminte ar fi fost, să dea toată afacerea asta în seama unui avocat care va intenta procesul şi astfel totul se va desfăşura în mod automat. Pe urmă după ce aeroplanul deveni un punct în zare şi dispăru în mijlocul norilor, gândurile sale se întoarseră din nou le exportul de aur al băncii Westover. Deputatul înţelese că este în posesiunea unei importante informaţii din domeniul financiar.

Aducându-şi aminte de entuziasmul cu care bancherul îi vorbise în ziua precedentă despre oamenii care pun la dispoziţia guvernului aurul pe care-l au,. Rămase mirat de constatarea că el este în stare să-şi exporte stocurile de aur. Dintr-un anumit punct de vedere lui Caridi i se părea că predarea aurului nu este numai un gest exclusiv patriotic şi firesc, ci şi o obligaţie. Pe de altă parte, plimbându-se în lungul peronului, se întrebă: oare pentru ceilalţi bancheri n-ar fi prea târziu, ca să urmeze şi ei pilda dată de Littenham? Consideraţiile patriotice ale deputatului, faţă de prima. Alternativă, începeau să se destrame, pe măsură ce se gândea mai îndelung la a doua.

Cea mai mare nenorocire era, că el nu avea aur. Se gândi să se adreseze băncii Westover, care îi deschisese un credit, dar evident, astfel de operaţiuni nu cădeau în sfera preocupărilor băncii.

Unul dintre avioanele încărcate cu aur, de la capătul cel mai extrem ai terenului, se puse în mişcare şi după ce se ridică în aer, se îndreptă spre miazănoapte. Amănuntul acesta determină pe Caridi să devină mai neliniştit şi mai nerăbdător decât fusese până acum. Începu să se gândească pe rând la toţi prietenii săi: Gearing… Sawbray… Essary… Krauseman… Se opri la Krauseman, dar după o clipă de gândire renunţă la şeful politic. Apoi cu totul pe neaşteptate Caridi îşi zise că probabil asociatul său, Sol Myerberg, va şti să exploateze această informaţie. Sol era exact omul care ştia dinainte cum trebuie să procedeze faţă de orice problemă. El era un fel de prestidigitator care ar fi fost în stare să adune orice frânturi de informaţii care circulau prin aer, să le amestece cu o mulţime de alte amănunte pe care le cunoştea, pentru ca apoi să le exploateze în folosul său. Nimic nu putea fi destul de lipsit de importanţă, pentru ca Sol să nu-i dea atenţie.

Caridi se repezi la telefonul public din staţiune, îşi chemă asociatul şi-i comunică ştirea pe care o avea.

Glasul gutural, caracteristic evreiesc, al lui Myerberg se auzi tremurând emoţionat la celălalt capăt al firului:

„— Ce fel? Cred că nu vorbeşti serios! Pentru numele lui Dumnezeu, se repetă aceeaşi poveste. Ar fi trebuit să prevedem, că aşa se va întâmpla! La apelul naţiunii pentru reducerea circulaţiei monetare, bancherii americani răspund întotdeauna cu exportarea aurului lor peste frontieră”.

— Ascultă, strigă Caridi, nu te-am chemat la telefon ca să-mi ţii lecţii de istorie!

„— Nu, dar îmi pare rău că am fost un prost… Unde eşti acum?“

— La aeroport, în drum spre Washington.

„— Ia o maşină şi vino imediat la birou“.

— Sunt obligat ca peste două ceasuri să fiu la Washington.

„— Ascultă, membrii Congresului pleacă la Washington când nu au nimic important de făcut… Aceasta este o ocupaţie la care te gândeşti numai când eşti liber. Vei veni imediat la birou, deoarece trebuie să discutăm împreună această chestiune… Sfinte Doamne, ideea este a dumitale!“

— Bine, foarte bine!

Caridi puse receptorul în furcă, ieşi repede din cabină, ezită un moment, apoi se îndreptă spre biroul telegrafului, ca să trimită un mesaj secretarei sale la Washington în care să-i spună că este reţinut de afaceri. Imediat după aceea ieşi din clădirea staţiunii, chemă o maşină şi oferi şoferului un supliment de taxă, dacă va merge repede.

Datorită unei judicioase indiferenţe faţă de semnalele roşii, şi norocului cu celelalte. Caridi ajunse la Lecksher Building în douăzeci şi patru de minute şi treizeci de secunde. Când maşina se opri în marginea trotuarului, deputatul dădu şoferului un dolar în plus, pentru că se expusese unei amenzi şi primejdiei de a călca pe cineva, şi se grăbi să ajungă cât mai repede la ascensoare.

Când ajunse la etajul al cincisprezecelea, în biroul lui Myerberg fu întâmpinat de o scenă de morală militantă. Tânărul Estovia sta în picioare în mijlocul biroului şi Dave Meltofski orăcăia la el.

— Auzi ce idee, zbiera Meltofski. Ce idee din partea unui practicant de birou, a unui funcţionar de încredere, căruia i s-a atribuit o slujbă de răspundere, să ia, să scoată şi să-şi atribuiască în mod fraudulos mărcile poştale!

— Va trebui să ne procurăm o maşină de perforat mărcile, interveni domnul Koch.

— Le-am lipit pe plicurile scrisorilor, declară tânărul Estovia.

— Domnul Koch te-a văzut când ai luat o coală întreagă de timbre şi ai ieşit cu ele din clădire. Unde erau scrisorile… în stradă? Ce crezi că-şi va închipui domnul Caridi, care este membru al Congresului, despre un practicant de birou care se înjoseşte să fure mărci poştale? Tânărul Estovia înghiţi în sec.

— Le-am lipit pe scrisori.

Caridi scoase portţigaretul de aur şi luă o ţigară.

— Estovia, începu el, simţindu-se cu adevărat mâhnit, sunt foarte mirat că dumneata ai făcut o astfel de faptă; mai ales după ce domnul Myerberg te-a adunat de pe stradă şi ţi-a încredinţat o slujbă de încredere.

— Eu sunt de părere că ar trebui să chemăm un poliţist, interveni Koch.

— Tot aşa şi eu, răspunse Caridi.

Koch făcu semn, nu cu indiferenţă ci foarte serios, spre Caridi şi întinse braţul spre uşă.

— Ieşi afară din birou! Eşti concediat, strigă el, adresându-se băiatului.

— Eu cred că nu trebuie să încurajăm hoţiile acestea mărunte, mai ales la tineri, declară Caridi, şi închizându-şi portţigaretul, îl băgă în buzunar.

Mica hoţie a tânărului Estovia fu uitată de toţi cei din birou, datorită apariţiei unui om mic de statură, Cu părul negru şi pomădat care se uită la ei şi se examină într-o oglindă.

— Domnule Canarelli, exclamă Meltofski cu admiraţie, domnul Myerberg a trimis după dumneata… Sol! Sol! A sosit domnul Canarelli.

Myerberg apăru în cadrul uşii biroului său particular.

— Joe, dumneata şi domnul Caridi, vă rog să intraţi în biroul meu.

Când intră în biroul particular al lui Sol, împreună cu Canarelli, deputatul Caridi tresări uşor, dar îşi zise că oamenii politici sunt obligaţi să stea în contact cu toate clasele sociale, şi Canarelli, sau altcineva, îi fusese de mare folos în cazul cooptării sale în Comisia Problemelor Militare.

Myerberg închise uşa biroului în urma lor.

— Am reuşit Joe, să determin pe domnul Caridi, să vină să vorbească cu dumneata.

— Da, acelaşi lucru mi l-a spus şi Meltofski la telefon.

— Ascultă Joe, ştiu că ai anumite griji în legătură cu investiţiile dumitale… Domnule Caridi, Joe se găseşte în faţa problemei unei investiţii zilnice de opt până la zece mii de dolari…

— Ascultă, îl întrerupse Canarelli, nu am câtuşi de puţin intenţia să cheltuiesc bani cu un om politic, gândindu-mă că-i voi recupera. Când

contribui. Înţeleg să contribui cu adevărat. Dar nu vreau să cer politicienilor nimic; nu vreau ca aceştia să-şi piardă încrederea în mine.

— Stai, pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-te, interveni avocatul. De astă dată nu este vorba de o contribuţie. Politică şi nici de o investiţie. Este vorba pur şi simplu despre schimbarea destinaţiei depozitului dumitale bancar, dintr-o ţară într-alta.

— Ce nevoie am să fac această schimbare?

— Spune-i dumneata, domnule Caridi… spune-i ce ai văzut!

Caridi se gândi că ar fi trebuit să prevadă această eventualitate, chiar în momentul când telefonase lui Myerberg. O vagă presimţire îl făcu să ezite, gândindu-se că situaţia aceasta ar putea să-i pricinuiască neplăceri, dar dacă se va întâmpla ca valoarea aurului să crească… În orice caz acum era momentul să exploateze informaţia pe care o obţinuse la aeroport.

— Banca Westover Trust Company îşi expediază tot Stocul de aur în Canada, cu avioanele, declară politicianul, fără să clipească.

— Pentru care motiv?

— Ei comedie, ţara a renunţat la etalonul aur, interveni avocatul, preţul aurului a început să urce…

— Dar ce rost are să-l trimită în Canada?

— Din cauză că guvernul va confisca aurul tuturor. Apelul a fost publicat. Textul acestuia spune că se acordă fiecăruia o păsuire scurtă, pentru a preda aurul de bună voie. Toate acestea sună foarte bine şi acordă marilor bănci timpul de care au nevoie, pentru a-şi exporta aurul, ceea ce este exact scopul pe care l-a urmărit guvernul cu păsuirea acordată.

Canarelli rămase mirat.

— Guvernul nu ştia că bancherii îşi vor exporta aurul peste frontieră?

Avocatul ridică mâna şi făcu un gest de nerăbdare.

— Să nu discutăm despre asta. Tocmai spusesem lui Caridi, că istoria se repetă. Tot aşa au procedat în timpul Războiului Civil. Bancherii americani procedează întotdeauna în felul acesta. Prin urmare ziua aceasta de graţie le-a fost acordată, pentru a putea face exportul.

Domnul Canarelli începu să se enerveze.

— La Westover am şi eu o mulţime de bani. Vasăzică băieţii de acolo exportă banii mei peste frontieră şi speculează asupra diferenţei de curs.

— De, au tot dreptul să procedeze în felul acesta. Ei îţi pot plasa banii în felul în care cred ei de cuviinţă Te-am chemat să vii la mine, ca să te întreb, poate vrei şi dumneata să expediezi ceva în Canada.

— Ei comedie, sigur că vreau. Pentru un om care face meseria pe care o învârtesc eu, Canada este un pariu avantajos.

— Pentru ceea ce urmăreşti dumneata, Mexicul este mult mai avantajos, dar în calitate de deţinătoare de aur, Canada i-o ia înainte.

— Stai să vedem, începu Canarelli, încercând. Să se gândească repede. N-ar fi oare mai bine să mă pun în contact cu Serviciul de Transport Aerian, ca să-mi pună la dispoziţie câteva aeroplane?

— Va fi foarte bine, răspunse avocatul, apoi după o clipă de gândire adăugă: amănuntul cu aeroplanele să-l laşi în seama mea, iar dumneata vei vorbi cu cei de la bancă.

Banditul dădu din cap în semn de încuviinţare, întinse mâna după un aparat telefonic şi, ridicând receptorul, ceru banca Westover. În timp ce aşteptau să primească legătura, Myerberg explică lui Canarelli marele avantaj de a avea ca asociat al firmei un membru al Congresului care este în strânsă legătură cu lumea financiară. În clipa aceasta telefonul lui Canarelli se auzi sunând şi omuleţul cel oacheş începu să vorbească:

— Alo, Westover Trust?… Dă-mi legătura eu Richards… Vicepreşedintele Richards… Domnule Richards, aici vorbeşte Joe… Joe… Aş vrea să retrag ceva bani de depozitul meu… şapte sute cincizeci de mii… nu, nu cec, numerar… nu, pu frate, prefer monedă, monedă de aur… Cum?… De ce nu se poate?… Vei vorbi cu Preşedintele… Ascultă, lasă că vorbesc eu cu Preşedintele… da, · dă-mi legătura.-

Urmă o nouă aşteptare, în timpul căreia Canarelli rămase cu receptorul la ureche şi cu ochii îndreptaţi spre Myerberg.

— Ei comedie… trebuie să vorbesc cu Preşedintele înainte de a putea retrage banii… Hello… aici joe Canarelli. Vreau să retrag şapte sute cincizeci de mii de dolari. Ce?… Starea critică monetară… Da, ştiu şi eu că este critică, din pricină că… Nu, nu vreau bilete la ordin, vreau banii în… ascultă, voi veni la bancă, să vorbesc cu dumneata, domnule Littenham… Perfect, vin numaidecât.

Puse receptorul în furcă, se ridică repede în picioare şi se îndreptă spre uşă.

— Spune că ar fi un act de rea credinţă faţă de guvern, dacă în actuala criză ar face plăţi în aur. Mă duc acum la el, să-i spun, sau să-mi dea aur sau să-mi cedeze o parte din cantitatea pe care au exportat-o în Canada.

Myerberg păru că se alarmează.

— Cred că ai putea să-i spui aceste cuvinte ca încercare, dar în locul dumitale eu n-aş stărui prea mult.

— Dă-o-ncolo domnule, eu cred că poate să-mi plătească aurul sau să-mi cedeze o parte din transportul pe care l-a făcut în Canada. Când un bărbat îmi declară că-mi plăteşte banii pe care i-i încredinţez, atunci am dreptul să-i cer să-şi respecte cuvântul.

După ce pronunţă ateste cuvinte, dispăru.

Myerberg ridică din sprâncene şi începu să se frece cu latul mâinii pe bărbia trandafirie.

— Era singurul om despre care ştiam, declară el, că are bani şi care ne va da şi nouă un comision, dacă va reuşi să câştige ceva, în această împrejurare.

Caridi declară că probabil Canarelli va sosi prea târziu, şi-şi exprimă nădejdea că banditul nu va exagera pretenţiile lui, dincolo de limita îngăduită de lege.

Myerberg clătină din cap.

— Nenorocirea lui Joe este că el cere tuturor să-şi i respecte cuvântul, fără niciun fel de echivoc, exact cum procedează şi el. Aşa ceva merge între cei care fac parte din banda. Excrocilor, dar el nu înţelege că în cercurile financiare respectabile, orice contract privitor la o acţiune viitoare, depinde de eventualitatea care prezintă maximul de profit: respectarea contractului sau perspectiva unui proces.

Caridi părăsi biroul, regretând indiscreţia pe care o făcuse. Cu toate acestea imediat ce ajunse în stradă şi plecă spre aeroport, gândurile sale se concentrară din nou asupra domnişoarei Littenham. Vru să-i telegrafieze ora când va sosi la Washington, dar renunţă. Când ajunse din nou la aeroport, auzi un vânzător de ziare care striga cât îl ţinea gura:

— Guvernul a ordonat predarea totală a aurului la Tezaur! Citiţi articolul privitor la aurul ce trebuie predat tezaurului S.U.A.! Amendă şi închisoare! Ţineţi-vă bine, nu daţi plombele de aur lui Uncie Sam, şi veţi trece la închisoare! Citiţi articolul despre aur!

Caridi intră pe poartă şi cumpără un ziar. De la. Prima aruncătură de ochi asupra titlurilor, constată că ultima zi a răgazului acordat pentru predarea de bună voie a aurului la ghişeele băncilor naţionale, a expirat. Din această clipă păstrarea aurului devenea ilegală.

CAPITOLUL XXX

În avionul care-l duse de la Megapolis la Washington, deputatul Caridi se gândi la caracterul obligatoriu al dispoziţiilor guvernului, privitoare la depozitele de aur şi se întrebă, dacă acestea vor reuşi să înlăture neînţelegerea ce părea că a izbucnit între principalii doi susţinători politici ai săi, escrocul şi bancherul. Relaţiile dintre aceştia doi, fie paşnice fie potrivnice, puteau să influenţeze nu numai cariera politică a lui Caridi, ci să se amestece şi în viaţa sa personală. Critica severă t a bancherului ar fi putut foarte uşor să înstrăineze pe Mary Littenham de el. Eventualitatea aceasta îl făcu să se cutremure de spaimă.

Un glas de alături de el, un glas neobişnuit, liniştit şi senin, ale cărui inflexiuni în tonurile de sus, păreau mai puternice decât bâzâitul motoarelor, se auzi spunând că au apucat înaintea expresului care părăsise oraşul Megapolis cu două ceasuri înainte de plecarea avionului lor.

Caridi constată că pe scaunul de alături de el s-a aşezat un preot. Urmărind privirea acestuia, văzu un tren târându-se încet şi foarte departe, pe dedesubtul lor.

— Avionul nostru face ca trenul acesta să ni se pară perimat, nu-i aşa? răspunse Caridi distrat.

— Da, foarte curând va începe să circule toată lumea prin aer, nu numai oamenii cumsecade, ci din nenorocire şi ticăloşii. Faptul acesta va îngreuna foarte mult sarcina poliţiei.

— Da, cred că aveţi dreptate, încuviinţă politicianul, continuând conversaţia, dar fără să-i dea prea multă atenţie.

— Din asta s-ar putea deduce, adăugă preotul că circulaţia pe calea aerului va grăbi prăbuşirea concepţiei morale şi religioase a lumii.

Caridi rămase puţin mirat de această întorsătură a conversaţiei lor.

— Mi se pare că nu înţeleg tocmai bine ce vreţi să spuneţi.

— Eu cred că atunci când oamenii se bucură de libertatea nemăsurată a mişcării fizice, se impune instituirea unui cod special de morală, căci altfel întreaga structură socială se va prăbuşi în haos.

— În locul dumitale eu aş spune, că dacă acorzi unui om cu porniri antisociale libertate mai multă, crimele lui vor deveni şi mai grave.

— Nu, el se va organiza, va încerca să-şi stabilească criteriile sale proprii. Când victimele lumii interlope ale metropolei noastre, nu vor mai fi în stare să se apere, vor înceta să mai fie victime, pentru a deveni un fel de servi. Gangsterul intră în relaţii de reciprocitate cu servii săi. Fiecare dintre ei poate avea nevoie de celălalt. Eu sunt de părere că aceasta ar putea fi

punctul de plecare pentru o moralizare fundamentală şi fără niciun compromis a vieţii americane.

— Aceasta se îmbină astăzi cu asasinate, şantaje şi răpiri, declară Caridi, fără să se simtă prea încântat de generalizările clericului.

— Îmblânzirea violenţelor este însăşi esenţa moralităţii, ripostă preotul. Ideea sacrificiului, patimile impuse Domnului nostru lisus Christos, sunt un măreţ simbol de violenţă pe care şi l-a însuşit religia creştină. Şi tot aşa victimele oricărei violenţe, prin moartea lor, prin incapacitatea lor de a trăi în mijlocul păcatului, reprezintă crucificări mărunte care deschid drumul înapoi, spre pace şi înfrăţire.

— Afirmaţia dumitale mi se pare un argument straniu de încâlcit, în raport cu ortodoxia obişnuită, zise Caridi.

— Nu, eşti de părere că aceasta este tocmai justa interpretare a frazelor: „Fericiţi sunt cei ce plâng“, „Fericiţi sunt cei săraci cu duhul, căci aceia vor moşteni pământul“, şi în toate cele patru Evanghelii se repetă de nenumărate ori afirmaţia că „Toţi cei ce îşi vor pierde viaţa, o vor găsi pre ea…“

Caridi ştia că astfel de credinţe erau simple superstiţii demult perimate, dar cuvintele preotului păreau că Ie atribuie un simulacru de adevăr. Clericul constată că tovarăşul său de drum a rămas impresionat, fie chiar în mod trecător, căci începu numaidecât să-şi dezgroape amintirile.

— Am avut numeroase ocazii, când am repetat această făgăduială a Evangheliilor, declară el şi pe urmă începu să-i spună o poveste de necrezut, cu o fată care fusese răpită de gangsteri şi căreia îi daseră drumul în mod temporar, pentru a veni Ia el la spovedanie. În cele din urmă fata a fost vândută de bandiţi, unui lupanar din Argentina.

Preotul stărui asupra bunei-credinţe, dovedite cu ocazia acestei odioase tranzacţii şi afirmă, că aceasta înseamnă începutul cert al unei noi morale americane.

Cuvintele preotului revoltară pe Caridi, deoarece era sigur că el cunoaşte pe fata despre care vorbea. Şi. Cu toate acestea, afirmaţiile lui erau fapte reale care se întâmplau adeseori în mijlocul claselor de jos din oraşele americane. Gândurile ei se întoarseră din nou la Mary Littenham Se simţea, mulţumit, că ea şi fetele din categoria ei sunt mai presus de brutalităţile vieţii interlope. Gândindu-se la acest amănunt, datorită simţului său de loialitate înnăscută, se simţi mulţumit şi de faptul că soţia sa Ellora este de

asemenea mai presus de orice ameninţare ce i-ar putea veni din partea gangsterilor.

Când ajunse la destinaţie şi intră în biroul său din vechea clădire a camerei, Mary Littenham se ridică de la masă şi se apropie de el, dar se opri în mijlocul acestui elan de afecţiune, şi-l întrebă cu glasul stins:

— Ce. Este Henry, ce s-a întâmplat?

— În avionul cu care am făcut drumul până aici, un preot mi-a vorbit despre o tânără americană care a fost transportată şi vândută lupanarelor din America de Sud.

Fata întinse mâna şi-l apucă de braţ, înduioşată:

— Henry, dacă eu nu-mi fac niciun gând din pricina felului în care este organizată lumea în care trăiesc, tot aşa nu trebuie nici dumneata să-ţi faci gânduri din cauza felului în care este organizată lumea dumitale. Deoarece a mea este cu adevărat… de necrezut. Ia de pildă pe tata în rolul lui obişnuit, care este obligat… ce să-ţi spun… să arunce pe stradă sute de oameni, în timp ce în lumea dumitale n-ai aflat decât despre o singură fată care a fost transportată în America de Sud.

— Adevărul este că operaţiile tatălui dumitale sunt mult mai abstracte.

— Bine, dragul meu, dar cred că nu ai nici cea mai depărtată legătură cu fata care a fost expediată în America de Sud. Nu te mai gândi la ea. Pentru oamenii cumsecade, singurul mijloc de a putea duce o viaţă liniştită, este să nu se gândească la cei nenorociţi.

Il strânse de mână şi la contactul acesta, o forţă interioară păru că-l îndeamnă să se apropie de ea. Fata se feri din calea lui.

— Nu, te rog, Henry nu aici în biroul acesta; astfel de gesturi nu se poate să le facem aici.

— Bine, Mary, dar unde şi când?… M-am gândit toată noaptea la dumneata. N-am putut închide ochii din pricina dorinţei.

Evident, afirmaţia aceasta era neîntemeiată, dar în clipa aceasta i se păru şi lui că şi-a petrecut toată noaptea zvârcolindu-se, chinuit de dorinţa ce i-o trezea această fată adorabilă.

— Eu nu ştiu când… Ai vorbit… n-ai vorbit…

— … Cu. Soţia mea?

— Da.

Caridi respiră adânc şi se uită la ea cu ochii rugători.

— Nu… nu, n-am vorbit… Ascultă, Mary, când sunt împreună cu dumneata, nu înţeleg cum de sunt în stare să mă gândesc o singură clipă la

Ellora, dar când sunt cu ea… Voi încerca să fiu foarte sincer… Nu sunt în stare să iau hotărârea şi să plec, ca s-o părăsesc pentru totdeauna… Nu sunt în stare nici cel puţin să mă gândesc la o astfel de faptă. Ca să vorbesc cu ea despre divorţ, ar fi tot atât, ca şi când i-aş propune să facă o călătorie în lună, sau ceva asemănător… Dar când sunt împreună cu dumneata, prezenţa dumitale pentru mine este ca şi respiraţia pentru un om care se îneacă.

Fata tăcu o vreme şi se uită la el.

— Ceva m-a determinat să presimt că nu-i vei spune nimic.

— Ai presimţit?

— Da… Cred că am presimţit, din cauză că te iubesc. Presupun de asemenea, că numai datorită instinctului meu de a aduce o fărâmă de bunătate şi milă sinceră în cercul familiei Littenham, mă determină să te iubesc. Şi, adăugă ea cu glasul grav, cred că această dragoste se datoreşte şi instinctului de conservare. Îmi închipui că o fărâmă cât de neînsemnată din personalitatea dumitale, transplantată în copilul pe care l-aş putea naşte eu, m-ar ajuta să mă acomodez mult mai uşor şi mai echitabil cu toată lumea. Îmi închipui că un om ca dumneata n-ar avea niciun motiv să-şi clădească o boltă sub apa unei dulbine,. Pentru a se apăra împotriva duşmanilor ce le trezeşte în drumul său.

Eventualitatea că ar putea să aibă un copil cu această fată, îl impresionă pe Caridi, întocmai ca un suflu din vechea mitologie a Eladei, care permitea ca muritorii să se căsătorească cu zeităţile.

— Ascultă, Mary, trebuie să vorbesc, voi vorbi cu Ellora şi-i voi spune.

— Nu… nu… nu-i vei spune niciodată!

— În Cazul acesta, dacă nu-i voi spune… ce se va întâmpla?

Fata se uită la el cu ochii îngânduraţi.

— La urma urmelor, dumneata tot dumneata rămâi.

— Ce vrei să spui? întrebă Caridi nerăbdător.

— Vreau să spun, că deşi sunt o femeie cu desăvârşire convenţională şi în mod firesc aş prefera, ca tatăl copilului meu să obţină divorţul, pentru a fi. Liber şi a deveni numai al meu, totuşi nu sunt superstiţioasă. Nu voi admite ca omisiunile unei vechi ceremonii, instituită de strămunii noştri sălbatici, să aibă vreo influenţă asupra unui scop moral. Cred că procedeul acesta ar fi ruşinos.

— Vrei să spui că ai…

— Da, m-am hotărât să iau un apartament aici la Washington. Tatălui meu îi voi putea spune, că-mi vine greu să mă întorc în fiecare zi acasă…

— Mary, eşti adorabilă…

— Nu, nu, nu… te rog! Henry, Dumnezeu mi-e martor că-mi vine destul de greu să-mi păstrez cumpătul, în timpul cât stau aici în birou, împreună cu dumneata, fără să mai întinzi braţele, ca să mă cuprinzi… În orice caz, acum va trebui să pleci.

— Va trebui să plec?

— Da. Membrii Comisiei dumitale vor ţine şedinţă.

— Ce Comisie?

— Dragul meu, singura Comisie din care faci parte deocamdată, Comisia Problemelor Militare. Se întruneşte în noua clădire a Camerei. Eşti aşteptat să te prezinţi imediat ce vei sosi.

— În cazul acesta, înainte de plecare, va trebui să mă săruţi!

La câteva minute după aceea domnişoara Littenham îi spuse cu glasul tremurat:

— Henry… dumneata… eşti cel mai minunat bărbat… al emoţiilor mele… pe care l-am cunoscut până acum.

Caridi plecă la întrunire, înfiorat de mulţumirea neaşteptată pe care o simte un bărbat căsătorit, faţă de o amantă. Încercă să-şi limpezească mintea şi să se gândească numai la şedinţa spre care se ducea. Ştia că fetele devin din ce în ce tot mai încântătoare şi mai frumoase, cu fiecare, zi ce trece, până ce se căsătoresc. Cu Ellora se întâmplase tot aşa. Se străduí din toate puterile să-şi concentreze atenţia asupra subiectului ce se va discuta în Comisii. În şedinţele acestor comisii deputăţii aveau ocazia să-şi servească Patria cu. Adevărat… Se simţea profund mulţumit că va putea poseda pe Mary Littenham, fără să divorţeze de Ellora, deoarece nu se simţea în stare de aşa ceva. Dragostea nouă, trezită din nou în viaţa lui, îl umplea de extaz.

Înainte de a ieşi din clădirea Administraţiei, îşi scoase portţigaretul şi, stăpânit de un îndemn neaşteptat, îl deschise şi oferi uşierului o ţigară.

Când intră în sala de şedinţe din palatul cel nou al Camerei, găsi pe membrii Comisiei care începuseră discuţia, aşezaţi în jurul mesei şi punând întrebări unui militar.

Militarul, îmbrăcat în uniformă de colonel, pe guler cu aripile, insigna aviaţiei, spunea:

— După părerea mea, domnule, la această întrebare eu aş răspunde, că avem nevoie de o bază aeriană în vecinătatea marilor lacuri.

— Care ar fi scopul unei. Astfel de baze?

— Scopul tehnicienilor noştri militari este să ne asigurăm frontiera, împotriva oricărei posibilităţi de surpriză.

— Înţelegi în timp de război?

— Domnul meu, din punct de vedere teoretic, Academia Militară, este mereu pe picior de război.

— Unde ar trebui înfiinţată o astfel de bază aeriană?

— În jumătatea de miazănoapte a Statului Illinois. Aceasta ar fi destul de departe spre răsărit, pentru a face legătura cu sistemul nostru de apărare din regiunea aceea; ar fi la o depărtare de nouăsprezece până la douăzeci de ceasuri de litoralul din apus şi în mod firesc, ar domina marile lacuri, tributarele şi gurile lor.

Un membru al Comisiei întrebă, nu cumva această propunere ar viola condiţiile tratatului dintre America şi Canada, care prevede ca niciunul din aceste două state să nu-şi fortifice frontiera comună.

Colonelul răspunse, că din punct de vedere tehnic o bază aeriană nu poate fi considerată drept o fortificaţie, că este un mijloc ofensiv nu defensiv, prin urmare nu cade în prevederile tehnice ale tratatului.

Caridi interveni, întrebându-l dacă o astfel de hotărâre n-ar fi o violare a spiritului acestui tratat şi dacă n-ar fi mai bine să se respecte spiritul şi nu litera înţelegerii existente între America şi Canada?

— Mie mi s-a pus această întrebare, în calitate de expert militar. Răspunsul pe care l-am dat, este dictat de consideraţiuni pur militare. Oportunitatea politică a unei astfel de măsuri cade în afară de sfera preocupărilor mele şi este de competenţa Comisiei.

Preşedintele se înclină, fără să se ridice de pe scaun.

— Îţi mulţumesc colonele… Academia de Război are planurile complete ale unei astfel de baze?

— Sigur că da. Acestea fac parte din lucrările obişnuite.

— Vă mulţumim. Preşedintele se întoarse spre ceilalţi membri ai Comisiei. Şi acum domnilor, am în faţa mea o cerere a Societăţii Rumbourg-Nordensk Munitions & Arms Company, care cere ca un anumit procedeu pentru fabricarea prafului de puşcă, aflat în posesia Ministerului de Război, să fie pus la dispoziţia întreprinderilor Rumbourg-Nordensk Company, pentru a fi comercializat pe pieţele străine.

Unul dintre membrii Comisiei întrebă, dacă procedeul acesta este un secret pe care îl deţine numai Ministerul de Război. Preşedintele îi răspunse

afirmativ. Cel care puse întrebarea ar fi vrut să ştie motivele pentru care un secret militar ar trebui pus la dispoziţia unei întreprinderi particulare.

— Domnul Orton care este membru al Comisiei, vă va răspunde la această întrebare, declară Preşedintele. Dumnealui este cel care mi-a încredinţat această cerere.

Domnul Orton nu se ridică de pe scaun, dar începu să le explice cu glas liniştit:

— Domnilor, se pune pur şi simplu întrebarea: care valoare a procedeului Saylor-Rose doreşte guvernul s-o exploateze, valoarea militară sau valoarea comercială? Valoarea lui militară depinde de viitor şi este mai puţin decât problematică, este improbabilă. În zilele noastre progresele tehnice sunt atât de rapide, încât ar fi foarte puţin probabil ca acest procedeu special să nu fie depăşit de alte metode noi, cu mult înainte de a fi America amestecată într-un război. Pe de altă parte, valoarea comercială a acestui procedeu este imediată, aci în faţa noastră, dar este expusă la o devalorizare rapidă. Prin urmare se pune întrebarea: ce valoare doreşte Comisia să exploateze, pe cea prezentă sau pe cea problematică din viitor.

Unul dintre membri întrebă, de ce trebuie numaidecât ca acest procedeu să fie cedat întreprinderii Rumbourg-Nordensk Company.

Domnul Orton, care prezentase această cerere, ridică braţele, ca şi când ar fi vrut să se mire de simplitatea întrebării formulate.

— Singura posibilitate, pentru ca roadele muncii oamenilor de geniu din America să poată fi plasate pe piaţa universală, domnule Preşedinte, este să se pună la îndemâna marilor întreprinderi. Vorbind din punct de vedere financiar, întreprinderile noastre sunt însuşi Statul nostru. Ele sunt distribuitoarele avuţiei noastre naţionale, în timp de criză financiară, când naţiunea noastră doreşte să sporească circulaţia fiduciară, reuşeşte să facă această sporire de circulaţie suplimentară, cu ajutorul împrumuturilor luate de la marile bănci şi de la întreprinderile industriale, cu o dobândă asupra valorii nominale. Prin urmare, nimic mai firesc, decât ca Ministerul nostru de Război să urmeze pilda tezaurului nostru şi să plaseze o invenţie americană pe pieţele străine, prin intermediul unei mari întreprinderi americane. În realitate acesta este singurul procedeu posibil, deoarece guvernul nu se poate ocupa el însuşi de fabricarea şi comercializarea acestui exploziv. Un astfel de procedeu ar însemna o violare a preţioasei tradiţii americane, care prevede ca guvernul Uniunii să nu se amestece în afaceri

comerciale şi să lase libere pieţele universale tuturor cetăţenilor ei, în mod egal şi fără să favorizeze pe nimeni.

Această declaraţie fu subliniată de aplauzele discrete ale membrilor aşezaţi împrejurul mesei.

— Comisia este de acord să voteze această cerere? întrebă Preşedintele.

În scurta pauză ce urmă după această întrebare, colonelul de aviaţie declară:

— Probabil n-ar fi lipsit de interes ca această Comisie să afle, că din punct de vedere tehnic războiul nu face parte din viitor, cum se pare că-şi închipuie unii dintre domnii membrii, ci este în prezent. Astăzi America, din punct de vedere tehnic, este în stare de război cu orice altă forţă militară şi orice combinaţii de forţe militare posibile de pe întregul glob. Procedeul Comitetului de a ventila orice secret sau avantaj ce s-ar găsi în orice moment la îndemâna Americii, înseamnă să slăbească în măsura respectivă securitatea prezentă a ţării noastre.

La aceste cuvinte Preşedintele ridică de câteva ori din sprâncene. Domnul Orton luă cuvântul:

— Aş vrea să aud în această privinţă părerea domnului Caridi, noul nostru coleg.

Caridi îşi drese glasul şi se ridică în picioare.

— Domnilor membri, reprezentantul Academiei de Război a expus foarte limpede prima alternativă, emisă de domnul Orton în cuvântarea sa. Dumnealui, am putea spune că a scontat biletele noastre la ordin în legătură cu un război actual şi le-a înlocuit cu numerarul unui război actual tehnic, care se desfăşoară în prezent (pe obrazul celor dimprejurul mesei tresăriră zâmbete discrete de uşurare). Din nefericire ţara noastră se găseşte angajată într-un alt război, nu un război tehnic militar, ci un război comercial care se desfăşoară pe toate fronturile, împotriva tuturor producătorilor din lume. Conducerea la bun sfârşit a acestui război, serveşte drept singură temelie pentru sfârşitul fericit al oricărui război tehnic militar prezent, sau război adevărat în viitor. Problema care se pune, domnilor, este dacă e mai bine să ajutăm pe soldaţii noştri din ateliere şi pe cei de la muncile agricole, acum cât timp au nevoie de ajutorul nostru, sau e preferabil să facem planul de ajutorare a unor soldaţi în tranşee care într-o bună zi ar putea să aibă nevoie de ajutorul nostru. După părerea mea aceasta este o problemă de imediată actualitate şi va trebui deci să procedăm în consecinţă.

Această primă manifestare a lui Caridi în Comisie, fu primită cu aplauze, parte din politeţe, parte din cauză că interpretase destul de reuşit atitudinea adoptată de domnul Orton, faţă de această chestiune. Cererea fu aprobată şi câţiva membri ai Comisiei fură însărcinaţi ca sub conducerea domnului Orton, să redacteze un proiect pe care să-l prezinte Congresului.

Caridi plecă mulţumit spre biroul său. Servise nu numai pe unul dintre susţinătorii săi în alegere, Rumbourg-Nordensk Munitions Company, dar fusese de folos şi intereselor lui Essary şi Rose Saylor, deoarece dacă Ministerul de Război îşi va însuşi invenţia lui, în mod firesc trebuia să i-o şi plătească.

Gândindu-se la Rose Saylor şi la relaţiile probabile dintre ea şi Essary, Caridi se simţi înfiorat de o uşoară invidie, pe urmă îşi aduse aminte de Mary Littenham şi traversă în grabă distanţa dintre vechea şi noua clădire a Camerei, şi peste câteva minute era din nou în biroul său.

CAPITOLUL XXXI

Onorabilul Henry Lee Caridi a stat toată noaptea treaz, întrebându-se care ar fi procedeul cel mai just şi mai demn. Ca toţi oamenii amabili şi dezinteresaţi, onorabilul Henry Lee era un om foarte maleabil. Accepta cu uşurinţă sugestiile prietenilor şi cunoştinţelor sale. De > astă dată, în relaţiile sale cu Ellora şi Mary Littenham, ar fi fost foarte bucuros să poată urma sfatul lor colectiv în ceea ce priveşte forma bunelor moravuri şi a moralei, dar din nefericire o astfel de soluţie nu se putea aplica vieţii americane.

A obţine un divorţ, era o problemă atât de simplă, ca şi a nu-l obţine. Singurul criteriu aplicabil în această împrejurare, era dorinţa sa proprie şi fericirea celor două femei interesate în cauză. Prin urmare era o problemă pur individuală între ei trei. Publicul nu numai că nu era interesat în cauză, dar nu avea nici păreri în legătură cu această problemă.

În această dilemă morală dogma bisericii nu putea interveni, deoarece cu jumătate de veac în urmă părerea bisericii în legătură cu o anumită problemă biologică se credea că a fost inexactă şi astfel influenţa acestei organizaţii scăzuse mereu de atunci încoace, aşa că astăzi devenise aproape neglijabilă, şi nici domnul Caridi, care era atât de uşor influenţabil, nu se gândi niciun moment să facă apel la ea.

Astfel a stat şi s-a frământat toată noaptea, întrebându-se care ar fi în actuala situaţie atitudinea cea mai justă şi mai demnă, când în realitate

făcând apel la un sentiment religios cât de larg, ar fi putut să se bucure de un somn tihnit.

În revărsatul zorilor, onorabilul Henry Lee ajunse 3a o hotărâre categorică şi nestrămutată şi începu să aţipească, exact în clipa când liniştea fu înfiorată de un ţipăt stins ce se auzea venind de foarte departe. Ţipătul se limpezea din ce în ce mai mult, pe măsură ce se apropia, pentru a deveni ţipătul unui vânzător de ziare. Băiatul striga din toate puterile:

„— Război! Război! Statele Unite fac pregătiri de război!“

Deputatul se ridică de pe pernă, clipi din ochi în faţa luminii cenuşii de la ferestrele camerei şi se întrebă:

„— Cum? Ce este asta?“

Ţipetele vânzătorului de ziare deveneau din ce în ce mai distincte.

Caridi coborî din pat, ieşi din apartament şi traversă hall-ul pustiu al palatului Albemarle, până la ieşire. Vânzătorul striga:

— Statele. Unite silite să calce tratatul! Fortificarea frontierei spre Canada!

Caridi cumpără un ziar şi mâinile începură să-i tremure când îl despături. În prima coloană văzu un articol privitor la şedinţa Comisiei Problemelor Militare. Reportajul conţinea o dare de seamă amănunţită despre expunerea făcută de reprezentantul armatei în faţa Comisiei şi sublinia că partea de Nord a Statului Illinois este locul cel mai indicat pentru o bază aeriană.

Caridi se simţi revoltat, pentru prima dată în viaţa sa, împotriva ziarului. Procedeul acesta de a publica cu litere mari pe prima pagină a ziarului, drept obiectiv practic afirmaţiile unui ofiţer care făcuse o simplă expunere teoretică a propunerii sale, i se părea lipsit de loialitate şi riscant.

Se întoarse şi se urcă din nou în pat, zicându-şi că va trebui să doarmă puţin, dar imediat după aceea sosi factorul cu un maldăr de scrisori. Se uită la ele şi începu să caşte, gândindu-se mereu la somn, dar constată că una dintre scrisori era de la bancă.

Scrisoarea aceasta îl nemulţumi. Nu putea să însemne decât cel mult că se găseşte din nou în încurcătură. Banca nu-i scria decât atunci când creditul său era depăşit. Ellora probabil făcea cheltuieli nebuneşti. Îşi aduse aminte de rochia despre care spusese că vrea să şi-o cumpere şi se întrebă, oare câte rochii şi-o fi cumpărat în realitate.

Ce femeie era soţia sa! El îşi sacrifica fericirea lui şi a lui Mary pentru a o face să fie mulţumită şi pentru a o apăra în lumea ei minusculă, iar… Ellora îşi lua vânt şi cheltuia două sau trei mii de dolari, fără să clipească!

Caridi se gândi, fără să mai murmure, că va fi mult mai bine să nu-i spună nimic, deoarece se găseau extrem de multe femei care erau mult mai extravagante decât Ellora. Dar când deschise plicul, dintr-însul scoase o scrisoare de care era prinsă şi o anexă. Scrisoarea îi aducea la cunoştinţă că banca a cumpărat şi a vândut pentru contul său opt mii de acţiuni Alleghany Coaie & Coke, Inc. Anexa era certificatul unui depozit în creditul contului său, reprezentând o sumă de şase mii şapte sute cincizeci şi doi de dolari şi nouăsprezece cenţi. Se uită speriat la certificat, pe urmă îşi dete seamă că scrisoarea nu era de la banca sa proprie, ci de la Westover Trust Company.

Notificarea băncii Westover îi sperie somnul şi făcu pe Caridi să se simtă foarte bine dispus. Puţin după aceea apăru camerista, îi aduse de mâncare, şi ceva mai târziu, ca o manifestare a bunei sale dispoziţii, se îmbrăcă şi plecă la birou.

În drum se opri în faţa unui chioşc care vindea ziare tipărite în celelalte State ale Uniunii, pentru a vadea cum prezintă acestea şedinţa Comisiei Problemelor Militare. Afişele erau pline de titluri alarmiste. „America face pregătiri pentru prevenirea unei agresiuni aeriene", „Statele Unite se înarmează împotriva Canadei", şi aşa mai departe, titlurile răsunătoare urmau unul după altul.

Îndrăzneala presei americane abuzează de prietenia celui mai apropiat şi mai simpatic vecin, îşi zise Caridi mirat şi nemulţumit. Se întrebă, oare nu ar exista un mijloc pentru a difuza în întregime desfăşurarea calmă şi prietenească a dezbaterilor Comisiei? în timpul cât stătu îngândurat în faţa afişelor, auzi pe cineva că-l strigă pe nume. Se întoarse şi văzu un tânăr speriat şi palid, cu trupul adus de spate, stând într-o maşină care se oprise în marginea trotuarului.

— Dumneavoastră sunteţi domnul Caridi? repetă el, ca şi când n-ar fi fost pe deplin sigur de identitatea politicianului. Eu sunt Lennett Wales, de la ziarul *Tribune,* Bună propagandă, nu-i aşa? zise tânărul şi ridicând o mână de pe volan întinse arătătorul spre afişe.

Domnul Wales era exact omul cu care Caridi ar fi vrut să vorbească, aşa că îşi dete imediat drumul..

— Cred că acesta este unul dintre cele mai condamnabile şi cele mai mari greşeli ziaristice ce mi-a fost dat să văd în viaţa mea. Nu suflă nicio vorbă, că discuţia s-a desfăşurat în jurul unei idei de pură strategie militară tehnică şi nu are nicio legătură cu un act de duşmănie faţă de Canada, cum nu are nici cu un act de duşmănie împotriva teritoriului *Terra del Fuego.*

Domnul Wales scoase din buzunar un pachet de ţigări şi-l întinse spre Caridi.

— Articolul explică adevărata situaţie.

— Dar, dar toată lumea va citi titlurile şi câţi vor fi cei care vor citi şi articolul?

— Asta eu n-o ştiu, răspunse ziaristul şi-şi aprinse ţigara. Probabil a zecea parte dintre cei care citesc titlurile… sau chiar a douăzecea… în orice caz un procent foarte mic.

— Ce urmăresc ziarele care primejduiesc în felul acesta relaţiile noastre de prietenie?

— Tirajul şi difuzarea… un titlu răsunător reprezintă o posibilitate accentuată de difuzare.

— În felul acesta reuşesc să ne creeze şi duşmănii, ripostă Caridi nemulţumit. Astfel de procedee nu pot fi câtuşi de puţin folositoare comerţului nostru cu Canada…

— Vă îndreptaţi spre partea de jos a oraşului? îl întrerupse domnul Wales.

— Mă duc până la Lecksher Building.

— Urcaţi-vă în maşina mea. Mă duc până la clădirea care este lipită de biroul dumneavoastră.

După ce Caridi se urcă, domnul Wales conduse câteva clipe maşina, fără să zică nimic. Puţin după aceea începu să zâmbească, repezindu-şi în jos colţurile gurii, în felul dispreţuitor, caracteristic ziariştilor când încearcă să zâmbească.

— Probabil ştiţi, domnule Caridi, că exploatând această chestiune, scopul nostru iniţial n-a fost să majorăm vânzarea.

— Bine, da în cazul acesta care a fost scopul iniţial?

— Să abatem atenţia publicului şi să-l determinăm să nu bage de seamă că Ministerul Războiului a cedat întreprinderii Rumbourg-Nordensk Company procedeul de fabricare a unui exploziv.

Caridi îşi îndreptă puţin trupul în maşina care alerga cu toată viteza.

— De ce, acest procedeu era singurul cuminte pe care îl putea adopta.

Domnul Wales făcu un semn de aprobare cu mâna în care ţinea ţigara şi atitudinea lui se schimbă, în mod aproape imperceptibil.

— Evident, evident, toate acestea eu le ştiu şi le ştii şi dumneata, dar oare publicul care nu judecă…

— În felul acesta lucrătorii americani vor putea găsi de lucru şi în ţară va intra capital străin.

— Exact, dar în cazul când populaţia şi-ar face o idee greşită despre Ministerul de Război care cedează secretele militare pentru a fi exploatate de particulari…

— Nu este vorba de o exploatare particulară… este numai quasi-particulară. Singurul mijloc pentru a da populaţiei americane de lucru, este intervenţia acestor mari întreprinderi semi-publice.

— Sigur că da, noi doi cunoaştem acest amănunt, dar poporul american nu înţelege cât de *seini* şi cât de *quasi* sunt aceste întreprinderi. El le consideră drept Asociaţii a oamenilor bogaţi care sunt porniţi să bage America în propriile lor buzunare. Prin urmare dacă va afla că Ministerul de Război predă secrete militare întreprinderilor, cum ţi-am spus, publicul este prea simplist pentru a putea înţelege fineţurile unui astfel de procedeu şi va fi împotriva lui. Aceasta este explicaţia titlurilor răsunătoare.

Caridi începu să înţeleagă atitudinea ziaristului şi adăugă pe un ton ceva mai blând:

— Eu nu cred că este necesar, să ne expunem primejdiei de a jigni Canada, numai pentru acest motiv.

— Trebuie să ştii că mai este un motiv, ripostă domnul Wales, distrat.

Caridi se uită la el.

— Da?… şi care este acesta?

— Uite ce, dacă vom jigni de fapt Canada şi vom tulbura vechile relaţii de prietenie dintre noi, s-ar putea ca ambele naţiuni să înceapă ridicarea unei serii de fortificaţii în lungul frontierei. În cazul acesta este aproape sigur că Rumbourg-Nordensk va obţine contractele pentru clădirea acestor forturi în amândouă ţările, deoarece Rumbourg Company are un contract, pe bază de reciprocitate, cu întreprinderile britanice şi franceze, pentru a nu încălca sfera de activitate, delimitată la teritoriile prevăzute pentru fiecare dintre ele. Naţiunile pot rupe tratatele existente între ele, dar întreprinderile le vor respecta pe ale lor. Înţelegi, directorii ziarului *Tribune* trebuie să ţină socoteală de toate aceste amănunte, deoarece ziarul şi fabrica de muniţii aparţin amândouă grupului de interese Littenham.

Domnul Wales începu din nou să zâmbească ironic şi viră spre marginea trotuarului.

— Mi se pare că aici este biroul dumitale. Sper că voi avea şi de acum înainte plăcerea să vă mai iau în maşina mea.

Caridi îi mulţumi şi intră în clădire, gândindu-se puţin cam confuz la legătura dintre ziare, pacea internaţională şi fabricile de muniţii, dar în aceeaşi clipă toate preocupările lui de acum se spulberară, când văzu o femeie pe care o cunoştea intrând în Lecksher Building. Grăbi pasul, o ajunse şi i se adresă numaidecât:

— Ce faci domnişoară Saylor, ai ieşit astăzi foarte devreme… ce face Jim Essary?

— E foarte bine… sau cel puţin era foarte bine, când m-am despărţit de el.

Felul în care îi dădu acest răspuns, făcu pe Caridi să se alarmeze.

— Cum adică… ce s-a întâmplat cu Jim?

— S-au întâmplat două lucruri. Au venit nişte oameni şi i-au cerut lui Jim să le plătească o taxă sau o chirie sau aşa ceva, pentru a se înscrie într-o asociaţie pentru protejarea laboratorului nostru.

— Pentru protejarea laboratorului?

— Da, spuneau că-l vor proteja pentru şase dolari pe lună. Jim n-a vrut să plătească, aşa că oamenii au spart ferestrele şi au declarat că vor să-i dovedească motivele pentru care va avea nevoie să fie protejat.

Domnişoara Saylor era grozav de revoltată; se făcu albă ca varul în timp ce-i povesti despre această jignire.

— Haide, să intrăm în birou, zise Caridi cu glas grav, cred că Myerberg va putea limpezi această chestiune.

Caridi se simţea jignit, din cauză că banda lui Canarelli îndrăznise să se ridice atât de sus, încât să atace pe fata aceasta şi pe Essary. I se părea normal ca bandiţii să şantajeze pe negustorii de păsări, pe negustorii de legume şi lucrătorii din docuri, dar faptul că atacaseră un vechi coleg de şcoală al său, îi da o senzaţie de nesiguranţă.

— Mi se pare spuneai, că ai avut două motive de nemulţumire. Care este celălalt? întrebă Caridi, după ce intrară în ascensor.

— Îţi voi spune în birou, răspunse fata cu glasul mai domolit, dar parcă ceva mai speriată.

Politicianul nu mai zise nimic, ci urcă liniştit împreună cu domnişoara Saylor. Simţea un fel de simpatie pentru această tânără femeie care era prietena fostului său coleg de şcoală. Îşi zise că Essary ar trebui să se căsătorească cu ca. Cu siguranţă pe cl nu-l va împiedica motivul că este dinainte căsătorit cu altcineva. În cazul când totuşi ar fi căsătorit, de ce nu încearcă să divorţeze, pentru a se purta aşa cum se cuvine, faţă de o fată atât

de distinsă ca ea? Amănuntul că Rose trăia cu Essary, în afară de cadrul vechilor convenţiuni, dar conform noilor concepţii, părea că îi trezeşte interesul faţă de ea şi-l determina să se înduioşeze şi să încerce s-o apere. Pe urmă se simţi chinuit de o uşoară remuşcare, când se întrebă, oare gândurile acestea ale lui nu sunt un fel de lipsă de loialitate faţă de Mary Littenham?

CAPITOLUL XXXII

în biroul de la etajul al cincisprezecelea al palatului Lecksher Building, Caridi explică lui Sol Myerberg actul de sabotaj pe care l-a suferit Jim Essary din partea membrilor bandei lui Canarelli.

Avocatul cel scurt şi voinic făcu pe vizitatorii săi să rămână cu gura căscată, când îl auziră că exclamă mulţumit:

— Admirabil, excelent! Dacă aş fi ştiut dinainte, că banda lui Canarelli v-a spart ferestrele, domnişoară Saylor, aş fi trimis eu însumi după dumneavoastră.

— Ce vrei să spui? întrebă Caridi.

— Tocmai era să plec la o conferinţă în legătură cu această chestiune. Întâmplarea domnişoarei Saylor, face parte din nenumărate cazuri asemănătoare, în care este interesat întregul cartier al fabricilor de muniţii. Au fost adresate plângeri poliţiei, ziarelor şi societăţii care fabrică aceste muniţii, dar evident, nu s-a luat nicio măsură.

— Unde se va ţine conferinţa despre care vorbeşti?

— În casa lui Krauseman. Din întâmplare voi putea aduce la cunoştinţa lui Canarelli, că domnişoara Saylor şi Essary sunt clienţii mei şi în felul acesta laboratorul dumnealor va fi eliminat din campania de represalii.

— Cine va participa la conferinţă?

— Krauseman, Canarelli şi domnul Corley, reprezentantul lui Rumbourg-Nordensk Company.

Domnişoara Saylor deveni atentă:

— Spui că demnul Corley va fi de faţă, în numele întreprinderii Rumbourg Ccmpany?

— Tocmai… de ce?

— Cred că întreprinderea a trimis pe un domn oa să vorbească cu mine… n-a vrut să-mi spună cine l-a trimis, dar cred c-a venit din partea lui" Nordensk… Tocmai acesta este motivul pentru care am venit acum la dumneata.

— Cel care a venit la dumneata a fost domnul Corley?

— Nu ştiu, căci n-a vrut să-mi spună nici cum îl cheamă.

— Şi ce-a vrut de la dumneata?

— À vrut să-mi cumpere dreptul asupra procedeului de fabricare a explozivului inventat de Essary.

— Ce ţi-a oferit?

— O mie de dolari.

— O mie, ce!… exclamă Caridi năucit.

— Exact, o mie de dolari, repetă fata pe un ton nemulţumit. Mi-a spus că el reprezintă o importantă Societate care ar vrea să exploateze formula mea, înregistrată pe numele meu la Ministerul Războiului. Spunea că îmi oferă o mie de dolari drept recompensă, dacă voi renunţa la partea ce mi se cuvine din această invenţie.

Caridi era revoltat.

— O mie de dolari… Aceasta este cea mai mare neruşinare de care am auzit Câteodată în viaţa mea!

— Astfel de cazuri se întâmplă destul de des, interveni Myerberg. Societăţile şantajează uneori pe micii Inventatori, ameninţându-l cu procese şi oferindu-le sume mai mult de formă… Dumneata ce i-ai răspuns, domnişoară Saylor?

— I-am spus să vorbească cu avocatul meu.

— Ai procedat corect, încuviinţă Caridi.

— Stai să vedem, se grăbi Myerberg speriat, unde te-ai întâlnit cu omul acesta… Sper că nu în laborator.

— O, nu, la asta m-am gândit imediat, mi-am dat seama că în felul acesta va înţelege că procedeul a fost inventat de Jim… Nu, am o verişoară în North Park. I-am dat adresa ei şi ne-am întâlnit acolo.

— Eşti o fată strălucită, domnişoară Saylor.

Avocatul dădu din cap.

În timpul conversaţiei ce se desfăşură între ei. Myerberg stărui asupra amănuntului, că ar fi bine să primească orice sumă ce ar putea să stoarcă de la străinul acesta, deoarece dacă chestiunea ar ajunge în faţa Tribunalului, va fi aproape imposibil să nu fie descoperit adevăratul inventator. Şi în cazul când se va afla că inventatorul este Essary, procedeul va deveni în mod automat proprietatea întreprinderii Rumbourg şi ei nu vor mai primi nimic.

După ce ajunseră la această soluţie, aproape imposibilă, a problemei, plecară toţi trei la conferinţa cu Krauseman.

În maşină Myerberg părea enervat. Se uita încruntat la circulaţia ce se scurgea pe lângă automobilul lor. Caridi se uita din când în când la fata care se aşezase demnă între el şi asociatul său. Apoi, pentru a-şi explica interesul şi simpatia ce o simţea faţă de ea, declară că este ruşinos ca o fată de condiţia domnişoarei Saylor, să fie plictisită de bandiţi.

— Cu asta se va termina foarte curând, interveni Myerberg. Ceea ce mă preocupă pe mine, este îndrăzneala lui Canarelli şi a bandei sale care încearcă să şantajeze marea industrie. Nu e nicio primejdie să şantajezi oamenii din clasa mijlocie: aceştia nu sunt organizaţi. Rolul lor politic este de puţină importanţă şi nu au presa la îndemâna lor, dar marea industrie dispune de toate aceste mijloace. Pentru aceleaşi motive este primejdios şi pentru marea industrie să exproprieze partea de pradă a bandei. Aceste două forţe hotărâtoare pentru viaţa americană, ar trebui să se obişnuiască să-şi respecte în mod reciproc puterea lor.

— Dumneata vorbeşti, ca şi cum ai fi de acord cu gangsterii, declară domnişoara Saylor şi se uită dintr-o parte la el.

— Eu nu sunt nici pentru, nici contra lor. Constat pur şi simplu faptul, că aici în America ne găsim în faţa unei grupări noi care tinde să ajungă la putere. Actualmente această grupare este ceea ce noi numim clasa criminalilor, dar nu trebuie să uiţi că aproape toţi marii plutocraţi americani şi marile întreprinderi americane şi-au început existenţa ca simpli criminali. Evident, după ce manoperele lor au reuşit, şi-au votat şi şi-au redactat legi pe temeiul cărora nu mai sunt consideraţi, criminali. De pildă pentru Merritt Littenham a fost cu totul legal să-şi voteze o gratificaţie de un milion de dolari din beneficiul lui Westover Trust Company. În orice caz însă, banii aceştia nu i-ar fi putut lua de la un deponent care ar putea să se apere împotriva rapacităţii lui. Acesta este subiectul ce se va discuta în conferinţa de astăzi.

Probabil Myerberg ar fi discutat mai cu de-amănuntul istoria marilor bogătaşi americani, dar maşina lor intră în parcul răsădit cu flori pe care Krauseman îl întreţinea – pe cheltuiala oraşului – în faţa casei sale.

Imediat după aceea intrară toţi trei în casa lui Krauseman şi fură întâmpinaţi de camerista California. Negresa îi salută şi le spuse că domnul Canarelli şi celălalt bărbat au sosit. Îi conduse în lungul unui coridor întunecat, la intrarea căruia era o armură de cavaler cu lancea în mână. Se opri în faţa unei uşi şi după ce bătu, anunţă că domnul Myerberg a sosit. Glasul profund al lui Krauseman îi răspunse, să-l poftească înăuntru.

Grupul intră şi Caridi constată că în odaie mai erau trei inşi. În conversaţia acestora intervenise o pauză, pe urmă Canarelli începu din nou să vorbească!

— În legătură cu aurul acesta, am telefonat azi dimineaţă băncii Westover, domnule Corley…

Auzind numele „Corley" Caridi simţi o uşoară ne· mulţumire, la gândul că domnişoara Saylor este obligată să întâlnească pe omul acesta şi aici.

Cu mâna albă, domnul Corley făcu un gest caracteristic pentru un director.

— Bine domnule Canarelli, fabrica de muniţii nu are nicio legătură cu Westover Trust Company. Aceasta este o organizaţie cu totul aparte. ·

Banditul mic de statură şi cu părul negru se plecă spre reprezentantul fabricii.

— Dumneata n-ai nicio legătură cu banca?

— Nu, eu sunt cointeresat numai la casele pe care întreprinderea le pune la îndemâna lucrătorilor.

— În cazul acesta, n-are niciun rost să-mi pierd vremea cu dumneata, declară escrocul fără să ezite. Eu vreau să stau de vorbă cu cel care conduce ambele pungăşii.

Când auzi epitetul acesta, domnul Corley îşi drese glasul.

— Nu există un astfel de om. Banca Westover şi fabrica noastră nu au nicio legătură una cu alta.

— Acesta este un adevăr, Joe, interveni Krauseman cu glasul lui gutural.

Canarelli îşi netezi părul.

— Atunci care este motivul că ai venit să vorbeşti cu mine? Dacă banda dumitale nu poate obţine de la bancă ceea ce doresc eu, atunci nici eu nu pot face, domnule Corley, ceea ce-mi ceri. Dumneata ai venit să-mi ceri ceva, dar nu-mi oferi nimic în schimb, ca să putem sta de vorbă. Cred că nu te-ai gândit să-mi ceri să renunţ la colectarea taxelor ce se cuvin Asociaţiei pentru Protejarea Proprietăţii celor care stăpânesc fabricile de muniţii, nu-i aşa?

Domnul Corley făcu un gest deznădăjduit.

— Chiar dacă Societatea Fabricilor de Muniţii ar putea determina banca să-ţi elibereze aur în contul depozitelor dumitale, ceea ce este imposibil, aceasta totuşi nu va putea să-ţi satisfacă cererea, deoarece astăzi procedeul ar fi ilegal.

Canarelli se întoarse spre Krauseman.

— Ar fi trebuit să mi se dea de ştire, ca eu să-mi pot transporta aurul atunci când Littenham şi l-a transportat pe al său. Eu sunt tot atât de patriot ca şi Littenham, şi dumneata ştii acest lucru, domnul Krauseman. Am contribuit cu şaizeci de mii de dolari pentru campania partidului republican şi cu şaptezeci de mii de dolari pentru campania partidului democrat. Sunt tot atât de patriot ca şi Littenham. Dacă aş fi fost informat la timp, toate acestea nu s-ar mai fi întâmplat.

— Ascultă, protestă Corley, ceea ce s-a întâmplat e bun întâmplat. Cu ziua de ieri nu te mai întâlneşti.

Spune-mi, cât îmi ceri acuma, ca să opreşti pe oamenii dumitale să mai plictisească pe funcţionarii noştri în casele lor?

Dar banditul era un om tot atât de realist, ca şi bancherul cu care vorbea.

— Cer ca Westover Trust Company să transfere în contul meu, la Montreal Bank, cinci sute de mii de dolari, din cantitatea de aur transportată în Canada.

— Bine, dar te-am rugat să înţelegi, exclamă deznădăjduit directorul fabricii de muniţii, că aurul depus la Montreal, nu mai aparţine acum lui Westover Trust. El este în posesia unei societăţi formate în sânul băncii, dar care nu are nicio legătură legală cu banca. Nu e responsabilă în nicio formă de datoriile, contractele, obligaţiile sau defecţiunile băncii. Însăşi banca n-ar fi în stare să-ţi plătească depozitul, cu aurul deţinut de o societate străină.

Canarelli zâmbi ironic.

— Vasăzică nu poţi face nimic?

— Absolut nimic.

— Nici banca nu poate face nimic?

— Nici ea.

— Nici Societatea Fabricilor de Muniţii?

— Ea cu atât mai puţin.

— Perfect… Uite ce… dumneata totuşi vei putea face ceva pentru mine.

— Ce anume?

— Să duci un mesaj.

Domnul Corley ezită un moment.

— Cui?

— Celui care conduce fabrica de muniţii, celui care a înfiinţat în sânul băncii noua societate din Canada, bărbatului aceluia.

— Nu înţelegi, că nu este o persoană anume!

— Are dreptate, Joe, interveni Myerberg cu bunăvoinţă. Legea privitoare la întreprinderile anonime, care Ia început fusese destinată să evite răspunderea personală a acţionarilor pentru datoriile întreprinderii, a fost extinsă în mod implicit, pentru a evita răspunderea acestora şi pentru cazurile de furt.

Canarelli continuă, tot atât de rigid, ca şi când nu i-ar fi auzit.

— Spune-i omului aceluia din partea mea, că eu nu sunt agentul său încasator. Spune-i că în oraşul acesta toţi oamenii mărunţi, cum sunt băcanii, măcelarii, avocaţii şi doctorii, toţi sunt agenţii săi, eu însă nu sunt. Banditul se ridică în picioare, apoi se apropie de domnul Corley şi-l bată pe umăr, cu un gest de stranie superioritate. Spune-i din partea mea, că atunci când îi încredinţez un dolar, ca să mi-l păstreze, am dreptul să cred că mi-l dă înapoi, când voi avea nevoie de el.

Prin mintea lui Caridi trecu o stranie împerechere de idei, gândindu-se că severele legiuiri bancare din China, nu-şi datorează originea calmei tradiţii financiare americane, ci au devenit rigide şi severe din cauza atitudinii briganzilor chinezi.

Domnul Corley se ridică repede în picioare. Era un bărbat bine legat, îmbrăcat cu grijă şi de statură mijlocie.

— Sunt convins că nu există nimeni, cui i-aş putea spune aşa ceva, repetă el, uitându-se enervat la micul bandit din faţa lui, şi eu personal nu am niciun fel de legătură cu această chestiune.

— Dumneata lucrezi pentru fabrica de muniţii? Nu-i aşa? întrebă Canarelli uitându-se cu atenţie la el.

— Sunt Vicepreşedintele acestei Societăţi.

Canarelli dete din cap şi se îndreptă spre uşă.

— Perfect, îi vei spune ceea ce ţi-am spus eu acum.

După plecarea lui Canarelli, domnul Krauseman şi cei patru musafiri ai săi rămaseră o clipă nemişcaţi în faţa focului din cămin.

— E regretabil că nu i se poate da în Canada partea de aur pe care o pretinde, declară bătrânul german. Este tot ceea ce cere şi exact locul unde cere să i se dea.

— De ce tocmai acolo? întrebă domnul Corley, ridicând uşor din umeri.

— Pentru că valoarea dolarului aur nu fluctuează, şi nu poţi şti niciodată dinainte momentul, când Joe va fi obligat să treacă în Canada.

— Nu există absolut niciun mijloc de a obliga o societate din Canada, să plătească pe un excroc, ca să înceteze de a mai plictisi fabricile de muniţii

din America, declară domnul Corley, şi respiră adânc.

— Oamenii s-au obişnuit să-mi spună „Şef politic“ declară domnul Krauseman liniştit, dar n-am făcut niciodată altceva, decât am jucat rolul unui mijlocitor între interesele financiare pe de o parte şi interesele grupării criminalilor, pe de alta.

— Nu vi se pare, domnule Krauseman, că situaţia aceasta este destul de tragică? întrebă domnişoara Saylor.

— Este o situaţie plină de răspunderi. Eu apăr crezul democratic al guvernului, domnişoară Saylor, la care poporul din America poate face apel şi-l poate întrebuinţa în scopuri naţionale, oricând va găsi de cuviinţă.

Myerberg zâmbi.

— Constat că dumneata eşti păstrătorul Sfântului Mir… dar în acelaşi timp încasezi şi taxe pentru păstrarea lui.

— Nu cred că un protestant sau un catolic ar fi în stare să spună aşa ceva, răspunse bătrânul german cu glasul grav.

Îşi conduse invitaţii în lungul coridorului întunecat şi trecură împreună prin faţa armurei goale care ţinea lancea în mână; după ce se înclină în faţa lor, le deschise uşa de la ieşire.

În parc se opriră toţi patru şi se întrebară unul pe altul încotro se duc, cum fac cei care sunt în căutarea unui taxi.

— Eu mă duc până la Lecksher Building, dedată domnul Corley. Vreau să vorbesc cu avocatul domnişoarei Saylor, ca să-mi cedeze drepturile ce le are asupra procedeului de fabricare a explozivului ce se găseşte acum la Ministerul de Război.

— E admirabil! exclamă Myerberg. Ne ducem cu toţii acolo… Cunoşti pe domnişoara Saylor?

— Da, am cunoscut-o în casa dumneaei din North Park.

— În cazul acesta este o coincidenţă fericită, declară Myerberg cu vădită plăcere. Domnişoara Saylor m-a însoţit până aici, deoarece eu ştiam că voi avea ocazia să cunosc pe unul dintre conducătorii fabricii de muniţii, zise el şi zâmbi. Ca să-ţi spun adevărul, mi-am închipuit că voi putea obţine o indicaţie de la omul acesta, în privinţa valorii adevărate a procedeului. Nici n-am visat că vom întâlni pe acelaşi om, care va veni la noi, să ne ofere o tranzacţie de cedare a acestui procedeu.

Domnul Corley zâmbi.

— Cred că a fost şi pentru mine o surpriză.

Maşina sosi şi se instalară toţi patru.

— Ei, domnule Corley, începu Myerberg; imediat ce se aşezară comod pe scaune. Ce valoare credeţi că ar putea avea procedeul acesta pentru fabrica dumneavoastră?

— Ca să vă spun adevărul, domnule Myerberg, răspunse Corley, avocaţii fabricilor de muniţii s-au şi ocupat de problema dacă întreprinderea noastră mai are sau nu nevoie de drepturile domnişoarei Saylor asupra acestui procedeu. Se întoarse spre Caridi, cum au obiceiul oamenii obişnuiţi să vorbească în şedinţa Consiliilor şi să se adreseze celui cu care vorbeşte, privindu-l din faţă: chestiunea aceasta a fost acum încredinţată Ministerului de Război şi Ministerul de Război a transferat drepturile de fabricaţie asupra Societăţii noastre şi…

Myerberg aprobă din cap.

— Aceasta este exact amănuntul despre care voiam să vă vorbesc şi eu. De ce adică să nu admită întreprinderea dumneavoastră, ca domnişoara Saylor să încaseze valoarea invenţiei de-a dreptul de la Ministerul de Război?

— Ideea aceasta este foarte bună,. Aprobă domnul Corley.

— În cazul acesta, pentru a limpezi chestiunea, să zicem că dumneata ne-ai semna o simplă cedare a drepturilor întreprinderii asupra acestui procedeu.

— De, nu cred că voi putea face aşa ceva, domnule Myerberg.

— De ce?

— Pentru *că* un singur director nu are calitatea să semneze Societatea în mod obligatoriu. Eu procedez în mod absolut impersonal, în calitate de reprezentant şi nu pot decide nimic singur.

— Bine, dar ai venit aici ca să ne propui această tranzacţie!

— Însărcinarea mea este limitată la o ofertă în numerar, şi nimic altceva.

Puţin după aceea, maşina ajunse la Lecksher Building, unde lăsă pe domnişoara Saylor, Myerberg şi Caridi, apoi îşi continuă drumul spre fabrica de muniţii, cu domnul Corley.

CAPITOLUL XXXIII

Pe trotuarul din faţa intrării, domnişoara Rose Saylor se opri şi se uită dezamăgită la cei doi tovarăşi ai ei.

— Ce l-a determinat să plece în felul acesta?… Credeţi că bănuieşte că eu…

Myerberg dete din cap.

— Evident… cred că n-a fost simplă coincidenţă, că cel care trebuia să vorbească cu Canarelli, trebuia să vorbească şi cu dumneata, în legătură cu invenţia. N-am reuşit să-i spun lui Joe, să poruncească oamenilor săi, să nu se mai apropie de laboratorul dumitale.

— Afară de asta nu mi-a făcut nicio ofertă, murmură domnişoara Saylor.

— Haide să ne urcăm în birou şi vom vorbi şi despre această chestiune, o invită Myerberg.

— Nu, eu mă întorc acasă. I-am.; pus lui Jim că nu vom profita nimic de pe urma invenţiei lui… O-o… la revedere, eu trebuie să plec.

— La revedere, strigă Myerberg înveselit. Să nu te gândeşti niciun moment la un. Proces. În cazul când lucrurile vor ajunge atât de departe, cred că vom reuşi să respingem pretenţiile Societăţii asupra invenţiei lui Jim.

— Ascultă, domnişoară Saylor, eu plec spre aeroport şi dacă vrei, te voi conduce o bucată de drum, se oferi Caridi.

— Eu nu merg în partea în care te duci dumneata.

— Se poate să nu mergi, dar voi merge eu în partea în care te duci dumneata. Făcu un semn cu mâna spre Myerberg şi vru să cheme altă maşină.

Femeia probabil simţi intenţia lui de a o proteja.

— Mi-ar părea rău să te fac să te abaţi atât de departe din drumul dumitale.

Caridi fluieră şi făcu semne cu mâna.

— Taxi… aici… opreşte aici!

După ce se urcară. Adăugă,:

— Închipuie-ţi ghinion… să fie exact acelaşi om… de, în orice caz, nu e nevoie să-ţi faci griji din cauza asta. Eu cred că mai curând sau mai târziu Societatea tot ar fi aflat… înţelegi, că este vorba despre invenţia lui Jim.

— Da, dar am fi putut lua pe ea cel puţin două mii de dolari.

Caridi se uită cu atenţie la ea.

— Dumneata şi Jim contai pe… aceste două mii de dolari?

Întrebarea pusă pe tonul acesta, o făcu să ezite.

— Ca să-ţi spun adevărul… nu… n-am contat în mod special pe aceşti bani.

Caridi rămase mirat. Se îndreptă puţin în scaun, ca să se uite mai bine la ea.

— Mie mi se pare că da! exclamă el.

— Nu… Crede-mă, n-am contat.

Caridi făcu un gest impulsiv şi o apucă de mână.

— Ascultă, domnişoară Saylor, cu mine poţi să fii pe deplin sinceră… eu şi Jim am fost colegi de Facultate. Îl ştiu că este un om care munceşte din greu… că este sfios şi că nu încearcă niciodată să se impună. Pe cei care se devotează cercetărilor ştiinţifice, eu i-am considerat întotdeauna drept oameni care au anumite drepturi faţă de semenii lor. Au aceste drepturi, ei sunt conducătorii întregului nostru progres şi alături de ei, noi toţi ceilalţi nu suntem altceva decât exact ca nişte călători în vagoanele unui tren, a cărui locomotivă este condusă de oameni ca el…

— Tot în felul acesta l-am judecat şi eu pe Jim, întotdeauna, declară fata.

— Prin urmare, te rog să-mi spui acum, care este adevărata situaţie? stărui Caridi.

După o nouă ezitare de câteva clipe, fata îi explică:

— Astăzi nu mai lucrează în echipă completă, în sălile laboratorului principal… ci numai patru zile pe săptămână. Nu are voie să scrie nici articole ştiinţifice pentru reviste… evident, Societatea se teme să nu-i scape λτεο indiscreţie… Pentru acelaşi motiv, nu are voie să ţină conferinţe, deşi a fost invitat în mai multe locuri, ca să vorbească şi o Societatea culturală i-a oferit un contract, ca să ţină o serie de conferinţe cu subiecte ştiinţifice. N-are voie nici să-şi lase mustaţă…

— Ce să-şi lase? o întrerupse Caridi.

— N-are voie să-şi lase mustaţă, repetă fata şi încercă să zâmbească. Directorul laboratorului a declarat că Societatea nu este de acord, ca oamenii angajaţi pentru cercetări ştiinţifice, să poarte mustăţi, dar deşi un singur bărbat cu mustăţi, n-ar fi nu ştiu ce lucru extraordinar, totuşi ar crea un precedent.

Caridi începu să râdă din toată inima, aşa că zâmbi şi fata, dar se grăbi să adauge:

— Când am aflat despre amănuntul acesta, am fost foarte supărată.

— Îmi închipui că ai fost supărată, încuviinţă politicianul, presimţind că datorită acestei conversaţii, a reuşit să stabilească între el şi tovarăşa sa de drum o foarte plăcută camaraderie.

Maşina ajunsese în regiunea unde erau casele din colonia fabricii. Un îndemn neaşteptat de bunăvoinţă, determină pe Caridi să-i spună:

— Ascultă, domnişoară Saylor, îţi voi spune ceva destul de neobişnuit, dacă vei avea amabilitatea să nu protestezi.

Tânăra femeie făcu ochii mari şi se uită la el.

— Da… despre ce este vorba?

— Uite ce, invenţia lui Jim mi-a dat ocazia să câştig ceva parale.

— Invenţia lui Jim?

— Da.

— Cum a putut să-ţi dea ocazia?

— Îmi pare rău, dar nu-ţi pot da niciun fel de explicaţie… pur şi simplu mi-a dat ocazia.

— Da?…

— Şi din clipa când m-am urcat în maşina aceasta, mi-am dat seama, că dacă nu ar fi intervenit acest *faux pas* din partea firmei mele, dumneata ai fi reuşit să obţii mia de dolari de la domnul Corley.

— Ce amestec are firma dumitale în afacerea asta?

— Myerberg n-ar fi trebuit să te invite, să pleci împreună cu el de la Krauseman. Dacă te-ar fi lăsat în birou, aşa cum ar fi fost datoria lui să procedeze, dumneata şi Jim aţi fi reuşit să câştigaţi ceva cu această invenţie.

— Bine, dar el nu ştia ce se va întâmpla.

— Datoria unui avocat este să prevadă ce s-ar putea întâmpla, căci tocmai pentru acest motiv este plătit, declară Caridi cu convingere.

— Da… răspunse fata, puţin cam încurcată… hai să presupunem că el a prevăzut ce se va întâmpla?

— În cazul când firma din care fac parte a contribuit la pierderea pe care Jim a suferit-o, m-am gândit că poate ar fi indicat, să-i ofer o compensaţie.

Domnişoara Saylor tresări şi se uită mirată la el.

— Să-i oferi o compensaţie?

— Da… mai ales că, după cum ţi-am spus, invenţia lui mi-a dat ocazia să câştig mult mai mult decât o mie de dolari.

— Să-ţi spun drept, n-aş putea primi de la dumneata o mie de dolari, pentru Jim! îngână fata.

— Ai răbdare, stărui Caridi şi o bătu din nou pe mână. Dumneata eşti singurul mijloc care îmi dă posibilitatea să-i ofer aceşti bani. El m-a ajutat ca să câştig banii despre care am vorbit, iar eu am contribuit la pierderea banilor pe care îi putea câştiga el. Dacă înţelegi, ar fi imposibil să nu primeşti o… Se opri, pe urmă încercă să se explice dintr-o singură răsuflare: înţelegi, domnişoară Saylor, aceştia sunt bani câştigaţi din politică.

— O!

— Şi pentru banii din politică nu se eliberează chitanţă şi nici nu eşti obligat să dai nimănui socoteală, aşa cum se obişnuieşte la casieriile băncilor sau a caselor de schimb. Nici nu se întâmplă decât foarte rareori, să se discute despre astfel de bani. Sunt exact ca şi religia creştină, există, trăieşte printre noi, dar nimeni n-o bagă în seamă; este un fel de răsplată invizibilă, pentru gesturi de loialitate intangibilă; dovada nemărturisită a lucrurilor pe care nimeni nu le vede. De vreme ce în politică aşa ceva este lucru de toate zilele, nu văd motivul pentru care Jim Essary ar refuza să primească o parte din ceea ce am obţinut eu, datorită lui.

În timpul cât îi ţinu această cuvântare caraghioasă, Caridi scoase carnetul de cecuri şi completă unul cu. Suma de o mie dolari, la ordinul lui James Essary, pe urmă îl rupse din carnet şi-l întinse domnişoarei Rose.

— Te rog, dă-l lui Jim şi explică-i ce ţi-am spus. Nu este obligat să-l primească, dar spune-i că-i aparţine, fie că-l va primi, fie că nu.

Fata întinse mâna foarte încet după cec şi se uită la el curioasă. Privirile i se tulburară.

— Adevărul este că are mare nevoie de aceşti bani, declară ea cu glasul sfios.

În faţa acestei emoţii, Caridi se simţi îndemnat s-o· cuprindă în braţe şi să încerce s-o îmbărbăteze. Şi totuşi mai credea şi acum că face un gest generos, faţă de un vechi coleg şi prieten. Era profund convins că acesta este motivul care explică gestul său.

La rândul ei, Rose Saylor nu mai zise nici ea nimic.

CAPITOLUL XXXIV

Când onorabilul Henry Lee Caridi opri maşina şi Rose Saylor coborî în faţa laboratorului particular al lui Jim Essary, se despărţi de tânăra femeie care ducea mia sa de dolari şi plecă mai departe, chinuit de presentimentul a ceva incomplet şi fără nicio justificare, ca şi când n-ar fi ştiut ce-i mai rămâne de făcut de aici înainte. Spuse şoferului să dea drumul maşinii, indiferent încotro… dar să meargă înainte. Şoferul înaintă încet printre şirurile monotone de clădiri, cu toate casele în aceiaşi stil, din cartierul fabricilor de muniţii ale oraşului. Dar nu mult după aceea se întoarse spre el şi-l întrebă cu spontaneitatea caracteristică şoferilor:

— Dacă vrei să faci o plimbare, nu preferi să te duc undeva, unde este mai frumos decât pe aici?

Propunerea aceasta trezi interesul lui Caridi. Ar fi preferat să poată lua cu el şi pe Rose Saylor, să facă o plimbare împreună prin regiunea din

apropiere, care era îmbrăcată în podoabele primăverii. Se gândi să se întoarcă la laborator şi s-o întrebe, nu cumva i-ar face plăcere să vină cu el, dar îndemnul acesta trecu prin mintea lui şi se destrămă, deoarece îşi dădu seama, că ar fi o purtare neobişnuită din partea lui. Dacă s-ar fi gândit la asta şi ar fi rugat-o să facă o plimbare cu el, înainte de a coborî din maşină, ar fi fost cu totul altceva, dar atunci nu putuse prevedea o astfel de eventualitate… în timpul cât dialectica aceasta înfioră gândurile lui numai la suprafaţă, se plecă spre şofer şi-l întrebă mecanic:

— Ştii cum ar trebui să ieşi din cartierul acesta, ca să poţi ajunge la Pine Manor?

— Da, domnule, aş putea să cotesc spre răsărit, să apuc pe drumul Clear Creek, şi drumul acela, domnule, ne va duce de-a dreptul la destinaţie.

— Perfect… dă-i drumul!

Caridi se lăsă în spătarul scaunului şi şoferul demară în viteză, stimulat de destinaţia precisă spre care se duceau.

Starea neobişnuită a nervilor săi trezi în sufletul lui Caridi un fel de nelinişte, pricinuită de mişcarea perpetuă dintr-un loc într-altul. Alerga în continuu: cu avionul, în trenuri, cu maşinile, mereu ocupat, dar cu ce scop? îşi închipuia că în calitate de politician, organizează ţara, aşa ca populaţia să poată trăi într-însa mult mai mulţumită; dar nimeni nu trăia mulţumit şi nimeni nu va putea fi mulţumit; casele acestea respingătoare şi uniforme, erau exact lucrurile pe care le promova el. Peste câteva minute gândurile ÿ se limpeziră, imediat ce maşina ieşi din colonia fabricilor de muniţii, ca să apuce pe şoseaua Clear Creek.

Parcurile îngrijite din lungul şoselei îl făcură să se liniştească şi tranziţia aceasta fără importanţă parcă-i da iluzia stabilităţii. Înşirate pe ambele părţi ale drumului, vedea rânduri întregi de merişori cu floarea albă ca de scamă şi trandafirie, întocmai ca un aşternut de nori prin care se strecoară razele soarelui, cascade de flori care stăteau nemişcate, ca un peisaj fermecat, şi se uită la el. Zâmbind fără încetare. Impresionat de această privelişte, se gândi la cecul ce-l dăduse domnişoarei Rose Saylor, ca la un gest de amabilitate din partea sa, dar în acelaşi timp începu să-şi facă socoteala, cât îi mai rămâne din mana cerească ce-i venise de la banca Westover. Pe urmă gândurile i se abătură în altă parte şi se întrebă, cum va putea explica lui Mary Littenham sosirea aceasta a lui, fără a fi anunţat. Putea, fireşte, să invoce un pretext oarecare, în legătură cu biroul, dar nu reuşise să ia nicio hotărâre, când maşina ajunse la zidul înalt de cărămidă care împrejmuia

proprietatea Littenham. Maşina făcu drum paralel cu zidul acesta, pe o distanţă de aproape o milă, apoi intră pe poarta monumentală, deasupra căreia scria. „Proprietate particulară. — accesul interzis“.

Din întâmplare, Caridi n-avu nevoie să inventeze nicio scuză, pentru a explica această vizită a sa la Pine Manor. Când se opri în faţa casei, Mary Littenham apăru din mijlocul eternului grup de pe terasă şi coborî cu mâinile întinse spre el.

— Ce amabilitate neobişnuită din partea dumitale… Dar ar fi fost imposibil ca pe o zi ca aceasta, să-ţi pierzi timpul în oraş… Haide să te prezint prietenilor mei.

După ce ajunseră pe terasă, porunci lui Cari să prepare un cocktail, apoi adăugă: Sarah, îţi prezint pe domnul Caridi, deputatul pentru care lucrez eu la Washington.

— Sper că vei înţelege… îmi pare bine, domnule Caridi, zise femeia şi zâmbi, apoi se întoarse, ca să continuie conversaţia întreruptă: Earl, ideea aceasta a dumitale este de origine franceză.

— Fireşte, ar putea fi de origine franceză, răspunseră râzând.

— Nu s-ar putea, şi să nu fie? se auzi un al treilea glas.

— Naţionalitatea originii nu importă, admiraţia şi farmecul femeilor cu care nu eşti căsătorit este amănuntul care face posibilă orice viaţă sexuală sinceră, în cadrul… în cadrul relaţiilor matrimoniale; băgaţi de seamă… am zis în cadrul, nu în afară de acesta.

— Şi tot aşa farmecul bărbaţilor cu care nu eşti căsătorită, interveni glasul unei femei.

— Se ştie că sexul este împărţit în două tabere ostile, încuviinţă Earl.

— Judecând pe temeiul ideii dumitale, Earl, interveni un bărbat, căsătoria este exact ca şi Wall Street; se menţine, datorită biletelor de credit.

Earl deveni grav, în raport cu cocktailurile ce le băuse.

— Astfel, aceasta dovedeşte că necesităţile erotice au nevoie de aceeaşi varietate de stimulente, ca şi cele estetice. Prin urmare ar trebui recunoscute, ca făcând parte din estetică şi cultivate în conformitate cu disciplina din Universitate.

— Înţeleg că este vorba numai din punct de vedere… informativ, se auzi glasul unei fete.

Earl începu să se frământe neliniştit.

— Ascultaţi ce vorbe!. Ai dreptate, n-ai decât să faci haz… Doamnelor şi domnilor, mi se pare că am ajuns să trăim într-o epocă a concepţiei morale

americane, în care obiceiurile noastre originale puritane au fost degradate, pentru a deveni subiect de glumă… Vă întreb, e just acest procedeu?

Lui Caridi, conversaţia de pe terasă îi făcea întotdeauna impresia că se desfăşoară între oameni ale căror gânduri nu se manifestă decât în expresii lipsite de seriozitate, exact cum şi trupurile lor nu se manifestau decât în jocurile sportive. Afară de asta, păreau că se găsesc cu toţii într-o fază de destindere, întocmai ca bărbaţii şi femeile care abia au terminat actul dragostei.

Mary Littenham probabil înţelese sentimentele politicianului, căci îl apucă de braţ.

— Hai să plecăm dintre oamenii aceştia, îi propuse ea.

Porunci lui Cari să dea drumul lui Rajah din cuşcă şi apucă spre pădurea de pini, pe cărarea ce ducea spre coloanele greceşti clin depărtare.

— Care este motivul sosirii dumitale? întrebă ea cu toată sinceritatea. Sunt extrem de mulţumită c-ai venit.

— Să-ţi spun adevărul, doream să te văd începu Caridi. Pe urmă se gândi că faţă de Mary Littenham îşi poate permite luxul să-i spună tot ce gândeşte, aşa că adăugă: am făcut un drum cu maşina, afară din oraş, împreună cu o femeie şi după ce am lăsat-o acasă, m-am simţit neliniştit, aşa c-am venit încoace.

Câteva clipe fata îşi continuă drumul în tăcere şi Caridi începu să se teamă că amfitrioana sa nu este cu nimic mai încântată de faptul că-i vorbeşte despre o altă femeie, decât ar fi fost Ellora, soţia sa. Câinele Rajah apăru săltând printre trunchiurile arămii ale pinilor şi se. Opri cu toată demnitatea lângă stăpâna sa.

— Cred că prezenţa femeii pe care ai dus-o cu maşina, ţi-a făcut plăcere, nu-i aşa?

— Da, firește, încuviinţă Caridi, întrebându-se nu cumva aceste cuvinte ale ei se datoresc geloziei.

— Înţeleg, că femeia aceasta te-a atras… într-un fel cu totul special?

— Aş vrea să-ţi spun ce-am făcut. Caridi simţi un îndemn să-i mărturisească toate gândurile lui.

— Da, spune-mi.

— I-am dat un cec de o mie de dolari.

Domnişoara Littenham se uită la el mirată.

— Serios, i-ai dat?

— Adevărul este că nu i l-am dat pentru ea. Este prietena unui vechi coleg de şcoală al meu, căruia nu-i merge tocmai strălucit, dar crede-mă omul acesta merită o soartă mai bună. Datorită lui, am reuşit să câştig o considerabilă sumă de bani, aşa că i-am trimis un cec.

— Te-ai gândit să faci gestul acesta, după ce te-ai plimbat cu femeia aceea în maşină?

— Da, aşa este.

— Pe urmă te-ai despărţit de ea şi… din cauza neliniştii ai venit aici?

— Şi asta e adevărat, încuviinţă Caridi, puţin mirat.

Domnişoara Littenham zâmbi.

— Eu cred c-ar fi mai bine să spui, c-ai dat fetei o mie de dolari, cu scopul ca aceşti bani să-i dea apoi colegului dumitale de şcoală.

— Cum adică, nu înţeleg ce vrei să spui!

— Chestiunea este foarte simplă, îl asigură fata, zâmbind mereu şi rumenindu-se uşor la obraz, iar amănuntul că ai simţit dorinţa să vii aici, după ce te-ai despărţit de ea, este un compliment extrem de măgulitor pentru mine.

— Fireşte, am dorit să te văd. Mă simţeam abătut şi dorinţa aceasta este explicabilă.

Domnişoara Littenham îl apucă de braţ cu amândouă mâinile şi-l scutură uşor.

— Henry, eşti un bărbat adorabil, pe care nu l-au putut influenţa subtilităţile.

— N-aş putea spune că vorbele acestea sunt un compliment.

Fata îşi continuă drumul în tăcere, zâmbind uşor şi urmărind cu ochii mişcările graţioase ale uriaşului ei câine. Tărcat.

— Ascultă, spune-mi ce-ţi închipui despre mine? întrebă Caridi mai mult în glumă, dar cu toate acestea ar fi vrut să ştie adevărul, căci nu se simţea tocmai în apele lui.

Îmi dai voie să-ţi repet o idee fantastică pe care mi-a debitat-o într-un rând Dr. Snell?

— Da… de ce nu, încuviinţă Caridi care părea că din cine ştie ce motive a reuşit să nu se mai sinchisească de Dr Snell.

— Spunea că galanteriile bărbaţilor faţă de femei, când nu au nicio speranţă sau chiar intenţia de a le poseda, sunt probabil… în ultima analiză… un fel de procreaţie mintală.

— Cum adică, ce-a vrut să spună?

— Aplicând ideea aceasta la aventura dumitale…

— Te rog, Mary, n-a fost o aventură.

’ ’ – Aplicând ideea la aventura dumitale, deoarece mi se pare că a fost o aventură foarte plăcută, înseamnă că ai încercat să-ţi imprimi imaginea în sufletul femeii aceleia. Dar tot ce este adânc gravat în sufletul unei femei, face parte dintr-însa. Dacă va naşte cândva un copil, impresia aceasta va modela în oarecare măsură copilul ei. Astfel, galanteria dumitale, strădania dumitale de a-ţi imprima imaginea în sufletul fetei, a fost un act de reproducţie spirituală. Teoria aceasta mi se pare extrem de interesantă şi plină de îndemn, când stai să te gândeşti… la posibilitatea, ca un copil să primească o mulţime de moşteniri prenatale, datorită mamei sale, şi adăugate la calităţile personale ale bărbatului pe care-l iubeşte şi căruia i s-a dat.

— Aceasta este cea mai fantastică teorie pe care am auzit-o în viaţă.

— Este un motiv pentru care galanteria, curtoazia şi dragostea de a plăcea ar trebui cultivate în mijlocul rasei omeneşti, deoarece bărbaţii galanţi şi curtenitori se răspândesc… întocmai ca peştii. Bărbatul dezagreabil va fi pur şi simplu eliminat din ordinea reproducerii spirituale.

Caridi începu să râdă.

— Fără îndoială Snell era un bărbat căruia îi plăcea să facă glume şi avea umor.

— O, foarte mult. Spunea că cel mai profund impuls omenesc al nostru este reproducerea. Numărul nesfârşit al divorţurilor noastre din America îl explica, luându-l drept un efort inconştient al rasei spre reproducere, pentru a separa vreme de un secol toate perechile de căsătoriţi care nu au copii şi care urmăresc în mod conştient numai plăcerea, prin controlarea naşterilor şi a sterilităţii. Acesta este motivul pentru care femeile şi bărbaţii se căsătoresc, dar nu fac copii, divorţează şi se căsătoresc din nou şi nu fac copii şi continuă în felul acesta… ceea ce reprezintă conflictul dintre conştient şi inconştient. Divorţurile, spunea el, sunt ca şi zbaterea inconştientă a unui sinucigaş care s-a spânzurat.

— Huâhm, huâhm, constat că Dr. Snell era de fapt un om plin de umor, declară Caridi serios, dar cu glasul tremurând de ironie.

În timpul conversaţiei îşi petrecură în mod reciproc braţul împrejurul mijlocului şi înaintau încet pe cărarea ce ducea spre peristilul grecesc.

— Mary, întrebă Caridi şi respiră adânc, ce crezi că vom face de aici înainte?

Fata deveni serioasă.

— N-ai pomenit nicio vorbă… nimănui?

— Nu… şi ştiu că niciodată nu voi pomeni. Mâine dimineaţă voi pleca la Washington cu avionul, continuă fata cu glasul domolit, şi după ce voi ajunge… voi căuta un apartament.;

— Un apartament… pentru dumneata?

Fata dădu uşor din cap, fără să se întoarcă spre el.

Continuându-şi drumul, Caridi îi strânse mijlocul mai cu putere şi se simţi înfiorat de o plăcută slăbiciune. La capătul pădurii de pini se opriră şi se uitară la dulbina pe marginea căreia se legănau florile de crin. Puţin «după aceea, îndemnaţi de o consimţire tacită, se apropiară îmbrăţişaţi, de intrarea în bolta ce se găsea sub luciul apei. În fundul aleii, la mari depărtări, puteau vedea turnurile îngălbenite ale clădirii Pine Manor. În faţa peretelui care închidea intrarea în refugiul lui Merritt Littenham, cei doi îndrăgostiţi se opriră. Caridi se uită la fată şi o întrebă dacă vor intra în boltă.

— Dacă vrei, de ce să nu intrăm?

Îngenunche şi începu să caute resortul peretelui mobil de marmură. Cu mâinile tremurând, găsi resortul şi pernele lunecă într-o parte. Câinele se apropie şi începu să amuşine deschizătura.

— Pleacă de aici, Rajah, porunci fata; alungă-l de aici Henry.

— Haide, pleacă de aici! repetă Caridi şi intră în deschizătura bolţii.

Uriaşul danez se retrase puţin şi se opri, uitându-se la ei. Caridi ridică braţele ca s-o primească. Întinse mâna şi puse peretele în mişcare, iar după ce se închise, făcură câţiva paşi, ţinându-se strâns, prin lumina verde ce se cernea din aşternutul de apă de deasupra lor.

Pe un perete al camerei era o canapea şi un raft cu cărţi. Cei doi îndrăgostiţi ajunseră la canapea, se aşezară şi începură să se sărute, cu extazul interminabil al primei abandonări. Bărbatul îi mângâie braţele, pieptul frumos, şi mâinile i se încurcară într-un nasture al bluzei cu care era îmbrăcată. Fata respiră şuierător, apoi ridică mâna şi-şi deschise nasturii bluzei.

O uşoară remuşcare, caracteristică oamenilor din clasa de mijloc, se trezi în sufletul lui Caridi, când se gândi că este în stare să accepte de la Merritt Littenham un cec şi pe urmă să necinstească fata.

— Mary, exclamă el cu glasul tremurat, presându-şi obrazul între sânii ei, dacă… dacă nu te-ai dat niciodată… · nimănui… pentru mine, ca să te

iau… în felul acesta…

Trupul fetei se cutremură de un fior.

— O, iubitul meu, eu te iubesc… orice femeie te-ar iubi… eşti cel mai adorabil şi cel mai romantic…

CAPITOLUL XXXV

Când onorabilul Henry Lee Caridi se întoarse acasă, la drăguţa sa soţie Ellora, o sărută, dar în timpul acesta, prin faţa ochilor lui mai tremura încă imaginea tulbure a lui Mary Littenham.

— Am fost la birou, ca să discut anumite lucruri cu Sol Myerberg, îi explică el.

Ellora îşi examină soţul cu atenţie.

— Ce fel de lucruri?

Caridi îi relată, cu un uşor suflu de interes, ceea ce făcuse împreună cu Sol la Krauseman.

— Mi se pare, spuneai, că ţi-ai petrecut tot timpul cât ai lipsit de acasă în biroul lui Sol?

— Bine, draga mea, am plecat de acolo, răspunse Caridi înveselit.

Era foarte mulţumit de sine, când se gândea că va avea posibilitate să se bucure de Mary Littenham, fără să divorţeze de Ellora, nu numai din cauză că soţia sa era o fiinţă naivă şi fără importanţă care avea nevoie de protecţia lui şi la care el însuşi ţinea, dar şi pentru că Ellora şi căminul său erau un fel de asigurare împotriva lui însuşi şi a lui Mary Littenham, pentru a-i opri să se aventureze prea departe. În calitate de om căsătorit, îşi dădea seama de acest amănunt, cât se poate de limpede.

— Nu eşti de părere că senatorul Loree a avut o atitudine extraordinară, când a cerut să se facă cercetări în domeniul crimelor? întrebă Ellora.

— Ce să facă? întrebă Caridi.

— Da, a cerut să se instituie o Comisie a Senatului care să facă cercetări în domeniul crimelor săvârşite pe teritoriul Statelor Unite; n-ai ştiut de asta? Ziarele de după amiază au fost pline de această ştire. Toţi vânzătorii de ziare strigau, pe toate tonurile.

— Mă întreb, ce înţelege Loree cu cercetările în domeniul crimelor?

Caridi începu să se gândească adânc la crime, la corupţie şi la organizaţiile politice ale oraşului. Era un sistem care debutase prin crime şi datorită corupţiei ajunsese la favoritismul politic, pătrunsese în cluburile politice şi astfel îşi făcuse loc între oamenii de toate zilele care se puteau adresa unui prieten, membru al unui club, care la rândul lui vorbea cu

agentul din colţ şi acesta îi permitea să-şi parcheze maşina pe marginea trotuarului din faţa casei, unde o ţinea toată noaptea… totuşi procedeul acesta nu avea nimic contrar legii.

În mijlocul acestui sistem care susţinea pe Senatorul Loree, pe Caridi şi pe Bing, pe Orton şi pe toţi ceilalţi membri ai Congresului, senatorul Loree propunea deschiderea unei anchete, pentru a constata unde începetează negrul şi unde. Începe albul. Dar imediat în mintea lui Caridi păru că se face lumină.

— Mi se pare că am înţeles, Ellora, această înseamnă că interesele grupului Littenham încep să reacţioneze împotriva bandiţilor.

— Ce vrei să spui? întrebă Ellora şi continuă să se uite la el cu toată atenţia.

— Este o neînţelegere, un fel de feud, care a izbucnit de o parte între fabricile de muniţii şi banca Westover, iar de cealaltă între banda lui Canarelli.

— Ce au de împărţit unii cu alţii?

— Conducătorii băncii Westover au înfiinţat o Societate pe acţiuni şi au transportat în Canada aurul banditului, pe care l-au depus în contul lor propriu.

— Procedeul a fost legal?

— Când s-a desăvârşit, a fost legal. Şi de fapt banca nu putea face altceva, decât să exporte aurul. Dacă nu l-ar fi exportat, guvernul ar fi redus valoarea monedei şi ar fi confiscat aurul, ceea ce ar fi însemnat o reducere a capitalului social al băncii. Evident, conducătorii instituţiei nu puteau admite aşa ceva.

— Bine, dar ce i-a determinat pe aceşti conducători, ca aurul exportat în Canada să-l depună pe numele lor propriu?

— Ca să înţelegi, atunci când s-a făcut această tranzacţie, procedeul a fost pe deplin legal… aurul era la paritate. De atunci încoace a urcat. În cazul când un director de bancă are posibilitate să-şi însuşească jumătate din depunerile clienţilor săi, ar părea straniu să nu şi le însuşească. Spune drept, există vreun om în America, despre care ai putea presupune că n-ar face aşa ceva, dacă i s-ar da ocazia?

— Şi cum de se amestecă în această chestiune Canarelli?

— A avut ceva bani la bancă; acum el cere să i se cedeze o parte din aurul exportat în Canada. Canarelli este un bandit şi nu admite ca banii lui să fie înghiţiţi de marile întreprinderi, cum suntem obişnuiţi noi ceilalţi. El nu se

împacă cu gândul acesta. Pentru a se despăgubi de ceea ce a pierdut la Westover, a, început să terorizeze casele din colonia fabricilor de muniţii, care sunt proprietatea lui Littenham.

— Cum procedează?

— Făcând şantaj, cum să procedeze? Banda lui a mers atât de departe încât a încercat să şantajeze chiar pe un om atât de distins cum este Essary. Cred că lucrurile au ajuns prea departe când…

— Pe prietenul tău Essary?

— Da, tocmai de aceea m-am gândit că lucrurile au ajuns prea departe. Essary face parte din clasa oamenilor cumsecade, ca şi noi. El nu este nici băcan, nici precupeţ, nici negustor de costume de haine, prin urmare nu face parte dintre oamenii care în mod obişnuit plătesc biruri bandei lui Canarelli. De astă dată însă constat că au început să atace şi clasa profesioniştilor. Aş vrea să ştiu şi eu, unde se va opri îndrăzneala lui.

— Ştirea aceasta n-a fost publicată în ziarele de după amiază.

— N-a fost, dar am aflat-o azi dimineaţă de la prietena lui Essary, care a fost împreună cu noi la Krauseman.

Ellora făcu o strâmbătură şi dete semnificativ din cap.

— Îhâm, am bănuit numaidecât, că ai fost undeva cu o femeie.

De astă dată Caridi înţelese că întreaga conversaţie cu soţia sa, nu fusese altceva decât o încercare din partea ei, de a afla numele femeii cu care a stat în ziua aceea de vorbă. Procedeul acesta al ei se repetase de sute de ori până acum, dar niciodată nu-şi dădea seama destul de repede de ceea ce urmăreşte, pentru a se opri la timp.

— Ia spune-mi, unde aţi fost împreună? întrebă Ellora cu glasul calm, dar stăruitor.

— Bine dragă, ţi-am spus doar, c-am fost la Krauseman, repetă el evaziv.

— Şi după aceea?

— Vrei să întrebi unde am fost eu cu ea după aceea?

— Da, vreau să întreb unde *am fost eu cu ea după* aceea, repetă Ellora cu sarcasmul specific feminin.

— Unde să fiu… fireşte… am condus-o cu maşina până acasă.

— Şi de ce-a trebuit s-o conduci cu maşina până acasă?

— Ascultă, Ellora, cred că eu sunt un om care se respectă.

— Da, chiar foarte mult… dar respectul acesta al tău se concentrează mai ales asupra unor anumite femei.

— Perfect, hai să discutăm chestiunea aceasta din celălalt punct de vedere. Să presupunem că astăzi căminul tău ar fi fost atacat de bandiţi şi că Jim Essary avea de discutat cu tine o chestiune de afaceri, tocmai la celălalt capăt al oraşului. După cele întâmplate, te găseşti într-o îngrozitoare stare de nervi şi ţi-e frică să te întorci singură acasă. Îţi închipui că dacă în astfel de împrejurări, Jim Essay nu te-ar însoţi, până acasă, l-aş mai putea considera prieten şi om de onoare?

— Dar, dar ei doi nu sunt căsătoriţi.

— Sfinte Doamne, Ellora, dar ce importanţă are asta!.

— Are cea mai mare importanţă posibilă… Tocmai acesta este motivul pentru care tu ai însoţit-o până acasă!

— Ellora! Ellora! Ce motive eşti în stare să inventezi, ca să-mi poţi face reproşuri fără niciun fel de temei!…

— Acesta este adevărul motiv pentru care te-ai dus cu ea.

— Şi ce este dacă nu sunt căsătoriţi? Cel puţin jumătate dintre bărbaţii şi femeile care trăiesc în acest oraş, nu sunt căsătoriţi.

— Asta nu-i adevărat.

— Fireşte, am exagerat puţin, dar foarte mulţi sunt necăsătoriţi.

— Vezi, aşa mai merge, dar eu nu sunt de acord, ca soţul meu să conducă acasă o femeie care nu este căsătorită cu bărbatul în casa căruia trăieşte.

— Ascultă, Ellora, cred că nu ai pretenţia ca oameni din clasa noastră socială să facă deosebire între prietenii lor, şi să aleagă de o parte pe cei căsătoriţi şi de alta pe cei necăsătoriţi.

— E adevărat, nu se poate, admise Ellora, cu părere de rău, căci n-am putea începe o astfel de cruciadă: ar însemna să ne facem de râs.

— Da, suntem obligaţi să primim lumea aşa cum este: răul împreună cu binele, neghina împreună cu grâul. Dacă vom reuşi să ne păstrăm în lumea aceasta un colţişor, Ellora, care să fie luminos, strălucitor şi curat, înseamnă că ne-am făcut pe deplin datoria în viaţă.

Metafora aceasta impresionă pe Ellora. Avea o rezonanţă eclesiatică pe care ea o accepta întotdeauna, ca pe ceva căruia nu se poate să te împotriveşti. Se apropie de el şi îi puse mâna pe braţ.

— Ascultă, dragul meu, începu ea, cu glasul abătut, dar împăcat. Dacă se va întâmpla vreodată să te plictiseşti de mine şi îşi vei da seama că eu te împiedic să te apropii de femeia pe care o iubeşti cu adevărat, va fi de ajuns să-mi spui un singur cuvânt, şi-ţi voi reda libertatea. Nu vreau câtuşi de

puţin, dragul meu, să devin o piedică în calea fericirii şi a succesului tău, pentru nimic în lume.

Ridică ochii înlăcrimaţi şi tulburi spre el şi era convinsă în adâncul sufletului ei, că fiecare cuvânt pe care l-a pronunţat, înţelege să-l ia în serios… deocamdată.

Din sufragerie se auziră lovituri de gong cu care servitoarea îi anunţă că serveşte masa. Trecură amândoi în camera de alături şi se aşezară la masa împodobită cu flori şi argintărie. În timpul cât mâncară, prin mintea lui Caridi trecură şi se destrămară fel de fel de gânduri. Gelozia statornică a Ellorei, care până astăzi nu avusese niciun temei, sau cel puţin niciun temei fizic. Pe urmă. Îşi zise că e mult mai bine ca Ellora să bănuiască ceva în legătură pe Mary Littenham. Singură amintirea prietenei sale fu de-ajuns, ca inima să-i bată mai violent. Se întrebă, când va avea din nou ocazia să se întâlnească cu ea. Pe urmă gândurile lui se concentrară într-un sentiment de milă şi duioşie faţă de Ellora. Arăta atât de mică, de neajutorată şi de tristă, cum sta aşezată departe de el, la celălalt capăt al mesei. Era un fel de copil bănuitor şi neliniştit, şi afară de el nu avea pe nimeni care. Ar fi putut-o ajuta. Dar acum, adevărata lui personalitate, esenţa reală a lui, se depărtase de această soţie, luată de un curent pe care după cum spunea el însuşi, nu-l putea nici stăpâni nici opri. Dacă ar fi putut trăi cu toată sinceritatea sufletului şi făţiş, împreună cu aceste două femei… dar aşa ceva era oprit. Pentru o astfel de situaţie soluţia obişnuită era să amputezi o parte din viaţa sentimentală, cu ajutorul divorţului, sau să te fereşti de ochii lumii. În America, a doua soluţie era urmată cu toată credinţa. Lumea în care trăiau ei, nu putea suporta pe un bărbat sau o femeie care admitea făţiş, că în sufletul său există mai mult decât o singură iubire.

— La ce te gândeşti, Henry? întrebă Ellora.

— La mormoni.

Ellora rămase consternată.

— Henry, cred că nu te-ai aşezat acolo pe scaun, să te gândeşti că ar fi bine să fii mormon!

— Da de unde, dragă, sigur că nu. Doar nu-ţi închipui despre mine că aş fi în stare să mă gândesc chiar pe ascuns la degradanta eventualitate a poligamiei! Procedeul acesta este împotriva legilor naturii, prin urmare este cu atât mai mult împotriva legilor lui Dumnezeu.

— În cazul acesta, de ce te-ai gândit la mormoni?

— Foarte simplu… îmi repetam în minte istoria ţării mele şi… ajunsesem la mormoni.

— Îţi repetai în minte istoria?

— Da… înţeleg, în Congres… propunerile ce le facem trebuiesc susţinute cu exemple din istorie şi tot aşa Combatem şi propunerile pe care le fac deputăţii care ne sunt adversari…

În ajutorul capacităţii de invenţie a lui Caridi, interveni exact în clipa aceasta soneria de la intrare. Ellora se întoarse spre servitoare:

— Vezi dacă este omul de la spălătorie şi în cazul acesta să vină numai mâine după bani. Auzi ce idee, să vină să te deranjeze în timpul mesei.

Amănuntul acesta pentru Ellora era tot atât de supărător, ca şi bănuiala că soţul ei îi este necredincios. Nemulţumirile şi supărarea ei, nu făceau nicio deosebire de motive.

Fata se întoarse numaidecât:

— Este domnul şi doamna Jim Essary, anunţă servitoarea.

Ellora se uită mirată la ea. Pe urmă îi, făcu un semn cu mâna:

— Ssst! Nu vorbi atât de tare, căci nu sunt căsătoriţi.

Caridi se ridică şi intră pe urma soţiei sale în salon, simţindu-se uşor neliniştit de această vizită neaşteptată a lui Essary. Era atât de zăpăcit, încât uită să-i prezinte soţiei sale.

— Poftim înăuntru, Jim, îmi face plăcere să vă văd, atât pe tine cât şi pe domnişoara Saylor…

— N-am avut plăcerea până acum să cunosc pe domnul Essary şi domnişoara Saylor, declară Ellora cu inocenţă.

— *O,* te rog să mă ierţi dragă, domnişoară Saylor, soţia mea, dă-mi voie dragă să-ţi prezint pe Jim Essary… Ţi-am vorbit atât de mult despre amândoi.

— Te rog, te găseşti în faţa doamnei Jim Essary, corectă inventatorul şi începu să zâmbească.

— Pentru Caridi urmă o pauză chinuitoare. Simţi un fel de dezamăgire, la ştirea că fata căreia îi dase o mie de dolari, întrebuinţase imediat banii pentru a se căsători.

— Oameni buni, doar nu v-aţi dus la Ofiţerul Stării Civile, ca să vă căsătoriţi! exclamă Ellora mirată.

— Ba da, ne-am dus… astă seară… Acum câteva minute, declară Rose şi zâmbi.

— Cine şi-ar fi închipuit… cum de v-aţi gândit? în aceeaşi clipă Ellora îşi dădu seama că întrebarea ei este lipsită de tact, aşa că o schimbă numaidecât: cum de v-aţi gândit să vă căsătoriţi chiar astă seară? întrebă ea, ca şi când cei doi tineri s-ar fi căsătorit mereu, când într-un cartier când în altul şi întregul el interes s-ar fi concentrat exclusiv asupra întrebării, cum de aleseseră tocmai seara aceasta.

— Adevărul este, că noi plecăm, răspunse Essary, dar nu ştim pentru câtă vreme şi pentru a simplifica problema paşapoartelor şi toate celelalte, ne-am căsătorit.

— O, vasăzică plecaţi în străinătate, admirabil! Caridi se gândi dezamăgit, nu cumva vor întrebuinţa mia de dolari pe care o dase lui Rose, pentru a risipi făcând o călătorie în Europa, în timpul cât el, omul, cinstit care munceşte din greu şi care este stăpânul acestei mii de dolari, va fi determinat să stea acasă.

— Da, încuviinţă Rose cu glasul liniştit, plecăm în Japonia.

Soţii Caridi rămaseră din nou miraţi. Ellora declară:

— Mi se pare că nu sunteţi deloc încântaţi de această plecare!

— Nu, nu suntem câtuşi de puţin, admise Rose.

Lui Caridi i se păru că începe să înţeleagă motivul acestei plecări neaşteptate şi întrebă:

— Din cauza lui Kumata?

— Exact, încuviinţă Essary care părea mulţumit, că prietenul său Caridi a ghicit motivul.

— Am cedat lui Kumata aparatul electric cu care Jim a omorât şoricelul, îi explică Rose. Mi se pare că dumneata l-ai văzut, domnule Caridi?

— Da, l-am văzut, l-am văzut când a omorât cu el un şoarece.

— Ce grozăvie! se înfioră Ellora.

— De ce, draga mea, a fost numai un şoarece, interveni Caridi.

În mintea deputatului tresări un gând întunecat, aproape lugubru, dar gândul acesta fu alungat numaidecât de convingerea, că firma sa va încasa de la domnul Kumata un comision, din vânzarea acestei invenţii.

— Mi-a cerut să plec şi eu cu el în Japonia, îi explică Essary, deoarece sunt singura persoană care cunoaşte mecanismul acestei invenţii. Mi-a spus că guvernul japonez îmi va pune la îndemână toate înlesnirile şi o echipă de tehnicieni care să mă ajute, pentru a fabrica o maşină în mărime naturală. Adevărul este că eu voi fi directorul întreprinderii care va exploata această invenţie.

— Admirabil, încuviinţă Cari di, gândindu-se din nou la consecinţele acestei vânzări… şi ce înseamnă o maşină de mărime naturală?

— Huâhm… o maşină destul de mare… pentru a putea face dovada… rezultatului practic pe care-l va da.

— Da… evident, afară de scopul bănesc al acestei tranzacţii, în calitate de inventator, e foarte firesc… să constaţi efectul maşinii.

— Sigur, am bănuit chiar de la început că vei fi de acord cu această intenţie a mea. Myerberg a fost extrem de încântat, când a constatat că i-am cedat lui Kumata această jucărie.

— Ihâm… ţinând seama de ceea ce ţi s-a întâmplat cu prima invenţie, cred că nu se va găsi nimeni care să te condamne.

— Tot aşa mi-a spus şi Myerberg, adăugă Essary. Eu aş fi preferat să exploatez această invenţie aici în ţară, în… în propriul nostru interes, dar… aici nu poţi fi sigur de nimic…

— Despre ce vorbiţi voi doi acolo? îi întrerupse Ellora.

— Uite ce dragă, Jim a predat Ministerului de Război o invenţie a sa, şi cine ştie datorită cărei împrejurări această invenţie a fost cedată fabricilor de muniţii, astfel că acum încearcă să plaseze o nouă invenţie… dar în altă parte.

— Nu va obţine nimic pentru prima lui invenţie?

— Eu… nu cred că va obţine.

— Spune drept, nu e ruşinos!

În odaie se făcu din nou tăcere.

— Nu ştiu când vom avea ocazie să ne întâlnim din nou, începu Rose.

Când aveţi de gând să plecaţi întrebă Caridi.

— De, nu cred că mai e nevoie să ne pierdem vremea pe aici din cauza explozivului aceluia, declară Essary. Afacerea asta s-a pierdut. Vom pleca fără să mai întârziem. Şi… am venit astă seară la tine, Henry, ca să-ţi mulţumesc pentru… pentru ceea ce mi-ai trimis astăzi… Ţi-am adus-o înapoi… nu voi mai avea nevoie de ea… Astăzi am bani mai mulţi decât aş fi îndrăznit vreodată să visez. Îţi fac această mărturisire, fără niciun înconjur, îndemnat de gestul pe care l-ai făcut pentru mine astăzi după masă. Inventatorul părea impresionat. Glasul îi tremura de recunoştinţă. Scoase cecul din buzunarul dinăuntru al hainei şi-l întinse lui Caridi.

— Cecul acesta îţi aparţine Jim, declară Caridi, retrăgându-şi mâna.

— Dacă aş avea nevoie de el, l-aş păstra, dar nu am nevoie. Totuşi îţi mulţumesc de mii de ori şi din adâncul sufletului.

Caridi luă cecul. Soţii Essary mai întârziară câteva minute, pe urmă declarară că vor avea foarte mult de lucru cu împachetatul aparatelor din laborator, şi puţin după aceea plecară.

Ellora nu zise nimic, până când uşa nu se închise în urma vizitatorilor săi, dar imediat după aceea izbucni:

— Henry Caridi, ai dat femeii acesteia o mie de dolari?

Caridi se uită la ea înspăimântat.

— Ai dat bani acestei pungăşoaice?

— Draga mea, n-ai văzut că Jim mi i-a adus înapoi? Uite cecul, poţi constata singură, că este la ordinul lui Jim, şi-i întinse foaia de hârtie.

— Da, dar i l-ai dat ei! Intenţia ta a fost să i-l dai ei! O! Θ! O! şi începu să se vaite.

Caridi întinse braţul şi o cuprinse de mijloc.

— Taci! Taci, draga mea, nu ţipa aşa! Sfinte Doamne, cecul i l-am dat lui Jim… pe el este numele lui. Lula, Lula, adu-mi din camera de baie sticlele de săruri aromatice! Dragă, te rog să te liniştești! Doar nu vrei să se adune lumea din Albemarle la uşa noastră?

CAPITOLUL XXXVI

A doua zi dimineaţă, un ziar proaspăt sosit de la tipografie oferi onorabilului Henry Lee Caridi ultimele ştiri ale zilei. Pe prima pagină ziarul publica o dare de seamă despre uriaşele manevre navale pe care le făcea flota americană în Oceanul Pacific. Ca la un reflex neînsemnat al acestor manevre, deputatul se gândi la Essary şi la Rose Saylor – astăzi doamna Essary şi la jucăria electrică pe care o duceau cu ei în Japonia. Totuşi nu putea condamna pe Essary, din cauză că încerca să obţină ceva în schimbul acestei invenţii, în loc să o lase să cadă în mâna Societăţii care-l exploata.

Din pagina următoare a ziarului, politicianul află despre furtunile de nisip, dezlănţuite în Statele din Vest. În regiunile unde cu. Aprobarea guvernului recoltele fuseseră îngropate sub brazde, pentru a reduce rezervele naţionale de alimentare a populaţiei şi a ridica în felul acesta preţul recoltei la o limită negociabilă pe pieţele internaţionale.

Asociaţiile feminine convocaseră o mare întrunire naţională la Washington. Armata federală îşi asumase supravegherea caselor din colonia Fabricilor de Muniţii…

Caridi clipi din ochi şi citi din nou această ştire, Armata federală… casele din colonia Fabricilor de Muniţii… Dispoziţia aceasta probabil va zădărnici

noul şantaj al lui Canarelli, în cazul când nu va reuşi să cumpere şi pe comandanţii armatei federale, aşa cum cumpărase poliţia Statului.

Caridi se întrebă, în ce calitate poate interveni Comandamentul Poliţiei Federale în aceste manopere de corupţie municipală. Fără îndoială Merrit Littenham reuşise şi de astă dată să tragă sforile.

Gândindu-se la el, în mod firesc Caridi îşi· aduse aminte de Mary Littenham, pe care, datorită ştirilor publicate în ziar, o uitase pentru câteva clipe. Împături din nou ziarul şi-l aşeză alături de farfuria soţiei sale, gândindu-se mulţumit, că aceste articole nu vor reuşi s-o determine Să se gândească la aceleaşi amănunte la care se gândea el acum. Se ridică de la masă, îşi luă pălăria şi bastonul de Malacea, pe care-l purta de un timp încoace, şi ieşi în stradă, să găsească un taxi. La jumătate de ceas după aceea, când Caridi ajunse la aeroport, începu să caute cu ochii pe Mary Littenham.

N-avea niciun motiv să-şi închipuie că ea va fi la aeroport. Se înţeleseseră să nu plece niciodată împreună la Washington, deoarece ar fi fost imprudent, să fie văzuţi prea des împreună. Cu toate acestea, când constată că ea de fapt nu este la aeroport, Caridi se simţi dezamăgit şi deprimat.

Se mira că Mary poate fi atât de stăruitoare în hotărârea luată, pe urmă se întrebă dacă şi ea ţine la el tot atât de mult, cât ţine el la ea. Se înţeleseseră ca el să plece cu avionul de orele zece şi ea cu cel următor, care pleca la orele unsprezece· Dacă ordinea de plecare ar fi fost inversă, fără îndoială s-ar fi aranjat aşa fel, ca el să sosească la aeroport, exact în clipa când avionul ei va decola şi în felul acesta să-i poată face un semn de bună urare.

La urma urmelor, se vor revedea în orice caz, cel mult peste două ceasuri jumătate. Scoase ceasornicul din buzunar. La douăsprezece jumătate vor fi din nou împreună… probabil după târguieli prin oraş, pentru aranjarea apartamentului din Washington, pe care spunea că vrea să-l închirieze.

Cu siguranţă, gândurile lui Caridi ar fi continuat să se desfăşoare în felul acesta, tot drumul până la Washington, dar exact în clipa aceasta fu trezit de glasul unui călător de lângă el.

— Ia uită-te colo, în partea din fundul aeroportului, începu străinul emoţionat, vezi aeroplanul acela roşu în care este un tânăr cu părul alb?

— Da… şi ce-i cu asta?

— Este unul din banda lui Canarelli, care ia lecţii de zbor. Nu e decât un băiat, şi totuşi se spune despre el că are o mulţime de parale… Am aflat că a

început să cumpere aeroplane.

Caridi cunoştea chiar pe Canarelli, prin urmare nu-l. Interesau prea mult membrii bandei lui. Totuşi îi veni să zâmbească, gândindu-se, că după ce aurul lui Canarelli a fost furat de Littenham, banditul începe să organizeze un serviciu aerian pentru eventualitatea unor cazuri similare, ce ar putea interveni de aici înainte.

— Ia uită-te la el! Ia uită-te la el! exclamă străinul, urmărind cu ochii aeroplanul cel roşu. Face loopinguri! Un începător să facă looping!

— De unde ştii că este începător?

— Mi-a spus gardianul… Bandiţii aceştia au o îndrăzneală fără pereche.

— Nu ştiam că amatorii pot lua lecţii de zbor pe terenul aeroportului.

— O, nici nu le iau. Lecţiile se dau în altă parte. A aterizat cu aparatul aici şi a decolat din nou. Şcoala de zbor este în altă parte, undeva în regiunea de răsărit a oraşului. În orice caz sunt foarte mulţumit, că am avut ocazie să văd un bandit adevărat.

Când se urcă în avionul ce trebuia să-l ducă Ia Washington, Caridi avu grijă să nu se aşeze în apropierea călătorului acesta, totuşi continuă să se gândească la el, o mare parte din timpul cât dură călătoria. Atitudinea străinului faţă de gangsterul din avion, justifica motivul pentru care lumea interlopă putea să-şi facă nesupărată afacerile. În America erau milioane de oameni care judecau situaţia ca şi străinul din apropierea lui.

Gândul acesta păru lui Caridi original şi corespunzător vederilor unui bărbat de Stat, aşa că se hotărî să-l împărtăşească şi secretarei sale, imediat ce va ajunge la Washington.

Cu toate acestea, când avionul ajunse la destinaţie şi el apucă în lungul bulevardelor oraşului, pentru a ajunge la Capitoliu, uită cu totul incidentul despre care îi pomenise străinul.. Se întrebă, oare domnişoara Littenham va închiria cu adevărat apartamentul despre care vorbise în ziua precedentă? Dacă-l va închiria, toată viaţa lui se va transforma şi va deveni divină. Gândul că va trebui să mai aştepte un ceas în birou, înainte de sosirea ei, ca să-i mai. Spună odată că va închiria apartamentul, i se părea mult mai chinuitor, decât drumul pe care fusese obligat să-l facă fără ea. După ce ajunse la clădirea Administraţia Capitoliului şi apucă în lungul coridorului spre biroul său, se întrebă, ce-ar fi dacă Mary l-ar aştepta în dosul uşii şi-i va cădea în braţe, imediat ce va intra. Gândul acesta îl impresionă atât de mult, încât inima începu să-i zvâcnească de emoţie, când deschise uşa biroului. Dar biroul era gol. Pe urmă îşi. Aduse aminte că. În timpul călătoriei de nuntă, într-un rând Ellora apăruse din dosul unei uşi a apartamentului lor şi-l sărutase. Amintirea aceasta pricinui o reacţie a sentimentelor lui Caridi şi rămase în picioare în mijlocul biroului, chinuit de senzaţia tulbure a remuşcărilor pricinuite de amintirea soţiei sale.

Pe sub uşa biroului îl băgaseră o telegramă. O ridică gândindu-se mereu la soţia sa, şi o deschise.

Era de la Sol Myerberg şi spunea:

Afaceri politice de extremă importanţă. Întoarce-te imediat Megapolis. Te aştept la amiază. Myerberg.

Caridi se întunecă la faţă şi se uită la mesajul pe care-l ţinea în mână. Gândul să se întoarcă imediat la Megapolis, fără să vadă pe Mary Littenham, i se părea imposibil. Se gândi să cheme pe Sol la telefon şi să-l întrebe ce vrea, dar ştia că imediat ce va auzi glasul lui Sol la celălalt capăt al firului, evreul acesta dinamic îl va determina să se întoarcă, chiar împotriva voinţei sale. Pe urmă îşi zise că nu există niciun fel de problemă în care ar putea să fie el însuşi interesat în mod deosebit, deoarece acum obţinuse un loc în Congres. Se gândi apoi la eventualitatea unei probleme de interes federal, cum ar fi de pildă proiectul pentru înfiinţarea unui port. Myerberg îi va cere să pună totul în mişcare, pentru ca cine ştie ce prieten al său să obţină concesiunea lucrărilor.

Acesta trebui să fie motivul telegramei lui Myerberg… sau ceva asemănător, dar în orice caz nu înţelegea de ce anume ar fi el obligat să alerge când încoace, când încolo, între aceste două oraşe, întocmai ca o paiaţă…

În timpul cât prin minte i se înşirară gândurile acestea, Caridi se apropie de aparatul telefonic şi formă numărul *patru-unu-unu,* pentru o convorbire interurbană. Când duse receptorul la ureche, văzu o foaie de hârtie pe care era scris ceva, aşezată pe capacul maşinii. Se întinse după ea şi o luă în mână. Simţi o uşoară tresărire, când constată că e scrisul lui Mary Littenham. Asta însemna că seara trecută, înainte de a părăsi biroul, ea luase hotărârea, să nu mai închirieze apartamentul şi probabil avea de gând să plece şi din slujbă.

Gândindu-se la toate aceste chinuitoare eventualităţi, cu o mână deschise plicul şi începu să citească:

Am sosit azi dimineaţă cu aeroplanul· de orele opt, ca să am timp să găsesc un apartament. Voi căuta pe Jay Street, o casă nu prea scumpă şi nici pretenţioasă. Voi încerca să mă prezint şi să trăiesc deocamdată sub numele de Mary Smith sau Brown. Hotelurile mai importante ar fi prea zgomotoase, pentru a locui în ele în mod permanent. Iau o maşină de culoare verde, pe care o vei putea descoperi foarte uşor pe Jay Street, în cazul când vei avea nevoie de mine, pentru o lucrare neprevăzută, înainte de a mă întoarce… Mary.

Caridi citi scrisoarea şi respiră uşurat. În receptorul ridicat la ureche auzi pe cineva repetând:

„— Masa de comandă! Distanţă lungă! Masa de comandă!

— Îmi pare rău domnişoară, e o greşeală! Eu am chemat alt număr.

Caridi puse receptorul în furcă, ieşi repede din birou încuie uşa şi chemă o maşină, ca să-l ducă pe Jay Street.

J Street, sau cum se exprimau întotdeauna cei din Washington, pentru a obţine o adresă mult mai consistentă decât o simplă literă de alfabet, este o arteră de comunicaţie largă, pe. Margini cu copaci neîngrijiţi şi cu case modeste, despre care nu-ţi vine să crezi că ar putea fi locuite. Pereţii exteriori ai caselor sunt de cărămidă învechită, cu ferestrele largi şi câte un turnuleţ pe acoperiş.

Caridi spuse şoferului că este în căutarea unei maşini de culoare verde care s-a oprit undeva în această stradă şi-l rugă, ca el să urmărească cu atenţie un trotuar, în timpul cât el va urmări celălalt… În felul acesta înaintară în lungul străzii până când ajunseră la o trecătoare de nivel a liniei ferate peste care nu era viaduct. Schimbară destinaţia de veghe şi se întoarseră înapoi. Puţin după aceea şoferul văzu maşina oprită în marginea trotuarului pe care acum îl supraveghea el. Caridi rămase mirat.

— Îmi închipui că maşina a trecut strada de la un trotuar la albul, în timpul cât noi ne-am continuat drumul, declară deputatul.

— Eu îmi închipui de asemenea, că aşa trebuie să se fi întâmplat, domnule, răspunse şoferul şi opri aparatul, în timp ce Caridi cobori în stradă.

Deputatul se apropie de o casă de cărămidă roşie, cu trei etaje şi urcă emoţionat cinci trepte, ca să bată cu ciocanul de alamă la uşa intrării. Dar înainte ca ecoul loviturilor să se fi stins în interiorul casei, auzi glasuri apropiindu-se. Uşa se deschise şi în faţa lui apăru Mary Littenham, o femie bătrână cu capul înfăşurat într-o broboadă şi un tânăr blond, într-un halat tocit, care se opriseră în vestibul. Domnişoara Littenham începu prezentările:

— Iată unchiul meu despre care v-am vorbit. Doamnă Sebbutts, dumnealui este unchiul meu, domnul Lynch şi domnul acesta unchiule, este domnul Gazzoo.

— Tocmai spuneam nepoatei dumneavoastră, că astăzi ar fi imposibil să găsească la Washington un apartament mai frumos decât acesta şi la preţul pe care i l-am cerut.

— Dar nu are baie, interveni Mary, nemulţumită, niciuna dintre casele din strada aceasta nu au băi. Am vizitat aproape o duzină de apartamente.

— Vasăzică aţi văzut, domnişoară, interveni proprietara mulţumită. Nicio casă din Washington nu are baie proprie. Au băi, dar nu au băi de fiecare apartament; marele avantaj al acestui apartament este tocmai faptul că se găseşte în apropierea camerei de baie. Dom nul care a plecat din apartamentul acesta abia săptămâna trecută, chiar dacă ar fi dormit, şi ceilalţi locatari de la etaj ar fi încercat să se strecoare în baie înaintea lui, scârţâitul treptelor scării îl trezea din somn, aşa că sărea din pat şi intra în baie înaintea lor. L-am auzit în mai multe rânduri procedând în felul acesta; dumneata nu l-ai auzit domnule Gazzoo?

— Eu nu numai că l-am auzit, dar l-am şi văzut în mai multe rânduri intrând în baie înaintea mea, confirmă domnul îmbrăcat în halatul negru.

— Acesta este motivul pentru care am anunţat la ziar „baie semi-personală", îi explică doamna Sebbutts.

— Câţi chiriaşi aveţi în casa aceasta? întrebă Caridi.

— Douăzeci şi patru.

— Şi n-aveţi decât o singură cameră de baie!

— Ca să-ţi spun adevărul, eu n-o întrebuinţez. Eu dorm la subsol şi-mi fac treburile cum pot.

— Dar, Sfinte Doamne, douăzeci şi patru de persoane…

— Da, aşa este, dar dumneavoastră sunteţi toţi funcţionari ai Statului?

— Da, suntem.

— Atunci se potriveşte foarte bine.

— Ce vrei să spui… că se potriveşte foarte bine?

— E foarte simplu „toate birourile Statului au fixat ore de lucru aşa fel, ca funcţionarii să aibă timp să facă baie înainte de a pleca la birou. Iată de pildă domnul Gazzoo. Dumnealui este copist la Biroul Brevetelor. Tocmai acuma aşteaptă să-i vie rândul la baie. Dar nu este obligat să plece la birou înainte de douăsprezece fără un sfert. Prin urmare totul se potriveşte de minune.

— Este exact, aprobă domnul Gazzoo, veţi constata că aici la Washington, slujba în birourile Statului a fost organizată pe baze ştiinţifice, pentru a putea preîntâmpina lipsa băilor.

— Dar de ce nu se gândesc proprietarii caselor să instaleze mai multe camere de baie? întrebă Caridi mirat. "

— Nu sunt obligaţi, îi explică funcţionarul; casele care dau camere mobilate sunt pline, prin urmare proprietarii nu au nevoie să se mai

gândească la instalarea camerelor de baie, care le-ar pricinui. Numai cheltuieli suplimentare, dar fără să câştige nimic de pe urma lor.

— De ce nu intervine guvernul, ca să clădească case de raport corespunzătoare.

— Asta ar însemna o încălcare a drepturilor particulare, de către concurenţa Statului. În acelaşi timp Statul îşi dă seamă că are posibilitate să lucreze cu funcţionari mult mai numeroşi, împărţindu-le timpul în aşa fel, încât chiar în actuala situaţie să poată face baie mult mai uşor, decât dacă ar avea o baie personală. Prin urmare va trebui să recunoaştem că totul se potriveşte de minune cu intenţia Statului, de a procura fiecăruia de lucru.

Probabil conversaţia aceasta ar fi continuat să se desfăşoare pe teren teoretic, dacă n-ar fi întrerupt-o Mary care declară:

— Vom face o încercare, pentru o lună de zile. Cât ar face chiria pentru o lună?

Doamna Sebbutts începu să facă socoteala:

— Să vedem. Pe săptămână face cinzeci şi şapte de dolari şi jumătate, dacă vreţi s-o plătiţi cu luna, cred că va trebui să vă, fac o reducere… Să zicem cincizeci şi şapte de dolari pe săptămână. Asta face… de patru ori şapte, douăzeci şi opt… de patru ori cinci face douăzeci, şi doi de la mână… două sute douăzeci şi opt de dolari pe lună.

— Tocmai, interveni Gazzoo, proprietarii din Washington procedează la socoteli pe baze tot atât de ştiinţifice ca şi Statul. E de-ajuns să examineze o singură dată un funcţionar, ca să-ţi poată spune exact cât câştigă pe lună, şi să-i ceară o chirie ca din ceea ce a câştigat să nu-i mai rămână decât taxa de tramvai, ca să se poată duce la birou şi să se întoarcă acasă pe jos…

Vâjâitul apei de la robinet şi o uşă care se închise la etaj, făcură pe domnul Gazzoo să-şi strângă halatul împrejurul trupului şi să se repeadă în sus pe scară. Sosise pentru el ceasul de baie.

Când Caridi şi secretara sa particulară se urcară în maşina verde care-i aştepta, politicianul începu să protesteze împotriva intenţiei de a închiria o astfel de casă, dar fata îi răspunse, că a dorit întotdeauna să se convingă în felul în care trăieşte poporul străzii. În faţa realizării apropiate a dragostei acestei fete, orice nemulţumire împotriva apartamentului i se destramă din minte. Se întoarseră la clădirea birourilor Capitoliului învăluiţi în miresmele primăverii, a cărei apropiere se simţea chiar în lungul acestor străzi murdare din Washington. Cei doi îndrăgostiţi, aşezaţi în maşina verde, se uitau unul

la altul, ţinându-se de mână şi aşteptau nerăbdători intimitatea apartamentului lor propriu.

Când intrară împreună în clădirea birourilor, uşierul întinse lui Caridi o telegramă. Deputatul o luă şi apucă repede pe coridor, spre biroul său. Descuie uşa şi intrară împreună. O închise uşor şi nesimţit, pe urmă el şi fata deschiseră braţele şi se repeziră unul spre altul, cu extazul nebunesc şi aproape dureros al îndrăgostiţilor care nu s-au mai văzut de aproape douăzeci şi patru de ceasuri.

— Mary, murmură el cu glasul sugrumat, eşti atât de dulce… ca o floare vrăjită de dragoste… îmi vine să cred că nu te-am mai văzut de-o veşnicie… aş prefera să luăm un apartament mai, bun.

— O, iubitule, apartamentul acesta îţi face impresia unei case de pionieri. Este exact ca o casă dintre acelea în care trăiau coloniştii pe vremea când străbunicul bunicului meu a venit să se statornicească în această ţară… când nu erau nici băi… nici mobile… când nu era nimic altceva decât America primitivă… În primele nopţi ne vom simţi foarte bine.

— Noaptea aceasta… noaptea nunţii noastre… vom dormi toată noaptea unul în braţele altuia… Făcură o pauză, pe urmă continuară să vorbească, sărutându-se intermitent.

— Crezi că ne vom plictisi unul de altul?

— Cum se poate, iubito, să te gândeşti la aşa ceva! protestă Caridi.

— Nu uita Hénry, că ceilalţi oameni se plictisesc întotdeauna, repetă fata, şi e mai bine să considerăm situaţia din acest punct de vedere.. Nu se poate să dureze. Să ne descărcăm sufletul până în fund, atâta vreme cât fiecare dintre noi mai simte dorinţa. Eu nu sunt determinată de împrejurări, ca să devin pentru tine o povară, cum în majoritatea cazurilor se întâmplă cu celelalte femei şi ceilalţi bărbaţi. Eu nu voi încerca niciodată *să* te reţin din toate puterile lângă mine, atunci când vei vrea să mergi în altă parte, şi devreme ce niciunul dintre noi nu va fi stânjenit în mişcările sale… s-ar putea să rămânem mereu împreună, deoarece… deoarece ne iubim unul pe altul… Crezi că aşa ceva ar fi posibil?

— Iubita mea! Adorato, eu cred că tocmai cealaltă alternativă ar fi imposibilă… să ne despărţim cândva unul de altul… Nu, nu mi-am închipuit niciodată, că ar putea să existe o femeie care să fie numai drăgălăşenie şi duioşie…

Această avalanşă de oratorie congresională fu întreruptă de zgomotul produs de clanţa uşii. Caridi şi secretara sa se despărţiră cât ai clipi şi

fiecare dintre ei luă o atitudine nepăsătoare şi calmă, în măsura în care le permiteau obrajii aprinşi şi respiraţia agitată.

Uşa biroului se deschise şi apăru un băiat de la Oficiul Telegrafic.

— Expeditorul aşteaptă răspuns, anunţă el cu glasul răguşit.

— Da… da, încuviinţă Caridi şi se gândi nemulţumit, că poate băiatul a observat ceva, pe urmă îşi dete seamă că nu are nicio importanţă, chiar dacă un băiat de la Oficiul Telegrafic ar fi observat ceva. Stai să văd… şi deschise plicul.

— De la cine este? întrebă Mary, încercând să pară calmă şi indiferentă.

— Myerberg… spune că mi-a trimis două telegrame cu care mi-a cerut să mă întorc astă seară la Megapolis.

— Serios? Unde sunt? exclamă Mary.

— Da, este exact… una o am în buzunar, pe masă este a doua şi a treia o citesc acum.

— Doriţi să daţi vreun răspuns, domnule? repetă băiatul. Expeditorul a cerut răspuns.

— Da… ia răspunsul acesta… „Imposibil să vin astă seară Megapolis. Importante afaceri legislative… Şedinţă de noapte". Dragă „unde vor să ajungă cu şedinţele de noapte ale Comisiei, tot timpul cât durează sesiunea legislativă… corectează fraza… „Importantă şedinţă de noapte a Comisiei".

— Stai un moment, domnule Caridi, chestiunea aceasta trebuie să fie importantă, interveni secretara. Domnul Myerberg a trimis una după alta trei telegrame. El nu este omul care să stăruiască, decât cel mult în cazul când are motive temeinice.

— Dragă, ştii foarte bine că astă seară nu pot pleca… fiind vorba de o şedinţă de noapte a Comisiei!

— Ba da, vei putea.

— Bine, Mary, dar nu te gândeşti la obligaţiile mele legislative, stărui deputatul.

— Ascultă, tinere, contramandă fata, ia răspunsul acesta. „Voi sosi la Megapolis cu avionul de orele zece. Aşteaptă-mă". Semnează „Caridi". Vom cina împreună aici şi ne vom întoarce cu avionul de noapte, căci astă seară vom avea lumină de lună… cred că va fi lună plină.

Tânărul rupse blancheta pe care o începuse şi după ce o aruncă în coşul de hârtii, începu să scrie alta.

CAPITOLUL XXXVII

Se întâmplă exact cum prevăzuse domnişoara Littenham: fu un zbor de noapte pe lumină de lună, printre norii călători şi uşori ai primăverii, iar în jurul lor tremura etericul farmec al unei călătorii de nuntă. Dar după ce îndrăgostiţii se despărţiră în faţa aeroportului din Megapolis şi Caridi plecă spre Lecksher Building, nemulţumirea lui împotriva lui Sol Myerberg devenea din ce în ce mai adâncă. Aşa că imediat ce se pomeni faţă în faţă cu Myerberg, în biroul său particular şi se uită la individul acesta cu părul des şi negru, începu să protesteze:

— Ce naiba te-a determinat să-mi telegrafiez! mereu, în toate părţile?

. Myerberg întinse mâna după el.

— În sfârşit, slavă Domnului, bine c-ai venit. Am primit telegrama dumitale în care îmi spuneai că vei veni; dar ceva parcă m-ar fi îndemnat să nu-i dau crezare.

— De ce să nu-i dai crezare?

— Nu semăna de loc cu dumneata… n-ai scris-o dumneata.

— Nu, a scris-o secretara.

— Prin urmare dacă n-ai scris-o dumneata, mă temeam să nu fi plecat de la birou, fără să te mai întorci, iar secretara dumitale să-şi fi închipuit că vei veni, *dacă* în timpul după amiezii te vei întoarce.

Caridi nu crezu necesar să discute cu el amănuntul, dacă a fost sau n-a fost la birou, când a expediat acesta mesajul.

— În sfârşit, acum că sunt aici, spune-mi ce vrei?

— Da, evident, îţi voi spune… Ce părere ai despre Senat, Caridi?

Nemulţumirea deputatului se topi toată dintr-odată.

— Înţelegi legătura dintre mine şi Senat?

— Da, dumneata… cum ţi se pare vântul acesta care bate în pânzele corăbiei ambiţiilor dumitale?

Myerberg se gândi cât de încântată va fi Mary Littenham şi cât de bine se potriveşte această eventualitate cu planurile făcute de ea.

— De, eu fireşte aş fi de acord… dar Loree este senator…

— Sigur că este senator, dar uite ce a făcut… a încălcat cu brutalitate drepturile acestui Stat, cu intenţia de a-şi asigura simpatiile grupărilor de jefuitori. Avocatul debită aceste fraze cu răpăiala grăbită ebraică a consoanelor şi întinzând vocalele.

— Ce-a făcut? întrebă Caridi mirat.

— A violat drepturile Statului… Joe! Joe! Vino încoace şi spune domnului Caridi ce-a făcut senatorul Loree.

O uşă interioară din biroul particular ai avocatului se deschise şi banditul mic de statură şi cu părul negru apăru în cadrul ei şi se uită în oglinda de sticlă burată ce era fixată pe uşa exterioară a biroului.

— Joe, povesteşte-i domnului Caridi ce a făcut senatorul Loree.

Italianul începu să vorbească cu glasul curgător, care contrasta cu engleza lui Myerberg.

— A instalat oameni la fabrica de muniţii, pentru a zădărnici încasarea taxelor puse de mine.

— Ce fel de oameni?

— Din poliţia federală… agenţii guvernului, îi explică italianul cu revoltă stăpânită.

— Pe ce temei… cu ce drept?

— Mi-am trimis oamenii mei acolo, continuă banditul, pentru a încasa ceea ce Littenham mi-a furat cu banca lui. Şi acum Loree vine şi mă opreşte, când eu am plătit pentru el cheltuielile electorale, de fiecare dată când a candidat. Loree îmi instalează la fabrică poliţia federală, pentru a zădărnici încasarea birului pus de mine.

— Nu înţeleg, cum a reuşit să obţină concursul poliţiei federale, pentru o chestiune care priveşte numai poliţia Statului, repetă Caridi.

— Tocmai acesta este motivul pe care se va întemeia campania dumitale, interveni Myerberg entuziasmaţi. Loree s-a adresat Curţii Federale şi a susţinut că fabricile de muniţii execută o comandă pentru un Stat străin şi că oamenii lui Canarelli, se amestecă în problemele comerţului nostru exterior. În felul acesta a obţinut ca supravegherea fabricilor de muniţii să fie făcută de poliţia federală. Acesta este pur şi simplu un nou artificiu, cu ajutorul căruia guvernul federal îşi extinde puterea în paguba suveranităţii Statului. Este o inechitate fără precedent, în scopul de a uzurpa autoritatea poliţiei unui Stat liber şi independent, sub pretextul schimbului internaţional dintre State. Este o jignire adusă înţelepciunii înaintaşilor noştri care au întemeiat sistemul nostru de guvernământ, o batjocură la adresa demnităţii Statului şi o îngrădire a libertăţii personale! Atitudinea aceasta a lui o vom putea aduce în faţa judecăţii poporului şi la viitoarele alegeri îi vom putea lua mandatul!

— Eu plătesc Statul şi poliţia oraşului, declară Canarelli cu glasul liniştit şi categoric, iar când îmi trimit oamenii ca să încaseze ceea ce-mi datorează, banca, mă împiedic de reprezentanţii guvernului care nu vor să ştie de nimic. S-au instalat acolo, puţin le pasă de orice le-ai spune şi cu prezenţa lor împiedică desfăşurarea normală a afacerilor mele.

— Şi ce anume îmi cereţi mie să fac? întrebă Caridi.

— Să protestezi împotriva încălcării drepturilor Statului şi astfel să faci începutul campaniei dumitale, pentru a fi ales în Senat.

— Tocmai ceea ce voiam să spun, se repezi banditul, vreau să am un senator al meu. Nu mai pot continua să împart şi de aici înainte un singur senator, împreună cu Merritt Littenham. Începând de astăzi vom fi doi oameni deosebiţi: Merrit Littenham şi eu.

— Joe vrea să spună că va trece cu toată influenţa lui politică de partea drepturilor Statului, îi explică Myerberg. El crede în aceste drepturi şi este destul de patriot, să-şi cheltuiască averea muncită din greu, luptând pentru ceea ce crede că reprezintă supremul ideal guvernamental.

— Foarte bine, dar abstracţie făcând de ceea ce doreşte sau nu doreşte Joe, declară Cardi, un guvern puternic centralizat, dispunând de puteri despotice, este împotriva spiritului Constituţiei Americane şi a poporului american.

— Ai auzit, Joe? strigă Myerberg mulţumit. Domnul Caridi judecă situaţia mai presus de micile intrigi ale momentului, şi se inspiră din istoria poporului american, cum se cuvine să facă un bărbat de stat şi un patriot.

— Ce-mi ceri să fac în această clipă? întrebă Caridi, gândindu-se la Mary Littenham şi întrebându-se dacă ar exista oare vreo posibilitate ca, chiar în această seară să se întoarcă cu avionul împreună la Washington.

— Ceea ce va trebui să faci, este motivul alergăturii noastre de astăzi după dumneata, îi explică Myerberg. Va trebui să-ţi depui candidatura chiar în cursul acestei zile. Va trebui să redactezi o cerere semnată de preşedintele partidului dumitale şi de douăzeci şi patru de cetăţeni, cu şaizeci de zile înainte de alegere. Aceasta este a şaizecea zi înainte de alegere. Petiţia dumitale trebuie prezentată la Capitoliu, chiar înainte de miezul nopţii.

Urgenţa situaţiei impresiona pe Caridi.

— Domnule Canarelli, chestiunea aceasta este cu totul nouă pentru mine. Va trebui să studiez situaţia cât mai profund posibil. Îmi dai voie să mă consult câteva minute cu asociatul meu?

— Sigur că da, încuviinţă italianul şi se îndreptă spre biroul de alături, examinându-se în oglinda burată de la uşă şi netezindu-şi părul pomădat.

— Sol, începu Caridi cu glasul stăpânit, eu. Am anumite operaţiuni de investiţii la Westover Trust Company.

— Şi cât… ai anume?

— Uite ce… Am cumpărat un pachet de acţiuni miniere şi nu mai departe decât ieri, am realizat un câştig de aproape şapte mii de dolari.

— Huihm, huâhm, asta s-a întâmplat probabil după ce ai fost cooptat în Comisia Problemelor Militare, nu-i aşa?

— Da.

Cred că-ţi dai seama, cum de altfel este firesc, că Joe acesta a contribuit la cooptarea dumitale în Comisie. Mi se pare ţi-a spus chiar în biroul acesta, că va interveni… şi a intervenit.

— Eu mi-am închipuit că după ce am… am făcut investiţia la banca Westover…

— Ascultă prietene, în politică trebuie să procedezi politiceşte. Nu se poate să admiţi ca vreo persoană sau concesiile obţinute de la o persoană să intervină între dumneata şi o autoritate superioară, unde ai avea posibilitatea să-ţi serveşti ţara din toate puterile.

— Da, amănuntul acesta îl înţeleg şi eu.

— Motivul care să justifice o astfel de atitudine, nu poate fi niciodată convingerea personală în domeniul politic, Henry, deoarece aceasta nu există; este patriotismul.

— La acest amănunt nu m-am gândit niciodată, dar admit că aşa este.

— Şi această situaţie de senator pe care ţi-o oferă Canarelli, este de enormă importanţă. Face din dumneata un om de legătură între lumea interlopă şi între straturile suprapuse ale societăţii, aşa că vei putea controla, îmblânzi şi civiliza în oarecare măsură, elementul criminal al ţării şi vei putea apăra poporul.

Caridi sta în picioare şi aproba.

— În cazul dumitale, Henry Caridi, cu ocazia ce ţi se oferă şi talentul dumitale, ar însemna să săvârşeşti un act de înaltă trădare, dacă ai admite ca între dumneata şi marea mulţumire de a-ţi servi ţara, să intervină o favoare trivială, obţinută de la Merrit Littenham!

— Înţeleg, Sol. Mai avem timp ca până la miezul nopţii să putem trimite petiţia?

— Totul este pregătit, petiţia a fost redactată şi este semnată de cetăţeni cumsecade şi cu vază, aşa că nu mai aşteaptă decât să fie semnată de dumneata. Canarelli are an aviator cu numele Lang, un tânăr îndrăzneţ, care-ţi va duce petiţia la Capitoliu în mai puţin de o oră.

— Dar crezi că dacă voi intra în această campanie electorală, aş putea obţine voturile alegătorilor împotriva lui Loree, care este susţinut de

Krauseman?

— Eu şi Joe am întemeiat o organizaţie care este a noastră proprie.

— Vorbeşti serios?

— Şi am vrea ca de astă dată s-o punem la încercare.

— Să presupunem că masa alegătorilor se va trezi la realitate, în timpul acestei campanii şi va interveni?

— O, te rog, nu este vorba despre o alegere prezidenţială… prin urmare nu se va putea întâmpla aşa ceva.

Târziu în aceeaşi seară, când Onorabilul Henry Lee Caridi părăsi biroul lui Sol Myerberg, pentru a se întoarce acasă, argumentele invocate de asociatul său, îi mai vâjâiau încă prin minte. Ştia că pentru acesta argumentele întrebuinţate nu erau altceva decât oratorie cazuistică, dar el, Henry Lee Caridi, cu idealismul său anglo-saxon, va încerca să pună în practică ceea ce asociatul său formulase în cuvinte. Se gândi, oare Mary Littenham va fi în stare să înţeleagă lupta pornită de el, pentru apărarea drepturilor Statului, împotriva candidatului tatălui ei, senatorul Loree… Drepturile Statului garantează individualismul american. Amănuntul fără importanţă, că banditul făcea apel la concursul său pentru a estorca birurile puse de el, nu era un argument împotriva unui principiu salutar de guvernământ, care dăinuia, ca o preţioasă moştenire, din timpurile confederării coloniilor americane… ’

Debitul acestei cuvântări pe care o ţinea lui Mary Littenham, încercând să o convingă de echitatea candidaturii sale, se opri cu totul pe neaşteptate, când se gândi la prezenţa ei imediată. Dacă n-ar fi fost vorba despre această candidatură a sa, în clipa aceasta el ar fi fost în braţele ei.!

Ceva mai târziu, când intră în Albemarle Apartments, se gândi la Ellora şi la mulţumirea ce o va simţi în calitate de soţie a unui senator. Aceasta va fi compensaţia ce i-o va oferi, pentru faptul că Mary Littenham era acum amanta sa: un fel de balansare a conturilor. Şi va fi de asemenea foarte firesc, ca un bărbat cu o situaţie atât de importantă, să beneficieze el însuşi de aceste două posibilităţi.

Intră în dormitor, trepidând de mulţumire, că va avea ocazia să spună Ellorei ceva ce îi va face plăcere. Se plecă asupra patului de alături şi o atinse uşor pe braţul rotund şi alb care se odihnea peste învelitoare.

— Ellora! Ellora! zise el în şoaptă.

Femeia tresări uşor şi deschizând ochii se uită la el speriată.

— Cât e ceasul?

— Ellora, voi candida în alegerile pentru Senat, îi spuse el mulţumit.

Cuvintele lui părură că nu-i fac nicio impresie.

— Unde ai fost până acum?

— În biroul lui Myerberg, răspunse Caridi încântat, unde am discutat amănuntele candidaturii mele. Am trimis petiţia cu avionul… Cred că acesta trebuie să fie acum în zbor spre Washington.

— Femeia aceea, Connie Sttot, a fost în birou împreună cu voi?

— Dragă soţie, trezeşte-te, Connie Sttot este Connie Myerberg, prin urmare nu se poate ca atunci când vorbeşti despre ea, să întrebuinţezi fraze ca „femeia aceea”.

— Prin urmare nu ai condus-o acasă cu maşina şi nu i-ai dat o mie de dolari?

— Pentru numele lui Dumnezeu, draga mea, înţelege, mi-am pus candidatura pentru Senat.

— Tu ai întotdeauna obiceiul să conduci femeile măritate cu maşina şi să le dai câte o mie de dolari…

Somnul o toropi din nou. Se uită la soţul ei printre pleoape, pentru a se convinge că nu s-a întors acasă, după ce şi-a liniştit pornirile trupului în braţele unei femei străine şi întinse capul pe pernă ca să adoarmă foarte liniştită.

Caridi încetă să se mai gândească la viitorul său politic şi începu să se ocupe numai de situaţia dintre el şi Ellora. Era pe deplin conştient de bănuiala ce trecuse adineaori prin mintea ei, şi se întrebă de ce se revoltă soţiile atât de mult împotriva inconsecvenţei soţilor lor, când le interesează atât de puţin ceea ce soţii fac pentru ele.

Gândurile acestea continuară să-l preocupe tot timpul cât îşi făcu baia şi se pregăti de culcare. Când feri învelitoarea patului, răspunsul la întrebarea de adineaori începu să se limpezească. Un soţ este mult mai nerăbdător şi mai agresiv în atitudinea lui dinainte de actul sexual decât după consumarea acestuia. Avantajul unei soţii este să despoaie pe soţul ei de extazul acesta iniţial şi să aibă grijă ca celelalte femei să nu-i mai poată pricinui vreo mulţumire. Procedeul acesta era măsura de apărare a resurselor propriului ei cămin, la care ar trebui să se gândească orice bună gospodină. Caridi se uită spre soţia sa adormită. Evident, ea n-ar fi fost niciodată în stare să formuleze o astfel de teorie. Instinctul acesta trăia într-însa, ca o rămăşiţă a experienţelor rămase drept moştenire de la străbunicile muncite din greu şi flămânde, care se întindeau foarte departe în trecut, până la Adam.

CAPITOLUL XXXVIII

A doua zi dimineaţa, după ce Caridi mâncă singur şi plecă spre Washington, Ellora încetă să-l mai preocupe şi se gândi numai la ceea ce va zice Mary Littenham despre candidatura lui în alegerile senatoriale. În drumul spre aeroport cumpără trei-patru ziare şi în maşină începu să le răsfoiască.

Pe pagina întâi a ziarului *Tribune* nu era nicio ştire în legătură cu candidatura sa. Începu să răsfoiască ziarul, puţin intimidat, şi pe pagina a cincea, într-o coloană cu titlul: *Situaţia politică,* găsi un paragraf de trei rânduri care nu pomenea nimic despre el, în mod special. Paragraful anunţa candidatura sa, pentru locul în Senat, care devenea vacant pe urma expirării mandatului lui Herbert M. Loree şi adăugă că senatorul Loree îşi va pune candidatura pentru succesiune. Pe aceeaşi pagină, era un articol de două coloane în care se descria viaţa şi realizările senatorului Herbert M. Loree. Pe pagina a patra ea un lung editorial intitulat: *Educaţia membrilor Congresului* în care autorul vorbea despre temeritatea unui tânăr membru al Camerei, lipsit de experienţă şi fără trecut, care şi-a pus candidatura la alegerile senatoriale împotriva unui capabil şi mare patriot care ani de zile a fost o podoabă pentru demnitatea pe care a deţinut-o. Pe urmă autorul articolului continua să deplângă incapacitatea publicului de a judeca măsura de pregătire a candidaţilor.

Au trecut demult timpurile (spunea editorialul) *când ţara noastră era atât de puţin populată, încât alegătorul era în măsură să înţeleagă, să cunoască şi să deosebească unul de altul un grup de candidaţi. Astăzi poporul nu ştie nimic în legătură cu candidaţii care se prezintă în alegeri, decât cel mult că sunt susţinuţi de către o presă favorabilă. Un medic nu poate trata un pacient, nici pentru durere de cap, fără să fi dat dinainte un examen în faţa Comisiei Colegiului Medical. Un avocat nu se poate prezenta în faţa unei Judecătorii de Ocol, fără să fii obţinut dinainte o licenţă, pentru a putea practica avocatura. Până şi un agent imobiliar trebuie să dovedească clienţilor săi, că este bine informat, înainte de a putea vinde o bucată de teren. Numai cei care aspiră la demnitatea de a reprezenta naţiunea noastră în faţă lumii, cei care ne fac legile, conduc industria ţării noastre, cei care îi controlează destinul, sunt admişi să-şi asume răspunderea acestei demnităţi, cu ajutorul oricăror mijloace şi matrapazlâcuri ce le stau la îndemână, fără ca cineva să-i întrebe, dacă au absolvit cel puţin o şcoală primară.*

Editorialul acesta nemulţumi pe Caridi. Se vedea limpede că era îndreptat împotriva sa şi că făcea aluzie că el este om lipsit de educaţie. Întrucât îl privea pe el, ar fi dorit din toată inima ca cei care aspiră să aibă un rol în viaţa politică a ţării, să se bucure de o educaţie specială. Ar fi fost gata să voteze cu toată convingerea, dacă ar fi reuşit să convingă şi pe ceilalţi colegi ai săi, înfiinţarea unei Universităţi politice la Washington, care din punct de vedere al educaţiei politice să corespundă cu educaţia militară ce se da în Academiile Militare din West Point şi Annapolis. Ar fi fost de acord ca intrarea într-o astfel de şcoală să fie cea mai mare onoare scolastică ce o poate oferi naţiunea reprezentanţilor săi. Acesta ar fi scopul pentru care ar fi fost în stare să-şi sacrifice ultima picătură de energie şi pricepere, dar… ceilalţi membri ai Congresului nici nu voiau să audă.

Luă al doilea ziar şi începu să-l răsfoiască. Aci văzu fotografia sa tipărită sub titlul: *Un strălucit membru tânăr dl Congresului candidează în alegerile senatoriale.* Se uită încântat la fotografie şi se întrebă, în ce măsură va putea atrage atenţia maselor americane, care se interesează de evenimentele la ordinea zilei. La un ceas şi un sfert după aceea, când avionul ateriză la Washington, ziarul acesta, cu fotografia lui, era păturit la el în buzunar.

Urcând coasta colinei pe care era clădirea Capitoliului, se simţi înfiorat de îndoială, gândindu-se la felul în care Mary va primi candidatura sa în alegeri pentru Senat. Neliniştea aceasta devenea tot mai chinuitoare, pe măsură ce se apropia, şi puţin înainte de a ajunge la biroul său, scoase ziarul din buzunar, mai examină odată fotografia, apoi întinse braţul pe fereastra automobilului şi-l lăsă să-i cadă din mână.

După ce desăvârşi această nouă formă de *hara-kiri,* rămase liniştit, în maşină, fără să se mai gândească la nimic, până când constată că înaintează cu mare greutate şi foarte încet. Se uită pe fereastră, ca să vadă ce este şi constată că şoferul îşi făcea loc pe mijlocul unui uriaş cortegiu de femei care defilau.

Puţin după aceea şoferul dete la o parte deschizătura de sticlă dintre scaunul lui şi interiorul maşinii şi întrebă, dacă este de acord să apuce pe altă stradă, dar îi spuse cu toată sinceritatea, că în cazul acesta taxa va spori cu cel puţin o zonă.

Caridi era gata să aprobe, dar se gândi să întrebe cine sunt femeile acestea care defilează.

— Sunt membrele Asociaţiilor Feminine din toată ţara, domnule, răspunse şoferul. Vin în fiecare an la Washington, pentru a-şi alege un preşedinte.

— Încotro se duc acum?

— Spre Capitoliu, domnule.

— Par foarte agitate.

— Da, domnule, o paradă a femeilor este întotdeauna agitată şi se frământă fără folos… Parcă ar încerca anume să fie la înălţime.

Caridi continuă să examineze din maşină convoiul femeilor care înaintau încet în lungul bulevardului. Pe urmă băgă de seamă că cele din fruntea cortegiului purtau de fiecare grupare câte un drapel. Trecu apoi cel puţin pe lângă o duzină de astfel de drapele şi pe toate scria:

CIOPLIŢI ROCK Y MOUNTAINS!

CIOPLIŢI ROCK Y MOUNTAINS!

CIOPLIŢI ROCK Y MOUNTAINS!

Impresia pe care i-o făcea înaintarea înceată a acestui cortegiu, i se părea familiară. Încercă să-şi concentreze atenţia asupra unui anumit loc şi asupra unei anumite date, dar în aceeaşi clipă textul drapelelor ce trecea» pe lângă el se schimbă. De la mijlocul cortegiului până la coloana celor care mergeau în frunte, drapelele purta inscripţia:

ÎMPODOBIŢI LITORALUL! ÎMPODOBIT! LITORALUL! ÎMPODOBIŢI LITORALUL!

Când Caridi ajunse la biroul său din vechea clădire a Camerei, vederea picioarelor dinapoi ale uriaşului câine danez care se culcase peste pragul uşii deschise a biroului său, îi alungă numaidecât din minte impresia caraghioasă pe care i-o făcuse defilarea cortegiului femeilor. Intră în birou şi reuşi să determine câinele să-l lase să închidă uşa, apoi întinse braţele spre Mary Littenham.

După ce primul avânt al revederii lor se domoli şi se simţiră în stare să vorbească şi despre altceva, decât despre dragostea lor, domnişoara Littenham îşi aduse aminte de o întâlnire:

— Ascultă, Henry a telefonat doamna Sassinet care te roagă să vii la recepţia organizată de ea, astăzi înainte de amiază la Hotel Farragut.

— Cine este doamna Sassinet!

— Nu-ţi mai aduci aminte, de femeia aceea care a venit într-o după amiază şi te-a rugat să votezi un proiect de lege, pentru a sculpta statui din piscurile Rockies.

— A, da! Am văzut cortegiul, când am venit Încoace cu maşina.

— Mi-a telefonat să te trimit numaidecât la recepţia organizată de ea, deoarece vrea să se fotografieze împreună cu dumneata.

— De ce vrea să se fotografieze împreună cu mine?

— Este convinsă că procedeul acesta va fi o publicitate utilă atât pentru dumneata cât şi pentru ea. Şi-a pus candidatura la preşedinţia Federaţiei Asociaţiilor Feminine, pe temeiul proiectului elaborat de ea: „Ciopliţi Rocky Mountains“.

Caridi se întrebă, cum va reuşi să explice Ellorei motivul ce l-a determinat să se fotografieze împreună cu o femeie străină, în cazul când se va întâmpla ca ea să vadă o astfel de fotografie. Era aproape sigur că soţia sa va ajunge la o concluzie cu totul lipsită de temei.

— Adineauri am văzut şi o serie de drapele pe care scria: „împodobiţi litoralul…” Ce înseamnă asta?

— O, aceasta este deviza grupării adverse, a doamnele Lofton-Biltrom. Ea candidează la preşedinţie împotriva doamnei Sassinet. Şi de vreme ce contrarul lui: *Ciopliţi Rocky Mountains* este *Împodobiţi litoralul,* această deviză s-a impus de la sine.

— Dar înseamnă ceva anume?

— Sigur că da, doamna Lofton-Biltrom cere Congresului să voteze un credit de cinci milioane de dolari, pentru înfrumuseţarea porturilor americane, aşa că străinii să rămână cu o bună impresie, când se apropie de litoralurile noastre. Ea invită membrii Congresului, pentru a se fotografia, la Hotel Imperial. Prin urmare, ascultă-mă, dacă e să te ajut în alegerea de senator, atunci pleacă imediat la Farragut şi fotografiază-te cu doamna Sassinet. Procedeul acesta va impresiona mii de femei care au drept de vot…

— În alegerea mea de senator! exclamă Caridi şi se uită la ea.

— Sigur că da. Şi ascultă, azi dimineaţă înainte de a pleca de-acasă, ţi-am tăiat fotografia din ziar. Îţi dedică un articol foarte frumos. Iată-l. E foarte bine să păstrezi aceste tăieturi de ziar, deoarece dacă se va întâmpla ca *News* să se întoarcă împotriva dumitale, vei putea publica în propriul lor ziar, ca anunţ, articolul pe care l-au scris în favoarea dumitale. Procedeul acesta mi l-a revelat şi Dr. Snell, spunând că este un subterfugiu ruşinos, la care apelează uneori politicienii… Părerea mea este, că dacă începem acum campania împotriva candidatului tatălui meu, va trebui să fim pregătiţi şi pentru această eventualitate.

CAPITOLUL XXXIX

Atitudinea spontană şi entuziastă cu care Mary Littenham adoptă candidatura sa pentru Senat, avu un dureros efect moral asupra Onorabilului Henry Lee Caridi.

Îndreptându-se cu maşina spre Farragut Hotel, se simţi copleşit de sentimentul din ce în ce mai puternic, că nu va putea lua pe Mary Littenham drept o amantă. Fata aceasta se dovedise partizana şi prietena lui, fără niciun fel de rezervă, chiar împotriva candidatului tatălui ei, senatorul Loree, prin urmare nu putea să o trateze în felul acesta. Îşi dădea seamă c-ar fi fost ruşinos să-i răsplătească spontaneitatea cu un sentiment mai prejos decât sentimentele ei. Luă deci hotărârea categorică, de a urma cât se poate de strict tradiţia de onoare şi morală obişnuită între oamenii din clasa bogată a populaţiei americane. Va divorţa de Ellora şi se va căsători cu Mary Littenham.

În timpul campaniilor de evanghelizare ale Statelor din Sud se repetase de nenumărate ori afirmaţia, că atunci când un păcătos îşi mărturiseşte păcatul şi-l regretă din toată inima, pacea lui Dumnezeu se coboară în sufletul lui. Din nefericire în America, pentru religiile care trec dincolo de Washington, spre miazănoapte, Dumnezeu nu există, dar cu toate acestea după ce Caridi luă această hotărâre categorică, în armonie cu pornirile sale sincere şi superioare, simţi că asupra lui s-a coborât o linişte şi o mulţumire care chiar dacă nu era de provenienţă divină, era totuşi de domeniul psihologic. Astfel, preocupat de problema Ellora-Mary Littenham, se îndrepta nerăbdător spre Farragut Hotel „pentru a se convinge cum va reacţiona faţă de doamna Sassinet.

Strada dimprejurul a două grupuri de case din apropierea hotelului era blocată de femei. Ţinta lor era· sala cea mare în stil gothic a hotelului, deoarece aci era cartierul general al forţelor *Ciopliţi Rocky Mountains.* În cealaltă parte a oraşului, la Hotel Imperial erau adunaţi partizanii devizei *împodobiţi litoralul.* Aceste două grupuri beligerante îşi declaraseră război, în formă de ceaiuri. Asociaţiile feminine adverse organizaseră fiecare câte un ceai.

În lungul coridorului central erau postaţi oameni în. Uniforma de serviciu a hotelului, care strigau la intervale regulate:

— Pentru recepţia doamnei Sassinet, traversaţi coridorul până la capăt! Pentru recepţia doamnei Sassinet traversaţi coridorul până la capăt!

Când intră în hotel, Caridi văzu un bărbat care-şi făcea loc printre femeile îngrămădite, ducând pe umăr un aparat fotografic uriaş. Politicianul încercă să-şi taie: drum spre el. Fotograful îi făcu semn.

— Dumneata eşti domnul Caridi?

— Da, strigă deputatul.

— Am fost trimis aici de *Gazette,* ca să te fotografiez împreună cu doamna Sassinet!

Caridi făcu un gest de încuviinţare şi-i ajută să-şi instaleze aparatul şi cutia cu magneziu, în mijlocul adunării. Lui Caridi i se păru că această cutie este de prisos.

— La ce ai mai adus-o şi pe aceasta… când suntem în plină lumină de zi? strigă el din mijlocul femeilor care se frământau şi ciripeau întocmai ca un stol de păsări într-un coteţ.

— Praf în aer… furtuna de nisip din Vest care *á* ajuns până aici… temperează razele scurte… întocmai ca: lumina calmă a după amiezii.

— Cine a mai auzit de aşa ceva! exclamă Caridi. În momentul acesta o femeie grasă care era nemulţumită, deoarece prevedea că rochia ei uşoară va fi toată boţită înainte de a ajunge în sala de recepţie, începu să se frământe în apropierea lor şi strigă:

— Încetează, şi nu mă mai îmbrânci!

— Îmi pare rău! răspunse fotograful, ca să se scuze, Eu sunt de la Gazette… aparatul acesta poartă vina.

Femeia se întoarse spre grupul dimprejurul ei şi strigă din toate puterile:

— Ascultaţi, toată lumea să asculte, omul acesta a venit de la *Gazette!* Câteva femei se întoarseră şi se uitară la ea. Altele duseră strigătul mai departe:

— Este fotograful de la *Gazette.'*

— Daţi-l afară!

— Daţi-i la cap! Spargeţi-i aparatul!

— Ziarul acesta şi-a bătut joc de noi şi de programul nostru!

Cât ai clipi, Caridi rămase îngrozit, când văzu că femeile încep să pălmuiască pe bietul fotograf, să-l înghiontească şi să-i calce în picioare aparatul şi luminile de magneziu pe care i le smulseră din mână. Politicianul începu să strige, încercând să-l salveze din mâinile lor, dar bietul fotograf, fără pălărie şi cu hainele în dezordine era purtat ca de valuri şi aruncat dintr-un loc într-altul, spre ieşirea hotelului. Văzu un om din serviciul hotelului

care sări în calea victimei şi încercând să-l apere, deschise o uşă laterală, ca să dispară imediat împreună.

Caridi însuşi fu purtat de valurile femeilor furioase şi se simţi dus fără să vrea în lungul coridorului, ca în cele din urmă să ajungă în salonul unde doamna Sassinet îşi organizase recepţia. Doamna Sassinet era îmbrăcată în rochie de gală şi avea două cununi de orhi dee, câte unul pe fiecare umăr, în loc de bretele la rochie. Ajutoarele ei, fete tinere îmbrăcate în toalete albe, care considerau însărcinarea lor de acuma drept o onoare specială, îşi făceau loc încet şi cu greutate printre femeile îngrămădite în sală.

Când doamna Sassinet constată că a apărut un bărbat, îi făcu semn să se apropie de ea. Fetele îmbrăcate în alb se repeziră numaidecât în calea lui, ca să-i facă loc.

— Senatoare Caridi, strigă femeia cu orhideele, sunt încântată c-ai venit! Doamnă Kantle, doamnă Alsop, doamnă Inman, daţi-mi voie să vă prezint pe scumpul meu prieten senatorul Caridi, care a contribuit mai mult decât oricare alt membru al Congresului la reuşita celebrei noastre devize *Ciopliţi Rocky Mountains.*

— Contribuţia mea la reuşita acestui proiect a fost neînsemnată, dar mulţumirea şi mândria ce mi-a pricinuit-o este enormă, declară Caridi înclinându-se în toate părţile spre femeile din jurul său.

— Nu fi prea modest, senatore!

— Şi în acelaşi timp trebuie să resping deocamdată şi titlul de senator ce mi-l atribuiţi, protestă Caridi.

— S-ar putea ca acest titlu să fie o convingere prematură a noastră, declară doamna Sassinet, dar noi nu greşim niciodată. Va fi ales, nu e aşa, fetelor?

— Va fi! Sigur că va fi! Vom vota cu dumneata, domnule senator! Noi femeile îţi vom asigura reuşita. Am citit despre ascensiunea dumitale meteorică, domnule senator.

— Alegerea senatorului Caridi în Congres este în legătură foarte apropiată cu propria mea alegere în fruntea Asociaţiilor Feminine! strigă doamna Sassinet, dând din cap şi zâmbind.

— Mae, care este motivul că faci această declaraţie? se auzi un glas din mijlocul femeilor.

— Dumnealui este primul membru al Congresului cu care m-am consultat în privinţa uriaşei noastre mişcări patriotice *Ciopliţi Rocky Mountains.* Cuvintele ei fură subliniate de un ropot de aplauze. Acesta este

motivul care mă face să fiu convinsă, că amândoi vom reuşi în alegeri, adăugă ea cu glasul ridicat. Cred cu toată convingerea, că steaua vieţii noastre face acelaşi drum de ascensiune!

Urmă un nou ropot de aplauze, mult mai puternic, în clipa aceasta Caridi ajunsese destul de aproape, pentru a putea strânge mâna impunătoarei femei, aşa că nu mai era nevoie să vorbească strigând. O nouă femeie întrebă pe doamna Sassinet, de ce afirmă că steaua lor face acelaşi drum.

— Uite ce, Jane, imediat ce am ajuns la Washington, am vrut să aflu dacă voi reuşi în alegeri aşa că m-am dus la un ghicitor…

— Da.

— Acesta mi-a spus că drumul stelei mele se întâlneşte cu drumul descris de steaua unui bărbat oacheş şi frumos.

Caridi se înclină în faţa ei.

Jane ridică din sprâncenele smulse şi date cu creionul.

— De unde ştiai draga mea, că este vorba despre steaua ta politică?

— De… la început n-am ştiut, dar m-am informat.. L-am întrebat: vorbeşti despre steaua mea politică? şi ghicitorul mi-a răspuns: da fireşte, vorbesc despre steaua dumitale politică. Tot ce se va întâmpla bărbatului aceluia oacheş şi frumos, ţi se va întâmpla şi dumitale.

Din mijlocul grupului de femei care formau biroul Asociaţiei, se auziră exclamaţii şi strigăte de mirare.

— Nu vi se pare straniu, felul acesta în care a prevăzut?

— În orice caz este un sâmbure de adevăr… înţelegeţi… un sâmbure de adevăr în afirmaţiile lui. În aceeaşi clipă un glas sceptic interveni:

— Neajunsul este, dragă Mae, că alegerea ta va fr înainte de alegerea domnului Caridi, prin urmare ceea ce i se va întâmpla dumnealui, nu poate să fie o prevedere pentru cazul tău.

Din mijlocul femeilor se ridică un hohot de râs. Doamna Sassinet rămase o clipă zăpăcită „dar Caridi interveni:

— Este un nou gen de profeţie şi este mult mai avantajos, când profeţia se face în felul acesta, succesiv.

Cuvintele lui fură primite cu o nouă furtună de râsete, mai ales din părea femeilor care nu erau tocmai sigure de intenţia cuvintelor pronunţate de el şi Caridi îşi dete seamă că a reuşit să câştige voturi.

Doamna Sassinet făcu semn uneia dintre fete.

— Unde este fotograful? întrebă ea.

— Fotograful, doamnă Sassinet? repetă fata uitându-se peste marea de capete dimprejurul ei.

— Da, am rugat ziarul *Gazette* să trimită un fotograf care să ia un instantaneu al domnului Caridi şi… al celorlalte care suntem aici.

— Doamna Sassinet, interveni Caridi cu glasul sfios, fotograful a intrat odată cu mine, dar… huâhm, huâhm… a plecat din nou.

— *A* plecat din nou?

— Da… înţelege-ţi, şi-a făcut drum printre doamne, puţin cam violent… în mână cu aparatul şi cutia de magneziu… aşa că băieţii din serviciul hotelului l-au înconjurat şi l-au scos pe o uşă laterală.

— Bine i-au făcut, strigă una dintre femei, ziarul *Gazette* şi-a bătut joc de întrunirile noastre. Nu mă interesează, că fotograful lor a fost dat afară, din cauză că n-a ştiut cum trebuie să se poarte.

Doamna Sassinet făcu gestul generos a unui mare politician înnăscut.

— Ascultaţi fetelor, ce vină avem noi că ziariştii sunt bădărani; fotografiile noastre trebuie să apară în ziare. Telefonaţi să vină un alt fotograf.

Cuvintele ei fură repetate în largul salonului de. Recepţie şi pe coridorul de afară.

„Telefonaţi la *Gazette* să trimită un alt fotograf!“ şi aşa mai departe până când strigătul se stinse şi nu-l mai auziră.

— În timpul acesta, senatore Caridi, propuse doamna Sassinet, dumneata vei rămâne aci între noi şi te rog ca data viitoare să fii pregătit, pentru a ne apăra pe noi femeile împotriva grosolăniei reporterilor fotografi ai presei din Washington.

CAPITOLUL XL

La trei zile după aceea Caridi primi de la Myerberg o somaţie urgentă, să se întoarcă la Megapolis. Când luă avionul spre Megapolis, găsi pe colegul său, Onorabilul Josiah Bing, care pleca spre miazănoapte, pentru a face un turneu de inspecţii la pescăriile Statului. Onorabilul Josiah părea expansiv şi după ce se instalară în nacelă, îi spuse că a primit însărcinarea să inspecteze pescăriile Statului, deoarece îi place ca în timpul weekend-ului din sezonul călduros, să pescuiască păstrăvi.

— E încă răcoare, adăugă el, dar m-am gândit totuşi să plec, ca să mă conving dacă năstrapurile au început să se urnească.

Caridi îl asculta distrat, gândindu-se la relaţiile dintre el şi Mary Littenham. În fiecare zi, de când începuse Congresul Asociaţiilor Feminine,

se aşteptase ca ea să-şi petreacă o noapte în Washington, dar în loc de asta, în fiecare după amiază, pe înserat, se întorcea cu avionul la Pine Manor şi-şi ducea şi câinele. Deputatul nu voia să stăruiască ca ea să rămână la Washington, mai ales acum când era hotărât să divorţeze de soţia sa şi să se căsătorească, înainte de a începe să trăiască împreună sub acelaşi acoperământ. Cu toate acestea concursul tăcut pe care i-l acorda, pentru a duce această hotărâre la bun sfârşit, i se părea extrem de chinuitor. Astfel, acuma nu găsea ce să răspundă Onorabilului Josiah.

Totuşi liniştea şi tăcerea unui tovarăş de drum nu putea impresiona niciodată pe domnul Bing. Îşi duse mâna la cheutoarea hainei.

— Caridi, ia uită-te la gardénia aceasta, ai idee cat a costat?

Când Caridi ridică ochii şi-i răspunse că n-areidee, floarea aceasta în mod firesc îi aduse aminte de Mary Littenham a cărei absenţă i se păru şi mai dureroasă.

— O sută şaptesprezece mii de dolari anual… pe guvern, nu pe mine. Atât costă pe guvern furnizarea florilor pentru cheutorile hainelor domnilor membri ai; Congresului şi… a prietenilor acestor cheutori. Congresul este cu adevărat o adunare extraordinară. M-am întrebat de multe ori, de ce nu împart între ei tezaurul Statelor Unite şi să plece în Mexic sau în alte părţi din America de Sud, dar membrii n-au luat încă nicio hotărâre. Mi se pare că în planul acesta este ceva ce nu se potriveşte tocmai bine… în orice caz ceva care-i opreşte să meargă atât de departe. Bărbatul cel gras se uită la tovarăşul de drum, pe urmă îl întrebă înveselit: Ce gânduri negre te preocupă?

Caridi încercă să găsească o explicaţie şi-şi aduse aminte de felul în care fusese tratat de ziarul *Gazette.*

— O, vasăzică asta este, ripostă domnul Bing cu indiferenţă; de, n-ar fi trebuit să baţi pe fotograful care a venit să te fotografieze. Evident, a fost un gest galant din partea dumitale, să aperi doamnele; în calitate de deputat din Sud, tot aşa aş fi procedat şi eu, dar aş fi ales probabil un şofer din stradă, ca să le apăr împotriva acestuia… sau pe cineva care să fie mai puţin gălăgios decât un reporter de gazetă.

— Eu nu l-am bătut, dimpotrivă, i-am dat ajutor, protestă Caridi. L-am apărat împotriva câtorva femei furioase care se repeziseră la el. Reporterul a scris acest articol aşa cum l-a scris, fără niciun motiv întemeiat.

Domnul Bing începu să râdă cu hohote.

— Pentru Dumnezeu, omule, ai meritat ceea ce ţi s-a întâmplat! Te ridici împotriva doamnelor care trebuiau fotografiate împreună cu dumneata! Ce purtare condamnabilă! Ar fi trebuit să dai individului la cap. Chiar numai pentru motivul că a îndrăznit să mai existe ân prezenţa doamnelor.

— I-aş fi dat, dar nu puteam ajunge până la el, căci începuseră să-l buşească ele singure.

Domnul Bing clătină din capul uriaş.

— Crede-mă, între cei din Nord şi cei din Sud este «o mare deosebire. Orice Asociaţie feminină din Statele de Sud s-ar fi dat frumos la o parte şi ar fi lăsat pe cel care le însoţeşte, să facă fotografului de petrecanie. Femeile din Nord însă nu pot pune niciun temei pe însoţitorii lor, căci iată că dumneata ajuţi individului acestuia să scape. Prin urmare bietele doamne trebuiau să facă şi ele ce pot. În orice caz femeile din Sud se deosebesc de cele din Nord… S-ar fi stăpânit, probabil din cauză că se mişcă mai greu, cum se întâmplă cu toţi cei din Sud sau eventual datorită experienţelor nenorocite din trecut pe care le-au moştenit de la mamele lor… sau ceva asemănător.

Caridi zâmbi spre domnul Bing care în calitate de reprezentat al celor din Sud făcea întotdeauna violente ironii la adresa celor din Nord.

Domnul Bing însă era dezamăgit de cuvintele de apreciere pe care le auzise pronunţate la adresa lui, deşi era convins că şi-a făcut pe deplin datoria.

La Megapolis inspectorul pescăriilor luă un alt avion care se îndrepta spre miazănoapte şi Caridi plecă de-a dreptul la biroul lui Myerberg.

Când ajunse la destinaţie, Myerberg ca întotdeauna era nerăbdător să-l vadă. Avocatul scurt şi gros se ridică de la birou, cu graba caracteristică oamenilor de proporţiile lui, şi-i întinse o carte poştală.

— Ia uită-te la asta, zise el pe un ton foarte serios.

Caridi i-o luă din mână şi se uită la ea curios. Era ó carte poştală ilustrată, cu o vedere a unui zgârie-nori din San Francisco. Pe partea unde era adresa, mai erau şi următoarele rânduri:

În absenţa noastră vom vota pentru tine din Honolulu. Mult noroc de la familia Essary.

Caridi rămase impresionat de atenţia lui Essary şi a soţiei sale.

— Atenţia lor dovedeşte multă prietenie.

— Nu numai prietenie, ci mai dovedeşte şi altceva, ripostă Myerberg în felul său incisiv.

— Ce anume?

— Oamenii aceştia ţin la dumneata. I-ai ajutat într-o mică afacere pe care au făcut-o, ai încasat comisionul din vânzarea invenţiei lui Essary în Japonia şi totuşi oamenii aceştia mai ţin la dumneata.

Lui Caridi îi venea să râdă de aceste explicaţii.

— Da, continuă Myerberg, în firea dumitale, Caridi, este ceva care-ţi asigură prietenia oamenilor. Cred că ai putea fi simpatizat aproape de toată lumea. De pildă, Asociaţia Alegătorilor Independenţi care te-a ajutat la Începutul carierei dumitale politice, singurul motiv al acestei organizaţii caraghioase a fost că le plăcea…

— Te rog, de ce spui că este caraghioasă?

— Pentru că niciunul dintre ei nu s-a gândit la propriile sale interese. Nici nu bănuiau că vor reuşi să te aleagă în Congres şi astăzi, după ce te-au ales, niciunul, dintre membrii ei nu vine să-şi formuleze pretenţiile. Nu, atitudinea lor a fost un gest fără niciun scop anumit. Este exact ca atunci, când ar fi mizat ceva la ruletă, numai pentru motivul de a vedea cum se învârteşte roata.

— Nu înţeleg, parcă spuneai ceva despre o idee… Myerberg deveni serios.

— Ia loc.

Caridi se aşeză. Myerberg se întoarse la scaunul său turnant şi se plecă spre Caridi.

— Littenham are de gând să inunde cu bani această circumscripţie, pentru a te trânti în alegeri.

— De unde ştii?

— Mi-a spus Krauseman. O parte din aceşti bani i-au şi fost puşi la îndemână. Mi-a oferit şi mie trei mii de dolari şi mi-a propus să lucrez pentru Loree.

— Cred că nu i-ai primit?

— Fireşte că i-am primit. Eu am primit întotdeauna bani de la Krauseman, de fiecare dată când începea o campanie electorală.

— Bine, dar dumneata nu eşti… Cred că nu m-ai chemat aici, ca să-mi spui că vei lucra pentru…

Myerberg îşi trecu mâna prin faţa obrazului, ca şi când ar fi vrut să alunge o muscă.

— Dă-o-ncolo, sigur că nu; voi demisiona din organizaţia lui Krauseman. Acesta este motivul care te determină întotdeauna să demisionezi: iei

paralele pe care le poţi lua, pe urmă începi să lucrezi pentru adversar. Nu-ţi face gânduri din cauza aceasta, deoarece procedeul este o simplă chestiune de formă.

Caridi se gândi câteva clipe la felul de a interpreta al asociatului său, pe urmă declară:

— Foarte bine, şi în ce măsură mă interesează această chestiune pe mine?

— Uite ce… sunt obligat să te lucrez pe dumneata.

— Cred că nu vrei să spui… că mă vei lucra cum ai lucrat pe Krauseman?

— Da de unde, Doamne fereşte! Dar evident, dumneata, în calitate de membru al Congresului, nu se poate să nu dai acestui cuvânt interpretarea care-ţi convine. Nu, eu înţeleg să lucrez… să fac anumite lucruri, cu inteligenţa şi mâinile dumitale.

Satira evreului era prea efuzivă, pentru a putea fi pe gustul lui Caridi care era catolic.

— Foarte bine, vasăzică înţelegi… să lucrezi.

— Şi cu toată, părerea de rău va trebui să-ţi atrag atenţia, că banii lui Canarelli sunt pe terminate. Banca Westover a dat iama prin fondurile *şefului* şi cred că este uşor de înţeles, că Joe spumegă de mânie când vede că Littenham i-a luat banii şi-i întrebuinţează pentru a susţine o campanie politică împotriva candidatului său… şi acum când am ajuns aici, cred că nu mai ai niciun motiv să-ţi faci remuşcări din cauza noastră, pentru c-am luat lui Krauseman trei mii de dolari pe care îi vom cheltui în interesul dumitale: am luat o singură picătură din butoiul plin pe care ni l-a supt Littenham.

— Din acest punct de vedere sunt de acord, că stema numelui dumitale nu are nicio pată şi cinstea dumitale este fără prihană. Dar spune-mi, te rog, ce vrei să-mi ceri acum?

— Iată… ce-ţi cer: cum ţi-am spus, banii lui Joe sunt pe terminate şi dacă vei reuşi să fi ales, va trebui să acoperi diferenţa fiscală între ceea ce cheltuieşte Littenham şi ceea ce poate cheltui Joe… Să completezi… înţelegi… cu personalitatea dumitale… cu farmecul… cu amabilitatea… cu sex-appel-ul dumitale…

— Vrei să spui că va trebui să cutreier circumscripţiile de votare şi să ţin discursuri?

— Tocmai, exact ceea ce voiam să spun. În orice caz, te rog să mă ierţi. Îmi vine greu să spun unui candidat pe care-l susţin: „Du-te şi vorbeşte poporului, ca să-l determini să voteze cu dumneata”.’ „întrebuinţează

personalitatea dumitale şi străduieşte-te să fii ales”. Procedeul acesta de a obţine |Voturi, este extrem de subversiv.

— Subversiv, faţă de ce anume?

— Faţă de un bun regim. Dumneata nu ştii că atunci când un bărbat are personalitate, numai rareori se întâmplă să mai aibă şi altceva? El place pur şi simplu „întocmai ca un comediant sau ca o femeie. Ţi-am spus că o situaţie şi demnitate politică trebuie întotdeauna cumpărată sau vândută. Fiecare vot trebuie să-l plăteşti, nu să-l seduci şi să-l câştigi prin vervă oratorică. Când un bărbat are cu ce cumpăra voturile, asta înseamnă că *es*te capabil să şi câştige bani. Este un om de afaceri, şi un conducător şi are toate calităţile pentru a deveni legislator şi şef politic. Dar… când un candidat este obligat să iasă în faţa alegătorilor şi să le ceară votul… Când este obligat să se arate în public şi să ţină discursuri… asta înseamnă că se coboară foarte jos… că se pretează la cea mai. Condamnabilă corupţie politică. Astfel de procedee se întrebuinţează destul de des în. Alte părţi ale ţării noastre… în Vest şi în Sud… dar, slavă Domnului, capitaliştii noştri din Nord au reuşit până acum să ferească circumscripţia noastră din Uniune, de acest dezmăţ al propagandei. Şi care este rezultatul? Rezultatul este că Statele din răsăritul Americii au avut întotdeauna posibilitate să trimită reprezentanţi capabili în Congres şi s-a menţinut fără nicio greutate hegemonia politică a naţiunii!

— Îmi ceri să ţin discursuri?

— Nu numai să ţii discursuri, ci să faci un răsunător început. Să provoci o uriaşă demonstraţie populară, pentru un motiv oarecare, în favoarea dumitale. Să trezeşti din somnolenţă clasa mijlocie, care de obicei nu votează şi nici nu-şi vinde voturile, pentru a o aduce la urnă. Cu alte cuvinte să umpli aceste urne cu voturile cât mai numeroase ale acestor alegători indiferenţi, sentimentali şi incoruptibili, încât gruparea lui Littenham să nu fie în stare să influenţeze alegerea în defavoarea dumitale.

Cardi înţelese că asociatul său vorbeşte extrem de serios şi rămase îngândurat.

— Nu cred că voi fi în stare să scriu un discurs care să poată pune publicul în mişcare, aşa cum crezi dumneata.

— Discursul nu contează prea mult. Canarelli îţi poate găsi un scriitor fantomă, care să-l scrie în locul dumitale. Totul este subiectul pe care-l întrebuinţezi, pentru a pune în mişcare masa alegătorilor.

— Subiectul?

— Sigur că da, acesta este piatra de încercare a politicii americane; nu are subiect pe care să se întemeieze… nimic din· ceea ce ar impresiona masele… Trebuie să găseşti un subiect cu care să-i trezeşti, care să-i intereseze… să le pricinuiască emoţii., subiectul acesta nu trebuie să se adreseze inteligenţei, ci emoţiilor lor.

— Stai un moment, protestă Caridi, de ce-mi spui toate acestea?

— Deoarece clasa intelectualilor. Americani uzează de dreptul ei de vot şi este plătită, fie într-un fel fie într-altul. Aceasta reprezintă *maşina* de vot. Ceea ce trebuie să urmăreşti dumneata, este vasta majoritate pe care n-o interesează niciodată situaţia politică şi votează la întâmplare, dar căreia trebuie să-i arăţi limpede situaţia economică, sau s-o impresionezi în mod cu totul deosebit, înainte de a vota. Vei fi obligat să-i încălzeşti şi să topeşti seul indiferenţei în care este învelită această uriaşă turmă de alegători americani, dacă vrei să ai o cât de mică posibilitate de a fi ales senator, în locul lui Loree.

Caridi îşi dete seama de adevărul pe care-l ascundeau cuvintele şi sarcasmele colegiului său. Îşi trecu mâna peste bărbie.

— Prin urmare, care crezi că ar putea să fie subiectul cel mai indicat? întrebă el.

— Ihâm, aceasta este întrebarea… care ar putea să fie? Trebuie să fie un subiect dramatic sau ceea ce numesc actorii un spectacol reuşit, deoarece în emisiunile de radio va trebui să se emuleze cu toate numerele şi comediile muzicale difuzate de reclama comercială. Simplul motiv, că dumneata vorbeşti despre politică şi despre probleme care interesează ţara întreagă, nu este de-ajuns pentru a determina pe un alegător să întoarcă butonul aparatului, ca să taie debitul frazeologiei unui cântăreţ, şi să te asculte pe dumneata. În realitate acesta ar putea fi tocmai un motiv care-l va determina să întoarcă butonul aparatului, în timpul cât dumneata vorbeşti, ca să asculte pe altul… Prin urmare subiectul dumitale va trebui să fie un spectacol de teatru desăvârşit.

Caridi se opri în faţa ferestrei etajului al cincisprezecelea de la Lecksher Building şi încercă să se gândească la subiectul care ar putea sluji la montarea unui spectacol desăvârşit pentru uriaşul bulgăr de seu al voturilor americane. Nuanţele delicate de primăvară ale cerului spre care se uita, îi treziră în minte, cu perversitatea caracteristică a primăverii, gândurile în legătură cu Mary Littenham. Dacă va merge prea departe în campania ce o va duce împotriva tatălui ei, va ajunge fără îndoială la un punct când va

trebui s-o piardă. Astfel, în loc să încerce să inventeze un subiect dramatic, Caridi începu să se gândească în mod serios, că poate ar fi mai bine să se retragă din această campanie.

Myerberg care habar nu avea de această dezertare a generalisimului său, îşi mângâie cu latul mâinii obrazul rumen şi proaspăt ras, producând un sunet ca susurul de frunze, pe urmă ridică mâna mai sus şi începu să se scarpine în capul cârlionţat, apoi o întinse şi apăsă pe butonul soneriei.

În uşa biroului apăru băiatul de serviciu.

— Pofteşte pe domnul Meltofski înăuntru, porunci avocatul şi se întoarse spre Caridi: Meltofsky este cu desăvârşire inaccesibil pentru orice sentimentalism, dramă, patriotism sau emoţie de orice natură, aşa că ne va putea spune cu totul dezinteresat, care ar fi subiectul menit să pună în mişcare marele public american.

În timpul cât pronunţă aceste cuvinte, uşa biroului se deschise şi intră un bărbat deşirat, cu obrazul prelung şi galben, şi cu ochii căprui bulbucaţi sub pleoapele ca de om adormit. Myerberg începu să-i explice felul subiectului de care Caridi iar avea nevoie în timpul campaniei sale pentru Senat, şi înainte de a fi terminat ce avea de spus, Meltofski! îngână cu glasul catifelat al evreului ortodox:

— Impozitul pe venit.

— O, impozitul pe venit, repetă Myerberg îngândurat şi dete din cap. Da… m-am gândit şi eu la asta. Myerberg întrebuinţa această frază la orice propunere ce i-o făcea Meltofsky: Dar… al cui impozit pe venit, al lui Littenham sau al lui Loree?

— Al oricăruia, răspunse Meltofsky pe un ton ca de cântec: niciunul nu l-a plătit.

Myerberg începu să bată cu degetele butucănoase în tăblia biroului.

— Nu, sigur că nu l-au plătit.

— Impozitul pe venit al lui Littenham – pe care nu l-a plătit, – trebuie să fie atât de imens, încât va pare cel puţin dramatic, dacă nu absurd, adăugă Meltofsky.

— Cum adică… absurd? Ce vrei să spui? întrebă repede Myerberg.

— Vreau să spun, că este atât de mare încât un american obişnuit nici nu-şi poate da seama ce înseamnă o. Astfel de sumă, ci devine pentru el pur şi simplu fantastică, aşa că nu va provoca în mintea lui niciun fel de reacţie.

Myerberg dete din cap.

— Meltofosky, îmi smulgi cuvintele, din gură, înainte de a le putea pronunţa.

— Uneori se întâmplă să ţi le smulg, răspunse Meltofsky dezinteresat.

— Prin urmare vom renunţa la ideea aceasta, ai? întrebă Myerberg pe un ton agresiv.

— Nu, aceasta va fi introducerea.

— Introducerea?

— Sigur că da, în această campanie dusă împotriva lui Loree vor trebui să fie două sau trei motive de atac. Când pleci la atac, ar fi imposibil să întrebuinţezi la început acuzaţia cea mai importantă, deoarece în cazul acesta alegătorii s-ar plictisi · înainte de alegere. Prin urmare pentru a le atrage atenţia, vei avea la început nevoie de un atac mai puţin grav. Vei jongla cu această acuzaţie tot timpul, până când vei atrage atenţia publicului asupra ta, şi imediat după aceea vei formula o acuzaţie mai gravă. Ia de pildă o simfonie de Beethoven; să presupunem că Beethoven ţi-ar expune motivele majore înainte de a-ţi prezenta foarte simplu tema…

Myerberg ridică mâna spre Meltofsky.

— Am înţeles, şi se întoarse spre Caridi. Asociatul meu este nebun după muzică, după muzica clasică, dar slavă Domnului, eu sunt mult mai american, decât să mă pot opri la aşa ceva… Prin urmare, eşti de părere că pentru noi ar fi mult mai bine să începem imediat un proces de urmărire a. Lui Littenham, pentru impozitul neplătit asupra venitului?

— Numaidecât, ca introducere, întrebuinţând fireşte termenul acesta din punct de vedere simfonic.

— În cazul acesta, cum crezi că ar trebui început procesul?

— Nu e nevoie să-l începem. Este de ajuns să dovedim Administraţiei Financiare că Merritt Littenham nu şi-a plătit impozitul asupra venitului. Administraţia Financiară şi fiscul sunt exact ca pietrele morii. Macină tot ce le bagi în coş. Înţelegi, până acum nu li s-a atras niciodată atenţia. Oamenii extrem de bogaţi au contat întotdeauna pe concursul justiţiei.

— Prin urmare vei avea grijă de asta? întrebă Myerberg.

— Cel mult în timp de o săptămână voi avea toate dovezile.

— Te rog, ai grijă… şi-acum care va fi a doua bombă, a marii noastre ofensive, menite să trezească atenţia poporului şi să-l determine să vină la vot, fără să i se ofere nimic? Ia spune Meltofsky?

Tânărul cu pleoapele pe jumătate închise, se sprijini pe spătarul scaunului, îşi duse mâna la frunte şi păru că a adormit cu totul.

— Ca să vă spun adevărul, n-am studiat situaţia mai de aproape… murmură el cu glasul stins, ca şi când s-ar fi trezit din somn… Interesele publice… evident omul acesta jefuieşte publicul de multă vreme, de ani îndelungaţi… ’

— Motivul acesta este răsuflat… nu mai are niciun efect asupra publicului. Este exact ca şi când ai încerca să trezeşti simpatia publicului faţă de victimele bandelor de excroci. Amândouă aceste motive s-au banalizat şi nu mai pot fi exploatate.

— E adevărat… aşa este… murmură Meltofsky şi dete din cap, fără să deschidă ochii.

În momentul acesta Caridi luă hotărârea că, în cazul când nu doreşte să fie prins în vârtejul acestei uriaşe furtuni politice, de pe urma căreia cu siguranţă va p. Erde pe Mary Littenham, va fi mult mai bine să dizolve tânărul său partid politic, până mai are timp. Îşi drese glasul şi tuşi de câteva ori, cum fac oamenii care sunt determinaţi să vorbească, înainte de a-şi limpezi în minte ceea ce ar vrea să spună.

— Te-ai gândit la ceva? întrebă Myerberg.

— De… nu… sau mai curând da… Aş vrea să vă spun că din acest punct de vedere eu mă găsesc într-o· situaţie extrem, de dificilă.

— Cum adică?

— Uite cum, banca Littenham a făcut… câteva investiţii… pentru contul meii… care au reuşit atât de bine, încât am câştigat aproape şapte mii de dolari. Închipuiţi-vă situaţia în care mă găsesc… Am acceptat acest serviciu şi la sfârşit mă întorc împotriva binefăcătorului meu…

— Binefăcător? se miră Myerberg.

— Da, domnul Littenham este cel care a intervenit în această chestiune.

— Ce serviciu i-ai făcut?

— După cum ştii, eu am fost cooptat în Comisia Problemelor Militare şi în calitatea aceasta am stăruit ca Ministerul de Război să cedeze fabricilor de muniţii dreptul de a comercializa formula secretă a lui Essary, închipuindu-mi, firește, că Ministerul de Război va plăti lui Essary invenţia şi astfel va ajuta pe unul dintre clienţii noştri.

Meltofsky deschise ochii şi mişcă arătătorul spre cei doi bărbaţi.

— Iată motivul!

— Cum adică? tresări Myerberg.

— Întreprinderile Littenham vând secrete militare duşmanilor de peste hotare.

— Nu putem exploata acest pretext, interveni Caridi, am pledat chiar eu în favoarea acestei tranzacţii.

Myerberg înţelese numaidecât motivele asociatului său.

— Pentru Dumnezeu, omule, aceasta n-are nicio importanţă! strigă el şi obrazul i se făcu negru-roşu, din cauza entuziasmului. Masele populare nu vor afla niciodată că dumneata ai favorizat această tranzacţie, mai ales când o întrebuinţezi împotriva lui Littenham şi a lui Loree în timpul campaniei dumitale electorale.

— Da, dar cuvântarea mea se găseşte în procesele verbale ale Congresului.

— Perfect, las-o să stea acolo, nimeni nu citeşte dosarele Congresului.

— Da, dar Loree va scoate procesul verbal şi-l va publica, pentru a-l aduce la cunoştinţa publicului. ·

— Nu-l va crede nimeni. Toţi îşi vor închipui că este vorba de o şolticărie politică. Cuvântul nostru de ordine va fi: „Loree trădează fiinţa populaţiei americane.” Să nu spuneţi „patria” sau „naţiunea” sau „Ministerului de Război”, nimic din toate acestea… veţi spune „fiinţa populaţiei americane”. Aceasta este un termen mai intim, mai personal, şi va determina pe omul străzii să simtă că gulerul îl strânge de gât şi-l va obliga să voteze împotriva lor.

CAPITOLUL XLI

După ce petrecu o noapte foarte neplăcută, Onorabilul Henry Lee Caridi fu trezit foarte de dimineaţă de sunetul unui aparat de radio din apartamentul de deasupra locuinţei sale. Prin liniştea dimineţii putea auzi aparatul destul de limpede. Glasul specific al speakerului profesionist. Anunţa calm şi măsurat, dar cu o uşoară nuanţare hazlie:

„Furtunile de nisip bântuie cu furie în Vest…” Profesional Boy a ieşit în frunte la alergările Preakness, plătind trei şaptezeci şi cinci… Deputatul Henry Lee Caridi pleacă a doua oară la atac, formulând senzaţionala acuzaţie, că un important magnat al fabricilor de muniţii a vândut în străinătate unul dintre cele mai importante şi mai fatale secrete de război ale Americii. Campania lui se îndreaptă împotriva conspiraţiei deputaţilor care au ajutat pe acest magnat să desăvârşească înşelăciunea şi pune toată răspunderea în sarcina senatorului Loree, pentru locul căruia în Senat deputatul. Caridi a pornit acum această campanie acerbă…“

Caridi încetă să mai asculte şi rămase consternat, când se gândi cât de neîntemeiate şi totuşi cât de politice vor pare aceste acuzaţii. Evident,

trebuia să aleagă exact senatorul pe care îl combătea şi să-l acuze că a vândut un secret ce aparţinea Ministerului de Război.

În acelaşi timp înţelese că va pierde cu toată certitudinea pe Mary Littenham. Ar fi imposibil să continuie pregătirile pentru a trăi împreună cu el în aceeaşi casă, câtă vreme el formulează acuzaţii atât de grave împotriva tatălui ei şi a. Senatorului Loree, partizanul său.

Gândul acesta îl făcu să se simtă rău de la stomac. Trebuia să bea un whisky şi coborî din pat, intră în bucătărioară şi-şi turnă un pahar. Era încă devreme, dar îşi zise că va mânca ceva, pe urmă va face o lungă plimbare până la aeroport şi probabil după aceea se va simţi mai bine. Dejunul fu foarte simplu. Cafeaua, fulgii de ovăz şi ouăle fierseră în timpul cât se bărbieri şi se îmbrăcă. După ce mâncă, lăsă pe masă tacâmurile, ca să le ridice servitoarea şi plecă să-şi facă plimbarea. Imediat ce ieşi din palatul Albemarle, atenţia îi fu atrasă de lumina tulbure roşcată ce învăluise oraşul. Până acuma nu văzuse niciodată un astfel de fenomen. Culoarea în partea de răsărit părea trandafirie închisă şi devenea de un roşu întunecat, ca petele de sânge, spre apus. Lumina aceasta fantomatică îl făcu să. Tresară şi în primul moment, ca orice om neiniţiat în domeniul ştiinţific, îşi închipui că este un semn rău pentru întreprinderea sa de acum. Stând şi uitându-se spre cer, prin minte îi trecu o frântură de cântec de leagăn: „Seară tristă, zori de pară, va fi azi furtună iară”.

Când coboară pe trotuar şi plecă la drum, un măturător îmbrăcat în alb, îndemnat de faptul că era atât de dimineaţă, se opri cu târnul în mână şi ridică un braţ spre cer:

— Dimineaţă roşie, domnule.

— Da, aşa este.

— Se spune, că e din cauza prafului.

— A prafului?.

— Da, domnule, ziarele scriu că furtunile de nisip din Vest fac ca cerul să devină roşu.

— O… vasăzică acesta este motivul. O superstiţie primitivă şi copilăroasă păru că se destramă din sufletul lui Caridi. Vasăzică roşeaţa aceasta de pe cer nu era o simplă ameninţare împotriva sa. Cerul se roşise din alte motive: Ai vreun ziar? întrebă Caridi.

Măturătorul scoase din cotigă un număr păturit. Când deputatul vru să-i ofere doi cenţi, omul clătină din cap şi refuză.

— Nu e nevoie, domnule.

În zorii dimineţii măturătorul este şi el om ca ceilalţi oameni. Abia mai târziu, în timpul zilei, când circulaţia se înteţeşte, începe din nou să coboare scara socială.

Ziarul pe care i-l dădu măturătorul fu un fel de balsam nejustificat pentru nemulţumirea ce i-o pricinuise cerul încins ca de pară. Publica ştirea că la Washington doamna Sassinet a fost aleasă Preşedintă a Federaţiei Asociaţiilor Feminine, şi Caridi îşi aduse aminte de profeţia ghicitorului ei, că steaua acestei femei face acelaşi drum cu steaua lui… indiferent de ceea ce ar fi vrut să apună. Evident, Caridi nu credea nimic din toate superstiţiile acestea băbeşti, dar era vorba de semne şi prevestiri în cer şi în ziare, atunci era mai bine ca acestea să fie în favoarea şi nu împotriva lui. În orice caz, lectura ziarului îi restabili îndeajuns buna dispoziţie, pentru a opri o maşină cu care-şi continuă restul drumului până la aeroport. Peste şaptezeci şi cinci de minute era la Washington.

Când apucă în lungul coridorului spre biroul său, simţi o adâncă uşurare văzând capul tărcat al uriaşului Rajah care se întinsese peste pragul intrării. Domnişoara Littenham nu-l părăsise! Probabil venise să-i spună că va pleca, dar deocamdată nu plecase. Se opri, încercând să găsească un argument sau o explicaţie, pentru a o face să înţeleagă motivul atacului împotriva tatălui ei, când îl acuza de neplata impozitului asupra venitului şi de trădare a ţării sale, dar nu-i trecu nimic prin minte, decât senzaţia nelămurită că a fost silit să facă ceea ce a făcut şi că este obligat să lupte cu spatele· acoperit.

Câinele premiat la expoziţia canină ridică ochii spre el, pe urmă îi întoarse indiferent, ca să sé uite în altă parte.

Când intră în biroul său, Caridi se întrebă repede, oare n-ar fi lipsă de tact din partea lui, să se apropie de secretara sa şi să o sărute, cum făcea de obicei. Ar fi putut în orice caz să-l oprească, dacă n-ar fi foşti dispusă pentru astfel de gesturi. Dar înainte de a-şi fixa atitudinea, domnişoara Littenham era în braţele lui, cu buzele lipite de gura lui şi învăluindu-l într-o mireasmă care părea mai curând un miros al câmpului proaspăt într-o dimineaţă de primăvară, decât o simplă mireasmă de floare.

— Nu crezi că ai venit prea devreme? întrebă fata în şoaptă, după ce se desprinse din lunga lor îmbrăţişare.

— De ce continui să vii atât de. Devreme? întrebă Caridi, uitându-şi cu totul de nedreptatea ce o făcuse tatălui ei.

Fata îşi depărtă obrazul de al lui şi zâmbi, uitându-se Ia el întrebătoare.

— Vin… ca să aranjez apartamentul nostru.

Lui Caridi i se păru că picioarele nu mai sunt în stare să-l poarte.

— Mary! vorbeşti serios!

Fata dete din cap şi se uită la el înduioşată.

— Sigur, dragul meu… am instalat o baie, am adus ceva mobilă… şi am aranjat o cameră în care să fie o mică sufragerie, şi am instalat o plită.

Caridi se uită la ea mirat.

— Ce zice proprietara… cum o·cheamă?

— Doamna Sebbutts… nu zice nimic, se mulţumeşte să se uite mirată. Dorinţa care până acum a stat la pândă în sufletul lui Caridi, din cauza îndoielnicei sale campanii împotriva lui Merritt Littenham, îl copleşi cu putere uriaşă.

— Ascultă iubita mea, stărui el, strângând-o în braţe, haide să petrecem noaptea aceasta în apartamentul nostru…

Fata se feri din calea lui şi-i puse un deget pe buze.

— Scumpule, apartamentul nu e încă terminat şi nu putem să ne instalăm, înainte de sfârşitul alegerii tale ca senator.

— Ai auzit despre campania mea?

— Fireşte… am citit ziarul.

Caridi nu se simţi tocmai bine. Ar fi dorit din tot sufletul să afle felul în care ea şi tatăl ei au primit învinuirile lui şi urmărirea pentru impozitul asupra venitului. Dar cum nu putea să-i pună o astfel de întrebare, schimbă vorba:

— Ce legătură are campania mea, iubito, cu noaptea, noastră de astăzi?

— E foarte simplu, ar fi imprudent să ceri divorţul de prima ta soţie sau să trăieşti cu mine în mod clandestin, în timpul cât durează această campanie, pentru a obţine un loc de senator. Din acest punct de vedere lumea este foarte sucită. Dintre doi candidaţi care au aceleaşi calităţi, publicul alege întotdeauna pe cel ale cărui divorţuri şi legături amoroase sunt cât mai departe în trecut. Prin urmare de ce să-ţi pui singur piedici?

Ca de obicei nici de astă dată nu putea invoca motive cu care să contrazică logica fetei. Cu părere de rău Caridi fu determinat să renunţe la noaptea aceasta, de dragul unei nopţi care putea veni mai târziu, la o dată nehotărâtă încă. În acelaşi timp era nerăbdător să afle, cum de viitoarea sa amantă este în stare să treacă pe de-a-ntregul cu vederea atacul îndreptat împotriva tatălui ei. Respiră odată adânc şi o întrebă pe un ton care era prea liniştit, pentru a putea fi şi firesc.

— Ai văzut articolul ce l-a publicat despre mine ziarul *News,* azi dimineaţă?

— Da, l-am văzut.

— Ce… a zis tatăl dumitale despre el?

Domnişoara Littenham Strânse mâna lui Caridi cu entuziasm şi dragoste.

— O, a fost încântat!

— Cred că nu vorbeşti serios?

— Da, spunea că ai mai mult talent politic, decât toţi tinerii pe care i-a sprijinit în alegeri, ani de-a rândul.

Caridi se dete la o parte şi se uită la ea mirat.

— A spus el aşa ceva?

— Da, şi speră că în această campanie vei reuşi să. Înlături pe Loree. Spunea că meriţi succesul.

— Cum adică… nu… s-a supărat din cauză că am…

Caridi înghiţi în sec… am pomenit de… despre· Ministerul de Război?

— Sigur că nu, exclamă fata entuziasmată. Candidaţii pe care îi susţine tatăl meu, îl atacă întotdeauna cu violenţă… înţelegi… pentru a câştiga încrederea maselor populare. Procedeul acesta îl ajută să facă economii… Deoarece nu este obligat să cumpere prea multe voturi. Vei obţine foarte multe voturi, în mod cu totul gratuit. Dar azi dimineaţă când a citit afirmaţia dumitale despre vânzarea în Japonia a unui secret de război, a declarat că această acuzaţie este pur şi simplu o lovitură de geniu..

— Cum se poate?

— Foarte simplu, acuzaţia aceasta nu numai că va contribui la. Alegerea dumitale, dar va trezi şi atenţia publică asupra Japoniei şi va da posibilitate, ca o nouă şi importantă descoperire militară să fie cedată pentru exploatare fabricii de muniţii. N-ai constatat, că de fiecare dată când un ziar de tiraj vorbeşte despre eventualitatea unui război cu Japonia, alarma aceasta este urmată de o importantă comandă ce se cedează fabricii, de muniţii? Da, tata este de părere că ideea dumitale cu vânzarea în Japonia a unui important secret militar „este o variaţie mult mai utilă, decât vechea sperietoare cu războiul. El spunea, Henry, că tu vei deveni într-o· bună zi un mare bărbat de stat.

În aceeaşi clipă se auzi zbârnâitul telefonului. Domnişoara Littenham se apropie de birou şi ridică receptorul. În timp ce el sta năucit în mijlocul odăii, o auzi spunând;

— Biroul domnului Henry Caridi… este chiar ea la aparat… O, ce mai faceţi doamnă Sassinet? Daţi-mi voie să vă felicit, pentru alegerea dumneavoastră în importanta demnitate de… Cum? Ce este asta?… O, doamnă Sassinet!… O, ce grozăvie!… Da, desigur… voi veni numaidecât! Aşează receptorul în furcă şi se întoarse spre el, palidă la obraz ca varul: Va trebui să plec într-un suflet până la Farragut!

— De ce „ce s-a întâmplat?

— Doamna Sassinet este în mare încurcătură. A demisionat din demnitatea de preşedintă şi se întoarce acasă. Vrea să vorbească cu mine.

— Dragă, dar ce i s-a întâmplat?

— Soţul ei… îţi aduci aminte de proprietarul rural care a îngropat sub brazde recolta de la douăsprezece mii de acre într-o regiune din Vest… a fost surprins de o. Furtună de nisip şi omorât.

În timpul cât Mary se pregăti de plecare, Caridi se gândi la doamna Sassinet. Tragedia ei îl (făcu să se înfioare de o presimţire tulbure, deoarece un ghicitor îi spusese că destinul ei este legat. De al lui. Totuşi, în mod firesc, situaţia aceasta era în întregime *non sequitur.* Cum ar putea nenorocirea întâmplată acestei femei, să influenţeze propriul său viitor?

Numaidecât după aceea începu să se gândească la faptul că matroana telefonase lui Mary Littenham să vină şi să-i spună câteva cuvinte de mângâiere, imediat după ce aflase despre moartea năpraznică a soţului ei. Doamna Sassinet nu vorbise cu Mary decât o singură dată, dar chiar în clipa aceasta de profundă durere, apelase în mod instinctiv la ea, conştientă că prezenţa fetei în apartamentul ei de hotel, îi va aduce o largă publicitate şi va contribui la strălucirea ei socială. Caridi îşi dete seama că matroana este o femeie foarte îndemânatică şi că nu i s-ar putea întâmpla nimic, fără ca ea să găsească. Imediat atitudinea cea mai indicată.

După ce Mary Littenham plecă în misiunea ei de simpatie, Caridi o urmări de la fereastră şi o văzu că face semn unei maşini care trecea pe la capătul aleii. Se gândi cât de miloasă este fata aceasta; avea uri suflet tot atât de frumos ca şi trupul ei desăvârşit. Faptul că ţinea la el, că îl iubea, i se părea ca un imn de slavă. Uitându-se după maşina care o ducea în lungul aleilor din faţa Capitoliului, dispariţia ei i se păru întocmai ca susurul unui vânt care se stinge departe printre crengile copacilor unei păduri.

În timpul zilei fata nu se mai întoarse la birou şi după amiază Caridi plecă la Megapolis fără s-o mai «revadă.

CAPITOLUL XLII

În săptămâna ce urmă după aceea, Onorabilul Henry Lee Caridi nu se mai prezentă la biroul său din Washington, deoarece era ocupat cu campania sa electorală. Myerberg şi Meltofsky erau cei care îndrumau campania din Megapolis. Ei organizau partea delicată şi făţişă a manevrei sale politice, privitoare la întrunirile la care trebuia să vorbească. Tot ei se ocupară şi de partea practică a reclamei. Myerberg constată mirat, că asociatul său are un glas care poate fi reprodus cu uşurinţă, aşa că trimise pe Caridi la un fabricant de plăci de gramofon „unde ţinu nenii mărate filippice împotriva lui Littenham care trădase secrete de război americane, în schimbul unui câştig vulgar, şi acuza pe Loree de trădare, din cauză că susţinuse în faţa Senatului această tranzacţie. Discurile acestea urmau să fie întrebuinţate pe toate străzile oraşului, de cele şase automobile cu megafoane pe care le cumpărase Joe Canarelli, în vederea acestei campanii.

Afară de asta, Myerberg fixă datele când Caridi trebuia să apară în localurile cluburilor, la festivaluri, la campionatele de box, la expoziţiile de pictură şi în toate părţile unde era o adunare mai mare de oameni. Ceru iertare candidatului său, din cauză că era obligat să-l supună acestor corvezi.

— Suntem obligaţi să economisim banii lui Joe, îi spunea el, străduindu-ne să atragem de partea noastră toate aceste voturi libere, la care nu se gândeşte nimeni. Joe este foarte pornit şi vrea ca în ziua alegerii să dispună de un număr covârşitor de voturi. Înţelegi. Littenham şi-a însuşit o mare parte din disponibilul lui Joe, astfel că *şeful* vrea să-şi aibă victoria dinainte asigurată.

Caridi nu prea înţelegea situaţia. N-avea nimic împotrivă, ca acest Canarelli să-şi desfăşoare toate forţele în favoarea lui, dar nu era în stare să înţeleagă mobilul acestei atitudini şi ceru lui Myerberg să-i explice.

— Este cât se poate de simplu, declară avocatul puţin răstit. Senatul este treapta ce urmează s-o urci. Ştii foarte bine că băncile şi marile întreprinderi au obiceiul să exploateze Statele. Astăzi acestea nu mai sunt în puterea lor. Şefii locali şi lumea interlopă au pus mâna pe ele, dar băncile şi întreprinderile mai au şi astăzi în puterea lor guvernul federal, totuşi nu-l vor putea avea pe vecie. Nu cred că Joe va reuşi să pună mâna pe guvern cu aceeaşi uşurinţă cu care a pus mâna pe Stat, dar în orice caz, poate face o încercare. Va veni timpul când în faţa Tribunalelor Federale nu vei mai putea condamna pe un bandit, exact cum nu-l poţi condamna astăzi în faţa Tribunalelor Statului. Când vom ajunge timpul acesta, şantajul organizat va

fi o meserie tot atât de respectată, pe cât este astăzi meseria de bancher. Inteligenţele cele mai strălucite ale Americii vor participa la înflorirea acestei meserii. Conţi şi duci sărăciţi, din Europa, vor veni în stoluri în America, pentru a cere în căsătorie fetele marilor bandiţi americani care au făcut avere într-un mod care se aseamănă foarte de aproape, cu felul în care s-au îmbogăţit nobilii lor înaintaşi. Astfel stigmatul că marile averi americane se datoresc comercializării, va fi înlăturat, şi fără îndoială vom avea ocazia să vedem şi ziua când până şi capetele încoronate din Europa, îşi vor alege regine din America. Prin urmare sprijinind pe Joe Canarelli săvârşesc un mare act patriotic şi contribui la înălţarea prestigiului social al naţiunii mele.

Ideea părea aproape fantastică, dar era în ritmul vremii. Cu şaizeci de ani în urmă, cine s-ar fi gândit că Societăţile pentru exploatarea petrolului şi a căilor ferate, care abia răsăriseră ici-colo, vor putea pune mâna pe guvernele Statelor şi deci cu atât mai puţin pe naţiuni? Cu douăzeci de ani în urmă, cine s-ar fi gândit că bandiţii îşi vor putea avea guvernul lor? Ideea emisă de avocat, era o viziune a unei societăţi americane mai nobile şi mai puţin comercializate, mult mai asemănătoare cu societatea europeană, pe care o vor introduce criminalii şi bandele de şantaj işti şi de pungaşi din America.

— Ce fel de schimbare socială şi morală îţi închipui că va putea interveni, după ce în cele din urmă gangsterii vor reuşi să pună mâna pe Guvernul Federal? întrebă Caridi curios.

— În primul rând şi înainte de toate eu cred că îndemnul guvernului nostru de a-şi ocroti supuşii va fi mult mai sincer, declară Myerberg, deoarece gangsterul va fi în legătură mult mai strânsă cu omul de toate zilele, cu omul străzii şi prin urmare va simpatiza cu el.

„în cazul acesta fără îndoială vom avea posibilitate· să ne bucurăm de o nouă şi înviorătoare recrudescenţă a simţului de «onoare» în viaţa americană, ceva asemănător cu ceea ce a fost în statele din Sud, în timpul războiului civil. În toate părţile unde puterea nu este întemeiată pe forţă şi pe şicană, simţul de onoare răsare, cum răsar florile în straturi. Legea forţei brute impune întotdeauna şi favorizează dezvoltarea simţului de loialitate, de cavalerism şi de bravură. Legea şicanei şi a comercializării, impune şi. Favorizează şmecheriile, lipsa, de loialitate, scepticismul şi prima consecinţă a scepticismului este ştiinţa aplicată. Prin urmare sub dominaţia excrocilor, ţara noastră va înceta să mai fie o naţiune de derbedei şi inventatori, ca să devină o naţiune de evanghelizatori militanţi. Vom înceta

să mai clădim fabrici şi să construim vapoare de război, forturi şi biserici. Aceasta va continua până când escrocii vor epuiza în întregime rezerva de. Capital acumulat sub regimul comercial al derbedeilor şi inventatorilor. Vom ajunge apoi la o anarhie din care va răsări din nou sistemul de comercializare şi ciclul evoluţiei se va repeta".

Caridi începu să râdă înveselit de caraghioslâcurile lui Myerberg, pe urmă se întrebă ce vor face oare bandiţii, dacă vor reuşi să pună stăpânire pe Guvernul Federal?

Myerberg îşi scoase ceasornicul din buzunar.

— Peste un sfert de ceas va trebui să vorbeşti în faţa unei întruniri a Asociaţiei Proprietarilor Imobiliari din Strada Cincizeci. Atitudinea dumitale în faţa acestei adunări va trebui să fie un fel de făgăduială, că le vei da ajutor împotriva Asociaţiei de Protejare a Proprietarilor Imobiliari a lui Canarelli, din Strada Cincizeci. Peste un ceas şi jumătate eşti aşteptat în docuri, pentru a saluta vasul *Gallic* care aparţine Societăţii Havre şi vine din călătoria pe care a făcut-o la Buenos Aires şi înapoi la Megapolis. Datoria dumitale faţă de aceştia este să le făgăduieşti încetarea încasării birului pus asupra lucrătorilor din docuri. De aci te vei duce la întrunirea Asociaţiei Negustorilor de Păsări unde tot aşa vei fulgera împotriva lui Canarelli şi le vei făgădui suprimarea imediată a birului asupra comerţului de păsări·. Dar în timpul acestor cuvântări, deschide bing ochii şi nu uita, să afirmi în gura mare că Littenham a vândut Japoniei secrete militare americane. Afirmaţia aceasta îi va scoate din minţi. Oamenii aceştia sunt acum obişnuiţi să plătească birul gangsterilor, aşa că amănuntul acesta nu-i supără prea mult. Pe urmă ei ştiu dinainte că în această împrejurare nu vei avea nicio posibilitate să-i ajuţi. Le va face plăcere să te asculte, când vei ataca pe Canarelli, pentru propria lor satisfacţie morală. Dar, chestiunea cu. Japonia, amănuntul că Loree a susţinut vânzarea în Japonia a unui secret militar american, va trezi în sufletul lor elanul patriotismului de la o mie şapte sute şaptezeci şi cinci şi vor vota pentru dumneata, până la ultimul om. Mergi înainte, cavalere, şi dă voie vulturului american al libertăţii să scoată ţipetele de alarmă, care să răscolească lumea!

Buna dispoziţie a avocatului determină pe Caridi să simtă fiorul succesului apropiat. Îşi însemnă itinerariul şi părăsi biroul. În drum, se opri la un chioşc de ziare şi cumpără câteva, ca să le citească în maşină. Până să ajungă la destinaţie, începu să le răsfoiască. Ziarul *Tribune,* care era recunoscut ca organ al lui Littenham, nu pomenea nimic despre el. Totuşi

News care de-obicei polemiza cu *Tribune* din toate punctele de vedere, vorbea despre Caridi, ca despre un patriot care atacă cu toată vigoarea trădarea plutocraţilor, cum atacă cu acelaşi curaj neînfricat, tâlhăriile comise de gangsteri.

Caridi reciti această frază, întrebându-se ce-o fi urmărind autorul cu această afirmaţie, deoarece ştia că ziariştii din Megapolis simţeau o macabră plăcere, să facă aluzie la ceea ce credeau în realitate despre un candidat „în cadrul articolelor de laudă pe care le scriau. Procedeul acesta nu urmărea nicio intenţie lipsită de loialitate, ci era destinat pentru propria lor plăcere şi a acelor co*gnoscenti c*are cunoşteau chiţibuşurile politicii municipale şi a Statului.

Un alt ziar publica un editorial extrem de interesant „în legătură cu furtunile de nisip din Vest, şi spunea:

Viaţa celor câteva sute de americani din Vest, care au fost omorâţi de furtunile de nisip, este un preţ foarte mic pe care trebuie să-l plătim în schimbul eroziunilor făcute de vânt în solul nostru, eroziuni care vor necesita cheltuieli de zeci de milioane de dolari, pentru refacere, şi care ne mai oferă şi beneficiul suplimentar, că nu contribuie la sporirea rezervelor naţionale cu nicio oca de hrană şi niciun cot de îmbrăcăminte.. Cheltuiala aceasta va fi o măreaţă investiţie de muncă, pe de-a-ntregul lipsită de rentabilitate, destinată exclusiv refacerii regiunilor din Vest şi repunerii lor în starea în care erau înainte ca administraţia noastră să fi ordonat îngroparea recoltelor sub brazde şi lăsarea pământului în paragină. Întâmplarea aceasta este un fel de cooperare a lui Dumnezeu cu eforturile făcute de guvernul nostru din Washington şi orice american cu judecată limpede, trebuie să considere dezastrul acesta drept una dintre cele mai mari realizări politice, înregistrate de istoria ţării noastre.

Caridi se uită la titlul ziarului, pentru a se convinge dacă articolul era o satiră sau o argumentaţie serioasă, deoarece ar fi fost imposibil să înţeleagă sensul şi scopul ce-l urmăreşte, înainte de a se convinge, dacă ziarul este pentru sau împotrivă administraţiei.

Peste câteva minute, Caridi ajunse la destinaţie şi-şi desfăşură prima cuvântare. Se ţinu strict în cadrul indicaţiilor primite de la Myerberg şi atacul său împotriva lui Loree, care vânduse în Japonia secretele Ministerului de Război, fu primit cu lungi şi furtunoase aplauze.

La a doua întrunire din docurile Societăţii Havre, Caridi avu ocazia să constate materialul solid din care au fost construite. Căpitanul Bodeau al

vaporului *Gallic* instalase un megafon în salonul principal al vasului, ca astfel cuvântarea lui Caridi să poată fi ascultată şi de lumea îngrămădită pe cheiuri. Când Caridi se urcă pe vapor, în mijlocul lumii adunate pe chei, văzu o mulţime de lucrători din docuri, aşa că se hotărî să renunţe la orice aluzie în legătură cu birul gangsterilor. Prin urmare când căpitanul Bodeau şi ofiţerii vasului îl întâmpinară în capul pasarelei şi-l conduseră în salonul de gală, Caridi renunţă la cuvântarea dinainte plănuită şi improviză următoarele cuvinte:

— Căpitane Bedeau şi ofiţeri ai vasului *Gallic,* călători veniţi din străinătate şi concetăţeni americani, am venit astăzi aici, în calitate de reprezentant al oraşului meu, al Statului şi al patriei mele, pentru a saluta sosirea în portul nostru a unui vas uriaş care va circula neostenit pe aşternutul verde a celor Şapte Mări, ţesând covorul fermecat al progresului nostru comercial, ştiinţific şi reciprocitatea artistică, prietenia între naţiuni şi unitatea noastră religioasă.

Cuvintele acestea fură subliniate de o furtună de aplauze şi Caridi continuă cu înfloriturі retorice să laude decoraţiile murale ale salonului şi să sublinieze că geniul francez este tot atât de desăvârşit în construirea vapoarelor rapide, pe cât este de desăvârşit în decorarea lor interioară.

Cuvântarea lui se desfăşură în felul acesta, cam zece până la douăsprezece minute, ceea ce era tocmai de-ajuns, pentru ca o adunare de oameni să asculte cu îngăduinţă cuvintele unui orator care vorbeşte fără să urmărească nimic anume.

După ce termină, publicul se scurse spre celelalte încăperi ale vaporului, ca să admire proporţiile şi luxul. Căpitanul Bodeau şi ofiţerii săi ridicară paharul în cinstea lui Caridi, pe urmă îl însoţiră până la pasarela care cobora în port. Caridi apucă în lungul cheiului, simţind mereu admiraţia ce o trezise în mijlocul celor din salon, deşi îşi· dădea seama, că acum el este un simplu necunoscut care s-a rătăcit în mijlocul mulţimii de oameni de pe cheiurile docurilor. Îndreptându-se spre stradă, învăluit în acest anonimat, observă un preot, o tânără călugăriţă şi o femeie bătrână şi prost îmbrăcată care se opriseră în pragul intrării depozitelor din docuri.’ Călugăriţa îmbrăcată în hainele ordinului ei şi bătrâna cea grasă într-o rochie zdrenţuită, se cuprinseseră în braţe şi plângeau, în timp ce preotul sta mai la o parte, şi se. Uita la ele îngândurat, pe obraz cu expresia melancolică, obişnuită între oamenii din tagma sa.

În timpul cât Caridi se uită la ei, clericul făcu semn unei maşini, pofti pe cele două femei să urce şi după ce se înclină în faţa lor, maşina plecă numaidecât.

Obrazul preotului i se păru cunoscut, aşa că veni mai ’ aproape. Acesta la rândul său se întoarse şi văzând pe Caridi, întrebă cu oarecare sfială:

— Nu sunteţi dumneavoastră domnul cu care într-un rând am făcut didimul cu avionul, din oraşul acesta până la Washington?

Caridi simţi interesul trecător ce ţi-l evocă revederea unui fost tovarăş de drum.

— Da, eu sunt… şi acum ne-am întâlnit din nou, ca să vedem împreună sosirea vaporului *Gallic* în port?

— Eu am venit în calea unei călătoare care a sosit cu acest vapor, îi explică preotul şi după o clipă adăugă: Tocmai acesta este motivul pentru care te-am recunoscut… şi mă gândesc la ciudăţenia acestei coincidenţe.

— Coincidenţe? repetă Caridi mirat.

— Da… îţi aduci aminte despre ce am vorbit în avion?

Deputatul încercă să se gândească.

— Nu cred că-mi voi putea aduce aminte, despre ceea ce am vorbit… sau mai bine zis, noi am vorbit despre mai multe subiecte…

— Da, firește. Pe minte mă preocupa amintirea unei fete, şi ţi-am spus întâmplările prin care a trecut, iar acum dumneata apari din nou în faţa mea, aşa din întâmplare, ceea ce mi se pare o extraordinară coincidenţă.

— A unei fete? întrebă Caridi cu interes, şi încercă să-şi amintească: da, îmi aduc aminte că mi-ai vorbit despre o fată.

— Da, despre tânăra Estovia.

— Vrei să spui că această călugăriţă…

Preotul dădu din cap şi obrazul său de ascet străluci de mulţumire.

— … este Paula Estovia care s-a întors.

Deputatul se simţi copleşit de mirare şi de suflul romantice, caracteristic bisericii catolice.

— De unde vine acuma?

— De la Buenos Aires.

— Prin urmare dumneata ai ştiut tot timpul unde se găseşte?

— Nu, n-am ştiut, dar am scris Episcopului Diocezei din Buenos Aires şi i-am · spus cum a venit la mine la confesional şi cum, din cele ce am aflat ulterior, a căzut din nou în mâna răpitorilor ei. L-am rugat să încerce, poate va reuşi să dea de urma ei. Adevărul este că m-am interesat de ea în mai

multe capitale din America de Sud. Acum două săptămâni am primit o telegramă din Buenos Aires care-mi da de ştire, că Paula se va întoarce cu vaporul *Gallic.*

Cu toată· mirarea şi senzaţia romantică a fiorului ce-l stăpânea acuma, Caridi presimţi eventualitatea foarte depărtată, că această întoarcere ar putea implica pe Canarelli într-o nouă încurcătură şi ar putea influenţa în oarecare măsură şi campania sa politică. Eventualitatea aceasta era de fapt foarte depărtată, dar politica este o acţiune extrem de susceptibilă faţă de evenimentele depărtate ce s-ar putea produce. Din adâncul acestor gânduri se trezi şi răspunse preotului cu glasul grav:

— Este foarte straniu, să te gândeşti la efectul ce-l pot avea întâmplările asupra lucrurilor din apropierea noastră şi la rezultatele pe care le produc. Aproape îţi vine să crezi că viaţa este dirijată de o anumită forţă raţională.

— Întâmplările? întrebă preotul.

— Sigur că da, întâmplările, neprevăzutul, accidentele, norocul sau cum vrei dumneata să-i zici.

— Din ziua când Paula a dispărut, eu m-am rugat de trei ori în fiecare zi, ca să se întâmple ceea ce s-a întâmplat, declară preotul.

Caridi îşi aduse imediat aminte cu cine vorbeşte şi că preotul are cu totul alt calificativ pe care-l aplică împrejurărilor care au contribuit la întoarcerea fetei. În aceeaşi clipă simţi un fel de greutate, aproape o uşoară indispoziţie pe care i-o trezea întotdeauna noţiunea Dumnezeirii.

CAPITOLUL XLIII

întoarcerea Paulei Estovia pricinui Onorabilului · Henry Lee Caridi o uşoară nelinişte. Fireşte, era mulţumit că fata reuşise să scape din mijlocul obscenităţilor unui lupanar din America de Sud care i se păreau mult mai îngrozitoare, decât cele ale lupanarelor din America de Nord, dar nenorocirea era că ea se întorsese tocmai atunci, când Canarelli se străduia să facă nu mare gest patriotic, alegându-l pe el, Henry Caridi, în Senat. Dacă presa va afla despre această întoarcere şi o va exploata împotriva lui Canarelli, consecinţele politice ale acestei campanii, puteau foarte uşor influenţa propaganda sa proprie.

Tocmai acum domnul Canarelli desfăşura o activitate de înalt patriotism şi de mare folos. În fiecare zi trimitea trei automobile cu megafoane, să circule în lungul străzilor din Megapolis şi megafoanele acestea intonau imnuri de slavă la adresa lui Caridi, apărătorul secretelor militare americane. „Votaţi cu Caridi, paznicul Ministerului de Război!“ tunau

megafoanele. „Votaţi împotriva vânzării secretelor militare americane, de către grupările plutocratice!“

Când auzi glasul stentorilor acestora răscolind stră, zile, partea lui de contribuţie în vânzarea către o putere străină, a procedeului descoperit de Essary, i se destramă din minte şi i se părea că el a fost întotdeauna împotriva acestor negocieri ascunse şi înşelătoare. Alte automobile cu megafoane stăruiau în largul oraşului, asupra necesităţii încasării de la cei bogaţi a impozitelor asupra venitului şi terminau întotdeauna cu fraza stereotipică: „Votaţi pentru Caridi, paznicul exterior al veniturilor internet Dacă ar fi fost vorba de venituri externe, în mod firesc ar fi devenit şi el paznic interior, de dragul contrastului şi al euphoniei. Cu toate acestea şi reclama acestor megafoane pricinuia lui Caridi o anumită nemulţumire. Se întreba, ce efect va avea această reclamă asupra lui Mary Littenham, şi dacă tatăl ei va discuta cu ea această problemă, fi-va oare în stare să-i explice, în ce măsură această furoare îl va putea ajuta în operaţiunile sale financiare.

Gândindu-se la ea, îşi aduse aminte că de zile întregi nu şi-a mai văzut secretara. Îşi terminase seria cuvântărilor ce trebuia să le ţină, aşa că telefona lui Myerberg, că va pleca la Washington, de unde probabil nu se va întoarce decât ziua următoare.

Dar de astă dată află, că Myerberg mai organizase două întruniri, chiar pentru ziua aceea, la care Caridi ar fi trebuit să vorbească, şi începu să protesteze cu toată violenţa împotriva unei astfel de dezerţiuni. Caridi îi răspunse că el are obligaţii în Congres şi acestea primează faţă de orice interese persoanele. Astfel, plecă în cea mai mare grabă spre aeroport şi luă primul avion care să-l ducă la Capitoliu.

În realitate se simţea extrem de plictisit de seria ’ neîntrerupta a discursurilor ce trebuise să le ţină şi simţea un fel de sete sau de foame fizică, de a se vedea pur şi simplu aşezat în faţa prezenţei calme a lui Mary Littenham. Capul îi vâjâia de metaforele şi tropii neîntrebuinţaţi şi în timpul, zborului se gândea la Mary ca la o vestală, care îl va feri de toate supărările şi nemulţumirile; vorbele ei erau o binecuvântare, frumuseţea ei o taină sfântă. Fata aceasta era curcubeul făgăduinţelor ce străluceau pe cerul vieţii sale… Comparaţiile acestea oratorice i se păreau că prea seamănă cu deputatul Bing şi Caridi se întrebă nu cumva el trăieşte într-o regiune situată prea la Miază-Noapte, pentru a le putea întrebuinţa în discursurile sale, când se adresează unui auditoriu feminin… aşa că ar fi probabil… să piardă

voturile acestor femei, când le va numi „curcubeele făgăduinţelor“ din viaţa unui bărbat.

Când ajunse la vechea clădire a birourilor, salută pe uşier şi apucă în lungul coridorului, convins că în pragul uşii biroului va vedea capul uriaş al lui Rajah, uitându-se plictisit, la nimic anume. Dar uşa biroului său era închisă şi constată imediat că este încuiată.

Absenţa lui Mary îl făcu să se simtă dezamăgit. Astăzi renunţase la obligaţiuni importante, pentru a putea veni s-o vadă, dar ea tocmai acuma lipsea. Descuie uşa şi intră. Toate ferestrele erau închise şi aerul din birou neprimenit. Pe parchet în faţa uşii era un maldăr de scrisori. Părea că odaia n-a mai fost întrebuinţată de câtăva vreme. Se simţi cuprins de o uşoară nemulţumire. Ieşi din birou şi se duse până la intrarea în clădire.

— Domnişoara Littenham a venit astăzi la birou? întrebă el uşierul.

— Nu, domnule.

— N-a lăsat vreo scrisoare!

— Nu, domnule.

— În cazul acesta… probabil ieri a fost la birou?

— Eu… nu cred să fi fost, domnule… Azi dimineaţă au venit trei domni care voiau să vorbească cu dumneavoastră, dar n-a fost cine să-i primească.

— Huâhm-huâhm… În cazul acesta n-a mai fost pe aici de alaltăieri?

— N-aş putea să vă spun. Probabil a venit şi a plecat, în timpul cât eu m-am schimbat din serviciu.

— Dar fără îndoială ai fi putut observa, dacă a trecut pe lângă dumneata?

Uşierul râse scurt.

— Domnişoara este fiica lui Merritt Littenham… pe Preşedinte l-aş observa imediat, dacă ar intra.

Caridi se întoarse în birou şi încercă să-şi explice motivul pentru care secretara sa n-a mai venit de zile întregi la slujbă. Se gândi înspăimântat, că ar putea să fie bolnavă, dar în acelaşi timp o teamă nelămurită părea că pune stăpânire pe el, când îşi aduse aminte, că probabil atacurile sale împotriva tatălui ei au devenit prea violente, chiar pentru ea, aşa că-l părăsise.

Acceptă în mod categoric teoria că este bolnavă. Se apropie de aparatul telefonic şi cercetând lista suburbană din Megapolis, chemă Pine Manor. Se aşeză pe scaun şi timp de un sfert de minut începu să bată nerăbdător cu degetele în tăblia biroului, uitându-se pe fereastră, spre aleea în lungul căreia o văzute pentru ultima dată.

— Allo, Pine Manor?… Aici Henry Caridi. Domnişoara Mary Littenham este acasă?… Când se va întoarce?… Se va întoarce astă seară?… Ascultă, aş vrea să-i las un mesaj care să-i fie predat imediat ce se va întoarce… Spuneţi-i să mă cheme la telefon aici în Washington, sau la biroul meu din Megapolis, sau la mine acasă în Megapolis… în ordinea aceasta, înţelegi?… Washington la început, biroul din Megapolis după aceea şi locuinţa mea din Megapolis la urmă. Mulţumesc foarte mult… Cine? Eu… Acum sunt în biroul meu din vechea clădire a Camerei, la Capitoliul din Washington… Da, mai stau vreme de un ceas sau două… bună ziua.

Caridi puse receptorul în furcă şi se miră care o fi motivul că valetul din Pine Manor stăruise în mod special să afle unde se găseşte el acum şi cât timp va întârzia aici. În acelaşi timp întrebarea valetului i se păru explicabilă: ar fi dorit să-i spună lui Mary exact unde-l poate găsi, în cazul când ea se va întoarce acasă în curând.

Rămase abătut, deoarece trebuia să admită că presupunerea sa n-a fost exactă. Fata nu era bolnavă. · Pe urmă se revoltă împotriva tacticii politice pe care o întrebuinţase împotriva tatălui ei.

Întinse mâna după un maldăr de scrisori, se aşeză pe scaun, deschise câteva şi începu să citească o frază ici, una colo, în timp ce se gândea, cum ar putea face pe Mary să înţeleagă că el nu are nicio legătură cu ancheta deschisă împotriva tatălui ei, pentru impozitul asupra venitului. În intimitatea sufletului său era convins, că acesta era motivul pentru care secretara sa l-a părăsit.

În timpul cât stătu la birou, uitându-se la scrisori şi formulându-şi apărarea, uşa se deschise şi apăru un bărbat de vârstă mijlocie, cu înfăţişarea lipsită de orice importanţii spuse că-l cheamă Sturgis.

— Am încercat să vorbesc ieri cu dumneavoastră, dar nu eraţi în birou.

— Nu, ieri am ţinut discursuri la Megapolis.

— Alaltăieri aţi fost la birou?

— N-am fost, de două săptămâni nu m-am mişcat din Megapolis.

— În timpul absenţei dumneavoastră nu aveţi pe nimeni care să. Aibă grijă de birou?

— Mi-am închipuit că secretara mea particulară va fi aici, dar se vede că n-a venit nici ea.

— Dar dumneavoastră ştiaţi, că ea nu este la birou?

Cuvântul introductiv pe care îl întrebuinţă omul, acesta când îşi formulă întrebarea, acest „dar“. Făcu pe Caridi să bănuiască imediat că ceva nu este

în regulă. Altfel străinul acesta l-ar fi întrebat, începând cu „prin urmare… Prin urmare dumneavoastră nu ştiaţi că ea nu este la birou“. Caridi se uită la el cu atenţie.

— Nu, mi-am închipuit că secretara mea este la birou.

Vizitatorul său părea că se interesează în mod special de întorsătura pe care o luase conversaţia lor.

— Când aţi văzut-o ultima dată?

— De ce-mi pui această întrebare?

— Ca să vă spun foarte sincer, îi explică străinul şi zâmbi în semn de scuză, eu reprezint o Societate care se ocupă cu instalarea birourilor şi rechizitele ce se întrebuinţează. Vreau să întocmesc o situaţie statistică a personalului de birou… câte ore lucrează funcţionarii în birou; cu cât s-ar putea reduce timpul de lucru, dacă s-ar întrebuinţa metodele noastre moderne de echipament…

Caridi făcu un gest de nerăbdare.

— Eu n-am nevoie de niciun fel de echipament.

— Eu nu încerc să vă vând nimic. Vreau pur şi simplu să întocmesc o statistică, incluzând biroul dumneavoastră, pentru a dovedi într-o situaţie grafică, câte mii de ani de lucru pierd întreprinderile americane, din cauză că nu adoptă echipamentul nostru.

Caridi încearcă să zâmbească.

— Nu crezi că procedând în felul acesta, iei o atitudine potrivnică programului administraţiei, încercând să introduci lucru mai mult, în loc să faci economie de timp.

La rândul său zâmbi şi vizitatorul.

— Cred că asta nu va putea dura vreme prea îndelungată. Şi-acum, spune-mi când ai văzut-o ultima dată pe domnişoara Littenham?

Caridi se gândi un moment.

— Îţi mai aduci aminte de ziua, când a venit ştirea, că soţul doamnei Sassinet şi-a găsit moartea undeva în Vest, în mijlocul unei furtuni de nisip?

— Aş putea afla data de la oficiile telegrafice… De atunci n-ai mai văzut-o?

— Nu, a ieşit din birou şi a luat o maşină, exact din faţa acestei ferestre şi a plecat la Farragut Hotel, ca să vorbească cu doamna Sassinet.

Agentul pentru vânzarea rechizitelor de birou dădu îngândurat din cap.

— Şi în timpul acesta dumneata unde ai fost?

— Vasăzică vrei să te informezi şi despre mine?

— Dacă nu ai nimic împotrivă… totul se reduce la risipa de timp a funcţionarilor de birou.

— Ţi-am spus că am fost la Megapolis.

— Pe unde anume, la Megapolis?

— În toate părţile… Am ţinut discursuri electorale.

Străinul dete din nou din cap şi întrebă foarte prudent:

— Nu cumva îţi aduci aminte, unde ai fost alaltăieri, cam la orele două şi un sfert după amiază?

Caridi se uită cu stăruinţă la el.

— Pe dumneata nu te interesează, mobilierul de birou, nici nu te gândeşti cel puţin la mobilier de birou; de ce nu vrei să-mi spui ce naiba urmăreşti?

Domnul Sturgis zâmbi insinuant.

— Cred că la această oră din zi nu se putea să faci nimic grav. Ora aceasta nu este indicată pentru ca un bărbat. Să-şi poată face de cap.

Caridi înţelese că nu are niciun motiv să ascundă datele exacte când a vorbit la întruniri aşa că scoase din buzunar itinerarul întocmit de sol Myerberg.

— Ce oră te interesează?

— Două şi un sfert.

Caridi controlă lista.

— Plecam, sui mă pregăteam să plec de la Prince Henry Hotel, din Strada Cincizeci.

— Şi unde te-ai dus?

— Am plecat spre… Caridi consultă din nou lista… am plecat spre Havre… dar se opri imediat, înfiorat de o uşoară nelinişte.

— Da… ai plecat spre Havre… sublime domnul Sturgis.

— Spre docurile Societăţii Havre Line, sfârşi Caridi.

Domnul Sturgis deveni atent.

— Docurile Havre Line, din Megapolis?

— Sigur că da.

— Ce ai căutat acolo?

— Trebuia să ţin un discurs pentru a saluta vaporul *Gallic.*

Domnul Sturgis se ridică în picioare şi se înclină în faţa lui, fără să mai zică nimic

— O, domnule Sturgis, strigă Caridi în bătaie de joc, îţi voi cumpăra un aranjament complet al echipamentului dumitale, pentru economisirea timpului în orele de birou.

— Da, răspunse domnul Sturgis netulburat, va veni un alt reprezentant al nostru, ca să vă ia comanda; pe mine mă interesează numai datele statistice… Bună ziua. Şi ieşind din birou, apucă grăbit în lungul coridorului.

Politicianul se întrebă, care poate să fie adevăratul motiv pentru ca domnul Sturgis să vină şi să vorbească cu el, când cu totul pe neaşteptate îşi aduse aminte că Paula Estovia se întorsese cu vaporul *Gallic.*

Un fior de spaimă îi fugi în lungul trupului. Teama, la început tulbure, că prezenţa fetei ar putea fi pusă în legătură cu Canarelli şi astfel va zădărnici propria sa campanie, se trezi în sufletul său cu întreită vigoare. Omul cu care vorbise, era probabil o iscoadă de a lui Loree, şi iată că el, Hary Lee Caridi, admisese fără să ezite, că s-a dus să întâmpine vaporul cu care Paula Estovia se întorsese în America. Clătină din cap în semn de dezaprobare şi-şi zise că a fost un dobitoc, când a admis în faţa unui om cu totul străin, astfel de posibilităţi şi tocmai în momentul când el este în plină campanie şi când adversarii săi erau gata în orice moment să înceapă un atac necruţător împotriva sa, întrebuinţând cel mai neînsemnat pretext.

CAPITOLUL XLIV

De astă dată, datorită absenţei lui Mary Littenham, Caridi înţelese că a făcut drumul până la Washington fără niciun motiv. Totuşi mai nădăjduia că Mary îi va da de ştire şi îi va explica motivul absenţei. Probabil s-a gândit să-şi ia un concediu, în timpul cât el va lipsi de la birou.

În aceeaşi după amiază, după ce ajunse la Megapolis, se duse la un birou şi întrebă pe Connie Myerberg, nu cumva i-a sosit vreo scrisoare.

În timpul cât Connie cercetă mapa de scrisori şi clătină din cap, Caridi constată mirat, că simpatia spirituală şi fizică ce existase între el şi Connie, a dispărut cu totul, din ziua când ea s-a căsătorit cu Sol. De faţă cu alţi bărbaţi, calitatea ei de femeie măritată o făcea să pară aproape neutralizată din punct de vedere sexual.

— Aştepţi o scrisoare, Henry, sau ai întrebat din întâmplare? întrebă ea, în glas cu aceeaşi veselie cu care vorbea altădată.

— Aşteptam să-mi sosească o scrisoare.

— Te voi chema imediat ce va sosi. În ce birou te pot găsi?

— Cred că voi fi în biroul lui Sol.

— El este ocupat… discută cu un client. Mai bine aşteaptă în biroul lui Meltofsky; sau stai aici cu mine.

În apartamentul acesta uriaş Caridi avea şi el o încăpere în care era biroul său propriu, dar unde nu intra niciodată, decât atunci când avea nevoie. Nu ţinea să întârzie aici lângă Connie, deoarece efectul făcut de invitaţia ei, se destrămă numaidecât.

— Voi intra în biroul lui Meltofsky. Dacă aş rămâne aici, aş începe să flirtez cu dumneata.

Connie se uită la el şi zâmbi mulţumită. Se gândi că este un bărbat destul de serios, pentru a putea fi încântată de cuvintele lui.

— Bine, te voi căuta în biroul lui Meltofsky.

Caridi intră în biroul asociatului său mai tânăr, gândindu-se că ar fi imposibil ca Mary Littenham să-l părăsească, fără să-i spună o singură vorbă. Ea fusese întotdeauna o fată spontană şi sinceră.

Meltofsky sta aşezat în faţa biroului pe care ardea o lampă cu umbrarul verde, a cărei lumină cădea pe un maldăr de acte. Afară era o zi strălucitoare de primăvară, dar biroul lui Meltofsky nu avea nicio fereastră exterioară, aşa că trebuia să întrebuinţeze întotdeauna lumina lămpii. Când intră Caridi, tânărul său asociat ridică privirea şi clipi din ochii trişti şi bulbucaţi -.

— Am început să fac conturile preliminare ale cheltuielilor dumitale, declară el bătând cu creionul în maldărul de hârtii din faţa sa.

— De ce?

— Pentru a completa dosar. Ul privitor la Legea Practicilor Corupţiei al magistratului delegat cu conducerea acestei alegeri. Un raport preliminar i se predă exact înaintea alegerii şi un raport definitiv, la zece. Zile după alegere.

— Toate sumele acestea s-au cheltuit cu campania pentru alegerea mea? întrebă Caridi mirat.

— Sigur, Joe a fost obligat să plătească şefii politici, luptătorii de box, bandiţii şi toate forţele care conduc societatea noastră, pentru ca alegerea sa să se desfăşoare în mod echitabil.

— Echitabil?

— Sau ca să fie sigură, adăugă Meltofsky, pentru a-i oferi sinonimul calificativului precedent.

— Uite ce, declară Caridi îndemnat de o inspiraţie subită, probabil va fi mai bine ca eu să nu examinez aceste conturi. După cum ştii, singurul titlu al unui candidat american la demnitatea de reprezentant al naţiunii, este inocenţa sa politică şi presupunerea că în realitate nu ştie că prietenii săi fac

cheltuieli în interesul alegerii sale. Nu-mi convine să pierd dreptul la această inocenţă, stând aici cu dumneata şi văzându-te că te ocupi cu verificarea acestor conturi.

Pe obrazul scofâlcit şi palid al lui Meltofsky tremură un zâmbet uşor.

— După cum ţi-am spus, cei mai mulţi dintre alegători au venit cu totul dezinteresaţi la urnă… Banii au fost întrebuinţaţi pentru plata celor care supraveghează şi care veghează ca funcţionarii care se ocupă de totalizarea voturilor, să facă socoteala în mod loial.

— Cred că nu întrebuinţezi în mod serios acest cuvânt?

— Dimpotrivă, îl întrebuinţez. Sunt convins că poporul este de partea dumitale. Eu cred că acuzaţia cu muniţia vândută Japoniei, a reuşit să-şi facă efectul. După părerea noastră tot ce ne rămâne de făcut, este să avem un număr destul de mare de indivizi care să stea gata, cu revolverele în mână împrejurul localurilor de vot, pentru a împiedica maşina electorală a oraşului să voteze de două ori.

— Vasăzică trebuie să plătiţi tot felul de oameni îndrăzneţi, care să supravegheze localurile de vot?

— Evident, acesta este mijlocul cu oare cei de afară trebuie să bată pe cei dinăuntru… Cu ajutorul cinstei… a cinstei militante şi făţişe. Grupul celor dinăuntru este întotdeauna necinstit… şi sunt anume acolo, pentru a fi necinstiţi. Opoziţia care este afară, este întotdeauna cinstită… deoarece deocamdată nu poate face altceva.

— Dacă dumneata te găseşti acum în continuarea desfăşurării unei activităţi virtuoase, atunci nu văd motivul pentru care n-aş putea să fiu şi eu de faţă.

— Ai dreptate. Am început să aleg câteva dintre conturile acestea care vor fi corespunzătoare raportului nostru preliminar, destinat magistratului care conduce alegerea, pentru a constata cât s-a cheltuit până astăzi.

— Bine, vezi să nu faci vreo greşeală. Nu uita că onestitatea câştigă întotdeauna.. Totuşi cred că va fi mai bine ca eu să plec.

În momentul când Caridi se pregătea să părăsească biroul, telefonul lui Meltofsky începu să sune. Politicianul făcu o mişcare instinctivă spre aparat, exact în clipa când avocatul cu obrazul prelung ridică receptorul.

— Alo, începu el cu glasul adormit, pe urmă continuă mai înviorat: O, alo, dumneata eşti domnişoară Mary? îmi pare foarte bine că mai aud de dumneata…

Caridi se apropie de el şi întinse mâna după receptor.

— E pentru mine? întrebă el mecanic.

Meltofsky ridică privirea şi se uită la el, pe urmă acoperi microfonul cu latul mâinii şi clătină din cap, în timp ce asculta.

— Nu, este prietena mea, îi explică Meltofsky şi continuă convorbirea.

Mirarea lui Caridi, caracteristică oricărui bărbat, că o femeie oarecare ar putea iubi şi pe alt bărbat, în afară de el însuşi, fu de astă dată extrem de exagerată în raport cu Meltofsky. Ieşi din nou în sala de recepţie şi după ce comunică doamnei Connie, că dacă va veni ceva pentru el, îl va putea găsi la Sol, intră în biroul lui Myerberg.

Când îl văzu că apare. Myerberg sări în picioare şi cu un gest triumfător ridică pumnul în aer.

— Caridi, i-am dat gata, mi se spune că bătrânul Krauseman cheltuieşte banii, oa apa din cataractele Niagarei, dar nu-i foloseşte la nimic.

— Crezi că ne bucurăm de simpatia publicului?

— Sunt convins că am reuşit să determinăm alegătorii să voteze, pentru că doresc şi ei să voteze. Acum dacă nu vei fi prea nerăbdător…

— Ce vrei să spui cu prea nerăbdător?

— Înţeleg să nu trezeşti entuziasmul alegătorilor prea devreme şi astfel să le dai timpul necesar să se liniştească, înainte de ziua alegerii. Va trebui să-ţi dozezi spectacolul în mod corespunzător, pentru a obţine voturile… exact cum trebuie să dozezi un spectacol de comedie muzicală, pentru a face publicul să râdă.

Caridi deveni serios şi încercă să stăruiască asupra acestui subiect.

— Ascultă Myerberg, adăugă el cu glasul grav, crezi că cineva dintre oamenii lui Canarelli, sau el însuşi a comis vreo greşeală?

Myerberg păru că se gândeşte.

— Eu nu ştiu de aşa ceva… de ce?

— Acum două sau trei ceasuri m-a vizitat cineva în biroul meu de la Washington şi mi-a pus tot felul de întrebări, în legătură cu tânăra Estovia.

Myerberg se uită la el speriat.

— A venit la dumneata, de-a dreptul pentru a se informa despre Paula Estovia?

— Nu, dar mi-a cerut să-i spun exact unde am fost în timpul cât a sosit vaporul *Gallic* şi fireşte tocmai la sosirea vaporului *Gallic* eu eram în docuri.

Myerberg rămase năucit.

— Ce legătură are acest *Gallic* cu Paula Estovia?

— Ei comedie, fata s-a întors cu acest vapor.

— S-a întors! Este aici la Megapolis?

— Da, am văzut-o şi eu; bătrâna venise s-o întâmpine la debarcader.

— Sfinte Doamne! Asta pentru noi este o lovitură Îngrozitoare! Probabil au adus-o înapoi, pentru a o întrebuinţa împotriva noastră în timpul campaniei… în afacerea asta trebuie să fie amestecat şi Loree!

— Nu cred aşa ceva… Un preot catolic mi-a spus că a trimis scrisori în toate Capitalele din…

— Cum se poate să nu-ţi dai seama… că afirmaţiile lui sunt simple pretexte? De astă dată Loree e sigur că va exploata scandalul Estovia împotriva lui Canarelli… şi Împotriva dumitale… ’

— Acum fata este călugăriţă.

— Fugi frate, nu te lăsa prostit… călugăriţă… nici vorbă… mâine o vor întrebuinţa împotriva noastră, şi cum este ajunul alegerilor… timpul este tocmai de ajuns, pentru ca alegătorii să-şi aducă aminte şi prea scurt pentru noi ca să mai putem nega orice amestec în această afacere. Ne va face mult rău: poporului nu-i place negoţul cu sclavele albe. La abstract nu le place nici bărbaţilor acest negoţ, deşi îl practică la concret. Am prevenit pe Canarelli, să renunţe la afacerea aceasta… era prea riscantă.

— Bine, dar ţi-am spus că fata *este* călugăriţă.

Myerberg păru că se gândeşte.

— În sfârşit, dacă e adevărat ceea ce-mi spui, fără îndoială opoziţia a. Aflat despre întoarcerea fetei, chiar dacă această întoarcere n-ar fi pusă la cale de ei. Omul care a venit la dumneata la birou, a încercat să dezgroape un cadavru şi să-l pună în sarcina dumitale.

— Aceasta este mai aproape de adevăr. Aş fi preferat să nu fiu de faţă la sosirea vaporului *Gallic.*

— Tot aşa şi eu.

— Eh, ce facem acum?

— Aş putea să-i spun, lui Joe Canarelli, că s-a întors.

— Nu, eu cred că n-aş face aşa ceva.

— Totuşi ar fi bine să o supraveghem.

— Prefer s-o lăsăm în pace… Ce ar fi dacă Joe ar ajuta pe doamna Estovia să-şi înceapă din nou comerţul de siropuri… Acesta ar fi un spectacol pentru popor?

Myerberg clătină încet din cap.

— N-u-u-u… un bun politician niciodată nu-şi revine asupra minciunilor pe care le-a debitat şi nici nu îndreaptă un rău pe care l-a făcut. Dacă, reuşeşte să uite cât mai repede aceste greşeli, atunci poate fi sigur că publicul va proceda tot aşa. Nu, singurul lucru ce ne rămâne de făcut, este să stăm binişor şi să pregătim câteva plăci pentru megafoane, în care să explicăm că dumneata eşti reformatorul care la început ai salvat familia Estovia din ghearele bandiţilor. Poporul va crede această afirmaţie, prin urmare nu-ţi mai face nicio bătaie de cap.

În aceeaşi seară, când se întoarse spre Albemarle Apartments, Caridi nu ţinu socoteală de sfatul lui Myerberg, ci începu din nou să-şi bată capul, gândindu-se la cazul Estovia. Totuşi pe măsură ce se apropia de casă, preocupările lui politice se liniştiră şi începu să se întrebe, nu cumva Mary Littenham a chemat pe Ellora la telefon. Astfel, imediat ce intră în casă şi dădu ochi cu soţia sa, o întrebă pe un ton cât mai indiferent posibil, dacă n-a sosit vreo telegramă de la secretara sa.

Ellora. Se uită încruntată la soţul ei.

— De ce, ce fel de telegramă aştepţi?

— Uite ce, nu mai ştiu de urma ei.

Drăguţa femeiuşcă clipi din ochi.

— Sper că nu eşti emoţionat din pricina asta?

— Dimpotrivă sunt, căci am constatat că lipseşte de Ia birou de nu ştiu câtă vreme… de zile întregi. Nu ştiu ce corespondenţă a rezolvat şi ce mai este de făcut. Biroul este grozav de dezorganizat şi eu sunt acum în plină campanie pentru Senat.

Ellora examină cu atenţie obrazul soţului ei, în timpul cât îi ţinu această disertaţie.

— Henry, începu ea bănuitoare, cred că acesta nu este singurul motiv care te face să te frământi?

Politicianul înţelese numaidecât sentimentul de gelozie care cuprinsese pe soţia sa şi atitudinea aceasta, adăugată la nemulţumirea pricinuită de

tânăra Estovia şi incertitudinea în legătură cu Mary Littenham, îl făcu să-şi piardă cumpătul.

— Te rog, Ellora, lasă discuţiile acestea; ce altceva îţi închipui că ar putea să fie?

— Ai putea să fii îndrăgostit de ea! Eu am bănuit demult; Henry Caridi, că aşa se va întâmpla.

Caridi o apucă de braţ.

— Linişteşte-te! Nu te-aprinde, tocmai acum!

— Vasăzică e adevărat! E adevărat! O, Henry, de ce nu mă poţi tu iubi numai pe mine şi ce te face să iubeşti pe toate celelalte femei, afară de mine?

— Stai, ascultă! Ascultă-mă un singur minut şi încearcă să-ţi păstrezi cumpătul!

Stăruinţa lui îi procură o criză de isterie.

— Ce crezi c-aş mai putea eu asculta?

— Nu-ţi dai seama că secretara mea este o fată bogată?

— Dă.

— Că probabil este cea mai bogată fată din America, o fată care dispune de sute de milioane… care ar fi în stare să umple toată casa noastră cu bani!

— Da, e adevărat, admise Ellora mirată de ceea ce vrea să-i spună.

— Ce interes ar avea o astfel de fată, care dispune de atâta avere, să alerge după un bărbat; are tot ce-şi doreşte, prin urmare la ce i-ar folosi un bărbat?

Ellora se indignă în propriul ei interes.

— Doar nu-ţi închipui, că femeile aleargă după bărbaţi, numai de dragul banilor, pe care-i pot obţine de la ei?

— Sigur că pentru asta aleargă; ce altceva ar putea urmări?

— Vrei să afirmi că tot aşa procedez şi eu?

— Tu nu, aceasta nu este o chestiune" personală, eu vorbesc despre femei în general. Femeile nu vor să muncească, dar ţin să aibă bani de cheltuială, aşa că se căsătoresc… toate sunt la fel, dar tu nu eşti la fel cu ele.

— Bine, dragul meu, începu Ellora aproape împăcată, eu stau aici acasă şi mă chinuiesc tot felul de gânduri… aşa că mă întreb dacă tu mă iubeşti.

— Fireşte că te iubesc, cu tot devotamentul şi toată patima, o asigură Caridi cu glasul uşurat.

— Dacă se va întâmpla vreodată, iubitule, să nu mă mai iubeşti, spune-mi fără niciun înconjur şi eu mă voi feri din calea ta. Nu vreau să stau nicio

clipă între tine şi… femeia pe care o iubeşti cu adevărat.

Glasul Ellorei era plin de duioşie. Se simţise profund mulţumită de cuvintele lui Caridi, care declarase că toate femeile sunt mercenare… afară de ea.

CAPITOLUL XLV

Nimeni nu cunoştea adevărul exact în legătură cu ţelul în care se desfăşura. Alegerea. Din zorii zilei automobilele cu megafoane începură să cutreiere sectoarele unde erau caisele lucrătorilor, sectoarele caselor de raport, ale teatrelor, ale prăvăliilor, sectoarelor financiare, şi difuzau cu glas de tunet trădarea magnatului muniţiilor şi repercusiunile pe oare această trădare le va avea asupra bunei credinţe şi integrităţii personale, a senatorului Loree, care era omul lui Littenham.

Nimeni nu putea afirma dacă între milioanele de locuitori, îngrămădiţi în oraşul Megapolis, este cineva care dă atenţie, crede sau ascultă aceste acuzaţii, şi nici nu putea cunoaşte adevărul, înainte de numărătoarea voturilor care se făcea în aceeaşi seară. Probabil mai mult de o treime dintre cetăţeni nici nu bănuia că e zi de alegeri.

Totuşi lupta se desfăşura neobişnuit de violent. Împrejurul localurilor de vot stăteau roată tineri întunecaţi, cu mutre de şobolani şi boxeri de statură uriaşă, care supravegheau oamenii veniţi la vot şi controlau pe fiecare, în lista oamenilor lor de încredere. Când se întâmpla ca un pompier sau un funcţionar de la Primărie să voteze odată şi după oarecare timp să se întoarcă, pentru a vota a doua oară, tinerii cei cu mutre de şobolani îi înghionteau în pântece cu ţeava revolverului ascuns în buzunar şi-l sfătuiau s-o ia la picior, până când se mai poate.

Unul dintre cei care încercă să repete votul, începu să protesteze spunând:

— Dă-o-ncolo, Mickey, am fost plătit să votez a doua oară.

Dar gangsterul continuă să-l buşească cu ţeava pistolului automat, până când individul renunţă să mai facă servicii politice în schimbul banilor primiţi de la Krauseman.

Puţin înainte de amiază apăru ziarul *Tribune* care publica cu titluri uriaşe ştirea că alegerea este condusă de gangsteri şi că e primejdios ca alegătorii să se apropie de localurile de vot; că aceasta este cea mai ruşinoasă şi frauduloasă alegere, impusă populaţiei din Megapolis. Ceea ce, exprimat în alte cuvinte, însemna că maşina electorală nu funcţionează în conformitate cu vederile ziarului *Tribune.*

Onorabilul Henry Lee Caridi votă pentru el însuşi, pe urmă se întoarse neliniştit spre Lecksher Building. Nu ştia nimic despre ceea ce se întâmplă în resitul oraşului.

Nu ştia nimeni, deoarece numai faptele senzaţionale, excepţionale şi criminale ce se întâmplau în cuprinsul oraşului, găseau ecou în ziare şi ceea ce ştia lumea, erau numai ştirile publicate de presă.

Caridi urmărea ziarele, pentru a se convinge dacă opoziţia exploatează amănuntul cu întoarcerea tinerei Estovia, dar constată că cel puţin pentru moment ziarele nu pomenesc nimic despre ea.

Ajuns la Lecksher Building, constată că Myerberg fixase o ultimă cuvântare ce trebuia s-o ţină în aer liber, la încrucişarea Străzii a Patra cu Lynn Avenue. Punctul acesta era în apropierea localurilor de vot şi fusese anume ales, pentru că dacă se va întâmpla că \oc unul dintre alegători să asculte cuvântarea lui Caridi, să se poată duce de-a dreptul la urnă şi să voteze, până când afirmaţiile candidatului îi mai sunt proaspete în minte.

Caridi întrebă pe asociatul său, dacă scandalul Estovia a fost exploatat de cineva. Myerberg îi făcu semn spre un maldăr de ziare de pe biroul său.

— În ziarele de dimineaţă nu am descoperit nicio aluzie. Nu ştiu ce vor face ziarele de după amiază. Va trebui să fim gata, să negăm tot ce ne vor pune în cârcă. Dar acum te poftesc să pleci spre Patru şi Lynn şi să-ţi ţii discursul, înainte de a interveni ceva neaşteptat, care să te oblige să răspunzi.

Caridi coborî din nou în stradă, chemă o maşină şi porunci şoferului să-l ducă la încrucişarea Patru şi Lynn. Maşina apucă în lungul străzilor aglomerate din sectorul italian, din ghetto, sectorul armenilor, cartierul chinez, o colonie suedeză şi în cele din urmă ajunse în colţul unui parc de la încrucişarea dintre Patru şi Lynn.

Aici Caridi fu întâmpinat de o fanfară germană pe care o trimisese Myerberg pentru a aduna publicul care să asculte cuvântarea lui. Şeful fanfarei, un bărbat voinic, cu obrazul aprins, care cânta din trompetă, întrebă pe Caridi, dacă este de acord, ca după terminarea cuvântării sale să cânte ceva? La început Caridi îi răspunse că nu e nevoie, dar când văzu că fanfara se pregăteşte să plece şi majoritatea publicului oprit în stradă se ia după muzicanţi, îi rugă să rămână.

Când Caridi se urcă pe estrada improvizată, o parte din lumea adunată începu să se împrăştie. Ceilalţi veniră mai aproape de el, cu gândul să-şi îmbogăţească cunoştinţele de limba engleză, ascultând cuvântarea unui om

cu educaţie. Foarte puţini dintre ei erau curioşi să afle ce are de spus. În mijlocul grupului adunat în punctul acesta, erau cel mult o duzină de votanţi înscrişi în liste. Cei care treceau pe jos în lungul bulevardului, se opreau o clipă şi ascultau, ca apoi să-şi vadă de drum. Oratorul începu:

— Doamnelor, domnilor şi concetăţeni ai mândrului oraş Megapolis. Nu am intenţia ca în lupta împotriva senatorului Loree, pentru un scaun în mijlocul maturului corp de legislatori, Senatul American, nu am intenţie, cum v-am spus, să întrebuinţez cuvinte de critică nici să dezgrop o recentă manoperă a senatorului Loree în Senatul Uniunii Americane, ale cărei consecinţe sunt strigătoare la cer.

Cuvintele acestea fură subliniate de aplauzele celor care se găseau în apropierea lui.

— Nu. Eu vreau să duc această campanie pe planul superior al discuţiei logice, încinse în jurul principiilor de guvernare, în privinţa cărora concepţiile senatorului Loree şi ale mele sunt diametral opuse. Nu vreau nici cel puţin, doamnelor şi domnilor, să aduc în discuţie escrocheria cu docurile în care senatorul Loree, de conivenţă cu Ellis & Hays, doi dintre cei mai corupţi indivizi ce au putut să treacă prin faţa unui tribunal, care au plătit un asasin sau care au primit lovituri de picioare, cum vă spun de conivenţă cu ei, a mituit membrii Consiliului Municipal pentru a le vinde docurile din South Street pe suma de cincizeci şi una de mii de dolari şi a obţinut aprobarea acestora pentru a le revinde şantierelor Minton Steamship Company pentru suma de două sute optzeci şi şapte de mii dolari, cee, a ce înseamnă, domnilor şi doamnelor, că a furat din buzunarele dumneavoastră două sute treizeci şi şase de mii de dolari, adică aproape un sfert de milion. Cum vă spun nu am intenţia să vorbesc despre aceste matrapazlâcuri ale senatorului Loree. Aceasta este o chestiune fără importanţă. Este un fel de muşuroi între munţii ticăloşiilor sale; este un fior prevestitor al cutremurului inechităţii sale.

„Nu mă voi ocupa astăzi cu răsunătoarele lui afaceri, cu jefuirea neruşinată a banilor publici, cu pirateria lui nemiloasă care l-a stigmatizat, l-a dezonorat şi l-a condamnat chiar din ziua când a intrat în viaţa politică. Pe acest om care până astăzi a fost reprezentantul sectorului al optulea şi. În Washington un fel de sperietoare de ciori în Senat”.

Se ridică o nouă furtună de aplauze, iar după liniştirea acestora, vânzătorii de ziare care treceau prin · t apropierea grupului, se auziră strigând:

„Ultimele ştiri în legătură cu asasinii care păzesc urnele!“ „Ultimele ştiri despre gangsterii care conduc alegerea de astăzi!“

— Doamnelor şi domnilor, continuă Caridi pe un ton mult mai grav, am venit astăzi în faţa dumneavoastră, pentru probleme mult mai importante, deoarece jaful senatorului Loree în averea dumneavoastră nu înseamnă nimic. Sheakespeare a ilustrat acest procedeu cu o admirabilă frază: „Cel care îmi fură punga, fură ce-mi prisoseşte”. Eu ridic o acuzaţie mult mai gravă. Eu ridic degetul acuzator spre un paricid a cărui inimă şi mâini sunt tot atât de negre ca şi grătarele infernului şi care trădează cu bună ştiinţă mijloacele de apărare ale Americii, unei ţări duşmane! Spre unul care de dragul aurului loveşte cu pumnalul în pieptul care l-a alăptat!

„Alţii n-au decât să facă, dar eu refuz să fac cârdăşie sub scutul imunităţii senatoriale şi să trec cu vederea o cupiditate atât de josnică şi o trădare atât de revoltătoare!“

„Când senatorul Loree a admis vânzarea secretelor militare americane ale Ministerului de Război, unor agenţi militari străini, pentru a se îmbogăţi pe sine însuşi şi a re îmbogăţi fabricile de muniţii al căror rândaş este, înseamnă că depăşeşte limita îngăduinţei parlamentare, îşi trece el însuşi numele în lista infamiilor istorice, alături de Benedict Arnold, Guy Fawkes, Themistocle şi Juda Iscarioteanul. Mă refer la formula explozivului militar, proprietatea armatei americane, vândută de Rumbourg-Nordensk Company unui agent japonez, vânzare susţinută în Comisia Problemelor Militare a Senatului de unul cu numele Herbert M. Loree!“

Aplauzele se ridicară din nou, pe urmă din partea cea mai extremă a grupului se auziră iarăşi glasurile vânzătorilor de ziare, petrecute de râsete. Caridi nu ţinu seamă de acest amănunt, ci-şi continuă atacul. Hohotele de râs deveniră mai puternice şi o parte dintre ascultători începu să se scurgă în lungul bulevardului. Dar veniră alţi trecători care le luară numaidecât locul şi oratorul îşi termină cuvântarea, cerându-le să se ducă la urne şi să voteze împotriva principalului trădător, Herbert M. Loree.

Oratorul coborî de pe estradă şi conducătorul fanfarei germane, care era un băiat cumsecade, începu un. Marş plin de elan şi Caridi plecă împreună cu mulţimea. Care-l înconjurase.

Câţiva inşi continuară totuşi să se uite după el şi să. Râdă liniştiţi, iar după aceea Caridi auzi un vânzător de ziare care striga:

„Demascarea lui Caridi care vinde secretele militare! Citiţi despre Caridi, membru al Congresului.”

Caridi rămase năucit, se apropie de vânzător şi luă un ziar. Numeroşi indivizi din apropierea lui erau cu ziare în mână. Constată dintr-o singură privire că era ziarul *News* care cu mult înainte de asta îi susţinuse campania. Întoarse paginile grăbit şi pe contrapagina editorialului descoperi o scrisoare particulară, tipărită sub titlul „Glasul Poporului”. Era o dare de seamă amănunţită a pledoariei ţinute de el în faţa Comisiei Problemelor Militare a Camerei, în favoarea vânzării explozivului Ministerului de Război, către o ţară străină. Autorul articolului sublinia acerba campanie purtată de Caridi împotriva senatorului Loree, care comisese aceeaşi inadvertenţă în Comisia Senatului.

Caridi se uită mirat la articolul acesta. *News* îi fusese întotdeauna favorabil şi acuma admisese ca unul dintre cititori să scoată la lumină ciolanul acesta îngropat arhiva Congresului.

Întoarse spatele spre grupul din· apropierea să şi-şi văzu de drum, convins că numai foarte puţini dintre ei vor vota şi că în realitate el nu era cu nimic într-o încurcătură mai mare decât senatorul Loree; de fapt situaţia lui era ceva mai favorabilă, deoarece Loree nu îndrăznise să întrebuinţeze niciodată în cuvântările sale incidentul cu explozivul, pe când el, Caridi, îl atacase cu toată îndrăzneala pe acest temei. Acesta va fi un avantaj în favoarea sa. El nu încercase să muşamalizeze această afacere, ci o întrebuinţase în mod loial şi făţiş, ca orice om cinstit.

Candidatul se urcă într-o maşină şi plecă spre casă, continuând să se justifice în felul acesta, faţă de propria sa conştiinţă. Pe urmă se uită pe fereastră şi constată că maşina trece prin apropierea redacţiei ziarului *News.* Poruncii şoferului să oprească şi după ce coborî, luă ascensorul care să-l ducă la etajul al zecelea unde era redacţia, întrebă de redactorul-şef şi imediat după aceea fu introdus într-un birou, plin de tot felul de hârtii. Caridi se prezentă şi arătă omului aşezat la birou, articolul jignitor din ziar.

— Nu înţeleg, cum de s-a publicat acest articol, declară Caridi. Ziarul *News* mi-a fost întotdeauna favorabil. Nu cumva articolul acesta a fost publicat din greşeală?

Redactorul şef era un bărbat cu părul cărunt, cu mâini neliniştite şi obrazul ca de piatră.

— Nu, n-a fost publicat din greşeală, răspunse redactorul. *A* fost tipărit, dacă vrei, cu intenţii maliţioase; de fapt s-a tipărit contrar instrucţiunilor primite de la secretarul domnului Littenham.

— Secretarul domnului Littenham! exclamă Caridi.

— Sigur că da, dumneata nu ştiai că ziarul *News* este al lui Littenham?

— Eu mi-am închipuit că el are ziarul *Tribune!*

— Il are, dar crede că este mult mai avantajos să stăpânească atât ziarele conservatoare cât şi cele ale opoziţiei din oraş.

— Bine, dar *News* a purtat întotdeauna campa violente împotriva intereselor lui Littenham!

Redactorul-şef ridică o mână tremurândă, ca să-i explice.

— Când se întâmplă ca ziarul *Tribune* să înceapă o campanie favorabilă pentru gruparea Littenham, valorile unei anumite întreprinderi ale lui încep de obicei să se urce şi domnul Littenham vinde. Când *News* atacă întreprinderile sale industriale, se întâmplă uneori ca valorile să scadă, şi în astfel de cazuri domnul Littenham începe să cumpere. Evident, reacţiunea provocată la bursă, nu este niciodată sigură, dar totuşi se întâmplă uneori să fie util, să speculezi avantajele oferite de ambele ziare.

— Şi scrisoarea aceasta, zise Caridi bătând cu degetul în exemplarul ce-l avea în mână, Littenham a publicat această scrisoare pentru a determina ziarul *News* să se întoarcă treptat împotriva mea, fără intenţia de a comite o schimbare de atitudine ziaristică?

— Nu, nu este câtuşi de puţin vorba despre aşa ceva. Scrisoarea a fost ticluită aici în birou şi publicată sub un nume fictiv. Am făcut-o pe propria noastră răspundere şi ne-am dat seamă, că din cauza ei am putea fi concediaţi.

Caridiu se uită la el mirat.

— Dacă Littenham nu are nimic împotriva mea, atunci te rog să-mi spui, dumneavoastră ce urmăriţi?

— Noi ziarıştii care mai păstrăm încă o fărâmă de omenie, ne-am dat seama că nu mai putem face drumul împreună cu banda dumitale, domnule Caridi, ripostă redactorul cu glasul liniştit.

— Nu mai puteţi face drumul cu banda mea? Vrei să spui că nu puteţi admite să acuz pe Loree, de o vină pe care am săvârşit-o şi eu?

— Pentru numele lui Dumnezeu… nici vorbă de aşa ceva… toţi politicienii întrebuinţează astfel de apucături.

— În cazul acesta ce naiba…

— Foarte simplu, fata, aici e vorba despre fată! strigă redactorul cu glasul schimbat.

— Fata… ce fel de fată?

— Fata care a fost răpită.

Îi întinse mâna şi se sprijini de colţul biroului.

Să zică scandalul de care se temuse, se întorcea acum. Împotriva sa, în felul acesta straniu şi aproape neprevăzut.

— Când aţi aflat despre întoarcerea ei? întrebă el şi-şi umezi buzele.

— Despre întoarcerea ei?

— Da.

— Cum se poate, fata nu s-a întors până acum. Canarelli a încasat o jumătate milion în aur, dar nu vrea să-i dea drumul până mâine, după terminarea alegerilor.

— Nu vrea să-i dea drumul, tinerei Estovia…

— Ce tot vorbeşti domnule, nu e vorba despre ea ci despre fiica lui Littenham… Mary Littenham! Am şi scris articolul şi aşteptăm să-i dăm drumul… Ce s-a întâmplat, dumneata nu ştiai că… partizanii dumitale…

Redactorul sări în picioare şi prinse pe Caridi în braţele lui slăbite.

— Wilson! Smith! strigă redactorul. Să vină cineva repede! Aduce-ţi un pahar de whisky. Mi se pare că omul acesta a leşinat.

CAPITOLUL XLVI

După ce Caridi părăsi redacţia ziarului *News,* cel cu numele Wilson, care adusese paharul de whisky, se adresă redactorului şef:

— Se poate, ca el să nu fi ştiut nimic din toată afacerea asta?

— Sigur că nu ştia nimic, declară redactorul-şef, pe urmă discutară câteva clipe împreună, despre măsurile de prevedere ce trebuie să le ia oamenii politici, pentru a nu cunoaşte decât foarte puţin, sau în general nimic, din matrapazlâcurile partizanilor lor.

Pe trotuarul din faţa intrării, Smith, portarul, urmări pe Caridi, până când se urcă într-o maşină.

— Sunteţi sigur, domnule, că vă simţiţi mai bine? întrebă Smith. Aş putea să vă mai aduc un pahar de whisky, dacă Aveţi.

Caridi îi răspunse că totul este în regulă. Cu răspunsul acesta ar fi vrut să-i dea să înţeleagă, că simţurile sale au început din nou să funcţioneze normal. Porunci şoferului să-l ducă la Westover Trust Company. Dar după ce maşina se puse în mişcare, îşi dete seama, că nu are niciun motiv să meargă la Westover Trust Company, aşa că strigă spre şofer:

— Nu la Westover… nu la Westover, şi capul începu să-i tremure.

— Unde locuiţi, domnule? răspunse şoferul impresionat. Vă aduceţi aminte de adresa dumneavoastră?

— Du-mă la Lecksher Building.

— Cred că dumneavoastră nu locuiţi acolo, domnule.

— Acolo am biroul.

Şoferul constată că pasagerul său nu este beat; probabil era bine ameţit, dar totuşi ştia unde vrea să meargă. Prin urmare viră în formă de *U,* tocmai într-un punct unde astfel de viraje nu erau admise, dar şoferii de taxi lucrau mână în mână cu agenţii de stradă, şi imediat după aceea sosi cu Caridi în faţa palatului Lecksher Building.

Politicianul se duse de-a dreptul la Sol Myerberg şi intră în biroul său particular. Avocatul mic de statură şi bine legat, se uită la el şi exclamă cu glasul gutural:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce ţi s-a întâmplat?

— Dumneata ştiai… că Mary Littenham a fost răpită?

Myerberg sări în picioare şi se uită la el, cu ochii negri ca două mărgele.

— Nu! Când s-a întâmplat asta?

— … probabil de câteva zile.

— Cine a răpit-o şi unde au dus-o…?

Caridi făcu un gest deznădăjduit.

— Canarelli, eu aşa cred… nu ştiu unde au dus-o… nu cunosc niciun amănunt în legătură cu această răpire… am aflat din întâmplare.

Avocatul continuă să se uite mirat la şeful său politic.

— Ce nenorocire, să primim această ştire tocmai acum… atât eu cât şi dumneata!

— Cere-i s-o aducă înapoi! Spune-i s-o ducă înapoi, acasă!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Caridi, eu nu pot face aşa ceva… Eu nu dictez lui Canarelli, ci îl scot numai din încurcături.

— Îi vei spune… s-o ducă imediat acasă.

— Ai răbdare… afacerea aceasta… este îngrozitoare… o lovitură cumplită… Gândeşte-te la situaţia în care se găseşte. Canarelli… şi la situaţia dumitale.

— Ascultă, îl întrerupse Caridi cu glasul stins, noi eram… îndrăgostiţi unul de altul… făcusem… pregătiri ca să trăim împreună.

— O… Dumnezeule Doamne… Myerberg întinse mâna spre asociatul său. Ia loc… te rog, ia un scaun! Oi-ioi-ioi! Ce încurcătură!

— Fă ceva, numaidecât!

Myerberg se apropie de el şi-l luă de umeri, ca să-l determine să se aşeze pe scaun. Făcu un gest ca să-l liniştească.

— Dă-mi voie să-ţi aduc ceva de băut.

— Nu, nu; am băut… în redacţia ziarului *News.*

— Ascultă, va trebui să procedăm… cu cea mai mare prudenţă… Vasăzică despre răpire ai aflat în redacţia ziarului?

— Mi-a spus unul dintre redactori.

— El de unde ştia?

— O, ştiau cu toţii, dar nu vor publica articolul despre răpire decât mâine… după alegere… căci altfel bandiţii n-ar mai da drumul fetei.

Myerberg se aşează şi el pe marginea unui scaun din apropiere, gata să sară în orice clipă şi să dea ajutor asociatului său.

— Înţeleg… Carevasăzică trebuie să fie Canarelli… Inteligentă lovitură… numai după alegere… Păcat că ai aflat despre afacerea asta, înainte de a se termina.

— Ascultă, Myerberg, cere să dea fetei drumul, ca să se întoarcă acasă.

— Foarte bine… Dar ai răbdare… Nu s-ar putea să vorbeşti cu mine liniştit, vreme de cinci minute?

— Pe urmă vei cere să-i dea drumul din…

— Ascultă, omule, în legătură cu Canarelli nu pot să-ţi făgăduiesc nimic. Eu nu sunt decât avocatul său şi nimic altceva.

— Voi vorbi eu cu el, adu-l aici, telefonează-i să vină aici!

— Stai, ai răbdare, Henry, dă-mi voie să-ţi spun şi eu câteva cuvinte… dacă te vei întâlni CU Canarelli, să ştii că nici Arhanghelul Gavril nu va fi în stare să convingă juriul unui Tribunal, că n-aţi pus la cale această lovitură împreună. Nu sta cu el de vorbă!

— Nu mă interesează juriul unui Tribunal şi nici altceva, spune-i să vină aici.

— Şi-i vei spune chiar dumneata, ca mâine… după alegere să dea drumul fetei! Acesta este procedeul cel mai cuminte! Măsură de prudenţă. Dacă se va afla că Mary Littenham a fost răpită, pentru a obţine banii cu care să fie acoperite cheltuielile alegerii dumitale să ştii că nu vei putea obţine un singur vot!

— Cu care să fie acoperite cheltuielile alegerii mele?

— Ei comedie, sigur că da. Littenham a furat lui Joe aproape toţi banii lichizi pe care-i avea. A adus poliţia federală, ca să împiedice pe Joe să-şi încaseze birul. Joe avea nevoie de bani, ca să poată plăti pe cei care veghează asupra alegerii, ca votarea să se facă în mod cinstit, deoarece ştiam cu toţii că vei fi ales, dacă votarea va fi sinceră. Joe avea nevoie de bani, pentru acoperirea cheltuielilor sau altfel se expunea să piardă tot. Eu

nu ştiam că plănuieşte să răpească pe Mary Littenham, dar acum când stau şi mă gândesc, îmi dau seama că acesta era singurul procedeu logic. Trebuia să obţină numaidecât banii săi de la Westover, într-un fel oarecare. Aceasta a fost ultima lui carte. Prin urmare să lăsăm toată afacerea asta până mâine…

Caridi întinse arătătorul spre partizanul său.

— Telefonează-i să vină! Adu-l aici! Vreau să-mi dea pe Mary Littenham înapoi… Numaidecât!

Myerberg examină pe tovarăşul său, apoi făcu un gest deznădăjduit, se apropie de birou şi ridicând receptorul telefonului, strigă: „Chema-ţi pe Canarelli", apoi se întoarse din nou la Caridi.

— Crede-mă, este o mare nenorocire, că ai aflat despre această afacere. În vremurile bune, prietenii unui candidat politic aveau grijă să nu afle niciodată, cât de mare este fondul obţinut prin turpitudini, de care dispun şi nici în ce scop îl întrebuinţează. Cu atât mai important este amănuntul acesta astăzi, când trăim în mijlocul bandelor de excroci şi de răpitori ai copiilor. Singura cale posibilă pentru America, în scopul conservării integrităţii morale a conducătorilor ei este, ca niciunul dintre candidaţi să nu afle nimic în legătură cu originea fondurilor întrebuinţate pentru campania lor. Ţinând seamă de aceste amănunte, mai vrei şi acum să vorbeşti cu Joe Canarelli?

— Sunt în stare să renunţ la tot ce am, pentru a scăpa pe Mary Littenham din mâinii e gangsterilor şi a tăietorilor de capete.

— Bine, dar nu înţelegi că ea este în puterea lor… de mai bine de o săptămână… Cred că se poartă faţă de ea, ca faţă de o regină, deci încă zece ceasuri de aci înainte… ce înseamnă zece ceasuri?

— Zece! înseamnă un milion de ani!

Aparatul telefonic începu să sune. Myerberg ridică receptorul.

— Joe, tu eşti? Am aflat adineauri… domnul Caridi a aflat şi el acum câteva minute… cred că ştii… dumneata înţelegi. Vrei să vii până la mine?… Da, sigur, ştiu că este imprudenţă… Sigur, o imprudenţă condamnabilă, dar domnul Caridi este… este ca un ieşit din minţi… nu se mai poate stăpâni… Da, din cauza fetei! Myerberg mai ţinu receptorul în mână, vreme de jumătate minut, apoi îl aşeză în furcă: Vine. Acum, după ce Joe a admis să vorbească cu dumneata, ar fi bine s-o iei încetişor,. Henry. Joe este unul dintre cei mai generoşi oameni de pe pământ. Pentru un prieten ar fi în stare să facă orice şi tocmai acesta este motivul c-a ajuns

unde este acum. Pe cuvântul lui poţi pune temei. Acesta este motivul pentru care bandele vor reuşi să stăpânească America: sunt oameni de încredere şi se ţin de vorbă. Evident, vor fi obligaţi să instruiască noi legi, deoarece legislatura noastră actuală a fost făcută de avocaţii trusturilor şi a emanat din ideea cupidităţii, ca ideal al fraudei ascunse şi nu al tâlhăriei făţişe şi cinstite…

Continuă să vorbească fără să se întrerupă, încercând în felul acesta să alunge gândurile negre ale asociatului său. Caridi nu-l asculta, decât în mod intermitent. Gândurile lui alergau spre Mary Littenham. Cu totul pe neaşteptate în clipa aceasta înţelese motivul pentru care străinul acela îl vizitase în biroul său din Washington şi încercase să afle cu toată precizia unde fusese el în timpul răpirii lui Mary Littenham. Străinul acesta nu venise să obţină informaţii în legătură cu Paula Estovia, ci cu Mary Littenham. Dacă agentul acesta ar fi dat cărţile pe faţă şi i-ar fi spus imediat adevărul, poate ar fi reuşit să intervină şi să-i dea un ajutor, dar acum, atât de târziu… numai Dumnezeu ştie prin ce a trecut, la ce insulte a fost expusă şi la ce torturi fizice.

Singura mângâiere, în clipele acestea îngrozitoare, era gândul că Mary nu l-a părăsit. Îi rămăsese credincioasă. Dacă va mai avea vreodată parte să-i fie redată, ştia dinainte cum va trebui să procedeze pentru a divorţa de Ellora. Va pleca în Nevada şi va răspândi ştirea aceasta în cercuri cât mai largi posibile, pentru a oferi lui Mary o situaţie indiscutabilă în societate. Apoi, după ce se va căsători cu ea, va continua să se bucure de toată liniştea şi fericirea ce i-o poate oferi viaţa în America.

Uşa biroului se deschise şi intră un bărbat mic de statură, care ridică mâinile amândouă şi-şi netezi părul pomădat. Se întoarseră numaidecât amândoi spre bandit.

— Joe, începu avocatul, nu te-aş fi chemat să vii aici, dacă nu ar fi fost inevitabil. Domnul Caridi a aflat întâmplarea cu Mary Littenham, abia acum un ceas. Este profund consternat şi cere să fie dusă acasă, cu orice preţ şi imediat. Fata… aceasta, este prietena sa.

Canarelli se uită cu gura căscată la deputatul din faţa lui.

— Prietena lui, Sfinte Atotputernice, eu n-am ştiut nimic!

— Nu, dumneata n-ai ştiut… nimeni n-a ştiut… nici n-a bănuit nimeni… Astăzi nimeni nu mai ascunde astfel de lucruri; dar ascultă Joe, nu-i aşa că o vei aduce imediat înapoi?

— Domnule Myerberg, declară banditul, care poate pentru prima dată în viaţă se simţea emoţionat, înţeleg sentimentele domnului Caridi; ştiu ce înseamnă, când un bărbat se îndrăgosteşte de o femeie. Da, eu înţeleg. Odinioară, înainte de a deveni bandit, eu am fost întreţinutul unei fete. Eu ştiu ce înseamnă dragostea…

— Prin urmare îi vei da drumul imediat?

Omuleţul făcu un gest deznădăjduit.

— Domnule Myerberg, cu afacerea asta am însărcinat pe Whitey Lang. După ce a răpit-o, ar fi fost imposibil să treacă frontiera Statului, fără să intre în conflict cu autorităţile federale. Dar ar fi fost tot atât de imposibil, să poată ateriza fără primejdie, chiar pe terenul vreunui aeroport din Statul acesta, având o astfel de femeie prizonieră în carlinga aparatului. În momentul acela şi-a dat seamă, că noi vom putea obţine banii de la tatăl ei, fără să-i redăm fata numaidecât, căci alegerea era un pretext bine venit.

Amândoi se uitară cu ochii mari la gangster.

— Vrei să spui… că nu este… la dumneata? întrebă Myerberg cu glasul stins.

— Nu, Whitey mi-a spus, că nici n-a îndrăznit să se întoarcă şi să se uite la ea… Se temea că dacă se va uita la ea, nu va fi în stare… nu, el…

Omuleţul se întrerupse, ca şi când prin faţa ochilor lui s-ar fi desfăşurat o dramă invizibilă, apoi declară cu glasul sugrumat.

— Nu pot s-o aduc înapoi, deoarece fata este moartă.

CAPITOLUL XLVII

în timpul emisiunii de radio din aceeaşi seară, speakerul întrebuinţă trei secunde din buletinul de ştiri, pentru a difuza următoarea informaţie:

— În campania pentru alegerea pe Senat Caridi a bătut pe Loree cu douăsprezece mii şase sute şi şaptezeci şi unu de voturi. Mollison a înfrânt pe Quillerby cu paisprezece mii… şi acum doamnelor şi domnilor vom difuza în continuare aventurile celor mai favoriţi comici americani Gaddo şi Squix, despre care vă aduceţi aminte că ieri erau pe cale să-şi facă un ranch pentru creşterea preţioşilor şoareci de mosc în stepele Siberiei… Urmează domnul Gaddo… Hello, Squix…

Caridi se întinse să închidă aparatul. Ellora ridică mâna, în semn de protest.

— Nu-l închide, mie îmi place Gaddo şi Squix. Sunt atât de caraghioşi, şi s-ar putea să comunice şi câteva ştiri noi în legătură cu alegerea. Se uită

apoi cu atenţie la soţul ei: Nu pari deloc încântat de ştirile pe care le-ai auzit adineauri.

— Dimpotrivă, sunt foarte încântat.

— Ce este… Ce ţi s-a întâmplat?

— Nimic… absolut nimic, Ellora.

— N-am auzit până acum de cineva, care să fi fost ales în Senat şi să arate. Atât… Vechea bănuială i se trezi din nou: Henry, spune drept, iubeşti pe altcineva şi nimic în lumea aceasta nu-ţi mai poate face plăcere, câtă vreme eu sunt soţia ta; nici chiar alegerea ta în Senat?

Politicianul nu ştia dacă e bine să-i spună sau să nu-i spună că Mary Littenham a murit. Numai formularea acestor cuvinte în gând, fu de-ajuns ca să evoce imaginea fetei când coborâse în lungul aleilor din faţa Capitoliului, pentru a se duce să spună un cuvânt de mângâiere doamnei Sassinet… Când plecase cu automobilul spre moarte, deoarece asasinatul li se păruse mai sigur şi mult mai uşor, decât deţinerea ei în captivitate.

În cele din urmă spuse Ellorei tot ce ştia.

Mica femeie rămase îngrozită.

— Până acum eu n-am auzit despre nimeni dintre cei pe care-i cunosc, că ar fi fost răpit.

— Totuşi… ea a fost.

Femeia făcu ochii mari şi se uită la Calorii.

— Henry… cred că… n-ai iubit…

Bărbatul ridică. Mâna în silă.

— Ellora, tu… cred că chiar dacă servitoarea noastră Lula ar fi· fost asasinată în felul acesta, nu s-ar putea să nu te impresioneze.

— Nu… n-aş fi în stare de aşa ceva. M-ar impresiona foarte mult. Eu sunt o fire foarte impresionabilă.

— A lucrat atâta vreme în biroul meu.

— Da, şi era şi bogată. Când se întâmplă ceva oamenilor bogaţi, ţi se pare mult mai grav, din cauză că ei au atâtea posibilităţi să se bucure de viaţă… Nu ştii în ce fel a fost asasinată?

— Nu… nu… Cred că va fi mai bine să mă duc să mă culc.

— Fără îndoială, nu te simţi deloc bine, du-te şi încearcă să te odihneşti.

O sărută mecanic, intră în dormitorul său şi închise uşa. Rămase vreme îndelungată, aşezat pe scaun, scoţându-şi parţial hainele, ca apoi să se oprească îngândurat şi să înceapă din nou să se dezbrace, când îşi aducea aminte. Puţin după aceea prin uşa închisă pătrunse zgomotul pricinuit de

emisiunea lui Gaddo şi Squix. Debitul imbecilităţilor lor făcea pe Caridi să simtă un fel de silă de la stomac.

Dimineaţa următoare ziarele erau pline de răpirea lui Mary Littenham. Sub titlul tipărit peste pagina întreagă:

„Răpirea fiicei lui Merritt Littenham" erau publicate cel puţin jumătate duzină de versiuni ale diferitelor faze ale acestei crime.

Gangsterilor li se plătise suma de un sfert de milion de dolari în aur. Banii fuseseră predaţi echipajului a două avioane uriaşe care aterizaseră în mijlocul unui câmp deşertic şi trebuiau să plece spre destinaţie necunoscută. Bandiţii făgăduiseră că Mary Littenham se va întoarce la Pine Manor, în aceeaşi zi la orele zece. O uriaşă mulţime de oameni, spuneau ziarele, a şi ieşit din oraş, pentru a vedea întoarcerea bogatei moştenitoare.

Un alt articol purta subtitlul „Jeffrey Littenham a fost de faţă la răpirea sorei sale".

Când s-a întâmplat tragedia, Jeffrey Littenham, fratele victimei, se găsea pe terasa din Pine Manor, împreună cu un grup de prieteni. Grupul invitaţilor a observat un aeroplan coborând spre terenul liber de dincolo de peristilul grecesc. De la această depărtare cei de pe terasă îşi închipuiau că a sosit vreun invitat şi l-au aşteptat să vină spre castel. Jeffrey Littenham, fratele victimei, a luat binoclul şi a văzut pe soră-sa şi uriaşul danez Rajah ieşind din mijlocul pădurii de pini. Fata s-a apropiat de avion şi probabil a început să vorbească cu aviatorii. Pe urmă a fugit înapoi spre câinele care o aştepta. Cei doi străini păreau că în primul moment nu îndrăznesc să se apropie de ea, văzând uriaşul câine danez care o păzeşte. Totuşi au început imediat să se apropie, cu toată băgarea de seamă. Uriaşul câine a rămas nemişcat, când cei doi răufăcători au lovit-o în cap, probabil cu mânerul unui pistol şi după ce a căzut, unul dintre ei a ridicat-o în braţe şi a dus-o spre aeroplan.

În intervalul acesta la Pine Manor s-a dat alarma. Servitorii, invitaţi şi membrii familiei s-ou repezit să-i dea ajutor, dar avionul s-a ridicat în aer, înainte ca ei să poată ajunge la locul tragediei.

După toate probabilităţile răpitorii se informaseră dinainte despre obiceiurile domnişoarei Littenham şi au potrivit sosirea aparatului lor aşa fel, ca să coincidă cu întoarcerea fetei din biroul de la Washington.

Un alt articol mai scurt, spunea că Whitey Lang, un gangster notoriu şi aviator încercat, a fost arestat de poliţia oraşului, fiind bănuit că este părtaş

la această crimă. Dar a fost imediat liberat pe cauţiune, la intervenţia lui Myerberg, Meltofsky, Koch şi Grannan, avocaţii însărcinaţi cu apărarea lui.

O ediţie ulterioară anunţă că domnişoara Littenham nu s-a întors la orele zece a.m. Grupul de curioşi a aşteptat până la amiază, pe urmă a început să se împrăştie. Ediţiile de amiază ale ziarelor purtau titlurile: „Moştenitoarea milionară nu a fost încă eliberată din mâna răpitorilor. Magnatul finanţelor, Merritt Littenham, renunţă la orice nădejde de întoarcere a fiicei sale“.

Ediţia de la orele patru după amiază a ziarelor, apăru cu alte titluri senzaţionale…

„Trupul moştenitoarei milionare a fost găsit zdrobit în munţii din apropierea frontierei de apus a Statului. Se crede că a fost azvârlită din aeroplanul cu care o luaseră răpitorii”.

Fiecare dintre aceste ediţii ale ziarelor care apăreau din oră în oră, fu vândută în sute de mii de exemplare, în Megapolis şi pe întreg teritoriul Statelor Unite.

Din fericire cercetările începute de justiţie şi ancheta parlamentară, împreună cu furoarea trezită de gazete, fură molcomite şi îmblânzite pentru Caridi de moartea dureroasă a lui Mery Littenham. Tragedia aceasta îmblânzi toate gesturile sale şi toate loviturile ce le primi mai târziu.

Când Ellora îl întrebă, speriată, care este motivul deprimării sale continue, îi răspunse că se teme, ca nu cumva catastrofa aceasta să aibă vreo urmare şi asupra carierei sale de senator. Ceva mai târziu, când încercă să scape de gândurile chinuitoare ce-l preocupau, ducându-se la birou, fu întâmpinat de o nouă avalanşă de ziare care apăreau în alte oraşe ale Uniunii şi care toate purtau diferite date. Pe urmă văzu foarte multe titluri care purtau numele său, dar toate temperate de cuvântul „presupus”, pentru a se feri de eventualitatea unei urmăriri în justiţie.

„Senatorul ales Caridi, presupusa unealtă în estorcarea preţului de răscumpărare”.

„Caridi, presupusul uneltitor împotriva propriei sale secretare”.

„senatorul ales Caridi, presupusul duh râu care a inspirat asasinarea moştenitoarei Littenham”.

Caridi se opri în faţa afişelor, încercând să-şi dea seama de consecinţele acestei vaste şi dureroase reclame. Ea însemna sfârşitul carierei sale politice. În acelaşi timp se termina şi cariera sa de avocat. Se întrebă ce va putea face de aci înainte? Fusese ales în Senat…

Îşi continuă mecanic drumul spre biroul de avocatură din Lecksher Building şi luă ascensorul până la etajul al cinsprezecelea. Găsi sala de aşteptare plină de oameni de paie. Fuseseră adunaţi o duzină şi mai bine de indivizi lipsiţi de importanţă, dar îmbrăcaţi cu grijă, pentru a se pune garanţi pentru oricare dintre gangsterii care ar fi putut să fie arestaţi de jandarmeria Statului sau de poliţia oraşului.

Întregul birou avea înfăţişarea unei întreprinderi care fremăta de activitate, în vederea unui scop extrem de grav şi neobişnuit. În clipa când Caridi intră, Sol Myerberg ieşi din biroul său particular în sala de aşteptare. Avocatul cel mic de statură şi puternic legat, făcu un gest spre primele rânduri ale grupului care aştepta.

— Voi băieţi veţi merge acum la tribunalul judecătorului Pfeifferman şi veţi semna cererea pentru Whitey Lang. Până la această oră cred că poliţia oraşului l-a ridicat.

Dintre oamenii de paie, şase inşi se ridicară de pe scaune şi ieşiră din birou, ca să se îndrepte spre ascensoare.

Myerberg clătină din cap spre Caridi.

— Proastă afacere! Proastă afacere! Suntem întocmai ca o armată în timpul unei bătălii. Situaţia aceasta este ceva ce noi pregătim şi pe care o aşteptăm. Dar ştim că este afacere proastă, de fiecare dată când lucrurile ajung până aici. Este acel instinct, acel sentiment care reprezintă temelia civilizaţiei noastre. Haide în biroul meu! Trebuie să-ţi arăt ceva.

Caridi intră, fără să zică nimic. După ce intră şi Myerberg, şi închise uşa pe urma lui, se uită la el îngrijorat:

— Dă-mi voie să-ţi dau ceva de băut, ca să-ţi mai vii în fire…

— Nu, n-am nevoie de nimic.

Avocatul ezită, pe urmă îi făcu semn spre biroul său pe care era un maldăr de ziare.

— Uită-te la ele. Le-am cumpărat azi dimineaţă, în drum spre birou. Toate au început să te sfâşie. Ai devenit pentru ele vânatul cel mai de preţ.

— Da, venind încoace, am văzut afişele de la chioşcurile de ziare.

— Dar n-ai citit ziarele!

— M-am uitat numai la afişe.

— Trebuie să ştii că toate ziarele de pe tot întinsul ţării cer în cor, ca răpirea să fie considerată drept o crimă federală.

— Da, înţeleg că ziarele vor pleda pentru această definiţie… Whitey şi Joe Canarelli probabil nu sunt ameninţaţi de nicio primejdie din partea

autorităţilor Statului şi ale Municipiului?

— Nu, nu sunt ameninţaţi.

— Prin urmare, este cât se poate de firesc pentru toată lumea, să ceară ca răpirea să fie definită drept o crimă federală.

Myerberg întinse degetul şi-l mişcă în faţa şefului său politic.

— Da, dar procedeul acesta ar fi o dezerţiune de la principiul drepturilor suverane ale Statului.

— Ce se va întâmpla, dacă principiul drepturilor suverane nu va putea fi respectat? întrebă Caridi deznădăjduit.

— Nu face nimic… idea va cădea în desuetudine, dar va fi pusă din nou în aplicare. O aperi acum şi când va deveni iarăşi de actualitate, dumneata vei fi în fruntea mişcării.

— Mi-ar fi imposibil să fac aşa ceva, câtă vreme mă învinuiesc chiar acum de complicitate… Jumătate din ziarele acestea formulează „presupuse" acuzaţii împotriva mea.

— Ai răbdare, opreşte-te un moment. Avocatul se gândi: prima dată ai aflat despre această tragedie în redacţia ziarului *News,* nu-i aşa?

— Da, aşa este.

— Cine ţi-a comunicat această ştire?

— Unul dintre redactori.

— Bine… e foarte bine. Vino să mergem împreună până Ia redacţia ziarului *News,* zise Myerberg şi-şi luă pălăria.

— De ce?

— Avem nevoie ca în această împrejurare *News* să fie de partea noastră. Ziarul ştie că dumneata eşti nevinovat. Cunoscând acest amănunt, va susţine teoria dumitale, cu drepturile suverane ale Statului. Înţelegi, dacă nu vei reuşi să fii susţinut de câteva ziare, Congresul va fi obligat să deschidă o anchetă împotriva dumitale. Dacă există un mijloc pentru a opri această publicitate ostilă…

— Nu cred că mă mai interesează.

— Da, dar gândeşte-te la partizanii dumitale, la alegătorii care te-au urmat şi au votat cu dumneata! Te-au urmat fără să fie plătiţi. Campania dumitale a fost primul semn ce s-a constatat de ani de zile, a trezirii interesului public. Haide, sa mergem la redacţia ziarului *News* şi să vedem ce putem face.

— Bine, voi merge; dar pentru mine nu mai are nicio importanţă, fie că va ieşi într-un fel, fie că va ieşi în altul. De vreme ce… se opri. Se gândi că

de vreme ce Mary a murit, adevăratul motiv al carierei sale în Congres a încetat să mai existe. Haide, să plecăm, zise el cu glasul stins şi ieşiră împreună din birou.

După ce ajunseră în faţa palatului *Neics,* Caridi întrebă de Smith, negrul care-l ajutase să se urce în maşină. Politicianul rugă pe Smith să-l conducă la redactorul cu care vorbise în ziua când a fost la redacţie. Smith conduse pe cei doi vizitatori în biroul domnului Henderson.

Redactorul se uită la ei cu indiferenţă şi-i pofti pe scaun.

— Am venit să vorbim cu dumneata, domnule Henderson, îi explică Myerberg, deoarece după cât ştiu eu, dumneata eşti singurul om în stare să repari o dureroasă nedreptate ce se face domnului Caridi.

— Cum adică? întrebă redactorul, fără niciun îndemn în glas, dar şi fără dezaprobare.

— Dumneata ai comunicat domnului Caridi ştirea despre răpire, nu e aşa?

— Eu i-am comunicat-o?

Caridi rămase consternat.

— Atitudinea şi cuvintele mele, în această împrejurare, nu v-au făcut impresia, că eu nici nu bănuiam posibilitatea ştirii pe care mi-aţi comunicat-o?

— Mi s-a părut că aţi rămas impresionat. În clipa aceea credeam că sunteţi gata să vă pierdeţi cunoştinţa, admise redactorul.

— Prin urmare, dacă aţi fost martorul unei astfel de emoţii şi de mirare, sugeră Myerberg, nu deduceţi că aţi fost cel dintâi oare i-aţi dat această ştire?

— Ştiu că pentru domnul Caridi a fost o lovitură, încuviinţă redactorul, eliminând anume cuvântul „mirare”.

— Domnule Henderson, începu Myerberg ceremonios, dumneata eşti în măsură să respingi dezastruoasa campanie care pune numele domnului Caridi în legătură cu răpirea şi asasinarea secretarei sale. Cred că ar fi un gest de cea mai pură echitate, să confirmaţi un caz de inocenţă despre care dumneavoastră aveţi cunoştinţă.

Domnul Henderson rămase câteva minute îngândurat.

— Vă daţi seamă că o astfel de cunoaştere intimă a situaţiei despre care vorbiţi, în calitatea mea de particular, n-ar putea influenţa ştirile şi atitudinea politică a acestui ziar; în realitate nici nu are niciun fel de legătură cu ele.

— Îmi dau seama de acest amănunt *acum.*

— Pentru eventualitatea când s-ar încerca împiedicarea domnului Caridi de a-şi lua locul în Senat, sunt gata să fac această declaraţie – întemeiată pe cunoştinţele mele personale – în favoarea domnului Caridi, în faţa Comisiei de Anchetă.

— Înţeleg, răspunse Myerberg şi buzele groase îi tresăriră. Mai este un amănunt despre care aş vrea să vă vorbesc. Aţi văzut că ziarele din tot cuprinsul ţării formulează cererea aproape unanimă, ca guvernul federal să legifereze procedura faţă de cazurile de răpiri.

— Da, asta e adevărat, încuviinţă domnul Henderson pe un ton de întrebare.

— Nu vă daţi seama, că orice încălcare a suveranităţii Statelor este în contradicţie cu spiritul Uniunii Americane?

— Sistemul poliţiei noastre de Stat s-a prăbuşit, în faţa eforturilor corupţiei politice.

— Asta este o afirmaţie întemeiată, dar scopul este de a restaura sistemul de guvernare al Statului, nu de a-l distruge. Într-o anumită privinţă, Statele sunt un fel de piedică în calea guvernului federal. Însăşi dezinteresarea aceasta a guvernului nostru federal, i-a dat o posibilitate de a scăpa de aservirea imediată şi completă şi l-a ferit de orice murdărie şi scursori ale guvernelor Statelor. Guvernul central a fost destinat pentru rolul de arbitru şi de purificator al organizaţiei Statelor şi nu pentru a fi o substituire a acestora.

„Singurul mijloc pentru o ţară atât de vastă ca a noastră, de a se apăra împotriva unei uriaşe, iresponsabile şi probabil a unei birocraţii corupte, sunt guvernele separate ale Statelor, acestea fiind adaptate fiecare propriei lor populaţii şi necesităţilor lor personale”.

Pe obrazul indiferent al domnului Henderson tremură ô umbră de zâmbet.

— Domnule Myerberg, nu cumva dumneata eşti apărătorul lui Joe Canarelli?

— Da, sunt.

— Nu cumva cererea dumitale de a menţine suveranitatea Statului este un fel de raţionament avocăţesc?

— Orice proces în faţa oricărei Curţi de justiţie reprezintă un efort pentru adaptarea legii la scopurile pentru care a fost creată. Punctul acesta de vedere este cel mai altruist şi mai patriotic pe care îl poate adopta un avocat.

Dar, domnule Henderson, presa este un agent moral liber, şi nu are de apărat nicio cauză.

Domnul Henderson ridică degetul şi făcu un semn de negaţie.

— Presa este un agent moral liber care nu are de apărat nicio cauză… şi începu să se cutremure de râs.

CAPITOLUL XLVIII

Odată cu scurgerea timpului starea de indignare împotriva senatorului ales, care fremătase adânc în largai întregului teritoriu al Statelor Unite, începea să se stingă.

În fiecare zi Onorabilul Henry Lee Caridi se ducea până la chioşcul cu ziarele interurbane şi constata domolirea revoltei ridicate împotriva lui, înfiorat de noi nădejdi.

În timpul furtunii până şi optimistul Myerberg părea speriat şi îngândurat, dar pe măsură ce se apropia primăvara, sângele de oriental începu să se încălzească şi individul acesta scurt şi gras, se învioră din nou şi reuşi să privească situaţia ceva mai calm.

Într-una din zile Caridi veni la biroul din Lecksher Building, pentru a discuta cu Myerberg, care ar fi momentul cel mai indicat pentru a se prezenta la Capitoliu şi a cere admiterea sa în Senat. Dar când văzu pe asociatul său, constată că este cu totul schimbat. Myerberg citea un document juridic pe o hârtie groasă. Îl întinse pe birou şi făcu semn lui Caridi, cu un gest grav cane indica presimţiri negre.

— În sfârşit… a sosit, declară el şi respiră adânc, apoi începu să citească:

„Adresă de la Comisia Specială de Anchetă a Cheltuielilor Campaniei Senatoriale…” Myerberg încruntă din sprâncene şi se uită la document.

— Mi se pare foarte ciudată expresia aceasta „Cheltuielile Campaniei”.

— Nu spune nimic despre… nimic altceva? întrebă Caridi.

— Nu, am aici un exemplar al adresei şi citaţia, ca să te prezinţi în faţa Comisiei. Speciale, pentru a răspunde la acuzaţiile ce ţi se aduc.

Caridi luă adresa în mană şi începu să citească:

Senatului Statelor Unite:

Se prezintă Merritt Littenham din Megapolis, petiţionarul care notifică intenţia de a contesta şi cu aceasta înaintează şi completează contestaţia sa împotriva alegerii lui Henry Lee Caridi ca senator, ! în locul Onorabilului Herbert M. Loree. Şi cere o anchetă împotriva mijloacelor nelegale întrebuinţate de numitul Henry Caridi şi de agenţii şi reprezentanţii săi, care au împărţit sume importante de bani pentru a influenţa alegerea,

precum şi împotriva cazurilor de amestec şi intimidare a alegătorilor în timpul alegerilor.

— Nu pomeneşte nimic despre… despre domnişoara Littenham, declară Caridi.

— Nu, probabil a fost prea deştept, ca să poată face aşa ceva.

— Ce vrei să spui?

— Fiică-sa ţinea foarte mult la el, nu-i aşa?

— Aceasta a fost impresia mea, chiar de la început.

— Probabil ea i-a spus despre… raporturile dintre dumneavoastră. Prin urmare a renunţat să introducă în adresa sa orice acuzaţii de crimă.

Caridi nu se gândise până acum la această posibilitate. Dar cuvintele asociatului său păreau că-i liniştesc o durere ascunsă, când se gândi că proprietarul a cel puţin jumătate din totalitatea ziarelor care îl atacaseră cu atâta violenţă pentru complicitate la moartea domnişoarei Mary Littenham, în adâncul sufletului său era totuşi convins că nu are niciun temei pentru a ridica o astfel de acuzaţie împotriva sa. Constatarea aceasta îi trezi o vagă nădejde, că într-un fel oarecare, dreptatea va trebui totuşi să iasă la lumină şi să spele stigmatul aruncat asupra numelui său.

— Ai prieteni în Congres? întrebă Myerberg.

Caridi se gândi. În calitate de membru al Congresului, ales de cetăţenii din Megapolis, avusese numai rareori ocazia să stea de vorbă cu ceilalţi deputaţi, colegi ai săi. Deputăţii din Megapolis nu aveau obiceiul să fie în relaţii cu reprezentanţii obişnuiţi din provincie şi din celelalte State ale Uniunii.

— Ce nevoie am… de un prieten? întrebă Caridi.

Myerberg se uită la asociatul său.

— Dacă înaintaşii dumitale ar fi îndurat şi ei ceea ce am îndurat noi, evreii, în timpul istoriei rasei noastre, nu mi-ai pune o astfel de întrebare. Motivul pentru care ai nevoie tocmai acum de un astfel de prieten, este ca să-ţi servească de apărător în faţa Comisiei de Anchetă.

— A, da, declară Caridi, am aproape jumătate duzină de colegi care ar fi foarte bucuroşi să mă servească în această împrejurare.

— Ar fi mult mai bine, pentru această apărare, să ai un coleg care este membru în Congres, decât să te adresezi unui avocat. Ar face impresia ca şi când Congresul pe care-l părăseşti, ar avea toată încrederea în dumneata.

— Sigur, colegii mai au încredere în mine.

— Perfect. Ia această adresă, pleacă la Washington şi înţelege-te cu unul dintre prietenii dumitale, care să te reprezinte.

Caridi plecă, întrebându-se căruia dintre prietenii săi s-ar putea adresa. Prin minte îi trecură unul după altul: deputatul Orton, reprezentantul fabricilor de muniţii din propriul său Stat, care nu considera niciodată un proiect de lege împotriva războiului destul de sever, pentru a-l putea vota; Winton, calmul domn Winton din Comisia Secţiunilor; deputatul Davies, deputatul Dabney. Prietenii lui Caridi erau ca un curcubeu, o strălucitoare mulţime care acoperea întreg orizontul, dar când încerca să se apropie de ei, aceştia rămâneau departe în fundul orizontului.

În cele din urmă, după ce procedă la alegerea prin eliminare, gândurile lui se fixară asupra Onorabilului Jesiah Bing, reprezentantul absurd şi semi-grotesc pe care-l cunoştea. Se întrebă, oare deputatul Bing ar putea să-i fie de folos în această împrejurare? Bing era un om ferm şi dispunea de o uşurinţă în exprimare, cu fraze bombastice şi pitoreşti, care corespundeau foarte bine oratoriei ieftine din Sud, dar care nu puteau fi la înălţimea unei anchete în faţa Senatului Statelor Unite. Totuşi Bing era un om extrem de binevoitor şi Caridi presimţea, că în calitate de apărător va fi destul de îndemânatic, chiar dacă apărarea lui va fi prolixă.

După ce ajunse la. Washington, Caridi se duse numaidecât la biroul Onorabilului Josiah Bing care era la etajul al treilea din vechea clădire a Camerei. În drum spre el, Caridi trecu prin faţa uşii propriului său birou şi uitându-se la această uşă, în mod instinctiv se aşteptă să vadă capul uriaş şi tărcat al lui Rajah, întins peste prag. Pe urmă se gândi cu amărăciune, că dacă acest câine, cu patru premii de la expoziţiile canine, ar fi fost o simplă jigodie de maidan, fără îndoială cu credinţa caracteristică acestor animale, ar fi apărat pe Mary Littenham împotriva tragediei ce se abătuse asupra ei.

Şi apropiindu-se de ascensor, în închipuirea sa, Rajah deveni un fel de simbol al băncilor, al întreprinderilor, al fabricilor, de muniţii, al celor puternici şi bogaţi din America modernă care stau nepăsători, în timp ce sute de milioane de americani… prin minte îi trecură versurile unui vechi poem… „Sunt aici întocmai ca un câmp întunecat, răscolit de strigăte de spaimă şi de fugă, în largul căruia armate neştiutoare se încaeră în miez de noapte”… armate neştiutoare…

Când intră în biroul domnului Bing, deputatul voinic şi greoi se ridică de la birou.

— Ia te uită, domnul Caridi… Cred c-ar fi mai bine să-ţi spun senatorul Caridi… dă-mi voie să te felicit.

— Îţi mulţumesc foarte mult… am venit să vorbesc cu dumneata.

— Da, poftim. Deputatul se întoarse spre stenograful său: Oscar… Senatore Caridi, dumnealui este Oscar, fratele cumnatei mele… Oscar, ai grijă să trimiţi scrisori tuturor familiilor ale căror naşteri şi decese le vei descoperi publicate în ziarele din circumscripţia Steuben şi Elder. Trebuie să fim la zi cu lucrările, aici în Congres. O, Senatore, n-ai idee cât aş dori să am şi eu puţin răgaz, ca să mă pot ocupa de importantele probleme care sunt la ordinea zilei. Dar cum am spus întotdeauna, prima datorie a unui deputat este să se gândească Ia alegătorii săi. Este obligat să-şi întrebuinţeze toată energia pentru a menţine pe alesul lor în demnitatea ce i-au atribuit-o.

În timpul acesta domnul Bing conduse pe Caridi într-o cameră separată şi cu un gest ceremonios, caracteristic omului din Sud, îi oferi un scaun.

— Senatore, sunt cu totul la dispoziţia dumitale.

— Încă nu sunt validat în demnitatea de Senator, declară Caridi.

— Nu, dar aceasta este o simplă chestiune de formă.

— Nu este o simplă chestiune de formă. În realitate acesta este motivul pentru care am venit la dumneata.

Domnul Bing ridică din sprâncenele stufoase.

— Sunt foarte mirat, Senatore.

— Tot aşa şi eu, dar astăzi am primit o citaţie de la Preşedintele unei Comisii Speciale care a fost însărcinată să ancheteze alegerea mea.

Domnul Bing îşi drese glasul.

— Sunt pe deplin convins… huâhm… că nu ai niciun motiv să te temi… huâhm… de o anchetă obiectivă, făţişă şi sinceră, mai ales un bărbat… huâhm… onorabil ca dumneata, Senatore.

— Da, aşa este, nu am niciun motiv să mă tem, încuviinţă Caridi cu glasul domolit. Dar este vorba despre o acuzaţie pentru bani, pentru sumele exagerate de bani ce s-au cheltuit cu alegerea mea, când de fapt banii pe care i-au cheltuit aderenţii mei, nu înseamnă nimic în comparaţie cu banii cheltuiţi de Loree.

— Declaraţia aceasta îmi face plăcere, deosebită plăcere, Senatore.

— Da… dar ai citit ziarele?

— Fireşte.

— Legătura nenorocită ce se face între numele meu şi tragedia care a lovit pe secretara mea, o fată pentru care am avut o… profundă admiraţie şi

simpatie, cu siguranţă va influenţa simpla acuzaţie de corupţie în alegere, pe care au adus-o împotriva mea.

— Huâhm… huâhm, sunt convins că această bănuială va fi eliminată imediat ce se va cerceta.

— Da, ştiu că aşa va fi, dar în treacăt totuşi va fi adusă în discuţie. Şi tocmai mă gândeam să găsesc un coleg, un parlamentar, care să mă reprezinte în timpul acestei anchete…

Domnul Bing deschise ochii mari şi se uită la el mirat.

— Cred că nu te-ai gândit la mine?

— Ca să-ţi spun adevărul, m-am gândit tocmai la dumneata.

— Sunt foarte mirat, dar… huâhm… onorat de această alegere. Îmi dai voie să te întreb, care este motivul că mi-ai acordat această deosebită onoare?

— Motivul este că pe dumneata te cunosc mult mai de aproape decât pe oricare alt deputat. Sunt convins că dumneata ai constatat relaţiile de prietenie dintre mine şi… secretara mea. Mi-am zis că certitudinea dumitale, că eu nu am niciun fel de legătură cu oribila moarte a domnişoarei Littenham, va face efect în timpul anchetei.

— Da, fireşte, toate acestea eu le ştiu.

— Şi afară de asta dumneata ai un fel de curtoazie, dacă-mi dai voie să mă exprim, o curtoazie caracteristică celor din Sud, un debit de elocvenţă şi patosul necesar…

— Huâhm! Huâhm!

— De asemenea alegătorii dumitale sunt la mare depărtare de Washington, aşa că nu cred să fie nicio primejdie pentru dumneata, dacă m-ai susţine în această împrejurare.

Onorabilul Josiah Bing, se uita la Caridi şi da încet din capul uriaş. De astă dată ridică glasul şi strigă:

— Oscar! Oscar, adu-mi scrisorile şi telegramele privitoare la domnul Caridi!

Caridi se uită la el minat.

— Ce s-aducă?

— Scrisorile şi telegramele, repetă domnul Bing, pe un ton de conversaţie.

Tânărul Oscar apăru cu un coş plin de plicuri albe şi galbene, le puse pe birou în faţa lor şi ieşi din cameră. Domnul Bing întinse mâna, luă un maldăr şi-l întinse lui Caridi. Erau scrisori şi telegrame sosite din toate

colţurile Statului din care venise domnul Bing şi care îi cereau să întrebuinţeze toată trecerea sa, în calitate de deputat, pentru a alunga pe Henry Lee Caridi, presupusul gangster, presupusul răpitor, presupusul escroc şi asasin, din scaunul de Senator al Statelor Unite.

Caridi deschise cam jumătate de duzină de scrisori şi se uită la ele îngrozit. Fiecare dintre ele repeta din cuvânt în cuvânt aceeaşi cerere.

— Toate acestea trebuie să fie puse la cale de cineva anume! exclamă el.

— Sigur că da, asta se vede limpede.

— Cum se poate, este fapta cea mai de necrezut de care mi-aşi fi închipuit că este capabil un om ca Loree!

— Senatore Caridi, niciodată nu se întâmplă ca un politician să comită o astfel de ticăloşie. Ea este pusă la cale de partizanii săi, fără ca el să ştie şi fără ca aceştia să ţină seama de candidatul lor. De pildă acum, matrapazlâcurile de care te învinovăţesc că le-ai făcut în timpul alegerii… dumneata n-ai făcut astfel de matrapazlâcuri. N-ai avut absolut nicio legătură cu ele. Partizanii dumitale, entuziaşti, dar rău sfătuiţi, probabil au cheltuit ceva cu alegerea dumitale, dar dumneata… nu… n-ai cheltuit nicio para. Aceeaşi situaţie este acum cu Loree şi telegramele acestea. Senatorul Loree nu are nicio vină.

— Cine face această ticăloşie?

— De, este aceeaşi tehnică pe care o întrebuinţează întreprinderile de utilitate publică. Caută numele de care au nevoie în cartea de telefon şi ne trimit nouă deputaţilor scrisori, dar din întâmplare majoritatea acestor întreprinderi aparţin grupării Littenham şi în această împrejurare sunt în mod implicit de partea senatorului Loree.

Caridi se uită din nou la maldărul de scrisori. Ingeniozitatea armei întrebuinţate împotriva lui i se părea înspăimântătoare. Duşmanii săi vor provoca un protest general împotriva unei crime înfiorătoare şi vor determina Senatul să-i refuze scaunul, pe temeiul unei simple bănuieli.

— Care este sfatul pe care mi-l dai? întrebă el grav.

— Dacă e să-ţi dau un sfat, tinere, iartă-mă, dar eu sunt mult mai în vârstă decât dumneata, atunci Senatore eu te-aş sfătui, ţi-aş spune să nu înoţi împotriva curentului.

— Ce vrei să spui cu aceste cuvinte?

— Vreau să spun că în actuala situaţie curentul opiniei publice este împotriva dumitale. Nu există nimeni care în calitate de apărător ar putea

să-ţi asigure şi să-ţi salveze scaunul în Senat, dar… bagă de seamă ce-ţi spun… ai putea să dramatizezi situaţia în care te găseşti.

— Cum?

— Refuzând să accepţi un apărător. Luptând singur şi făţiş împotriva persecuţiei răuvoitoare şi a uneltirilor plutocratice. La urma urmelor, rolul acesta va deveni simpatic şi eroic. Nu va trece mult şi va trebui să se declare reacţiunea, refluxul de sentimente, şi vei deveni tot atât de condamnabil de popular, pe cât de condamnabil de impopular eşti astăzi. Aceasta, Senatore Caridi, este felul în care reacţionează poporul american..

Deputatul Bing se ridică în picioare şi bătându-i frăţeşte pe umăr, îl conduse foarte ceremonios până la ieşirea din birou.

Că aceste cuvinte erau sau nu simple pretexte din partea domnului Bing, pentru a evita să fie amestecat în această afacere, Caridi n-avea de unde şti. Totuşi ideile sale nu erau lipsite de temei.

Când Senatorul ieşi din vechea clădire a birourilor şi apucă în lungul aleii, motivele politice ale spaimei sale făcură numaidecât loc amintirii, că pe această alee a văzut trecând pentru ultima dată pe fata care murise. Se uită în largul terenurilor Capitoliului, La arcada domului uriaş care se profila pe cerul palid de primăvară, printre norii albi şi călători. Toţi arborii îşi scuturaseră florile, afară de un singur castan ale cărui palide lumini funerare străluceau în mijlocul ramurilor încărcate de verdeaţă.

Caridiu se opri şi se uită la peisajul acesta, dar o femeie care se apropie de el, îl făcu să tresară din adâncul gândurilor:

— O, domnule Lynch, nici nu mă aşteptam să te întâlnesc pe aici!

Senatorul se uită împrejurul său, pentru a vedea CU Cine vorbeşte femeia. Erau numai ei doi. Nu înţelegea de ce-i zice „domnule Lynch“, dar părându-i-se cunoscută, îi răspunse cu glasul liniştit:

— Nu te aşteptai să mă întâlneşti pe aici?

— Nu. Oamenii care lucrează în oraşul Washington, numai rareori se întâmplă să se plimbe pe terenurile Capitoliului… Cred că dumneata nu lucrezi aici?

— Totuşi am lucrat aici.

— O, ai lucrat, şi unde lucrează drăguţa dumitale nepoată?

— Nepoata mea?

Bătrâna se uită la el, într-un fel ciudat.

— Da, nepoata dumitale, care a modificat cele trei camere ale mele, în care a instalat o baie, o plită şi a adus mobilier nou.

Femeia ridică mâna şi se lovi cu palma peste gură. O, probabil că am spus ceva ce n-ar fi trebuit! Probabil ea nu voia ca dumneata să afli despre ceea ce face. Dar fireşte, mi-am închipuit că aceste modificări au fost plătite de dumneata.

Datorită unei uşoare deplasări a memoriei, din faţa ochilor lui Caridi femeia aceasta dispăru, ca s-o vadă într-o pensiune din Jay-Street. Nu-şi mai putea aduce aminte de numele ei.

— O, nu face nimic. Ştiam că ea a început să modifice apartamentul.

— În cazul acesta sunt foarte mulţumită că nu am divulgat nimic. Când vă veţi muta, domnule Lynch, împreună cu nepoata dumneavoastră?

Caridi nu răspunse nimic, până când femeia, care probabil îşi închipuia că. Este puţin surd, îl întrebă pe un ton mai ridicat.

— Când vă veţi muta, domnule Lynch, împreună cu nepoata dumneavoastră?

— Uite ce… nepoata mea a plecat.

— A plecat?

Caridi dete din cap şi privirile ochilor i se cerniră de durere.

— Da.

— Dar cred că se va întoarce.

Bărbatul clătină uşor din cap, fără să zică nimic.

— În cazul acesta probabil vei veni dumneata singur… totul este pus la punct. Apartamentul este foarte frumos. Crede-mă, este cel mai frumos apartament pe care l-am văzut în viaţa mea.

— Nu, nici eu nu voi putea veni, răspunse Caridi şi încercă să se stăpânească.

Proprietăreasa se simţi impresionată de deznădejdea evidentă a chiriaşului ei.

— Vai de mine, oftă ea clătinând din cap; v-aş fi putut spune chiar de la început că nu e bine să angajaţi şi să instalaţi apartamentul, dacă aveţi numai slujbe trecătoare. Nimeni nu-ţi poate spune dinainte, când vei pierde o astfel de slujbă. Dacă aţi fi fost funcţionari într-o administraţie civilă, ar fi fost cu totul altceva, dar… acum… crede-mă, îmi pare extrem de râu, pentru amândoi.

CAPITOLUL XLIX

La urma urmelor Henry Caridi îşi zise că nu e nevoie să ţină seamă de sfatul Onorabilului Josiah Bing, şi solicită unul după altul pe prietenii săi din Congres, să-i susţină cauza în timpul apropiatei anchete a Comisiei

Senatului, dar din nenorocire niciunul dintre ei nu putu primi această însărcinare.

Hărţuit din toate părţile, senatorul se gândi până şi la Sol Myerberg, ca să şi-l aleagă apărător, alegere care ar fi fost un act cu totul lipsit de uzanţele politice, dar din fericire în timpul acestei anchete Myerberg era în Canada, unde susţinea unul dintre cele mai răsunătoare procese cunoscute în ultimii zece ani. Myerberg susţinea dreptul lui Joe Canarelli asupra sfertului de milion de dolari aur ce fusese depus în contul banditului, la o bancă din Montreal.

Procesul fusese introdus de Merrit Littenham, pentru a reintra în stăpânirea banilor ce-i plătise răpitorului pentru răscumpărarea fiicei sale. Reclamaţia lui Littenham în faţa Tribunalului era redactată în termeni obişnuiţi: neîndeplinirea condiţiilor contractuale, obţinerea banilor pe temei de afirmaţii false, şantaj, şi transport ilegal de aur de pe teritoriul Statelor Unite în Canada.

La prima, a doua şi a treia acuzaţie, apărarea lui Myeberg susţinu că banca Westover datora lui Joe Canrelli un sfert de milion de dolari în aur şi că zisul Canarelli ceruse de la bancă aceşti bani, dar fusese refuzat. La ultima acuzaţie privitoare la transportul ilegal de aur de pe teritoriul Americii în Canada, Myerberg ceru ca această acuzaţie să fie eliminată, pe temeiul faptului că procesul se judecă în faţa unui tribunal canadian, care nu are calitatea de a executa legile fiscale americane şi că o. Astfel de lege, considerată din punct de vedere canadian, este împotriva intereselor publice. Această cerere de eliminare fu admisă şi ultima acuzaţie eliminată.

Avocaţii părţii interesate răspunseră cu o pledoarie viguroasă şi plină de argumente tehnice, pentru a dovedi că Merritt Littenham, care a plătit lui Canarelli preţul de răscumpărare, nu este banca Westover la care banditul şi-a făcut depunerile. Pledoaria merse şi mai departe şi dovedi că transferul banilor în contul Societăţii pe acţiuni formate în sânul băncii, este o operaţie cu totul disparată şi Merritt Littenham nu are nicio legătură cu ea şi nicio răspundere de a plăti zisa sumă, zisului Joe Canarelli.

La aceste afirmaţii Myerberg răspunse categoric, că Societatea pe acţiuni este însuşi Merritt Littenham.

Avocaţii reclamantului pledară pentru principiul, că refuzul unei bănci sau a unei Societăţii de a primi răspunderea pentru depozite acceptate, datorită transferării acestora în contul unui fond de garanţie format în sânul întreprinderii sau a băncii însăşi, face parte din principiile fundamentale ale

legii americane corporative, şi susţinură că de vreme ce această acţiune a fost începută în America, urmează ca în cauză să prevaleze legile americane. Decizia judecătorilor canadieni în această privinţă fu o enigmă pentru avocaţii întreprinderilor americane, care se. Prezentaseră în numele lui Merrit Littenham în faţa tribunalului. Verdictul avea următorul text:

„Pronunţând sentinţa în acest proces, Tribunalul a ţinut seamă că acesta de fapt este un litigiu american, transferat în faţa justiţiei canadiene şi tradiţia este ca legile unei ţări în care a fost semnat un contract sau a fost început un proces, trebuie implicit aplicate pentru soluţionarea acestui litigiu. Acest principiu legal este una dintre fundaţiile pe care se sprijină raporturile de politeţe internaţională.

Dar, totuşi, în cazul acesta special, Tribunalul se va conduce nu atât de motive legale abstracte, cât mai mult de soluţiile demult stabilite în cazurile de litigii americano-canadiene. Tribunalul aminteşte procesul Cyrus M. Brown *versus* Digger Brown 49 C.L.A. 1850: pp. 570—73.

În acţiunea sa, Cyrus Brown, un alb, a cerut predarea sclavului Digger Brown, un negru refugiat din Statele Unite în Canada. Sentinţa în cazul acesta a fost următoarea: «Curtea este de părere că atunci când un sclav ajunge pe teritoriul unei ţări de sub drapelul Angliei, în mod automat devine liber de orice îngrădire, piedici şi destinaţii legale ce l-au împiedicat până acum să-şi exercite drepturile sale inalienabile de a trăi în calitate de om liber şi a se strădui pentru propria sa fericire».

De vreme ce acest Tribunal are calitatea şi consideră că dreptul de a confisca averea unui om prin mijloace legale, este prin analogie acelaşi lucru, ca şi când ar confisca fiziceşte pe acest om, se vede determinat să considere pe temeiul legilor Angliei, că banii care sunt obiectul acestui proces, să rămână în posesia stăpânului lor, Joe Canarelli, acuzat în acest proces. Şi dă ordine să se ia măsuri în consecinţă".

Această decizie a tribunalului din Canada, trezi o profundă nemulţumire în toată presa americană şi în mijlocul cercurilor financiare americane. Ziarul *Gazette pu*blică un editorial cu titlul „Un sistem al Canadei de a atrage capitalul american". *Army and Navy Revieiv* caracteriza sentinţa drept un „josnic şi laş atac din partea guvernului canadian, pentru a se răzbuna împotriva recentei ameninţări americane, de a fortifica frontiera spre Canada". *Wall Street Recorder* constata că „această decizie este o lovitură fatală, dată sistemului financiar din America şi suntem de părere că ar trebui să se facă un protest la Curtea internaţională din Geneva".

Ziarul *Tribune* din Megalopolis pleda făţiş pentru o declaraţie de război sau în cazul cel mai rău, pentru fortificarea integrală a frontierei spre Canada, cu baze militare atât de apropiate una de alta, încât fluxul aurului american spre Canada să devină imposibil, chiar pe calea aerului.

Fireşte, ideea urmărită de acest articol era, ca până când se va termina fortificarea frontierei spre Canada, grupul Littenham va avea ocazia să recupereze de mai multe ori sfertul de milion aur care făcea obiectul litigiului şi deficitul l-ar fi putut trece în contul cheltuielilor de publicitate.

În orice caz, datorită diversiunii pricinuite de procesul din Canada, lui Caridi îi fu imposibil să obţină concursul lui Sol Myerberg, în calitate de apărător al său, în faţa Comisiei de Anchetă a Senatului.

Senatorul ales trebui să apară în faţa unei Comisii Speciale de anchetă care cerceta cheltuielile campaniei sale şi care se întrunise într-o încăpere a Senatului, situată în partea de miazănoapte a Capitoliului. Scena era de o demnitate corespunzătoare gravităţii cercetărilor, ce urmau să se facă. Fereastra camerei se deschidea spre domul Capitoliului cu terenurile în terase. Camera era o încăpere largă, cu o masă lungă la mijloc, împrejurul căreia erau aşezaţi membrii Comisiei şi martorii reclamantului.

Caridi rămase mirat, când între martorii. Aceştia văzu pe bătrânul Krauseman, pe sergentul de poliţie Dennis O'Sheen şi pe magistratul Pfeifferman. Toţi aceştia erau partizanii lui Loree şi Caridi se întrebă, nu cumva oamenii aceştia au de gând să facă depoziţii dinainte convenite, în scopul de a-i refuza demnitatea de senator.

Când se prezentă în faţa lor, lui Caridi i se păru că tăcerea dimprejurul mesei a devenit apăsătoare, deoarece niciunul dintre membrii Comisiei nu-l cunoştea. Această tăcere însă fu întreruptă de bătrânul Heinrich Krauseman care-l prezentă senatorilor, pe care se părea că el îi cunoaşte foarte de aproape.

Constată că unul dintre străinii aşezaţi împrejurul mesei este chiar Preşedintele Comitetului Electoral din Megapolis. Acestuia i se lua primul interogatoriu şi martorul prezentă raportul cheltuielilor electorale, aşa cum fusese întocmit de Meltofsky. Acest document fu trecut din mână în mână şi examinat. Imediat după aceea, Preşedintele Comisiei se adresă lui Krauseman şi-l întrebă, dacă lui i-au fost încredinţate anumite sume de bani de către Caridi. Bătrânul răspunse negativ. Pe urmă Preşedintele întrebă pe Krauseman,. Dacă ştie cât a cheltuit Caridi în aceste alegeri. La această întrebare Krauseman scoase o listă foarte lungă pe care erau trecute nume şi

cifre. Între cei trecuţi pe listă era numele celor însărcinaţi cu conducerea alegerii, pompieri, poliţişti, membrii ai personalului Primăriei, de la funcţionarii de birouri până Ia măturătorii de stradă.

La întrebarea de unde a obţinut aceste nume şi cifre şeful politic răspunse că le-a obţinut chiar de la cei interesaţi şi că aceştia sunt prezenţi şi ar fi dispuşi să confirme temeinicia şi corectitudinea listei.

Preşedintele Comisiei de Anchetă întrebă:

— Dar aceste sume n-au fost plătite de dumneata?

— Nu, nu le-am plătit eu. În această alegere eu n-am manipulat fondurile lui Caridi.

— Sumele acestea ţi-au fost comunicate de aceste persoane diferite care au afirmat că le-au primit pentru a. Vota cu Caridi?

— Exact, răspunse bătrânul şef politic şi dete din cap.

— Domnule Caridi, martorul este la dispoziţia dumneavoastră, declară Preşedintele Comisiei..

Senatorul, se uită la obrazul sincer şi blând al bătrânului.

— Domnule Krauseman, cum de aceste diverse persoane susţin că au primit sumele în chestiune, pentru a vota cu mine în ultima alegere?

— I-am întrebat ce sume li s-a plătit, ca să voteze cu dumneata?

— De ce le-ai pus o astfel de întrebare?

— Voiam să mă conving, cât voi fi obligat să le plătesc eu, pentru a-i determina să voteze cu senatorul Loree.

— Şi le-ai plătit ceva, ca să-şi schimbe votul?

— Da, le-am plătit.

— Cât le-ai plătit?

— Le-am plătit în mediu suma întreită pe care o primiseră de la Myerberg.

Declaraţia aceasta neaşteptată făcu pe senatorii dimprejurul mesei să se frământe. Preşedintele ceru să se facă linişte şi Caridi continuă:

— Domnule Krauseman, de ce pentru a-i determina să voteze cu Loree, ai fost silit să plăteşti de trei ori suma ce le-o plătise Myerberg pentru a vota cu mine.

— De, toţi băieţii ar fi dorit să facă ceea ce este just, iar noi am făcut un calcul şi am ajuns la concluzia că procedeul acesta ar fi just.

— Acum să ne spui, cum ai putut să ajungi dumneata şi *băieţii* la concluzia aceasta de echitate, când le-ai plătit de trei ori suma ce le-o plătise Myerberg, pentru a vota cu mine?

— Uite cum s-a întâmplat. Discursurile dumitale împotriva fabricilor de muniţii care au vândut un secret militar în străinătate, puseseră în mişcare pe toţi alegătorii şi aceştia urmau să voteze necondiţionat cu dumneata. Myerberg le-a plătit suma obişnuită în astfel de ocazii, pentru a vota. Băieţii şi-au zis că asta reprezintă preţul de două ori. Prin urmare a trebuit să recunosc acest preţ îndoit şi le-am acordat înc-odată preţul, pentru ca să voteze cu Loree.

La aceste cuvinte Preşedintele bătu în masă şi declară că această declaraţie nu este concludentă şi ceru stenografului să nu o treacă în procesul verbal.

— Vă rog, domnule Preşedinte, stărui Caridi, cred că punând alte câteva întrebări, voi putea dovedi că declaraţiile acestui martor sunt concludente.

— De acord, domnule Caridi, puteţi continua cu întrebările şi la rândul nostru vom decide care sunt declaraţiile concludente la aceste întrebări.

Senatorul ales mai prinse puţină inimă şi continuă:

— Domnule Krauseman, alegătorii pe care i-ai plătit dumneata, au votat de fapt cil Loree?

— Au votat.

— De unde ştii că au votat?

— Ştiu, pentru că făcând un control, s-a constatat că acestea au fost singurele voturi pe care le-a primit Loree în timpul alegerii.

— Cu alte cuvinte, dumneavoastră afirmaţi că toate voturile plătite de Myeberg cu banii lui Caridi au fost date de fapt lui Loree?

— Fiecare vot despre care Myerberg şi-a închipuit că l-a cumpărat cu banii lui Caridi, a fost în realitate dat lui Loree.

— Exact, prin urmare situaţia mea în alegere era sigură, deşi el a cumpărat voturi. În cazul acesta explicaţi-mi, atât mie cât şi Comisiei, care este motivul că un număr atât de copleşitor de voturi a fost dat pentru Caridi.

— De, trebuie să înţelegeţi, că grupul de oameni străini care nu au nicio legătură cu politica…

— Ce vreţi să spuneţi prin afirmaţia că nu au nicio legătură cu politica?

— Înţeleg că aceştia nu au nicio situaţie politică, nu fac parte din nicio organizaţie, sunt străini de mişcare.

— Înţeleg, continuaţi.

— Grupuri de oameni din categoria aceasta au început să se mişte, din cauza amănuntului eu Ministerul de Război şi s-au grăbit să se ducă la urne

şi să voteze cu dumneata.

— Carevasăzică, eu am fost ales de oameni ale căror voturi n-au fost plătite?

— Da, desigur. Dumneata n-ar fi trebuit să plăteşti niciun cent, căci te-ar fi ales pe degeaba, dacă ai fi stat liniştit. Eu mi-am dat seama cu mult înainte de asta, că dumneata ai personalitate.

Caridi se întoarse spre Preşedinte.

— Domnule Preşedinte, ţinând seamă de răspunsurile date la aceste întrebări adiţionale şi punându-le în legătură cu cele precedente „a căror înlăturare aţi cerut-o, las la aprecierea dumneavoastră ca să decideţi de admisibilitatea lor.

Preşedintele clătină din cap cu gravitate şi îngândurat.

— Domnule Caridi, admit că sentimentul care de multe ori falsifică o anumită formă a logicii, mă îndeamnă să accept ca dumneavoastră să puneţi întrebări adiţionale.

Din nefericire, toate întrebările formulate de dumneavoastră nu au absolut nicio legătură cu învinuirile care fac obiectul acestei anchete. Întrebarea este dacă dumneavoastră sau agenţii dumitale aţi întocmit un cont de spese fals, în legătură cu cheltuielile făcute în timpul campaniei dumitale senatoriale? Răspunsul la această întrebarea este: *da!* Destinaţia, circumstanţele acestor cheltuieli netrecute în cont, nu pot face obiectul discuţiei. Ele se prezintă pur şi simplu ca un fapt real.

— Domnule Preşedinte, daţi-mi voie, ca o mare favoare din partea dumneavoastră, să mai pun martorului o întrebare.

— Poftim. Care este întrebarea?

— Aş vrea să întreb pe domnul Krauseman, dacă dumnealui a manipulat până acum fondurile pentru alte campanii,

— Domnule Krauseman, puteţi răspunde la întrebare.

— Da, domnule Preşedinte, am manipulat fondurile tuturor campaniilor electorale din ultimii douăzeci şi cinei de ani.

— Prin urmare, domnule Krauseman, continuă Caridi, spuneţi-mi, aţi auzit vreodată sau cunoaşteţi, în toată această carieră politică a dumneavoastră, vreun politician care ar fi întocmit un cont exact al cheltuielilor campaniei sale, pe care să-l fi depus în mâna magistratului însărcinat cu conducerea alegerii?

— Nu mi s-a întâmplat niciodată, începu bătrânul.

— Ne-concludent! Ne-concludent! strigă Preşedintele. Noi nu facem ancheta iregularităţilor electorale din trecut, ci a celor prezente. Domnule stenograf, vă rog să omiteţi din proces toate întrebările şi răspunsurile precedente. Şi acum domnule Caridi. — dacă aveţi vreo întrebare menită să dovedească temeinicia sau netemeinicia depoziţiei domnului Krauseman aceste întrebări vor fi acceptate, dar nu stăruiţi asupra altor corupţii politice din trecut sau din prezent. Corupţia practicată de alţii, nu justifică pe a dumneavoastră.

Caridi se ridică în picioare. Era alarmat de violenţa cu care-l apostrofase Preşedintele.

— Domnule Preşedinte, începu el zăpăcit, vă daţi seama că dacă s-ar aduce acuzaţii, ca cele de acum, împotriva fiecărui deputat şi senator din Washington, am fi cu toţii demişi de mandatele noastre? Chiar martorii pe care i-aţi invitat să depună împotriva mea, dovedesc că eu am fost ales de voturile nesilite şi neplăcute ale celor din Megapolis. Loree este cel care a obţinut voturi, datorate *maşinii* electorale, dar eu…

Preşedintele îi făcu semn să se oprească.

— Domnule Caridi, Comisia şi eu am fi foarte bucuroşi, să putem accepta acest punct de vedere pe care ni-l prezinţi cu atâta elocvenţă şi sinceritate, dar din nefericire, punctul dumitale de vedere nu are nicio legătură cu problema, abstracţie făcând de faptul că decontul dumitale de cheltuieli ar fi fals sau ar fi sincer, întreagă apărarea dumitale, atitudinea dumitale, întrebările dumitale, admit că acest decont a fost fals.

„în consecinţă, Comisia aceasta, în calitatea de reprezentantă a poporului american, îşi va face raportul către Senatul Statelor Unite”.

După această declaraţie, Comisia ridică şedinţa.

Caridi ieşi singur din clădirea Senatului·.

Când chemă o maşină, înţelese că în timpul acestei anchete, el fusese condamnat în mod indirect, ca părtaş la moartea lui Mary Littenham. Felul discret şi neobişnuit al acuzaţiilor ridicate împotriva sa, îl împiedicau să întrebuinţeze dovezile care ar fi putut risipi vina pentru care fusese condamnat.

Dar numaidecât după aceea, gândurile lui abandonară felul în care se făcuse această anchetă, pentru a se concentra numai asupra lui Mary Littenham.

CAPITOLUL L

În timpul acestei chinuitoare şi deznădăjduite perioade a expulzării sale din Senatul Statelor Unite, Henry Caridi se resemna să primească strania mângâiere, lipsită de orice efect, a soţiei sale Ellora. Plânsul, reproşurile şi protestele ei pline de amărăciune, aveau nevoie de continuă simpatie şi de slabele raţionamente filosofice cu care bărbaţii au obiceiul să-şi liniştească sufletul sfâşiat. Încercând să o liniştească pe ea, se liniştea pe el însuşi, în măsura în care se putea linişti.

Când Ellora începea să protesteze împotriva cruzimii şi a lipsei de echitate cu care lumea făcea legătura între soţul ei şi asasinarea lui Mary Littenham, Caridi încerca să-i explice inevitabila speculaţie ziaristică în astfel de cazuri, de vreme ce fondul pentru campania sa electorală se datora preţului de răscumpărare ce fusese plătit pentru ea. Pe urmă când începea să-i facă reproşuri, că a primit concursul politic al lumii interlope, Caridi îi răspundea, că în astfel de împrejurări trebuie să se găsească cineva, care să plătească cheltuielile campaniei electorale a unui candidat. Singurii oameni cărora le puteai cere să cheltuiască sume atât de importante, erau întreprinderile sau oamenii foarte bogaţi care puteau spera să-şi recupereze banii pe temeiul unei legislaţii speciale şi a concesiilor ce le vor putea obţine de la guvern, sau lumea interlopă care se găseşte într-o situaţie precară în raport cu legea şi care îşi primeşte recompensa datorită faptului că legile nu vor fi înăsprite, în vederea crimelor şi extorcaţiilor pe care le fac. Astfel de argumente trebuiau repetate mereu, deoarece de fiecare dată când Ellora era apucată de o nouă criză, le uita cu totul. Dar în cele din urmă repetarea lor continuă ajută lui Caridi să nu se mai gândească mereu, la felul în care ar fi putut evita moartea lui Mary Littenham. Dacă s-ar fi gândit să se întoarcă acasă împreună cu ea; dacă ar fi reţinut-o la birou; dacă ar fi trăit împreună cu ea în apartamentul din Jay Street, ca amant şi amantă, aşa ca banditul Canarelli şi toată lumea să fie informată… dar toate aceste frământări în legătură cu trecutul apropiat nu puteau să-i domolească durerea mereu trează.

Biroul din Lecksher Building, fremăta de activitate, de optimism şi prosperitate. Firma lui Myerberg, Mel. Tofsky, Koch şi Grannan era copleşită de furtuna trezită de trei dintre cele mai zgomotoase şi melodramatice procese ale Americii: anularea alegerii lui Caridi în Senat, ridicarea sechestrului aplicat asupra aurului exportat în Canada şi urmărirea lui Merritt Littenham pentru impozitul pe venit, deoarece această firmă se

însărcinase cu procurarea dovezilor pentru procesul în faţa instanţelor federale.

La început procesul impozitului pe venit fusese menit să servească drept contra-balansare ’ a efortului lui Merritt Littenham, în vederea anulării alegerii lui Caridi. Dar după ce procesul ajunse în mâna autorităţilor federale, Myerberg nu mai avu nicio putere asupra lui, şi tot aşa, Littenham fu obligat să ducă până la capăt lupta pentru expulzarea lui Caridi din Senat, datorită presiunii exercitate asupra sa de opinia publică. Astfel, indiferent de ceea ce ar fi urmărit cei doi tacticieni, scopul lor iniţial de a se târgui unul cu altul, nu mai putea fi realizat.

Meltofsky continua stăruinţele lui concentrate asupra acestor obligaţii gigantice, cu încăpăţânarea neepuizată a omului şubred, dar vânjos din punct de vedere fizic. Din biroul său luminat de lampa cu umbrarul verde, ieşeau nenumărate documente de conturi, somaţii de *duces tecum* şi chemări de înfăţişare în instanţă. Omul \ acesta deşirat şi cu obrazul de culoarea şofranului îşi îndeplinea însărcinările, cu un fel de concentrare calmă şi mereu flămândă.

Într-un rând Caridi întrebă pe Meltofsky dacă este de părere ca ziarele ca? re l-au atacat, acuzându-l de participare la răpirea aceasta tragică, ar trebui urmărite în justiţie.

Meltofsky ridică ochii şi se uită câteva clipe cu atenţie la el, apoi declară:

— După părerea mea, acest incident a fost de-ajuns exportat, prin urmare nu mai are nicio valoare, ca subiect de reclamă pentru firma noastră.

În realitate Caridi venise la birou, ca să vorbească cu Myerberg şi să constate care este astăzi situaţia lui în firmă. Plecând de acasă, în drumul până la birou, îşi aduse aminte cum odinioară Myerberg refuzase să se asocieze cu el şi îşi zise că probabil acum a sosit momentul, când avocatul va dori să înceteze această asociaţie pe care o făcuseră ulterior.

Când intră în biroul lui Myerberg, îl găsi zgomotos de bine dispus. Avocatul mic de statură se ridică de la birou, se apropie de Caridi şi cu o mână îl bătu pe umăr, iar cealaltă o întinse spre el. Se vedeau pentru prima dată, de la întoarcerea victorioasă a lui Myeberg din Canada.

— Ei, Caridi, exclamă el mulţumit. Am reuşit să obţinem banii. Sunt la banca din Montreal, trecuţi în creditul contului nostru.

— A fost o luptă extrem de îndârjită, declară politicianul măgulitor. Am urmărit-o în ziare.

— Cine n-a urmărit-o! exclamă avocatul. Cine şi-ar fi închipuit acum câteva luni, când mi-ai telefonat de la aeroport, că incidentul acesta va deveni una dintre *causes célèbres* din ultimii zece ani?

Urmă o scurtă pauză în timpul căreia Caridi se gândi la consecinţele ce le-a avut această conversaţie telefonică pentru el şi pentru secretara sa. Myerberg văzu umbra de tristeţe ce trecu peste obrazul prietenului său şi-l strânse de braţ emoţionat.

— Ia loc, îl pofti el, îndemnat de o simpatie neaşteptată. Vasăzică în timpul absenţei mele, ai pierdut scaunul ce-l aveai în Senat.

— Da, l-am pierdut.

Myerberg dete din capul uriaş.

— În sfârşit, e foarte bine, este un noroc excepţional şi un fel strălucit de a încheia activitatea dumitale în mijlocul maturului corp.

— Strălucit; ce vrei să spui?

Myeberg rămase puţin mirat, văzând că va trebui să-i explice un amănunt atât de simplu.

— Nu înţelegi, că dumneata nu ţi-ai pierdut vremea, stând în Senat şi cu toate acestea eşti omul cel mai popular din America? Astăzi când veneam cu trenul, am văzut în ziare un articol despre dumneata… în legătură cu ceea ce crede poporul despre dumneata… Un reporter a ieşit în stradă şi a întrebat primele cincizeci de persoane pe care le-a întâlnit, ce părere au despre dumneata. Avocatul începu să scotocească în servieta ce o avusese cu el, pentru a găsi articolul pe care îl tăiase din ziar. Îl scoase şi-l întinse, lovindu-l mulţumit cu dosul mâinii stângi. Uite, asta este reclamă! Asta înseamnă popularitate, când primii cincizeci de oameni pe care îi întâlneşte pe stradă un reporter, nu numai că ştiu cine eşti dumneata, dar şi-au format o părere definitivă în privinţa vinovăţiei sau inocenţei dumitale.

Caridi începu să înţeleagă punctul de vedere al lui Myerberg.

— Totuşi ar fi fost mai bine, dacă mi-aş fi putut păstra locul în Senat, stărui politicianul.

— Mai bine? Omul lui Dumnezeu, trebuie să fii nebun! Nu înţelegi că cel puţin jumătate din populaţia acestui Stat nu are habar cine este celălalt senator care o reprezintă? Şi că în întreg Senatul nu există nici cel puţin trei nume care să fie cunoscute de populaţia Uniunii Americane! înţelege Caridi, dacă ai fi rămas în Senat, îţi vorbesc cu toată sinceritatea ca de la om la om, ai fi ajuns în aceeaşi stare de anonimat în care se găseşte Loree şi ceilalţi nouăzeci de paparude pe care ţi i-aş putea numi, dacă le-aş cunoaşte

numele. Dar slavă Domnului, norocul te-a ajutat ca să scapi din obscuritatea Senatului şi din anonimatul Congresului şi dintr-o singură lovitură te-a făcut, dacă nu celebru, cel puţin notoriu.

„Dintre aceste două avantaje, domnule, eu prefer notorietatea! exclamă Myerberg şi-l bătu cu palma pe spate. Celebritatea implică un spirit mai rafinat, mai select, mai preţios, dar notorietatea se opreşte în colţul străzilor şi-ţi popularizează numele prin radio, ' prin comedii muzicale, prin ziare! Crede-mă, notorietatea este o calitatea strălucitoare, un mare şi preţios mijloc de a te face cunoscut!"

Caridi nu se gândise până acum la situaţie din acest punct de vedere şi simţindu-se mai îmbărbătat şi mai bine dispus, îl întrebă, dacă raporturile dintre el şi firma vor continua şi pe viitor să rămână aşa cum au fost până acum.

Myerberg ridică privirea de pe servieta în care începuse să scotocească din nou.

— Înţeleg ce vrei să spui, clar nu te condamn câtuşi de puţin.

— Să mă condamni?

— Nu, ţi-am spus că nu te condamn. Te gândeşti probabil că numele dumitale ar trebui să fie trecut pe firmă… dacă se poate, chiar înaintea numelui meu, nu-i aşa?

— De de unde, nici vorbă, eu nu m-am gândit…

Avocatul pântecos ridică o mână şi zâmbi şiret.

— Acum înţeleg că la asta te-ai gândit; protestele dumitale m-au convins. Uite ce, ştiu că numele dumitale are astăzi valoare de reclamă. Dar nici eu nu mai sunt un necunoscut, căci am reuşit să câştig procesul din Canada.

— Te rog, te rog să mă crezi… protestă Caridi, simţindu-se extrem de nemulţumit de sine însuşi.

— Nu, uite ce vom face. Vinerea viitoare după amiază, când de obicei se întrunesc toţi membrii firmei, vom discuta chestiunea modificării firmei noastre. Eu şi dumneata nu vom participa la vot, ci vom lăsa pe ceilalţi să hotărască. Cred că în felul acesta vei fi mulţumit?

— Procedeul este pe de-a-ntregul satisfăcător, încuviinţă Caridi.

Exact în clipa aceasta, conversaţia lor fu întreruptă de sunetul strident al telefonului. Avocatul se apropie şi ridică receptorul.

— Allo… allo… aci Myerberg!… Ce?… *Cum,* l-au arestat pe Canarelli! Ei comedie!… n-a veţi decât să-l scoateţi pe cauţiune!… Unde naiba sunt garanţii pe care-i avem în camera Tribunalului Pfeifferman?… Nu sunt

acolo, cine, garanţii sau camera?… O, procesul; dar unde dracu' se judecă procesul?… Cum?… Ce?… Cum naiba de a putut ajunge acest proces în faţa Tribunalului Federal?… Asasinarea unei fete şi estorcarea unei sume de răscumpărare nu este un delict federal, ci este un delict împotriva Statului!… O, Doamne Atotputernice!… Da, da, înţeleg… Sfinte Doamne, nu m-am gândit la asta… Vin numaidecât. Trânti receptorul în furcă şi se întinse să-şi ia pălăria.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Caridi.

— Pe Joe l-au tradus în faţa Tribunalului Federal, pentru export ilegal de aur în Canada! răspunse el, repezindu-se într-un suflet spre uşă, unde se opri şi adăugă: Pe cinstea mea, îmi vine să cred că toată afacerea aceea cu procesul din Canada a fost o simplă înscenare, pentru a putea acuza pe Joe, fără putinţă de îndoială, că el este proprietarul aurului aceluia blestemat!

CAPITOLUL LI

Judecarea şi condamnarea lui Joseph Canarelli de către Tribunalul Federal din Megapolis, pentru export ilegal de aur de pe teritoriul Statelor Unite în Canada, fu un amănunt care în linii ' generale era analog cu prăbuşirea definitivă a lui Henry Lee Caridi însuşi.

Caridi nu luă pante la acest proces, deşi făcea parte din firma: Myerberg, Caridi, Meltofsky, Koch şi Grannan, care fusese însărcinată cu apărarea acestui bandit notoriu. Prezenţa lui n-ar fi fost de niciun folos subtilului Meltofsky sau dinamicului Myerberg. Dar afară de asta, n-ar fi fost în stare să pronunţe un singur cuvânt, pentru apărarea omului care pusese la cale crima ce influenţase atât de adânc viaţa sa proprie. Din nefericire, cu tot succesul firmei lui Myerberg, guvernul Statelor Unite era în posesia a două fapte indiscutabile, pe care să-şi întemeieze sentinţa de condamnare a lui Canarelli: proprietatea aurului şi transportarea lui anticipată, pe calea aerului, de la Megapolis la Montreal.

Myerberg susţinu în faţa Curţii, că înaintea termenului de graţie acordat de guvern, Canarelli ceruse Băncii Naţionale Westover lingourile de aur. Răgazul în chestiune, spunea el, prevăzuse o zi de graţie, pentru ca milionarii să-şi poată exporta aurul din ţară, înainte de imobilizarea economiilor marii majorităţi a clasei americane mijlocii şi confiscarea lor de către guvern. Spunea că această zi de graţie echivalează cu un contract şi ca scadenţa acestui răgaz nu poate influenţa validitatea legală a unui export, care începuse în cadrul termenului de graţie.

În pledoaria sa, avocatul Meltofsky întrebuinţă un argument mult mai subtil şi mai admirat, spunând că termenul de graţie care permite milionarilor să-şi transporte aurul dincolo de frontierele ţării, este virtualmente un fel de recunoaştere din partea guvernului că embargoul aurului, nu se aplică niciodată milionarilor. Susţinea că acesta este un adevăr, confirmat de cazurile de precedenţă şi că milionarii americani nu sunt cetăţeni ai Statelor Unite, ci puteri autonome, pe aceeaşi treaptă cu Guvernul Federal. Prin urmare, ei nu pot fi urmăriţi şi judecaţi de Tribunalele Naţionale, ci sunt supuşi obligaţiilor prevăzute de tratate şi procedurii conforme legislaţiei internaţionale şi că procesul actual nu poate fi judecat decât de Curtea Internaţională din Geneva. În consecinţă, cere ca Tribunalul Federal să-şi decline competenţa.

Ambele aceste motive fură respinse de Preşedinte pe temeiuri de formă, anume că deşi de *facto* excrocii şi bandiţii sunt milionari americani, totuşi de *jure* nu sunt milionari americani şi astfel nu pot pretinde drepturile şi privilegiile acordate milionarilor, dacă aceste drepturi şi privilegii ar putea exista şi în realitate. Astfel Tribunalul în conformitate cu principiile legale economice, nu va admite discutarea acestor două argumente invocate de avocaţii apărării.

Rezultatul procesului fu, că Tribunalul condamnă pe Canarelli la maximul de amendă: o sută cincizeci de mii de dolari şi la douăzeci de ani de temniţă grea. Whitey Lang luă zece ani de muncă silnică, pentru complicitate.

Caridi nu luă parte la niciuna dintre fazele acestui proces, dar din ziarele care publicau dări de seamă amănunţite, despre depoziţiile şi pledoariile desfăşurate în timpul procesului, citi că în primul moment banditul n-a fost în stare să înţeleagă Că a fost condamnat Să-şi petreacă jumătate viaţă între zidurile unei închisori federale. Pe urmă s-a înfuriat şi a început să zbiere, să ameninţe pe judecători şi pe juraţi, smulgându-şi părul din cap, ca apoi, după ce gardienii au reuşit să-l stăpânească, să iasă din sala Tribunalului, plângând şi încercând să-şi netezească din nou părul pomădat.

Evident, după procesul acesta, apelurile urmară unul după altul. La un moment dat se spunea despre Canarelli că ar fi în libertate şi că a fost eliberat contra unei cauţiuni fantastice. Pe urmă se spunea că este la închisoare şi aşteaptă o nouă judecare a procesului. Pe toată întinderea Statelor se discuta numai despre aceste apeluri care nu se mai terminau şi

toată lumea se întreba, dacă sentinţa de condamnare a Tribunalului va fi aplicată.

Opinia publică era atât de absorbită de vicisitudinile lui Joe Canarelli, încât arestarea lui Caridi şi judecarea lui de către acelaşi Tribunal Federal, pentru fraudă în alegeri, nu trezi decât foarte puţină atenţie.

Ca şi în procesul lui Canarelli, procurorul se prezentă în faţa Tribunalului Federal cu acuzaţia formulată de guvern, dinainte pregătită şi sigilată.

Nu mai era nevoie de citarea martorilor şi dovezile scrise, redactate de Comisia de Anchetă a Senatului împotriva lui Caridi, aşa că urmărirea se putea desfăşura în faţa Tribunalului fără niciun fel de discuţie.

Dar fireşte, urmară şi discuţii şi pledoaria lui Myerberg pentru apărarea lui Caridi atrase simpatiile audienţei asupra prizonierului şi puse temei marelui succes înregistrat ulterior de Ellora şi Caridi. Myerberg se ridică în faţa sălii Tribunalului tixit de lume şi în faţa barei îşi desfăşură apărarea, întrebuinţând accentele dramatice caracteristice rasei sale:

— Domnilor Juraţi, domnule Preşedinte şi onoraţi membrii ai Curţii: cu voia dumneavoastră astăzi este pentru a doua oară în timpul acestei sesiuni, când apar în faţa Tribunalului pentru a apăra oameni împotriva unor învinuiri ce n-au fost formulate niciodată; învinuiri a căror dovadă n-a fost făcută niciodată de către procuror, nici eliminate după ascultarea martorilor şi luarea interogatoriilor, nici supuse în faţa domnilor juraţi pentru a fi judecate.

„Adevăratul motiv pentru care un client precedent al meu a fost amendat cu jumătate valoarea averii sale şi condamnat să-şi petreacă restul vieţii într-un penitenciar federal, n-a fost transportarea aurului din America.

Pretextul acesta a fost o simplă cursă, întrebuinţată anume pentru înlăturarea· lui, adevăratul *casus delicti* în acea împrejurare… şi în aceasta… a fost o odioasă şi abdominabilă crimă.

A fost o crimă, domnilor juraţi, care dacă s-ar fi prezentat dovezi în faţa dumneavoastră, şi aţi fi pronunţat sentinţa, ar fi meritat cea mai extremă şi mai severă pedeapsă ce legea vă dă dreptul să o ’ aplicaţi. Dar… a fost o crimă care ar fi trebuit stabilită şi dovedită înainte de a pronunţa amenda şi condamnarea. Aceasta nu s-a făcut niciodată. Precedentului meu client ar fi trebuit să i se acorde o zi de dezbatere în faţa acestei Curţi, dar aceasta nu s-a făcut.

A fost condamnat, amendat şi stigmatizat în faţa opiniei publice americane, procedând o flagrantă violare a acelei Cărţi a Libertăţilor pe care

mica nobilime a Angliei a reuşit s-o smulgă din mâinile fără putere de împotrivire a regelui Ion în anul 1215 şi care a fost până acum mijlocul de apărare al celor nevinovaţi şi spaima vinovaţilor şi care până în clipa de faţă a fost păstrată ca o preţioasă moştenire, de toate popoarele a căror sistem juridic se inspiră din străvechiul drept civil al Angliei.

Clientul meu de astăzi, Onorabilul Henry Lee Caridi, este învinuit în calitate de *particeps criminis* pentru aceeaşi sălbatică, diabolică, dar nedovedită şi nediscutată faptă, pentru care precedentul meu client face astăzi închisoare pe viaţă.

De astă dată pretextul nu este transportul de aur, ci fraudă în alegeri, o fraudă care este obişnuită în toate alegerile şi practicată de toţi candidaţii care au o posibilitate cât de mică să fie aleşi.

Opoziţia cum se poate constata din propriile declaraţii ale martorilor aduşi de ea, a cheltuit de trei ori atât cât au cheltuit partizanii lui Caridi. Declaraţiile lor dovedesc că domnul Caridi n-a primit voturile alegătorilor venali, despre care şi-a închipuit că i-a cumpărat: toate aceste voturi au fost supralicitare de partizanii lui Loree. Caridi a fost ales de o uriaşă masă electorală populară şi nevenită, deoarece el reprezenta o cauză populară şi nevenală.

E rândul dumneavoastră, domnilor juraţi, să cercetaţi cât se poate de serios sau să condamnaţi cu bună ştiinţă o victorie politică care, mai mult decât orice alegere din istoria noastră recentă, reprezintă voinţa înlăturată şi uitată a sufragiului Americii condus astăzi de o parafrazare a justiţiei şi de o batjocură de guvern popular. Pentru a expune adevărata învinuind ce se ascunde în acest simulacru de proces, eu nu vă pot oferi nicio dovadă, deoarece în faţa dumneavoastră, nu s-a făcut nici cea mai elementară dovadă de vină, în sarcina împricinatului.

Nu pot nici cel puţin să fac aluzie la faptul că între clientul meu şi între acel cineva care nu poate fi pomenit aici, au existat cele mai duioase şi mai admirabile relaţii care nu putut să încălzească vreodată inima unui bărbat. Aş putea să vă povestesc, dacă mi s-ar da voie, o romanţă atât de sentimentală şi de pură, atât de impresionantă şi de tragică, încât aceasta v-ar impresiona dureros şi ar trezi sentimentul dumneavoastră de milă în calitate de oameni.

Nu pot proceda în felul acesta. Nu pot face nici cea mai vagă aluzie, că ar fi existat o astfel de dramă, despre care eu totuşi am temeinice dovezi că a existat.

Astfel, domnilor juraţi, ce v-aş putea spune pentru apărarea clientului meu împotriva acestei odioase acuzaţii, când el a procedat aşa cum au procedat toţi politicienii din timpuri imemoriale? Nu pot întrebuinţa spada dovezilor pentru a respinge sau a risipi ceaţa sufocantă a opiniei publice care s-a ridicat din cazanele în clocot ale ziaristicii americane.

Nu pot să vă cer altceva, decât să vă uitaţi la clientul meu. Toţi v-aţi simţit impresionaţi de cuvintele pronunţate de el în forul nostru naţional. Voturile dumneavoastră dovedesc această emoţie. Vă închipuiţi că astăzi ar putea să fie un astfel de monstru cu instincte omicide, încât să poată pricinui moartea unei femei pe care a adorat-o cu atâta extaz? Nu pot prevedea scopul ce-l urmăriţi, domnilor Juraţi. Nu sunt în stare să văd lacrimile din ochii dumneavoastră, deoarece ochii mei sunt împăienjeniţi de propriile mele lacrimi. Dar dacă persistaţi în atitudinea dumneavoastră, de a nu ţine seamă de Magna Charta, acea apărătoare cu care înţelepciunea şi prudenţa seculară a înlăturat dictatura, absolutismul, autocraţia şi tirania, atunci trimiteţi pe omul acesta la închisoare, din cauză că a cheltuit câţiva gologani împotriva uriaşelor averi şi a corupţiei plutocratice, dar totuşi a reuşit datorită cinstei, bravurei şi farmecului său personal să câştige lupta pe care a început-o.

Doar când veţi condamna pe clientul meu, aduceţi-vă aminte că în Statele din Sud ale Uniunii Americane, unde trăieşte o populaţie mai sinceră şi mult mai spontană decât suntem noi, pedeapsa populară, grăbită şi executată orbeşte a unei crime nejudecate în faţa niciunui Tribunal, se numeşte linşare“.

Probabil Juraţii au rămas adânc impresionaţi de apărarea susţinută de Myerberg, deoarece consfătuirea lor a durat aproape şase ore. De trei ori preşedintele Juraţilor aduse hotărârea luată de colegii săi care găseau nevinovat pe acuzat. Dar această hotărâre nu fu acceptată de Preşedintele Curţii. În cele din urmă trebuiră să declare că acuzatul Caridi este vinovat şi cerură să i se dea minimul de pedeapsă care era un an şi o zi deţinere în penitenciar. Astfel fu impusă sentinţa de condamnare. Sol Myerberg, din cauză că a susţinut o astfel de apărare, fu găsit vinovat de lipsă de respect faţă de Curtea cu Juraţi şi amendat cu o mie două sute de dolari şi condamnat la închisoare pe timp de douăsprezece ore.

CAPITOLUL LII

Până şi Sol Myerberg, care venise acasă la Caridi pentru îndeplinirea dureroasei sale misiuni, nu mai era, atât de exuberant ca de obicei. Începu

să explice Ellorei hotărârea pe care a luat-o împreună cu Caridi.

— Da, procedeul acesta este cel mai cuminte, spunea el Ellorei care plângea. Evident, am putea face tot felul de apeluri şi am putea scăpa pe Henry de… de toate neplăcerile, pentru un timp nedeterminat, eventual nici nu va mai trebui să plece, dar pedeapsa aceasta care îl pândeşte, îl va preocupa mereu şi-i va stânjeni activitatea în firmă.

— Da, Ellora, are dreptate, interveni Caridi uitându-se la soţia sa şi la frumosul şi modernul salon al apartamentului pe care trebuia să-l părăsească, dar mă voi întoarce… nu va dura prea mult.

— Nouă celor de la birou absenţa lui ni se va părea mult mai lungă, decât dumneavoastră, doamnă, mai ales acum, după ce Meltofsky va pleca, adăugă Myerberg, pe acelaşi ton de constantă bună dispoziţie.

Caridi se uită la asociatul său.

— Nu cumva Meltofsky se retrage din firmă? Bărbatul scurt şi gras, ridică din umeri şi zâmbi.

— Ba da, Westover Trust Company i-a făcut o ofertă pe care el nu putea s-o refuze. Ştii foarte bine, că de câte ori se întâmplă să baţi pe Littenham, el încearcă să te angajeze în slujba lui. Principalul asociat al firmei, rămase câteva clipe îngândurat, dar continuă să zâmbească: Aş putea face o mulţime de deducţii sociale, în legătură cu acest obicei, dar la ce ne-ar putea folosi?… Tocmai pentru motivul acesta Davey se va căsători astăzi.

Ellora păru că acordă pentru prima dată atenţie cuvintelor de îmbunare ale lui Myerberg.

— Cu cine se căsătoreşte domnul Meltofsky?

— Eu nu ştiu… cu o fată căreia îi zice Mary… atât este tot ce am reuşit să aflăm din conversaţiile lui telefonice… cu o domnişoară Mary.

Gândindu-se la lumea şi la viaţa care totuşi continua să se desfăşoare în mijlocul căsătoriilor şi a veseliei, fără să ţină seamă de tragedia ei de acum, i se păru ceva· neobişnuit de crud şi de chinuitor, aşa că începu să plângă nestăpânită în timpul cât pregătea geamantanul (soţului ei.

Myerberg *se* întoarse spre că şi o examină cu simpatie.

— Doamnă Caridi, te rog să te liniştesti; toate acestea nu au nicio importanţă. Astăzi în penitenciar sunt atâţia guvernatori, membrii ai Cabinetului şi deputaţi, încât îţi face impresia că te găseşti într-un uriaş club politic. Şi Henry se duce la închisoare fără să aibă vreo vină. Va fi cea mai formidabilă reclamă pe care ar fi putut-o visa, înţelegi… inocenţa la închisoare… Ceea ce spun eu este cât se poate de simplu… La urma

urmelor nimic, absolut nimic mai folositor nu i se putea întâmpla, pentru promovarea intereselor sale; ceva ce să-l ridice spre o culme atât de înaltă! Avocatul închise pumnul uriaş şi-l repezi deasupra capului: Trebuie să te gândeşti şi dumneata la. Acest amănunt… Pe urmă dacă aş fi eu în locul dumitale, nu i-aş băga atâtea lucruri în geamantan… căci nu va avea nevoie de ele.

Ellora se uită la geamantanul în care aşeza obişnuitele obiecte pe care le lua soţul ei când pleca la drum. Gândul că nu va avea nevoie de ele, că va fi obligat să îmbrace uniforma penitenciarului, aproape îi frângea inima.

Myerberg întinse mâna şi-o mângâie pe braţ.

— Şşşt… şşşt, nu te lăsa copleşită de păreri de rău! Ai răbdare… aşteaptă până când se va produce reacţia opiniei public. Înţelege, doamnă Caridi, când aceasta se va produce, chiar dumneata… dacă vei vrea, vei putea câştiga o mulţime de bani.

— E-eu? întrebă femeia mirată şi încearcă să se stăpânească.

— Sigur că vei putea… apărând în reviste… în cinematografe… vorbind la radio… în toate părţile unde poporul american va putea să vadă pe soţia bărbatului care a intrat în închisoare, din cauză că concetăţenii săi l-au ales în Senat, cu toată frauda şi corupţia politică a maşinaţiunilor plutocratice. Da doamnă, momentul acesta va fi de cea mai mare importanţă pentru noi toţi.

După aceste efervescente declaraţii, sosi momentul când cei doi bărbaţi trebuiră să plece. Myerberg era garantul lui Caridi. Se înţeleseseră, să facă împreună drumul până la închisoarea federală; aici Myerberg va preda prizonierul, va anula garanţia dată pentru el şi va lăsa pe fostul deputat să-şi înceapă executarea condamnării de un an şi o zi de închisoare. Procedeul acesta ferea pe Caridi de ruşinea de a face acest drum însoţit de un paznic al închisorilor federale. Caridi cuprinse pe Ellora în braţe şi încercă s-o mângâie, dar gestul lui provocă o nouă avalanşă de durere soţiei sale.

— O iubitule, nu te vei mai întoarce acasă niciodată… Nu te voi mai vedea de aici înainte… te vei îmbolnăvi de tuberculoză… deţinuţii se îmbolnăvesc întotdeauna de tuberculoză…

— Da nici vorbă de aşa ceva, interveni avocatul, închisorile federale sunt foarte bine întreţinute.

— Să-mi telefonezi în fiecare zi dacă… te simţi bine, iubitule… şi fericit… Voi fi nenorocită şi voi trăi mereu chinuită de groază, în absenţa ta.

Sărutând-o de nenumărate ori, Caridi îi făgădui să-i telefoneze în fiecare zi sau în cazul cel mai rău, să-i telegrafieze… de câte ori va avea ocazie. Pe urmă se depărtă de ea, cu un braţ întins, ca într-un gest de alintare spirituală şi de făgăduială că o va iubi şi-i va fi credincios tot timpul cât va fi obligat să-şi execute sentinţa de condamnare. Astfel el şi Myerberg se urcară împreună în maşina care-i aştepta.

O bucată de drum, niciunul dintre ei nu zise nimic. Lui Caridi i se părea că plânsul Ellorei îl urmăreşte mereu. O vedea stând în mijlocul salonului şi plângând, ca şi când ar fi fost în faţa lui. Astfel, durerea soţiei sale continuă să trăiască dintr-însul, prezentă şi chinuitoare, până când şi aceasta începu să se destrame încet şi nebăgată în seamă, ca să se topească între amintirile lui din trecut.

Curând după aceea, în mintea condamnatului îşi făcu loc dureroasa convingere, că legătura aceasta dintre el şi soţia sa este adevăratul motiv al morţii lui Mary Littenham. Dacă ar fi fost în stare să desfacă această legătură; dacă ar fi început procesul împotriva soţiei sale, pentru a-şi recâştiga libertatea; dacă ar fi trăit pe faţă cu Mary Littenham şi lumea ar fi luat cunoştinţă despre dragostea dintre ei, Whitey Lang nu ar fi îndrăznit niciodată să o răpească cu avionul… în aceeaşi clipă mecanismul său mintal încetă în mod subit să mai funcţioneze şi-şi continuă drumul alături de Sol Myerberg, fără să se mai gândească la nimic.

La. Aeroport Myerberg scoase două bilete până la Atlanta, pe urmă cumpără un maldăr de ziare de la chioşc şi le luă în aeroplanul care era gata de plecare. Găsiră două locuri libere, în faţa cabinei pilotului şi Caridi luă câteva ziare, ca să-şi alunge gândurile.

Amănuntul straniu fu tocmai faptul că în ziare găsi un articol care-l interesa, despre procesul! în legătură cu impozitul pe venit al lui Littenham. Littenham recunoscuse în faţa Tribunalului, că în ultimii şase ani n-a plătit niciun impozit asupra venitului, dar se apărase în instanţă cu alegaţia că în tezaurul Westover Trust Company are o importantă colecţie de mărci care valorează mult mai mult decât suma ce ar trebui, s-o plătească drept taxă asupra venitului. A cerut chemarea în instanţă a unui specialist din Paris, un foarte distins filatelist francez, care declarase în calitate de martor, că această colecţie de mărci a lui Littenham valorează peste trei milioane de dolari. Aceste trei milioane de dolari ar fi reprezentat impozitul pe venit al lui Littenham, dacă s-ar fi întâmplat ca el să fie un cetăţean american obişnuit. Departamentul tezaurului Guvernului Federal s-a declarat de acord

să accepte admirabila colecţie de mărci a lui Littenham, în schimbul celor trei milioane impozit, ea fiind trecută în testamentul lui Merritt Littenham, ca după moartea lui să fie predată Guvernului Federal.

Imediat după acest articol era o scurtă ştire, care spunea că alte trei guverne străine au refuzat să-şi plătească datoriile ce le aveau în Statele Unite.

Consternarea pricinuită de sentinţa în procesul acesta fu atât de mare, încât Caridi îşi uită cu totul că este în drum spre închisoare. Luă articolul şi-l arătă lui Myerberg.

Avocatul se întoarse spre el, dându-i să înţeleagă că l-a citit.·

— E foarte firesc, strigă el, ca să poată fi auzit în mijlocul vâjâitului motoarelor, aceasta este ţara individualiştilor. Poporul nostru este o naţiune vastă de individualişti selecţi, care datorită greutăţilor impuse de emigrare, au reuşit să iasă la suprafaţă, dintre toate popoarele pământului. Toţi oamenii aceştia au venit în America, pentru a scăpa de îngrădirile ce le-au fost impuse de guvernele lor şi pentru a se ocupa de prosperarea propriei lor averi.

„Aici emigranţii aceştia au ajuns într-o lume nouă ca din basme; erau atât de departe de lumea veche, încât nu-i mai ameninţa primejdia să fie atacaţi; ţara aceasta era atât de bogată, încât nu mai era nevoie de expansiune. Prin urmare, această Lume Nouă scăpase de necesitatea disciplinei militare a Lumii Vechi.

Dar disciplina militară este una dintre forţele care cimentează averea unui om de averea celuilalt. Scăpând din sfera acestei necesităţi care a înlănţuit rasa omenească în lungul istoriei sale, ideea individualismului, ca fiecare individ să se străduiască numai pentru propăşirea sa proprie, a început să înflorească în mod cu totul neaşteptat.

Întreg *mijlocul* nostru politic, social şi religios, este rezultatul străduinţelor fiecărui om în parte, de a lucra din toată inima şi exclusiv pentru el însuşi. Situaţia aceasta va continua până când…" ’

Atenţia lui Caridi fu deplasată subit de la această cinică descriere a vieţii americane, făcută de Myerberg. Pe semnalizatorul electric al cabinei se aprinse apelul: „Călătorii să-şi pună centurile de siguranţă… ne apropiem de Atlanta”.

Înfiorat de gândul că se apropie de o primejdie inevitabilă, Caridi se uită pe fereastra cabinei. Atlanta era un mic punct roşcat, în marginea cea mai extremă dinspre miazăzi a uriaşei suprafeţe concave care era pământul. I se

părea o sângeroasă ironie, ca un bărbat să zboare în largul libertăţii fără hotar a pământului şi a aerului, pentru a se duce să facă un an de închisoare într-o moleculă de oţel a unui punct atât de mic.

La un ceas după aceea, când Caridi intră pe poarta albă a închisorii federale din Atlanta, toate definiţiile mărunte ale timpului, ca ceasurile, minutele şi secundele, încetară să mai existe pentru noul prizonier, ca să devină o succesiune nesfârşită de nopţi şi de zile.

După ce se constată că, S-a obişnuit cu viaţa de închisoare, Caridi începu să lucreze în timpul zilei la bucătărie; noaptea sta în celulă şi se gândea la trecutul său. Când se mai obişnui şi cu salteaua patului acestei celule, dintr-însul se treziră dorinţele care-l chinuiau în timpul nopţilor cu visuri erotice şi pline de ispite.

Cu lumea din afară întreţinea un contact intermitent, uneori prin scrisori, altădată prin ziare. Într-un rând citi că banditul Joe Canarelli este la închisoare şi are nevoie de bani, pentru lupta ce o ducea ca să-şi recâştige libertatea. Partea stranie era amănuntul! că poporul american trimitea sute de mii de dolari, pentru a ajuta pe banditul acesta la susţinerea apelurilor sale nesfârşite. Şi totuşi Caridi înţelegea că aceasta este caracteristica poporului american: rămăşiţele loialităţii faţă de conducătorii săi, amintirea existenţei monarhice pe dare o mai păstra, impresiona şi astăzi sufletul marii dase mijlocii din America şi o îndemna să contribuie pentru susţinerea unui om a cărui stăpânire fusese lipsită de echitate, josnică şi asasină.

„Dar în cazul acesta, se întrebă Caridi abătut, care om de pe pământ nu s-a făcut vinovat de aceeaşi condamnabilă uşurinţă?“.

Mult mai târziu după aceea, Caridi avu parte să-şi dea seama mai limpede de această trăsătură atavică a poporului american. De la Myerberg primi o scrisoare în care-i spunea că s-a ordonat o alegere suplimentară pentru locul devenit liber în urma încarcerării sale, şi că opinia publică şi-a manifestat dorinţa, ca Ellora Caridi să candideze în alegere.

Această scrisoare impresionă pe deţinut în mod cu totul neobişnuit. În aceeaşi noapte somnul lui fu zbuciumat de visuri fantastice. Visă că alegerea se apropia şi că Jim Essary venise la el, dar refuza să-i dea votul, deoarece el, Henry Caridi, pricinuise moartea lui Rose Essary se înfurie şi începu să zbiere: „Nu, tu ai asasinat şi încerca să-l facă să înţeleagă că el n-a pricinuit moartea lui Rose Essary, ci că a asasinat pe Mary Littenham. Essary se înfurie şi începu să zbiere: „Nu, tu ai asasinat pe soţia mea, Rose;

iată domnişoara Littenham aici de faţă, aşa că vei putea constata că n-ai asasinat-o pe ea!“

Caridi se uită prin celulă şi văzu că de fapt Mary Littenham era în apropierea sa, înaltă şi frumoasă şi se uita la el cu ochii blânzi şi umezi. Se ridică în aşternut şi întinse braţele spre vedenia ce se închegase în mijlocul întunericului şi care dispăru numaidecât printre gratiile şi drugii celulei. Restul acestei nopţi şi-l pierdu zbuciumându-se şi încercând să înţeleagă, ce înseamnă acest vis chinuitor. Evident motivul iniţial al acestei fantasmagorii era scrisoarea lui Myerberg, dar cum de putuse să-i evoce pe soţii Essary şi Mary Littenham?

La câteva zile după aceea, gardianul şef veni şi întrebă pe Caridi, dacă are o soţie care a început o campanie politică. Prizonierul îi răspunse afirmativ. Astfel gardianul îl luă în biroul său, ca să asculte un discurs pe care Ellora îl ţinea la Radio. Discursul soţiei sale era un atac incisiv cu care făcea apel la publicul ascultător, cerându-i să repare nedreptatea săvârşită de plutocraţie împotriva soţului ei. De fapt discursul acesta era un apel impresionant şi era îmbibat de verva şi elanul caracteristic al lui Sol Myerberg, în clipele când se întrecea pe sine. Fără îndoială, avocatul scrisese dinainte acest discurs pe care Ellora îl debita foarte bine. Discursul ei impresionase pe gardian, care tocmai deschisese aparatul de radio, aşa că chemă pe Caridi ca să asculte pe soţia lui.

Cam la două luni după aceea, Caridi primi o telegramă pe care gardianul i-o aduse în celulă şi-l felicită. Telegrama spunea:

Soţia dumitale aleasă în Senat locul vacant cu o majoritate fără precedent. Nu s-au întrebuinţat bani. Ţi-am făgăduit să păstrăm proaspătă amintirea numelui Caridi în inimile, dacă nu în minţile poporului american. Te aşteptăm să te întorci în curând. Sol.

Faptul că soţia sa fusese aleasă în demnitatea de senator al Statelor Unite, îmbunătăţi foarte mult situaţia lui Caridi în închisoare. Fu numit om de încredere şi i se dădu însărcinarea să ţină conturile bucătăriei, împreună cu un ajutor care se ocupa de lucrările contabiliceşti.

La patru zile ’ după alegere, un gardian veni la Caridi şi-i spuse că o doamnă a venit să vorbească cu el şi că este aşteptat în sala de primire. Se simţi înfiorat de o stranie mulţumire, gândindu-se că va avea acum ocazie să vadă pe soţia sa. Care astăzi era membră a Senatului Statelor Unite. Bănuia că a venit pentru a discuta împreună planul de eliberare din închisoare. Probabil ea va reuşi să obţină eliberarea sa, dar îndreptându-se

spre sala de primire, prin minte îi trecu o problemă din domeniul politic. Dacă va face un an de închisoare, pentru motivul că a fost ales în Senat de voturile neprecupeţite ale alegătorilor, acesta va fi un amănunt de ordin sentimental care va stărui în amintirea alegătorilor din Megapolis, cel puţin zece ani de aici înainte. Şi Caridi înţelegea că singurul mijloc pentru a putea stărui în amintirea alegătorilor americani, sunt motivele de ordin sentimental.

Prin urmare, se punea întrebarea, poate el să primejduiască acest ascendent ce-l avea asupra alegătorilor săi, acceptând acum graţierea? Nu ştia ce să răspundă, şi era foarte probabil ca întregul său viitor să fie determinat de răspunsul ce-l va da. Apropiindu-se de sala de recepţie, hotărî să discute cu soţia sa cu toată prudenţa, oportunitatea de a cere sau de a accepta graţierea. Dar când ajunse în faţa uşii, toate gândurile acestea i se destrămară şi se simţi copleşit de nerăbdarea de a vedea pe Ellora. Gardianul îi făcu loc să treacă şi închise uşa în urma lui.

În camera de recepţie văzu o femeie tristă, de vârstă mijlocie pe care el nu o cunoştea. Se opri şi se uită la ea, fără să zică nimic, apoi se reculese şi înclinându-se uşor în faţa ei, o întrebă:

— Aţi cerut să vorbiţi cu mine, madam, nu-i aşa?… Eu sunt Henry Caridi.

Femeia veni ceva mai aproape.

— Vasăzică nici dumneata nu mă recunoşti, nu-i aşa?… Eu sunt Rose Essary.

— O, da… doamna Essary… Sigur, îmi aduc aminte de dumneavoastră.

Şi de fapt în clipa aceasta îşi aducea aminte. Sub cutele care-i brăzdau obrazul, i se păru că vede din nou femeia cu înfăţişarea tinerească pe care o cunoscuse în laboratorul fabricii de muniţii.

— M-am întors în America de câteva zile, venind din Japonia, îi explică ea, şi… am venit la dumneata, din cauză c-am aflat că te găseşti în mare nenorocire şi… din cauză că dumneata ai fost un prieten atât de bun al lui Jim.

Felul în care pronunţă aceste cuvinte, făcu pe Caridi să se simtă înfiorat de spaimă.

— Da, am fost întotdeauna cei mai buni prieteni… El… Jim, e bine?

Apoi femeia începu să-i spună că Jim a murit în Japonia. Jim şi Kumata, împreună cu un ofiţer din armata japoneză, lucraseră la maşina electrică a lui Jim. Toţi trei făcuseră o reproducere în mărime naturală a armei

minuscule pe care Jim o întrebuinţa. Pentru a ucide şoareci în laboratorul fabricii de muniţii.

Caridi dădu din cap şi-şi aduse aminte înspăimântat, de şoricelul care se uita la ei şi murise, fără să se mai mişte.

Rose continuă cu glasul trist şi monoton:

— Evident, Jim era singurul străin care cunoştea mecanismul acestei arme. După ce au terminat-o, el şi Kumata au plecat pe poligonul de tragere, pentru a pregăti ţinta asupra căreia aveau de gând să încerce efectul invenţiei. Celălalt ofiţer japonez a pus din întâmplare curentul în contact şi amândoi au fost ucişi pe loc.

„Ofiţerul a cărui neglijenţă a pricinuit această tragedie, s-a sinucis imediat. Kumata era ceea ce se numeşte acolo la ei, un Samurai, dar celălalt ofiţer nu era. Fusese un simplu militar japonez… Moartea lui Kumata şi… sinuciderea acestui om, datorită… remuşcărilor… a contribuit ca această tragedie să fie considerată un simplu accident”.

În camera de recepţie a penitenciarului, americanul şi americana continuară să vorbească îngroziţi, despre moartea lui Jim Essary.

SFÂRŞIT

---

[1] Caractere de litere folosite în tipografii.

Table of Contents

[1]